

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

GÖMÜLÜ KANIT

“Hafifletici Sebepler’in devamı”

Nancy Taylor Rosenberg

©psilon®

GÖMÜLÜ KANIT

GÖMÜLÜ KANIT

Orijinal adı: Buried Evidence
Yazarı: Nancy Taylor Rosenberg
Çeviri: İnci Bozkurt
Yayın Yönetmeni: Tanju Anapa
Redaksiyon: Sinan Köseoğlu
Düzelti: Nursel Calap
Düzenleme: Gülen Işık

Film-Grafik: Ebru Grafik
Baskı: Şahinkaya Matbaası
Cilt: Güven Mücellit

1. Baskı: Şubat 2004

ISBN: 975 331 544-9

© 2000 NTR Literary Inventions
Hodder Stoughton

Türkçe Yayım Hakkı: Akcalı Ajans aracılığı ile
© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. ve San. Ltd. Şti.

Yayımlayan:

Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. ve San. Ltd. Şti.
Osmanlı Sk. 24/4 80090 Taksim/İstanbul
Tel: 0212.252 38 21 pbx Faks: 252 47 29
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

Genel Dağıtım:

Yeni Çizgi Yayın Dağıtım Ltd. Şti.
Gürsel Mah. Alaybey Sk. No:7
Kâğıthane/İstanbul
Tel: 0212.220 57 70 pbx Faks: 222 61 55
İnternet adresi ve on-line alışveriş: www.yenisayfa.com

GÖMÜLÜ KANIT

Nancy Taylor Rosenberg

**Çeviri
İnci Bozkurt**

epsilon®

BİR

Lily Forrester, “Tanrım ben bu manyağın canına okumak istiyorum,” dedi, sesi renkli seramik yer karolarıyla kaplı zeminde ve sıvaları dökülmüş duvarlarda çınladı. Santa Barbara adliye binası güzel fakat eski bir yapıydı ve adalet dağıtılan bir yer olmak-tansa müze olarak daha iyi hizmet verebilirdi.

Matt Kingsley çilli, kızıl kıvrıcık saçlı, ince uzun boylu amirine, “Niçin yargıç Orso’dan bizimle bu kadar erken buluşmasını istediniz?” diye sordu. Lily üniversite ikinci sınıfta kızı olacak yaşta biri gibi görünmüyordu. Şehrin en fütursuz savcısı olarak büroda sonsuz enerjisiyle her işe koşturup tüm genç avukatları utandırmaktaydı. Böyle bir enerji birçok yönden korkutucuydu. Tabii, çözmeye çalıştığı bu cinayet vakası kimi olsa heyecanlandırdırdı. Kurban sekiz yaşında bir kızdı. Babası Henry Middleton bir gün önce, cinayete teşebbüsten tutuklanmıştı.

Suç, Cadılar Bayramı’nda işlenmişti. Betsy Louise Middleton, pembe satenden balerin giysisi içinde, çilek şekilli şekerlerden yer-ken öldürücü sayılabilecek dozda striknin almıştı. Çocuğun anne babası dürüst vatandaşlara benziyordu. Babanın mobilya mağazalar zinciri vardı ve Birinci Baptist Kilisesi’nde görev yapıyordu.

Bu sebeple, polis bu çiftten hemen şüphelenmemiş ve Betsy'nin şeker istemek ve oyun oynamak için kapısını çaldığı herkesi sıkı bir şekilde sorgulamıştı. Araştırma çok zaman almış ve yorucu olmuştu. Ancak, dört gün önce polis makamlarının beklediği fırsat nihayet belirmişti. Polis bir market soygununu araştırırken, Santa Barbara'nın yirmi mil güneyindeki Ventura'da İspanyolca konuşan bir tanığa rastlamıştı. Kadın, Henry Middleton'ı polis fotoğraflarından kesin olarak tanımlamış, Cadılar Bayramı'ndan bir gün önce, eşi ve çocukları marketin dışında Ford Explorer'ın içinde beklerken, onun aynı, çilek şekilli şekerlerden satın aldığı-nı hatırladığını söylemişti. Tanık, davalıyı, onun mobilya şirketinden bir şilte satın alırken tanımıştı.

“Yargıç Orso ile dün konuşmadınız mı?” Matt Kingsley'in sesi sabahın sessizliğini bozdu. Ela gözlüydü ve sarı saçları modaya uygun uzunluktaydı. Güneş yanığı olmayan eski bir sörfçü görünümündeydi. Bu çekiciliğine ek olarak parlak sarı bir Ferrari kullanıyor ve giysilerini Saks Fifth Avenue veya Nordstrom'dan satın alıyordu.

Lily kesin bir şekilde, “Evet,” dedi. “Ancak ben onu golf sahasında yakaladım ve muhtemelen konuşmamızın yarısını bile hatırlamıyordur.”

Santa Barbara küçük bir yer olduğundan sabahın bu erken saatinde hareketlenmemişti. Kılıksız bir avukat arkasını duvara dayamış plastik bardaktan kahve yudumluyordu. Brooks Brothers marka takım elbisesini ve gıcırdayan yeni ayakkabılarını giymiş olan Kingsley, öteki adamın uzamış sakallarını, buruşuk gömleğini ve pis beyaz keten ayakkabılarını fark edince sırtıttı. Adamın yerde duran evrak çantasının yanındaki elbise çantasını fark ederek, “Bu adam seyahat vaktini ayarlayamamış,” dedi.

Lily çok şaşırılmıştı. Gözlerine inanamayarak birkaç dakika bakakaldı, geri dönmeyi düşündü fakat gitmeleri gereken yere başka yoldan gidilmiyordu.

Kingsley, Lily'nin renginin birden solduğunu fark ederek, “Yolunda gitmeyen bir şey mi var?” diye sordu.

Lily başıyla Kingsley'e kendisini takip etmesini işaret etti. Adamın kulak menziline çıkınca onu durdurdu. "Mahkemede onunla rekabet etmek şöyle dursun, sen bu adamın tırnağı bile olamazsın. Biraz önce eyaletteki en parlak hukuk beyinlerinden birinin önünden geçtin."

Kingsley kravat düğümünü düzelterek, "Tamam," diye karşılık verdi, "peki öyleyse, bana eyaletteki en parlak hukuk beyinlerinden birinin niçin mahkeme binasında yaşıyormuş gibi buralarda dolaştığını söyler misiniz?"

Lily yürümeye devam etti. "Geç kalmamak için."

Genç avukat sırtarak, "Sizin bu adama tapmanızın sebebinin sadece vaktinde gelmesi olduğuna inanmak güç," dedi.

Lily yeşil keten ceketinin tozunu silkeleyerek, ona, "Bu onun mükemmel özelliklerinden biri," dedi. Kingsley gibi gençler daima büyük davaların peşinde koşuyorlardı. Geceleri başlarını yastıklarına koyduklarında dinamit gibi tartışmaların, sürpriz tanıkların, öldürücü kanıtların, karmaşık hukuksal analizlerin rüyasını görüyorlardı. Deneyim sahibi olduklarında gerçeği öğreniyorlardı, yani çoğu zaman önemli olmayan özelliklerin insanı efsanevi yaptığını.

Matt Kingsley yakasını gevşetti, alnı terlemişti. Daha sabahın sekizi olduğu halde adliye binası sıcak ve nemliydi, öğleüstüye kazan dairesi gibi olacaktı. Binada soğuk hava tesisatı yoktu, binanın eskiliği modernleşmesine engel oluyordu ve tarihi eserlerin korunmasından sorumlu kurumlar camlara klima takılmasına bile izin vermiyordu. Hayatı biraz olsun çekilir hale getiren şey yargıçların, savcılarının, mahkûmların hatta jüri üyelerinin de bu cefaya katlandıklarını bilmektir.

Yargıç William Orso'nun ofisine geldiklerinde Lily dış kapıyı kilitli buldu. Kapı kolunu zorlayarak, "Allah kahretsin. Bu adamın bu sabahki randevumuzu unuttuğunu söyleme. Birisi bu adamı emekli etmeli. Yemin ederim, bu bunak kendi ismini bile hatırlamakta güçlük çekiyordur," dedi.

Kingsley, “Memur Stevens bu işi nasıl meydana çıkardı?” diye sordu. Beklerken cebinden sakız çıkarıp bir tane de Lily’ye uzattı ama o eliyle itti. “Cebinde kızın babasının resmi ile dolaşmıyordu, herhalde. Zaten bu cinayet Ventura polisinin işi değildi. Duyduğuma göre Stevens, markette bu olayla ilgisi olmayan bir soygunu araştırıyormuş.”

Lily, soruya aldırmayarak, “Ben pek çok duygusuz katil tanıdım, ancak Middleton şimdiye dek gördüğüm en pis herif. Kim kendi çocuğuna şahsi çıkar uğruna striknin yedirir?” dedi.

Kingsley, “Belki merhamettendir; kızın ciddi bir hastalığı varmış. Zaten bir milyon dolarlık hayat sigortası yaptırmasının sebebinin bu olduğunu açıklamadılar mı? Demek istediğim hiç kimse öleceğini düşünmedikçe çocuğunu bu kadar paraya sigorta ettirmez,” dedi.

“Bu dava hakkında hiçbir şey bilmiyor musun?” diyen Lily onun bilgisi olmamasına şaşıtı. “Betsy, Aicardi Sendromu adında ender rastlanan bir genetik hastalıktan mustarip. Onun ‘corpus callosum’unda, yani sağ beynin sol beyinle iletişim kurmasını sağlayan orta beyinde bir bozukluk var. Middleton onu sigortaladığı zaman bu durum resmen teşhis edilmemişti. Anne babanın bu hastalıktan şüphe etmiş olmaları mümkündür çünkü yıllar önce ailelerinden biri bundan ölmüş olabilir.”

“Bunu öğrenemez miyiz?”

“Herhalde hayır,” dedi Lily. “Aileler böyle şeyleri bir kuşaktan bir kuşağa aktarmakla beraber gizli tutarlar. Aicardi Sendromu, ancak 1965’te teşhis edildi, Middleton’ın atalarından biri bu sebepten öldüyse bile, herhalde ölüm sebebi doğru gösterilmemiştir.”

Kingsley, “Hey, ben doktor değilim,” dedi. “Üniversitedeyken sağ beyin sol beyine karşı diye bir şey okumuştum. Bütün bilgim bu kadar.”

Lily, “Dinle o zaman,” diye devam etti. “Aicardi Sendromu çeken çocuklar nöbet geçirirler, bazıları daha sık nöbet geçirir.

Betsy'nin sol göz retinasında bir delik ve sağ gözünde de hasar var.”

“O halde kör.”

“Kör değil,” diye düzeltti Lily. “Görme bozukluğu var.”

Kingsley sakızını çıtlattı, “Herhalde geri zekâlıydı.”

“*Zihinsel engelli.*”

“Sadece konuşuyoruz,” dedi genç avukat. “Ben zaten mahkemede o lafı kullanmayacağım.”

Lily ona bir fili bile öldürebilecek bir bakış fırlattı. “Öyleyse şimdi de kullanma.”

Kingsley çenesini kapatmaya karar verdi.

Birkaç dakika sonra “Tamam,” dedi. Benim görüşüm şöyle: “Middleton’ın paraya ihtiyacı vardı; çünkü iki normal çocuğu var, onun için Betsy’yi rahatlıkla harcayabilirdi! Ancak onu sokağa atmadı, ikramiye vurmuş piyango bileti gibi paraya çevirdi. Kendi çocuğunu kollarına alıp onun ıstırap içinde haykırışını dinlediğini düşünebiliyor musun?”

Kingsley içgüdüsel olarak midesini tuttu. “Diğer çocuklar da sigortalı değil mi?”

Lily tırnağını yiyerek, “Betsy doğuncaya kadar değildi,” dedi. “Middleton’ın nasıl bir şeytan olduğunu ispat etmek için jüriye bu cinayete yıllarca hazırlandığını göstermemiz gerek.”

Lily’nin çizdiği portre o kadar şeytancaydı ki Kingsley’in tüyleri diken diken oldu. “Nasıl olur da insan çocuğunun doğduğu gün onun ölümünü planlar? Sanki şirketini kurtarmak için uzun vadeli plan yapan bir işadamından söz eder gibi konuşuyorsun.”

Lily gözlerini açarak, “Tam manasıyla,” dedi.

Genç avukat olayın nasıl gerçekleştiğini amirinin yüzünden okur gibi oldu. Sanki gerçek bir cinayet filmi seyrediyordu. Lily’nin beyninden geçenler genelde doğru çıkardı. Onun Tanrı vergisi bir özelliği vardı. Birbirleriyle ilgisi olmayan en küçük ipuçlarını alır, bir bulmacanın parçaları gibi birleştirirdi. Ventura polisi kendilerine birkaç gün önce ipuçlarını verinceye kadar Santa Barbara adliye-

sindeki savcı ve dedektiflerin çoğu cinayetin rastlantısal olduğuna ve hiçbir zaman çözülemeyeceğine karar vermişlerdi. Lily'ninse Henry Middleton'ın kızını zehirlediğine olan inancı hiç sarsılmamıştı.

Lily gözleri yerde derin düşüncelere daldı. Birden başını kaldırdı, bir şey hatırlamıştı. “Bana bu sabah hastanenin ne dediğini söylemedin?” dedi.

“Mike Armstrong’a araştırmasını söyledim.”

Lily sesini yükseltti. “Ben sana Armstrong, Betsy'nin durumunu yoklasın dedim mi?”

“Hayır, fakat...”

“Fakat ne? Middleton'ı neyle suçlayacağız?” diye bağırdı.

Kingsley, “Cinayete teşebbüsle, tabii,” diyerek elindeki birkaç sayfa kâğıdı salladı. “Suç duyurusu burada.”

Lily onun elinden kâğıtları çekip köşeyi hızla döndü, Armstrong'un cep telefonunu aradı fakat dedektifin telesekreteri cevap verdi. Bir banka oturarak başını ellerinin arasına aldı ve kendi kendine niye tekrar savcılık görevini kabul ettiğini sordu. Los Angeles istinaf mahkemesi adına vaka incelemek belki bu kadar heyecan verici bir iş değildi ama stres seviyesi düşüktü. Altı yıl önce Ventura'da meydana gelen olaylardan beri haftada bir psikoloğa gidiyordu. Ne yazık ki terapi yara bandı vazifesi görmekten ileri gitmiyordu. Günahları, psikoloğa açıklanmak şöyle dursun, bir papaza söylenemeyecek kadar ciddiydi. Kendini toparlayınca, Kingsley'in beklediği yere döndü.

Kingsley, koridorun ilerisine doğru bakarak, “Avukat hakkında haklıdınız,” dedi. “Önce kayboldu, sonra sanki televizyona çıkacakmış gibi süslenip geri geldi. Yemin ederim on dakikadan fazla sürmedi. Tıraş olmuş, elbiselerini değiştirmiş, saçını taramıştı. Bu adam sahip olduğu her şeyi elbise çantasında taşıyor olmalı.”

Lily, “Şüpheli,” dedi ve hastaneyi kendi aramaya karar verdi, fakat elleri titrediği için numarayı bir türlü tuşlayamıyordu. Şim-

diye dek sevdiği tek adam biraz ötede dururken nasıl işini görebilirdi?”

Kingsley, “Galiba haklısınız,” dedi. “Giydiği kostüm Valentino. Biliyorum çünkü ben de neredeyse aynı kostümü alacaktım. İsmi neydi? Onu geçen gün televizyonda *Rivera Live* programında görmüş olabilirim.”

Lily tuvalete dalarken, “Richard Fowler,” dedi.

İKİ

Lily yüzüne soğuk su çarptı ve nihayet hastanede Dr. Logan’a ulaşmayı başardı. Küçük kızın babası Middleton’ın, cinayete kalkışmaktan suçlanacağını açıklayınca doktor kendisiyle şahsen görüşmek istedi. “Bugün çok doluyum, bana küçük kızın son durumunu telefonda bildiremez misiniz?”

Logan, “Rica ederim, Bayan Forester,” dedi. “Betsy’nin durumu fenalaştı. Anne babasıyla onun yaşam destek sistemini kapatma konusunu görüşüyoruz.”

Lily mahkeme celbini geciktirmesi gerektiğine karar vererek ona, “En kısa zamanda orada olacağım,” dedi. Kapatır kapatmaz kızı aradı.

Shana, “Telesekreterime mesaj bırakmışsın,” dedi.

“Şimdi konuşamam şekerim. Bugün öğleden sonra evde misin?”

Kızı, “Evet,” diye mırıldandı. “Ama babam gelen telefonları kendi cebine yönlendiriyor; aradığında bana ulaşamayabilirsin. Ne oluyor?”

Shana genellikle pozitif düşünceli, karizmatik bir genç kızdı. Aralarında geçen konuşmalar çoğu zaman dedikodu ve gülüşmeler-

le dolu olurdu. Şu anda sanki bir yastığın arkasından konuşuyor gibiydi, Lily bir şeylerin yolunda gitmediği hissine kapıldı. “İyi misin?”

“Dün gece saat üçe kadar ayaktaydım.”

“Ders mi çalıştın?”

“Tabii,” dedi Shana içini çekerek. “Pazartesi gecesi başka ne yapabiliirdim ki? Bir partide eğlenmiyordum. Geçen hafta hastaydım, üç gün dersleri kaçırdım.”

“Doktora gittin mi?”

“İyiyim anne, herhalde hafif bir grip geçirdim. Sen benimle ne konuşmak istemiştin? Telesekreterime bıraktığın mesaj önemli bir şeymiş gibiydi.”

İçgüdüleri Lily’ye şimdilik üstünde durmamasını söyledi. Başını kaldırdı, tavan sanki bir sinek mezarlığı gibiydi. Zaten genel tuvalet de ciddi konuşma yapılacak bir yer değildi, üstelik Richard Fowler ile karşılaşmak da onun sinirlerini altüst etmişti. Acaba Fowler onu görmüş müydü? “Ben sana bu akşam ulaşırım,” dedi.

Genç kız, “Şimdi söyle,” diye ısrar etti. “Yoksa aklımı derslerime veremeyeceğim. Önce bir şey söyleyeceğim deyip susma, beni bekletiyorsun. Benim ne kadar meraklı olduğumu biliyorsun, sen de öyle değil misin sanki, anne?”

Lily tuvaletten başını uzattı. Kingsley hâlâ yargıcın ofisinin önünde duruyordu. Orso’yu Allah kahretsin diye düşündü. Mahkemeye gelecek olursa kendilerini talihli addedecekti. “Baban evde mi?” diye sordu.

Shana, “Galiba yiyecek bir şeyler almaya gitti,” dedi. “Bu sabah kalktığımda araba yoktu.”

Lily, “Şimdi nakil yapamayacağımı biliyorum,” dedi ve eski eşi evde yokken fikrini açıklamaya karar verdi. “Senin tekrar burada Santa Barbara’da üniversiteye gitmeni arzu ediyorum.”

“Gene mi bu konu,” diye inledi kız. “İkinci yarıyıl yeni başladı. Niçin tekrar okul değiştirmemden bahsediyorsun. Benim için memnun olduğumu ve artık dırdır etmeyeceğini zannediyordum.”

“Senin için *memnunum*,” dedi Lily sırtını lavaboya dayayarak. “Yeni bir şey oldu. Yurtta kalıyor olsaydın hiçbir problem olmayacaktı. Hatta birkaç kızla bir apartman dairesini paylaşmak bile bir seçim olabilirdi. Ama dubleks evin kirası ayda iki bin doları buluyor.”

“Sana ne?” diye sordu Shana. “Babam ödüyor.”

“Artık değil.”

“Anlamıyorum”

“Dün beni aradı,” diye açıkladı Lily. “Sana söylemeyeceğime söz verdim.”

“Neyi söylemeyeceğine?”

“Babanın kira borcu birikmiş. Dört aydan beri tek bir ev satamamış. Ben zaten senin okul taksitini, yiyecek ve giyim kuşam masraflarını, hatta arabanın sigortasını bile ödüyorum.”

“Uyduruyorsun. Babam geçen hafta bir ev satmış. Birçok büyük iş peşinde.”

Lily göğsü daralarak, “Üzgünüm şekerim,” dedi. John her zamanki gibi kötü haberleri Lily’nin vermesini sağlamıştı. Lily’nin dubleks evin kirasını ödemeyi reddedeceğini biliyordu. Bir kumarbazın son kozunu oynaması gibi onu arkadan vurmıştı. “Babanın her zaman doğruyu söylemediğini biliyorsun,” diye devam etti. “Hem, yarın çok iyi bir iş yapsa bile komisyon çekini alması üç ay sürebilir.”

Genç kız, “Sen onu kıskandığın için bunları söylüyorsun, babamla olan ilişkimizi her zaman kıskandın, onun için onu devamlı aşağılıyorsun,” diye itiraz etti.

Kızının söylediklerinde doğruluk payı vardı. Buna kıskançlık denemezdi. Shana’ya yolladığı bütün çekler, eski kocası tarafından paraya çevriliyordu. Kira hariç, bir yıldan fazladır, her ikisini de Lily geçindiriyordu. “Baban uzun bir zaman kira ödeyemeyeceğini ima etti.” Lily devam etti, “Ben kendisine maaşlı bir iş bulmasını teklif ettim ama o yüzüme telefonu kapadı.”

Shana “Fakat arkadaşlarım burada,” diye bağırdı. “Okul de-

ğıştırsam yeniden arkadaş edinmem gerekecek. Sen de biliyorsun ki, Santa Barbara Üniversitesi UCLA kadar iyi bir okul sayılmıyor. Ben birinci sınıf bir hukuk fakültesine gitmek istiyorum.”

Lily serbest eliyle tuvaletin kapısını açtı. Şimdiden münakaşayı kaybettiğini hissediyordu. Kızının onun üzerinde duygusal bir baskısı vardı. Bu münakaşaya devam ederse tükenecekti. “Senin UCLA’da kalmana razı olacağım fakat gelecek yarıyıl yurda geçmelisin, yoksa seni hukuk fakültesine yollama imkânım olmayabilir,” dedi.

“Şimdi de beni tehdit ediyorsun.”

“Sana hayatın gerçeklerini anlatmaya çalışıyorum. Benim mütevazı bir kazancım var. Öğreniminin ücreti ise astronomik. Senin doğduğun günden beri geleceğin için para biriktiriyorum. İcap ederse bir ikinci işte de çalışırım. Ama bir de babana bakamam,” dedi. Kızından ses çıkmadı. Lily, böyle bir konuşmanın hiç yapılmamış olmasını dileyerek, “Seni seviyorum,” dedi. “Her şey yoluna girecek. Yurtta yaşam kötü olmayacak. Daha eğlenceli olacak, arkadaşlarınla daha çok vakit geçireceksin; kim bilir, belki arabaya da ihtiyacın olmaz, böylece ek masraflardan kurtulursun.”

Shana onu, “Aman ne iyi,” diye tersledi. “Teşekkür ederim anne güne başlamak için ihtiyacım olan da buydu. Önce taşınmak zorundayım, şimdi de arabamdan vazgeçmek. Los Angeles’ta herkesin bir arabası var. Ben nasıl dolaşacağım?”

“Kampusta yaşayacaksın,” dedi Lily. Arabadan hiç bahsetmemeliydi. Araba kötü bir yara gibiydi. “Babanın arabası yok, pekâlâ idare ediyor.”

Shana’ foyasının meydana çıktığını anlamıştı. Annesi, para biriktirip lise mezuniyet hediyesi olarak ona yepyeni bir Mustang aldığı anda kendinden başkasının kullanmasına izin vermeyeceğine dair söz vermesini istemişti. “Ne yapabilirim babamın emlakçılık yapmak için arabaya ihtiyacı var. O beni gideceğim yere bırakıyor veya ben arkadaşlarımdan biriyle gidiyorum. Ne olmuş sanki. Mesele nedir?”

Lily derin bir nefes alarak, kendi kendine, uzlaşmaya çalış, dedi. Kızı müthiş bir genç kızdı. Şimdiden bir avukat gibi münakaşa ediyordu. Fırsat verilirse babası gibi durumu suistimal edecekti. “Cep harçlığını arttırabilirim, eğlence ve giyime harcayacak daha çok paran olur.”

Alçak sesle, “Kapatmak zorundayım,” dedi. Lily’nin konuşmasının sonunu duyan Kingsley, “Aile problemleri mi?” diye sordu.

Ona kendi işine gitmesini söyler gibi bakarak, cep telefonunu çantasına attı. Ne kadar yakışıklı olursa olsun bu avukat onu huzursuz ediyordu. Belki de bunun sebebi o kadar yakışıklı olmasıydı. Bu düşüncesini ispat eder gibi yanlarından geçen bir çiftten erkek olanı Lily’ye bakıp hemen başını çevirdi. Kadınsa Kingsley’le flört eder gibi gülümsedi. O kadınların kendisini şımartmalarına alışık biriydi. Hoşuna gittiği gibi cesaret de veriyordu. “Hâlâ Orso’dan haber yok mu?”

“Hayır.”

“Gelir gelmez kendisinden suç duyurusu evrakını öğleden sonra üçe kadar geciktirmesini iste,” dedi Lily yüzünü buruşturarak. “Hastaneye gitmem gerek.”

Genç avukat şaşırdı. “Suç duyurusunu planladığımız gibi resmen saat onda niye yapmıyoruz? Ben bu sabah saat altıda suç duyurusu evrakı üzerinde çalışmak için buradaydım. Hatta dün gece her şeyin mükemmel olduğundan emin olmak için de tekrar üzerinden geçtik.”

Lily elini başına koyup, “Düşün,” diye çıkıştı. “Cinayete kalkışmak birinci derecede cinayet değildir. Betsy bu gece ölürse davayı özel durumları öne sürerek idam cezası isteyerek açarız. O zaman Middleton hapis cezasından çok daha korkutucu bir kararla karşılaşır.”

Lily siyah Audi'sini Saint Francis Hastanesi'nin park yerine kadar sürdü. Hastanenin adliye binasına beş dakika uzaklıkta olmasından memnundu. Santa Barbara gibi küçük bir şehirde yaşamının lüksü de her yerin birbirine yakın olmasıydı, çoğu zaman trafikte sıkışıp kalma sıkıntısı yoktu.

Bazen hafta sonları problem yaşıyordu. Bu da karayolunda veya şehrin anacaddesi sayılan çevre yolunda Los Angeles veya çevre yerleşimlerde yaşayan insanların yaz aylarında sıcaktan kaçmak ve güzel plajlardan faydalanmak istedikleri vakit oluyordu. Sıcaklar otuz dereceye yaklaşınca Santa Barbara'da insanlar terlemeye ve şikâyet etmeye başlarken, Los Angeles ve San Fernando Valley'de sıcaklık yaklaşık kırk dereceyi buluyordu. Lily sabah bürosuna gelirken arabanın radyosunda Los Angeles şehir merkezinde sıcaklığın kırk dereceyi bulacağını duymuştu.

Lily hastane resepsiyonunda çalışan yaşlıca bir gönüllüye, "Ben Dr. Logan'ı görmeye geldim," dedi.

"Sizi bekliyor muydu?"

"Evet," deyip kadına ismini verdi.

İkinci katta asansörden çıkınca beyaz gömlekli yakışıklı bir

adam aceleyle gelip onu karşıladı. Elini sıkarak, “Christopher Logan,” dedi. “Beni lobide bekleyebilirdiniz. Bayan McKinley söylemedi mi?”

Lily yüzü kızarak, “Hayır,” dedi. Telefonda pek çok defa konuşmuşlardı. Sesi tanıdıktı, doktorun bu kadar ufak tefek olacağını ummamıştı. Logan kolalı beyaz gömleğinin altına mavi bir gömlek giymişti, koyu renk saçları güzel kesilmişti ve yüz hatları biçimliydi. Kendi mesleğinden beklenen tertemiz bir görünüme sahipti. Lily kendi tırnaklarının içinde kir var mı diye kontrol etti. Doktor ona bakarken gözlerini kırıştırdı. Tek şaşırان Lily değildi. Telefon konuşmaları sırasında minik Logan da herhalde çilli bir zürafa ile konuştuğunu düşünmemişti.

“Betsy burada değil, geçici yoğun bakıma alındı.”

Middleton’ın suç duyurusu öğleden sonra saat üçe ertelenmişti, ancak Lily’nin saat on otuzda ve on üçte iki mahkemede bulunmasını gerektiren davaları vardı. Şu anda saati dokuz kırk beşi gösteriyordu. Logan biraz ilerdeki boş bir bekleme odasını gösterdi. İçeri girince Lily’nin oturmasını bekledi. Sonra Lily’nin karşısına oturarak, “Oraya gitmeden,” dedi, “yeni bir gelişme var. Bay Middleton’ın avukatı on dakika önce beni aradı ve bana hiçbir şekilde Betsy’nin yaşam destek sisteminin kapatılmaması talimatını verdi. Bunu garip buldum çünkü çocuğun geçen ekimde hastaneye kabulünden beri anne ve babası ile yakın işbirliği içindeydik. Birkaç gün önce Henry ve Caroline Middleton, Betsy’nin solunum cihazının kapatılması gerektiğini kabul etmişlerdi. Bunun için sizin buraya gelmenizi istedim, çünkü onların arzusunu yerine getirmek üzereydik.”

Lily’nin ilk düşüncesi, Logan ve hastanenin kızın organlarını almaya hevesli olmalarıydı. Sonra fikrini değiştirdi. Vücudu striknin dolu bir çocuğun organlarının kurtarılması ne işe yarardı? “Solunum ünitesine bağlı olmadan nefes alabiliyor mu?”

Doktor, “Hayır,” diyerek başını salladı.

“Beyin fonksiyonları nasıl?”

Logan, boğazını temizleyerek, “Zayıf,” dedi.

Göz göze geldiler. Lily başını çevirmek istedi ama konuşmalarının içeriği bir derece yakınlık gerektiriyordu. “Ne kadar zayıf?”

“Yok denecek kadar.”

Logan iyi kalpli, zeki ve Lily’nin daha önceki görüşmelerinden algıladığı gibi işbirliğine son derece yatkın biriydi. Ne var ki doktorlardan bilgi almak hiçbir zaman kolay olmazdı. Aynı dış çekmek gibiydi. “Çocuk acı çekiyor mu?”

“Zannetmiyorum.”

Genellikle bir hasta, hastalığının son devresine ulaşınca, doktorlar aileyi teselli için sevdiklerinin artık acı hissetmediğine onları inandırmaya çalışırlardı. Lily, “Nasıl böyle çelişkili bir açıklamada bulunursunuz,” diye çıkıştı. “Ben sakinleştirilmesi gereken bir aile bireyi değilim, çocuk acı çekiyor mu, çekmiyor mu?”

Logan güç durumları idare etmesini bilen, sakin bir adamdı. Elleri hafifçe dizlerinin üstünde, alnı açık, sesi alçak ve sakindi. “İmkân olsa size kesin bir cevap verirdim,” dedi. “Betsy bizim altıncı safha diye sınıflandırdığımız türden bir komada. Dış etkenlere cevap vermiyor, acı çektiğine inanmak için bir sebep yok.”

Lily ayağa kalkarak, “Onu şimdi görebilir miyim?” diye sordu.

Logan, “Tabii,” dedi. Bekleme odasından çıkan Lily’yi takip etti.

Yan yoldan hastanenin arkasına yürüdüler. Yol kenarındaki çeşitli küçük seramik heykeller Lily’nin dikkatini çekti. Dik beton merdivenlerden yukarı tırmanmaya başladılar. Zaman zaman durup nefes almaya çalıştılar. Yukarı vardıklarında, hastane ile uzun son bakım ünitesinin arasında başka bir bina gördü. “Bu binada ne var?”

“Burada rahibeler kalıyor.”

“Bir manastır mı?”

Logan, “Hayır,” diye cevap verdi. “Sadece dinlenmeleri için

bir yer.” Yüzünde bir soru işareti belirerek, “Birkaçı orada yaşıyor olabilir.”

Lily sabahın telaşından olacak kendisinin konunun dışına itildiğini fark etti. “Betsy’nin iyileşme şansı var mı?”

Logan, “Bir mucize dışında mümkün olacağını zannetmiyorum,” diye cevapladı.

Kapıdan son bakım ünitesine girdiklerinde beyazlar giymiş bir rahibe yanlarından geçti. Lily bir odaya göz attığında orada da başka bir rahibenin yaşlı bir hastayla ilgilendiğini gördü. Son bakım ünitesinin elemanlarının özel dinî bir örgüt tarafından temin edildiğine ve muhtemelen kendilerini ölüme mahkûm hastalara adanmış olduklarına karar verdi. Telefonlar çalmıyor, televizyonlar bağırıyor hademeler koridorlarda metal arabalar itmiyordu. Sessizlik bile meşumdu. Rahibeler odadan odaya uçar gibi gidip geliyorlardı, hareketleri tamamen sessizdi. Hastalar bu kısma artık sigorta şirketleri masraflarını ödemediği için getirilmiyorlardı.

Betsy Middleton için son gelmişti.

Bina uzun ve dardı, odaların çoğu okyanus tarafındaydı. Lily, holden bile okyanus sahilini görebiliyordu. Tibet’te fırtınalı tepelerin üstüne konmuş manastırların resimlerini görmüştü. Bu bakım ünitesi onlar kadar medeniyetten uzak olmayabilirdi, ancak burada da aynı sessizlik ve tecrit halinin hâkim olduğunu düşündü. Kendini bulutların üstünde sürüklenir gibi hissetti.

Doktor Logan uzanıp Betsy’nin dosyasını aldı ve Lily’ye kendisini takip etmesini işaret etti. Bir odanın önünde durdu. “Biz buraya pek çocukları almayız ama müdür bu sefer bir ayrıcalık yaptı.”

Lily, camdan Betsy Middleton’a baktı. Kız bir çocuk yatağındaydı ve yatağın parmaklıklarından tüpler, kablolar çıkıyordu. Öfkeden midesinin kasıldığını hissetti. Middleton cinayete teşebbüsle itham edildiği için kızının yaşam destek sisteminin kapatılmasına asla izin vermeyecekti. Aptal adam değildi. Kendisini ka-

til olmakla suçlayacaklarını biliyordu. Bir katili mahkûm etmek-
ten daha önemli şeyler vardı. Adaletin çarkı yavaş yavaş döner-
ken, kıymetli bir can arafta sıkışıp kalmıştı.

Örtülerin altındaki tümsek artık sekiz yaşındaki bir kıza ben-
zemiyordu. Karnından bir tüple beslenmekle beraber Betsy'nin
vücudu eriyip gitmişti, bacakları da bir deri bir kemik kalmıştı.
Cenin gibi kıvrılmıştı ve irice bir bebekten daha ağır olamazdı.
Parlak sarı saçları hemen hemen Shana'nın o yaştaki saç rengi
gibiydi.

Logan, "Bu durumun en hüzünlü tarafı," dedi, "Betsy'nin has-
talığının çok hafif olmasıydı. Aicardi teşhisine katılıyorum, buna
rağmen bedeni hiç zarar görmemiş gibi duruyor. Gittiği özel okulda
son yaptıkları testte de IQ'su yaklaşık altmış beş çıkmış," dedi.

Lily mide asidinin ağzına geldiğini hissederek, "Öyleyse, ol-
dukça normal bir hayat sürme şansı vardı, diyorsunuz," dedi.

Logan, "Hemen hemen," diye cevapladı. "Beni yanlış anla-
mayın, üniversiteden mezun olabilirdi, demiyorum. Sağ gözünde
hasar meydana gelmeden önce görme problemi de çok hafifmiş."

"Retinasında bir delik var zannedyordum."

Logan, kendi gözünü işaret ederek, "Sol gözü," dedi. "Bir in-
san tek gözle de oldukça iyi idare edebilir."

Lily tekrar odanın cam bölümünden baktığında otuz yaşların-
da bakımlı, iyi giyimli bir kadının yatağın üzerine eğilmiş, müş-
fik bir şekilde kızın alnını okşadığını gördü, herhalde daha önce
banyodaydı. "Bana Bayan Middleton'ın burada olduğunu söyle-
memiştiniz."

Logan omuz silkerek, "Bilmiyordum," dedi.

Lily, Betsy'nin annesinin kendini ne kadar çaresiz hissettiğini
anladı. Altı yıl önce kendisi de Shana'nın üzerine böyle eğilmiş,
elini tutarak alnını böyle okşamıştı. Bir annenin çocuğu için endi-
şelenmesi dünyadaki en kuvvetli hislerden biriydi. "Beyin fonk-
siyonlarındaki tahribatın hafif olduğunu söylemiştiniz..."

"Pek çok kimsenin IQ'su altmışlardadır," diye açıkladı. "Pek

çoğu evlenir ve bir aile sahibi olur. Betsy'nin genetik bir bozukluğu olduğundan bir çocuk sahibi olmasını tavsiye eder miydim, bilemem.”

O anda Betsy sarsılmaya başladı. Annesi çılgılık atarak çağırma düğmesine bastı. Lily bir şeyin yere düştüğünü duydu sonra bunun hastanın gidişatını gösteren kâğıtların iliştirildiği klipsli metal klasör olduğunu anladı. Logan odaya daldı, aynı zamanda nereden çıktıkları belli olmayan iki rahibe de belirdi. Hayatında, insanların bu kadar süratle hareket ettiklerini hiç görmemişti. Rahibelerden biri doktora bir enjeksiyon uzattı o da hemen kızın kolundaki damara bağlı tüpe ilacı zerk etti. Caroline Middleton bir köşeye sinerken, rahibeler çocuğun kollarını, bacaklarını ve bedenini deri kayışlarla bağladılar. Kriz o kadar şiddetliydi ki çocuğun yatağı sanki bina çöküyormuş gibi sallanıyordu. İstirap içinde geçen beş dakikadan sonra kızın vücudu nihayet sakinleşti.

Dr. Logan Lily'yi elleri cam bölmeye dayalı, yanaklarından gözyaşları akarken buldu. “Bitti,” dedi. Lastik eldivenlerini çıkartıp çöp kutusuna attı.

“Yani öldü mü?”

Cebinden çıkarttığı kâğıt mendili ona uzatıp, “Kriz demek istedim,” diye karşılık verdi.

“Kelime seçimin kötü,” diyerek gözlerini sildi. Logan, “Özür dilerim,” dedi ve eğilerek yerden klipsli metal klasörü aldı.

Bayan Middleton kızının başını sevgiyle yastığın üzerine yerleştirdikten sonra odadan çıktı. Siyah bir pantolon, balıkçı yaka beyaz bir süveter giyiyordu. Yüzünü buklelerle çevreleyen kestaneye renkli saçları modaya uygun taranmıştı. Lily onu trajediden önce görse, günlerini alışveriş yapıp tenis oynayarak geçiren yüzeysel bir kadın olduğunu anlardı. Ama şimdi gözlerine bakmak o günlerin son bulunduğunu belli ediyordu.

Lily, Logan'ın koluna dokunarak kadının gitmek üzere olduğunu belirtti. Logan, Lily'yi yanlış algıladı ve onun Betsy'nin an-

nesiyle konuşmak istediğini zannederek, “Carolyn, Lily Forrester,” dedi. “Kendisi Henry’nin davasına bakan savcı.”

Bayan Middleton şaşkına dönmüştü. “Size söyleyecek hiçbir şeyim yok,” dedi. Dışlerini gıcırdatarak Betsy’nin odasına bir adım attı. Sonra Lily ve Logan’ın durduğu yere dönerek, “Eşimi nasıl tutuklarsınız? Henry iyi, Tanrı korkusu olan bir adamdır. Betsy’yi diğer çocukları gibi taparcasına sever.”

“Üzgünüm Bayan Middleton,” dedi Lily. “Sizin için bu durumun ne kadar güç olduğunu anlıyorum. Benim kızım da birkaç yıl önce şiddet içeren bir suçun kurbanı olmuştu.”

Carolyn Middleton teselli edilmeyi reddetti. “Hiçbir şey anlamıyorsunuz,” dedi, bir zamanlar güzel olan yüzünü ekşiterek. “Demin gördüğünüz benim için yeni bir şey değil.” İçini çekerek, “Ben sekiz yıldır bu cehennemim içindeyim. Betsy hayatı boyunca hastaydı.”

Dr. Logan Betsy’nin dosyasını açarak gerekli notları ilave etti. Lily, gözlerini Carolyn’dan ayırmadan, “Niye fikrinizi değiştirdiniz?” diye sordu.

Diğer kadın inci kolyesiyle oynayarak, “Neden bahsettiğinizi anlamıyorum,” dedi.

“Dr. Logan bana sizin ve eşinizin Betsy’nin yaşam destek sisteminin kapatılmasına hazır olduğunuzu ima etti. Sonra, bir iki saat önce avukatınız aradı ve bu kararı bozdu. Bu müşterek bir karar mıydı?”

Bayan Middleton elleri yanına düşerek, “Size cevap vermek mecburiyetinde değilim. Henry bana, Bay Fowler olmadan hiç kimseyle konuşmamı söyledi.”

Lily, işittiğine inanamadı. “Fowler mı dediniz? Richard Fowler mı?”

“Evet.” Çantasından bir kartvizit çıkartıp Lily’ye verdi.

Richard nasıl olur da Henry Middleton gibi aşağılık birini temsil etmeyi kabul ederdi? Şimdi onu niye bu sabah adliye binasında görmüş olduğunu anladı.

Carolyn, “Henry yapmadı,” dedi.

Lily ona, “Hissettiklerinizi takdir ediyorum,” dedi. “Ben sadece savcıyım, Bayan Middleton. Eşinizin suçlu olup olmadığına jüri karar verecek.” Carolyn Middleton’ın Henry’ye ihtiyacı vardı ve onu korumaya hazırdı. Eşi olmadan kadın yok olacaktı. Güzel giysileri, itinalı makyajı, kibar hareketleri... Henry ona mobilya imal eder gibi biçim vermişti.

Lily, kadının koridorda ilerlemesini bekledi, sonra Logan’a dönerek, “Betsy bu durumda ne kadar dayanabilir?” diye sordu.

“Bir yıldır komada. Ben bu hastaların on yıl, hatta daha uzun yaşadıklarını duydum.” Logan damara giden tüpü kontrol etmek için odaya daldı, sonra çabucak sözünü tamamlamak için döndü. “Yapabileceğim bir şey olursa lütfen beni aramaktan çekinmeyin.”

İmalı bakarak, “Herhangi bir şey mi?” diye sordu. Logan’ın yüzünün solduğunu görerek, sözlerinin manasının hedefi bulunduğunu anladı. “Çocuklarınız var mı Dr. Logan?”

“Bana Chris deyin,” dedi. “Sorunuzun cevabı da... ben evli değilim.”

Lily, “Farz edelim ki, bir çocuğunuz var,” diye devam etti. “Onun için böyle bir durumun devamını ister miydiniz? Benim bürom, yarın gerekli evrakı hazırlar, ama bildiğim kadarıyla mahkemenin karar alabilmesi bir yıl sürebilir. Resmî makamlardan işe el koymalarını ve bize çocuğu yaşam destek sisteminden ayırma izni vermelerini istesek de, anne babanın işbirliği olmadan hiçbir zaman istediğimizi elde edemeyiz.

Doktor Betsy’nin dosyasından bir parça kâğıt kopararak bir şeyler karaladı ve Lily’nin eline tutuşturdu. “Bu benim ev telefonum. Bundan böyle Betsy’nin durumunu hastane dışında tartışsak daha iyi olur. Beni evde bulamazsanız, hastaneden arattırın,” dedi.

Saat üçte Lily mahkeme salonunun koyu renk ahşap kapısının önünde kasten durarak girişini sahnelemeye çalıştı. Sabah 10:30'daki duruşmasına geç kalmıştı. Boş bir mideyle Richard Fowler ile karşılaşmaya gücü yetmeyecekti, bir ton balıklı sandviçin yarısını yemeyi başardı. Gözleri şişmiş ve tahriş olmuştu, ruju silinmişti ve keten ceketı buruştu. Endişeyle saatine baktı, keşke kendine çekidüzen vermek için vakti olsaydı. Koridorlar boştu, Richard ve müvekkilinin içeri girmiş olduklarını tahmin etti. Nihayet omuzlarını geri atıp kapıyı itti ve dimdik bir halde savcı masasına yürüdü. Oturduktan sonra bakışlarını salonun ön tarafında tutarak evrak çantasından Middleton'ın dosyasını çıkarttı. Burnuna çok özel bir koku geldi, hafif limon kokusu. Richard'ın kolonyası bile hâlâ aynıydı. Gözucu ile onun profiline baktı. Onunla aynı yerde olmak bile odaklanmasını güçleştiriyordu. Üstelik o Middleton'ın avukatı idi. Kırk sekiz yaşındaki Middleton, Lily'ye bir kurbağayı hatırlattı. Boyunun 1,70 belki bir iki santim daha uzun olduğunu tahmin etti fakat vücut ölçüleri mükemmel derecede orantılı olan Dr. Logan'ın aksine Middleton'ın eni de en az boyu kadardı. Saçı arkaya taranmıştı, boynu hiç yok gibiydi. Vücuduna göre

kısaydı, cildi yağlı ve lekeliydi. Lily mübaşire kendisinin başlama-
maya hazır olduğunu Yargıç Orso'ya bildirmesi için işaret etti.

Richard birden yanında belirdi. Ona, "Ben sen içeri girinceye
kadar bu davaya bakmakla görevlendirildiğini bilmiyordum," dedi.

Lily, ona bakmayı reddederek, "Palavra," dedi. "Ben baştan
beri bu davanın içindeyim."

Richard başını sallayarak, "Ben değildim," dedi. "Middleton
beni dün tuttu. Onun için sen beni bu sabah o kadar erken bir
saatte gördün. Cinayeti gazetelerde okudum, fakat bir tutuklama
olmayınca özelliklerin çoğunu unuttum. Bu sabah beşte buraya
polis raporlarını gözden geçirmeye ve müvekkilimi sorgulamaya
geldim. Sen durup benimle konuşmayınca incindim."

Lily, tam onun sabah hastaneye telefon ettiğini bildiğini söy-
leyecekti ki mübaşirin, "Herkes ayağa kalsın, On Dördüncü Üst
Mahkemenin bu celsesi Yargıç William Orso'nun başkanlığında
açılmıştır," diyen sesini duydu.

Yargıç Orso siyah cüppesini uçurarak içeri girdi. Yetmiş üç
yaşında, siyah boncuk gibi gözlü, kartal burunlu idi ve saçları
dökülmüştü. Gözlüklerinin üzerinden onlara ters ters baktığını
gören Richard, odanın öbür tarafındaki yerine döndü.

Suç duyurusu çabuk geçti. Her iki taraf da mahkemenin baş-
langıç celsesi için tarihte anlaşınca Richard yargıçtan kefalet için
karar vermesini istedi.

Orso, esnemesini bastırarak, "Bayan Forrester savcılık ne dü-
şünüyor?" diye sordu.

"Sayın yargıç davalı kızını para ödülü için öldürmekle suçla-
nıyor. Böyle korkunç bir suç kendisinin kefaletsiz tutulmasını ge-
rektirir. Her ne kadar çocuk şimdi Saint Francis hastanesinde ya-
tıyorsa da mahkemenin onun hayatını tekrar tehlikeye atacak bir
atılımdan koruması lazım."

Richard kesin bir ifadeyle, "Ortada Bayan Forrester'in tutu-
munu haklı çıkararak bir durum yok. Müvekkilim toplumda saygın
yeri olan biridir, sabıkası yoktur. Üstelik cinayet girişimi bir yıl

önce olmuştur. Bay Middleton kaçmayı düşünseydi şimdiye kadar kaçardı,” dedi. Duraksadı, sonra, “Bu sebeplerden mahkemeden kendisinin kefaletle serbest bırakılmasını saygıyla rica ediyoruz,” diye ilave etti.

Lily ayağa kalktı, sesi mahkeme salonunda çınladı. Middleton’ı göstererek, “Davalının cinayetten sonra hemen kaçmasını gerektirecek bir sebep yoktu,” dedi. “Bay Fowler’ın müvekkilinin sabıkasının olmamasını vurgulamasına rağmen, bu cinayet sıradan olmadığı gibi, Bay Middleton da sıradan bir suçlu değil.”

Yargıç Orso doğrudan Lily’ye “Savcı Hanım, davalının tehlikeli olduğunu ispat edebilir misiniz?” diye sordu.

Richard onu öyle serseme çevirmişti ki kendi kendine çelme takmıştı. Yargıçı Middleton’ın Betsy’ye zarar verebileceğine inandırmak için ileri süreceği her kanıt, bu sabah Richard’ın hastaneye telefon ederek Betsy’yi yaşam destek sisteminden ayırmamaları için verdiği talimat tarafından çürütülmüş olacaktı. Kızının ölmesini istese Middleton’ın yapacağı tek şey hastaneye yaşam destek ünitesini kapatma talimatı vermek olurdu. “Soruma cevap verebilir misiniz Bayan Forrester?”

“Hayır sayın Yargıç.”

“Kefalet beş yüz bin dolar olarak kararlaştırıldı,” diyen yargıç tokmağını indirdi ve çıkıp gitti.

Mahkeme salonu boşalınca alımlı, iri kemikli, siyah tenli, siyah saçları omuzlarına inen bir kadın Lily’nin yanındaki boş sandalyeye oturdu. “Nasıl gitti?”

Lily, kaşlarını çatarak, “Hiç sorma,” dedi, “Middleton herhalde şu anda bir çek yazıyordur.”

“Orso’nun onu kefaletsiz tutacağını düşünmüyordun değil mi?”

Lily gerilimi atmak için başını sağa sola çevirdi. “Vergi dairesinin onun mal varlığını ve banka hesaplarını dondurmasını sağlamak için bir yol bulmalıyız.”

Lenora Wells, kaşlarını kaldırarak, “Bunu dün düşünmeliydin,” dedi. Vaktiyle Los Angeles Emniyet Müdürlüğü cinayet masası

dedektifi iken şimdi Santa Barbara Savcılığı'nın baş dedektifiydi. Aynı yaşlarda ve her ikisi de boşanmış olan bu kadınlar arkadaş olmuşlardı.

“Öğleden sonra çocuk tacizi davası ile ilgili şahitleri sorgulamayacak mıydın?”

“Halloldu,” dedi Wells. “Sadece, burada işlerin nasıl gittiğini sormak için geldim.” Bir dosya alarak yelpaze gibi kullanmaya başladı. “Herkes bu şehirde soğuk hava tesisatına ihtiyaç olmadığını söylüyor. Bu insanların nesi var? Bunlar deli mi?”

Lily ona “Sadece bir sıcak dalgası,” dedi. “Hava raporuna göre yarın hava serinleyecekmiş. Hatta birinin dediğine göre yağmur bile yağabilirmiş. Herhalde onun için bu kadar rutubet var.”

“Matt nerede?”

Lily soruyu işitmemiş gibi davrandı. Richard Fowler'ın Middleton'ın avukatı olduğunu öğrendiğinde seçimle savcı mevkiine gelmiş olan Allan Brennan'in bürosuna uğramış ve kendisinin böyle karmaşık bir davada güvenilirmez ve kabiliyetsiz bir savcı yardımcısıyla çalışmayacağını bildirmişti. Fakat o kendisine tercih hakkı olmadığını veya savcılık bürosu kendi emrindeymiş gibi hareket etmesine izin vermeyeceğini söylemiş, ya Kingsley'e tahammül edersin yahut Middleton davasını kendi başına halledersin demişti. Brennan aynı zamanda, Kingsley'in tecrübesiz olabileceğine ama Harward Hukuk Fakültesi'nden mezun olduğuna göre cahil olmadığına dikkatini çekmişti.

“Hey,” dedi Wells. “Sana ne oluyor? Ben kendi kendime mi konuşuyorum? Sana bir soru sordum. Sen sanki başka bir dünyadaymış gibi hareket ediyorsun.”

Lily alnını ovuşturarak, “Matt, cinayet laboratuvarında bazı raporları tetkik ediyor,” dedi.

Wells, başını yana yatırarak, “Anlıyorum, siz ikiniz yine boyunuz dövüşü yapmadınız değil mi? Normalde benim dedektiflerimden biri bu işi yapar, savcı yardımcısı değil,” diye cevapladı.

“Bak,” dedi Lily, evrak çantasını yerden alıp masanın üzerine

çarparak, “Ben birinden bir iş isteyince, onun bu işi yapmasını beklerim. Bu çocuk öte tarafa dönüp tüm işi başkasına havale ediyor.”

Wells yüzünü sıvazlayarak, “Senin sözünü ettiğin şeye ‘yetki devretmek’ demiyorlar mı?” dedi.

“Sen inanılmaz birisin, Kingsley de şımarık bir çocuk.”

“O, öyle mi?” dedi kadın, bacaklarını masanın altında sallayarak. “Bildığın gibi Matt’e pek çocuk denemez, nerdeyse otuz yaşında. Ona âşık olmadığına emin misin?” Lily, arkadaşının bu kadar gülünç bir şey söylemesine kızarak, “Ahmaklık etme,” dedi. “Kırk iki yaşındayım, Leonora. Kingsley gibi gençlerin arkasından koşmaya başlarsam bana bir iyilik yap ve beni vur. O hâlâ baba evinde oturuyor. Çek bile yazmıyor. Bir muhasebecisi var bütün faturalarını o ödüyor.”

Wells parmaklarını masaya vurarak, “Benim Julian’ım kırk yaşına gelinceye kadar benimle oturabilir,” dedi. “Bu onu şımarık bir çocuk yapmaz. Kız kardeşim hâlâ annemle oturuyor ve üç çocuğu var,” dedi.

“Seninle aynı görüşte değiliz, Matt’in anne babasının yedi milyon dolarlık bir malikâneleri var. O sadece attan düşüp polo oynamaya veda edince, hukuk fakültesine kaydolmaya karar vermiş. Bir gün Harward’ı arayıp diplomasını kendi bilgisayarında basıp basmadığından emin olacağım. Belki de babası diplomayı ona Noel hediyesi olarak vermiştir. Büyük bir bağış birçok şeyi halleder.

“Para konuşur.”

“Görevlerini hizmetçisine kirli çamaşırlarını verir gibi başkalarına dağıtıyor.” Lily devam etti. “Şimdi hâlâ ona acımıyor musun?”

Dedektif, “Hah! Bu konuşmayı şüphesiz sen kazandın,” dedi. Gülümsedi ve yanaklarındaki gamzeler meydana çıktı. “Ama ona şımarık çocuk demeyelim. Ben küçük zengin pislik demeyi tercih ederim. Daha aşığılayıcı öyle değil mi?”

Lily omzunda bir elin sıcaklığını hissetti. Anında Richard olduğunu anladı. Ayağa kalktı, arkasını masaya dayadı. Arkadaşı tanıştırmayı bekledi, sonra duruma el koymaya karar verdi.

Daha önce karşılaştıklarından emin, “Lenora Wells,” dedi. Ben soruşturma kısmından sorumluyum.”

Adam, “Richard Fowler,” diyerek elini sıktı.

Lily’nin boyu topuklu ayakkabı ile 1,80 idi.

Wells onun yüzüne bakarak, Fowler 1,90 olmalı diye karar verdi. Fakat boyu genel çekiciliği yanında önemsizdi. Koyu renk gözleri muzip muzip parlıyor ve açık renk teniyle tam bir tezat sergiliyordu. Güzel dudaklar, diye düşündü, ince değil. Saçlarına kır düşmüş olsa da genç bir fiziği vardı ve antrenmanlı bir sporcu gibi hareket ediyordu. Lenora bir Afro-Amerikalı olarak Santa Barbara’yı pek gevşek buluyordu. Erkeklerin çoğu güve yemiş kaşmir süveterlerle ya da on yıllık Brooks Brothers elbiselerle dolaşıyorlardı. Giyinmesini bilen bir erkeği takdir ederdi. Fowler’ın ince çizgili kostümü iyi dikilmişti, gömleğinin kol düğmelerini adının baş harfleri süslüyordu, deri kemeri ayakkabıları ile aynı renkteydi. Elini boynuna götürdü, Kingsley onu heyecanlandıracak kadar yakışıklı olabilirdi, fakat bu adam tam bir *erkekti*. “Siz birkaç yıl önce Ventura’da savcı değil miydiniz?”

“Evet Lily ve ben beraber çalışıyorduk,” dedi.

Wells sessiz kaldı.

Richard Lily’ye “Burada işin bitti mi?” diye sordu. “Sana bir içki ısmarlamak istiyorum.”

Lily, saatine baktı. Kingsley’e saat beşte o gün olan bitenle ilgili bilgi vermek için bürosuna gelmesini söylemişti. “Gelemem,” dedi. “Büromda birisiyle buluşmam gerekiyor.”

Richard, “Anlıyorum,” dedi, yüzünden hayal kırıklığı okunuyordu. “Yürüyüşe çıkar, daha sonra gelirim. Tabii senin işin uzun sürmeyecekse.”

Lily masaya döndü, evrakı ve dosyaları çantasına tıktırdı.

Onunla olma fırsatının üstüne atlayacağına, sanki bir tarafı onun yok olmasını istiyordu.

“Bana kiminle buluşacağını söyle,” dedi Wells. “Ben hallederim.”

Lily saçları alınına dağılarak, “Hayır, hayır,” dedi, “ben Matt’le buluşmak zorundayım.”

Wells, Richard’a, “Özür dileriz,” dedi. Eli ile ağzını kapatarak Lily’ye, “Matt yarına kadar bekleyebilir. Sen bu adamı beklemezsin. Bahse girerim ki haftalardır evden çıkmadın,” diye fısıldadı.

Lily onun kolunu sıktı. Lenora hâlâ mesajı almamıştı; yakışıklı bir adamın, arkadaşına içki ikram etmek istediğini zannediyordu. Wells, Henry Middleton’ın avukatı ile konuştuğunun farkında olmadığı gibi onun Lily’nin eski âşığı olduğunu da bilmiyordu.

Wells “Her şey kontrol altında,” dedi, boğuk sesi boş mahkeme salonunda yankılandı. Lily ona ters ters bakınca da eliyle Lily’yi sırtından itti, nerede ise onun Richard’ın kollarına düşmesine sebep oluyordu. “Hadi şimdi gidin,” dedi.

“Tamam,” dedi Lily, dişlerini sıkarak. “Seninle binanın önünde buluşalım.”

Richard mahkeme salonundan çıkar çıkmaz, Lily çantasını açıp saç fırçasını çıkardı ve saçlarını düzeltti. Sonra rujunu, araba anahtarlarını ve ağız spreyini çıkarttı.

Arkadaşı Lily’nin aynasız ruj sürmeye çalıştığına bakarak, “Süslenmek istiyorsan koridorun sonunda bir tuvalet var,” dedi ve “hem niçin elin titriyor?” diye sordu.

“Kingsley’e Middleton’ın kefaletle serbest bırakıldığını söyle olur mu?” dedi. “Ben onunla laboratuvar raporlarını yarın sabah tetkik ederim. Zaten raporları okudum. Birkaç saat ondan kurtulmak istedim.” Başını çevirdi. “Felaket görünüyorum değil mi?”

Dedektif, “İşte,” dedi, parmağıyla dudağının kenarındaki dağılmış ruju sildi. “Bu adam kim? Ben seni hiç böyle görmedim...”

Wells lafını tamamlayamadan Lily özel eşyalarını tekrar çantasına doldurdu ve mahkeme salonundan koşarak çıktı.

32

Richard Fowler kaldırımda durmuş, tarihî adliye binasının şahane İspanyol mimarisini hayranlıkla seyrederken yeni kesilmiş çimlerin ve okyanustan gelen buğulu havanın kokusunu içine çekti. Lily, merdivenlerden uçar gibi inerken sanki etrafındaki insanlar yok oldu, zaman durdu. Herkes hak vermeyebilirdi ama onun gözünde Lily hâlâ çok güzel ve çekiciydi. Ona bir dişi Einstein gibi geliyordu, sadece zekâsından değil, şahsiyeti ve davranışlarından dolayı da. O, tamamıyla kendi düşünceleri içinde yaşıyordu, onun için bu sabah kendisini görmemiş olmasına şaşmamalıydı. Onun kendini tamamıyla işine odaklaması ürkütücüydü. Onun tekrar savcı mevkiine geldiğini duyduğunda memnun olmuştu. Lily gözlerini güneşten koruyarak “Nereye park ettin?” diye sordu. Richard, “Yolun aşağısına,” dedi. “Yürüyebiliriz, üç blok ötede küçük, güzel bir bar var. Birkaç yıldır gitmedim ama eminim hâlâ oradadır.”

Lily, “Ben bir bara gitmek istemiyorum,” dedi. “Arabayı al ve beni takip et.”

Richard üzüntülü bir ifade ile, “Fazla vaktim yok. Bu akşam Greg’i görmem gerekiyor. Üstelik trafik.”

Lily, midesinin guruldadığını hissetti. Kendisi yola çıkmadan önce beraber bir içki içilecek eski bir tanıdıktan başka bir şey değil miydi? Kaldırımda ilerlerken, “Öyleyse belki bunu unutmuyoruz,” dedi.

Richard hayretler içinde kaldı. Nasıl olur da aynı gün içinde iki defa böyle uzaklaşırdı? Şöyle bir döndü ve karar vermeye çalıştı, sonra onu yakalamak için koştu. “Aylardır Santa Barbara’da oturuyorsun, eğer biri kırılacaksa o insan ben olmalıyım. Niçin beni aramadın? Sanki Ventura başka bir eyaletteymiş gibi.”

Lily kaldırımdaki çatlaklara baktı.

Richard, “Birbirimizi son gördüğümüzde kapının açık oldu-

ğunu ve bizim için hâlâ bir şans olduğunu söylemiştin. Sonra, telefonlarımın hiçbirine cevap vermedin,” diye devam etti.

Lily, yavaşça başını kaldırdı. “Niçin Middleton’ı temsil etmeyi kabul ettin?”

Richard’ın sesi baştan çıkarıcıydı. “Belki bana seni görme fırsatı vereceğini bildiğim için.”

Lily onun kendisine yalan söylemiş olduğunu düşünerek, “Öyleyse benim bu davaya baktığımı biliyordun,” dedi. “Kendinden utanmalısın, beni aldattın.”

Richard, “Açıklamama fırsat ver,” diye yalvardı. “Senin burada görevi kabul ettiğini bilmem, Middleton davasına senin savcı olarak bakacağını bildiğim anlamına gelmez. Bu bir tesadüf Lily. Benim bu adli bölgede başka bir davam var. Middleton parayı gözümün önüne serince onu müşteri olarak kabul etmek en makul fikirdi.

“Ne gibi bir dava?”

“Dağıtmak maksadıyla bulundurmak.”

Lily inanamayarak, “Sadece Middleton gibi birini müdafaa etmekle kalmıyor, üstelik uyuşturucu satıcılarını da temsil ediyor-sun, ha? Sen yargıç olmak için adaylığını koymayacak mıydın?”

Richard kaşlarını çatarak, “Bu yıllar önceydi,” dedi. “Hayatta her şey her zaman istediğin gibi olmuyor.”

Durumu Lily’nin aleyhine çevirerek kendini suçlu hissetmesini sağlıyordu. Lily’nin zaten bütün eyalete yetecek kadar suçu vardı. Buna ilaveten, ilişkilerine son veren de Richard idi, Lily’nin ona en çok ihtiyacı olduğu zaman onu terk etmişti. “Eve gitmek için bu kadar acelen olduğuna göre beni içki içmeye davet etmemeliydin. Allahım, Richard, biz birbirimizi yıllardır görmedik. İçki arkadaşı arıyorsan, Clinton Silverstein’ı çağırısaydın. Duymadın mı? O yedi ay önce bizim büroya geçti.”

Richard, “Beraber içki içecek birini aramıyordum,” diyerek Lily’yi konuşmaları duyulmasın diye çimlerin üzerine çekti. “Ortağım her iki davayı da halledebilirdi. Ben senin için buradayım.

Çıldırııcı bir Şey. Birkaç hafta önce seni rüyamda görmeye başladım. O günden beri kafamı işime vermekte güçlük çekiyorum.”

Lily nazlı bir edayla, “Sahi mi?” dedi. “Güzel rüyalar mı yoksa kötü mü?”

Richard gülerek, “Eğer kötü olsalardı ben burada durup, senin beni ateşe atmana razı olur muydum?”

Lily’nin yüzünde bir memnuniyet ifadesi belirdi. “Plajda yürürebiliriz. Senin acelen olduğuna göre, ayrı ayrı arabalarla gitsek iyi olur.”

“Bu bir plan olabilir mi?”

Lily, başını çevirerek, “Seninle Miramar Otelı’nin parkında buluşalım,” dedi. “Biliyorsun mavi renkli, 101. karayoluna paralel olan bina.”

Güneş batıyordu ve gökyüzü gökkuşağı renklerine bulanmıştı. Mavi, pembe, gül kurusu... Richard ve Lily arabalarını otelin otoparkına bıraktılar ve demiryolunun öbür tarafına yürüdüler. Kumsala gelince Lily ayakkabılarını çıkarıp eline aldı. Kollarını ovuşturarak, “Sıcak dalgası geçti galiba,” dedi. Sahilden yüzlerce metre uzakta sıraya dizilmiş sörfçülerin, sörflerinin üstünde gelecek büyük dalgayı beklediklerini gördüler.

Richard kadının titrediğini fark ederek, “Üşüdün,” dedi. Ceketini çıkarıp ona uzattı. “Bunu giy.”

Lily, “İyiyim,” diyerek yeşil keten spor ceketine sarıldı. “Teklif etmen çok güzel,” dedi.

“İsrar ediyorum.”

Lily gülümseyerek kollarını cekete geçirdi. Ceketı çıkınca Richard’ın karın kısmında hafif bir kabarıklık gördü. Bu fazla kilonun onu çirkinleştireceğine daha fazla cazip kıldığını düşündü. Şişkin adaleleri, tahta gibi karınları olan erkekler belki dergilerde güzel görünürlerdi ama, Lily’yi hiçbir zaman cezbetmemişlerdi. Ellerini onun ceketinin ceplerine soktu, onun araba anahtarlarına, cüzdanına, güneş gözlüğü kılıfına dokundu. Bir kere daha yeşil

limon kokusunu içine çekti. Bir an için kendini emniyette hissetti, onun ceketi sanki bir koruyucu pelerin gibiydi.

Suskun bir şekilde kumda yorgun argın yürüdüler, sonra Lily birdenbire durdu, köpüren dalgalara baktı. Kalbi dalgalar gibi çarpıyordu. Onun kollarını etrafında hissetmek, parmaklarını onun saçlarının arasında gezdirmek istiyordu. Pek çok acı hatıralar paylaşmışlardı ve duygusal bir kâbusa kapılmaya gücü yoktu. Zaten yargıç Middleton'ı kefaletle serbest bırakınca neredeyse gücünü yitirmişti. Bunca yıldan sonra hâlâ mücadele ediyordu. Sistemin adil olacağına, iyiliğin kötülüğü yeneceğine ve masumun artık acı çekmeyeceğine inanmak istiyordu. Betsy Middleton gibi bir çocuk günlerini makineye bağlı, kimseyle irtibat kuramadan, hatta bir dakikalık zevkli bir tecrübe geçirmeden, çelimsiz gövdesi krizlerle hırpalanırken Lily rahat etmeyecekti. Richard onu rüyasında görebilirdi, fakat beyaz at üstünde onu kurtarmaya geleceğine, rakip olarak ortaya çıkmıştı.

Richard, "İlk beraber olduğumuz geceyi hatırlıyor musun?" diye sordu, üzerlerinden bir martı sürüsü geçerken.

Lily, "Nasıl unutabilirim?" dedi. Lily'nin iş arkadaşları Ventura'daki Elephant Bar'da onun seks cinayetleri bölümüne amir olarak terfisini kutlamak için toplanmışlardı. Bu mevki, ondan önce Richard'ın mevkiiydi. "Bana ne oldu bilmiyorum, neden tekilaları birbiri ardına yuvarladım. Ben tekila sevmem bile."

Richard, "Belki de içkili olmasaydın," dedi, ona bakarak, "benimle evime gelmezdin."

Lily onun açıklamasından etkilenerek, "Doğru," dedi. Ona göre Richard Fowler'ın iki müthiş özelliği vardı. Parlak bir avukattı ve karşı cinsi iyi anlıyordu. Tabii bu, başka bir kadın yüzünden karısı tarafından terk edilen bir adam için garip bir şeydi.

"Sen o akşam terfiinden başka bir şey daha kutluyordun değil mi?" diye sordu, o gecenin ayrıntılarını hatırlamaya çalışarak. "Senin doğum günündü değil mi?"

Lily, "Evet," diye cevapladı. "Annemden başka kimse hatırlamadı. Belki de onun için sarhoş olmaya karar verdim."

Richard hasretle, “Doğum günün olduğunu bilmiyordum,” dedi. “Bilseydim seni aya uçururdum.”

Lily sevişmelerinin sıcaklığını hatırladı, eğilip yerden bir tahta parçası alarak, “Sen beni aya uçurdun,” dedi. Alkol onun utançlığını azaltmıştı, fakat asıl Richard onu kabuğundan çıkarmış ve genç kadına seksin çok zevkli bir tecrübe olduğunu öğretmişti.

“Ama John anladı ve benim evden taşınmamı istedi. Ben o evde Shana ile yalnız olmayacaktım eğer...”

Richard kasıldı. “Ne gördü ki? Biz park yerinde sadece birbirimize hoşça kal diyorduk. Bu benim olanlardan sorumluluğu olduğum anlamına mı geliyor?”

36

Lily, “Tabii ki hayır,” dedi, elindeki tahtayı suya atarak, “fakat ben daha önce hiç aşk macerası yaşamamıştım. Her davranışın bir sonucu vardır. Belki de olan korkunç şeyler bir nevi cezaydı.”

“Lily, senin evliliğin çoktan bitmişti.”

Lily, “Bir aşk macerası diğer günahlarımın yanında hafif kalır,” dedi, sesi hafif ve düşünceliydi. “Yaptığım bazı şeyler o kadar kötü ki, sanki onların yükü altında ezildiğim hissine kapılıyorum, sırtımda içi tuğla dolu 150 kiloluk bir çuvala dolaşıyordum gibi.”

Richard sesini yükselterek, “Hayat her ikimize de tekmeyi attı,” dedi. “Çünkü, kazara Yargıç Fisher’in odasına daldım ve onu kokain çekerken yakaladım. Butler beni mevkiiimden etti. Aynı hafta eve gittiğimde mobilyaların yarısı evimden yok olmuştu. Claire’in bıraktığı notta beni boşayacağı yazıyordu.”

Ventura Bölgesi yargıcı Butler’ı ima ederek, “Piçin teki,” dedi Lily. “Sen kokain iddianı kamuoyuna açıklamalıydın. O zaman hem Fisher hem de Butler meslek hayatlarının üstüne bir bardak soğuk su içmiş olurlardı. Kokain çeken biri yargıç, kürsüsünde oturmamalı. Bugüne kadar neden onların seni uzaklaştırmasını sineye çektin, anlamıyorum.”

Richard, “Hiç şansım yoktu. Benim sözüme karşı Butler’ın sözü olacaktı,” dedi. Lily Richard’ın ceketini çıkarıp uzattı. “Şimdi yola çıkarsan, rahatça gidersin.”

Lily'nin Audi'sine geldiklerinde, bir lastiğin patlak olduğunu gördüler. Richard lastiği değiştirmeyi teklif ettiyse de, Lily onun zorlanmasını istemedi. "Ben tamirci çağırırım," dedi. "Hatta eve yürür ve yarın sabah arabayı almaya gelirim. Oturduğum yer bir iki blok ötede."

Kendi arabasının kapısını Lily'ye açarak, "Saçmalama," dedi. "Seni eve bırakırım, böylece yeni evini görme şansım olur."

Seçkin malikânelerin bulunduğu bölgedeki ev Tudor dönemi mimarisinin özelliklerini taşıyordu ve şahane, geniş bir araziyle çevriliydi. Bakımlı yeşil alanlara hemen hemen her çeşit ağaç, bitki ve çiçek, sanatkârca yerleştirilmişti. Portakal, ıhlamur ve limon ağaçları sık yapraklı, olgun meyveliydi. Havayı bu bitkilerin güzel kokusu sarmıştı. Arka verandanın yakınına bir şelale kurulmuştu. Her gün kuşlar şelalenin oluşturduğu havuzda yıkanıyorlardı.

Kapının önüne gelince Lily, Richard'ın mavi Lexus'undan çıktı, sonra onunla konuşmak için arabanın etrafından dolaştı. "Getirdiğin için teşekkür ederim," dedi. "Konuşabildiğimiz için de memnunum. Sen Middleton'ı temsil ettiğine göre, bundan böyle birbirimizden uzak durmalıyız."

Richard, "Sen kiminle konuştuğunu zannediyorsun," dedi, çıkmak için kapıyı açtı, Lily'yi bir adım geri gitmek zorunda bıraktı. "Ben sana bu davayı seninle beraber olabilmek için aldığımı söyledim. Sadece dikkatli olmalı ve birlikte görülmemeliyiz."

Kaşla göz arasında Richard kapının önünde belirivermişti. Lily onun ne kadar inatçı biri olduğunu, hayır cevabını kabul etmeyeceğini de unutmuştu.

"Burası harika," dedi. "Beni, bir içki için içeri davet etmeyecek misin?"

Lily'nin yüzü kızardı. "Rica ederim, Richard. Dava başlayınca her gün birbirimizi göreceğiz."

Richard elini uzatıp, "Anahtarı ver," dedi.

“Kahretsin,” dedi Lily, “Böyle bir malikânenin ne kadar ettiğini bilmiyor musun? Ben sadece konuk evini kiraladım, o bile bütçeme yük getirdi.”

Richard Lily’yi utandırdığını fark ederek, “Ah, öyle mi,” dedi. “Öyleyse konuk evine gidelim.”

Lily itiraz edemeyecek kadar yorgundu. Onu yan yoldan geçi-
rerek, malikânenin arkasında etrafı güllerle çevrili küçük taş bir
binaya getirdi. Böcekler kapı lambasının etrafında uçuşuyordu.
Richard eliyle böcekleri kovarken, Lily çantasında anahtarı aradı
ve nihayet kapıyı açarak ona içeri gelmesini işaret etti. “Burada
seni kimsenin rahatsız edeceğini zannetmiyorum,” dedi Richard.
“Öyle görünüyor ki sen kendine saklanacak küçük, güzel bir yer
bulmuşsun.”

Lily elektrik düğmesine uzanırken, onu kollarının arasına çek-
ti.

Lily kıvrılarak kurtuldu. “Seni görmek güzeldi, fakat bu işi
daha fazla uzatmamalıyız.”

Richard sıkıntıyla kollarını yanına çarptı. O sabah Santa Bar-
bara’ya gelirken, bıraktıkları yerden başlayacaklarını hayal etmişti.
Maceralarının ilk günlerinde, Lily ilk defa seks tecrübesi yaşayan
bir genç kız gibiydi. Hâlâ onun hoş gülüşünü işitiyor, şaşırtıcı
derecede yumuşak tenini hissediyor, onun göğüslerinin kendi çıp-
lak göğsüne değişini hayal ediyordu. Oturma odasındaki kanep-
nin üzerinde uzun bacakları boşlukta sallanarak sevişmişlerdi.
İhtirasları doymak bilmiyordu, her ikisi de yılmadan, saygınlıkla-
rını tehlikeye atma pahasına bölge savcısının sorgu odasında bile
sevişmişlerdi.

Konuk evi güzeldi, sanki asıl evin küçük bir modeli gibiydi.
Geniş ve zevkle dekore edilmiş oturma odasında çiçek desenli bir
kanep ve limon yeşili kumaşla kaplanmış iki yan koltuk, aynı
kumaşla kaplanmış bir sedir vardı. Saten yastıklar oraya buraya
atılmıştı. Yan masalardan birinin üzerine taze çiçek dolu kristal
bir vazo konmuştu. Muazzam, oymalı, süslü cam kapıları olan bir

kütüphane bütün bir duvarı kaplıyordu. Bir masa ve iki iskemle alabilecek bir mutfak vardı. Lily, elleri arkasında kapıda durarak, “Benim çok şeye ihtiyacım yok,” diye kekeleydi.

Ev çok hoş dekore edilmiş olmasına rağmen, Richard derin bir hüzne kapıldı. Duvarlarda Shana’nın bebeklikten başlayıp, yakın zamana uzanan düzineyle fotoğraflarını gördü. Lily’nin herkesin karşısına çıkardığı kadın ile bu duvarların arasında yaşayan insan birbirinden çok farklıydı. O kendi kendini hâlâ cezalandırıyor, her akşam evine dönüyor, kendini saadeti bulma şansından mahrum ediyordu.

“Banyonu kullanabilir miyim?”

Lily banyo kapısını işaret etti.

Richard, tuvaleti kullandıktan sonra iki yumruğunu havada salladı. Kendini kabahatli buldu. Kadından uzun zaman uzak kalmış ve yardım edememişti. Şimdi onu tekrar görünce harekete geçmesi gerektiğini anladı. Fakat bunu genç kadını korkutmadan yapmalıydı. Banyodan çıkınca, Lily’nin oturma odasında aynanın önünde durduğunu ve kendi aksine baktığını gördü. “Çok güzel-sin.”

Lily rüzgârın dağıttığı saçlarını düzelterek, “Pek sayılmaz,” dedi. Ceketini dolaba astı. Ceketin altında bej bir bluz, aynı renkte bir etek giyiyordu. Bluzu ipek pamuklu karışık ince bir kumaştandı. Ceketsiz, göğüslerinin ucu naylon sutyeninden gözüküyordu. Biçiminden dolayı, giysi bulması güçtü. Beline birkaç santim geniş gelen etekler, bu sefer kalçalarına dar geliyordu. Bu problemi uzun ceketler giyerek halletmişti. Ceketsiz ne kadar tahrik edici görüldüğünün farkında değildi.

Lily, “Bir ev satın almak istedim,” dedi, “fakat mülk almak çok pahalı.”

“Ben burada doğdum, hatırladın mı? Tabii o zamanlardan beri fiyatlar göklere çıktı. Beni bu akşam götürdüğün plajda Greg’e sörf yapmasını öğrettim. Anne babamın evi, demiryolunun öbür tarafındaydı.” Durdu, tatlı hatıraları anımsadı. “Tren sesi beni her

sabah uyandırırđı, ama plaja yakın yaşamaya değerdı, ne dersin? Ben okula hiç geç gitmedim.”

“Annen nasıl?”

Richard, “Annemi kaybettim, Lily,” dedi. “Annem geçen yıl bu zamanlarda öldü. Annem de babam da hâlâ Santa Barbara’da yaşıyor diyebiliriz.”

“Anlamadım.”

“Onlar müzik akademisinin arkasındaki o güzel mezarlıkta yatıyorlar. Middleton itham edilmeden önce oraya gidip kabirlerini ziyaret ettim. Babam aile kabrini yirmi yıl önce satın almıştı, yoksa annemi onun yanına gömme imkânım olmayacaktı. İnan bana burada yerin altı bile çok pahalı. Tabii her kabristan okyanus manzaralı değıl.”

“Baban doktordu değıl mı?”

Richard alnını ovuşturarak, “Cerrahtı,” dedi.

“Annen için üzüldüm.”

“Onun güzel bir hayatı oldu, Lily.”

“Hiç geri taşınmayı düşündün mü?”

Richard, “Hayır,” dedi. “Ben hâlâ Ventura’daki aynı evde oturuyorum. İkinci katı çıktım. Hiç fena olmadı.”

Lily huzursuzluğunun biraz hafıflediğini hissetti. “Sana bir içki ikram ederdim,” dedi, “fakat sadece diyet kola var.”

Richard, “Zaten araba kullanıyorum,” dedi kanepenin kenarında parmaklarını gezdirerek. “Shana nerede?”

“O John’un yanına döndü.”

“Onun üniversitede olduğunu söylemiştin.”

Lily mutfağa giderken, “Üniversitede,” dedi. “Pek çok genç burada üniversiteye gitmek için sağ kolunu verir.”

“Shana da mı?”

“O UCLA’ya gitmek için ısrar etti.” Durakladı, belli ki kızı hakkında konuşmak ona acı veriyordu. “Santa Barbara’da bir ev alma imkânım olmayabilir, ancak Goleta, Summerland veya Carpenteria’da alabilirdim.

“Ne oldu?”

Lily, “Shana UCLA’ya kabul edilince,” diye devam etti, “John onu Kuzey Hollywood’da kendisiyle bir dublekste yaşamaya ikna etti. Beni yanlış anlama, ben onun niye burada üniversiteye gitmek istemediğini anlıyorum. O hukuk okumak istiyor. Onun için de UCLA daha iyi bir seçim.”

“Santa Barbara bir eğlence okulu, Lily,” dedi Richard. “Sadece o da değil, zannederseniz çocuklar üniversiteye gidince evden ayrılmaları gerekiyor. Bu şekilde olgunlaşıyorlar.”

“Beni duymadın mı?” dedi, sesini yükselterek. “O John’la yaşıyor.”

Richard gülererek, “İyi” dedi. “O adam hakkındaki düşünceme göre, onunla yaşamak zaten bir grup kolejli ile yaşamak gibi.”

Lily durdu, derin bir nefes aldı. John’un sorumsuzluğu Richard’a komik gelebilirdi fakat kendisi katiben komik olduğunu düşünmüyordu. “Hiç olmazsa, zaman zaman benimle hafta sonlarını geçirmesini beklerdim. Ben buraya taşınalı bir kere geldi.”

Richard yan masada Shana’nın bir başka fotoğrafını gördü. Eline aldı, genç kızın annesine ne kadar benzediğini unutmuştu. Şimdi daha büyümüş olduğundan, insanlar iki kadının ikiz olduğunu zannederek yanılabilirlerdi. “Vay,” dedi, “Burada Shana’nın ne kadar çok fotoğrafı var, iddiaya girerim ki birini Greg için aşırısam, farkına bile varmazsın.” Lily, onun söylediğini bir eleştiri gibi algılayarak, “Lüzumundan fazla,” dedi. “Ben burada kimseyi ağırlamıyorum, Richard. Onun resimlerine bakmak, kendimi iyi hissetmemi sağlıyor.”

“Şaka ediyordum,” dedi. “Üniversite tercihi bir yana, neden babasıyla yaşamaya karar versin? Ben ikinizin ayrılmaz olduğunuzu düşünüyordum.”

Lily’nin omuzları düştü. “Bildiğin gibi, aynı hikâye. John onun uşağı gibi davranıyor. Ben uzun saatler çalıştığım için babasına döndü.” Durdu, sonra konuyu değiştirdi. “Greg nasıl? Geç kaldığın için üzülür mü? Telefonumu kullanıp onu aramak ister misin?”

“Çocuklardan konuşmayı atlayalım,” dedi onun başının üstünde bir noktaya odaklanarak. “Geçmiş bir başka gün konuşuruz.”

Her ikisi birden düşer gibi kanepeye oturdular. Lily adamın kalçasının kendininkine süründüğünü hissetti. Aralarındaki çekim o kadar kuvvetliydi ki, Lily kendini, düşüncesiyle onu soyarken buldu. Sıkılğanlığını bir iki kere öksürerek örtmeye çalıştı, tıpkı bir erkeğin beklenmedik bir ereksiyonu saklamak için ceketini kucağına atması gibi. Onun gözünde Richard bir kadının isteyebileceği her şeye sahipti. Omuzları geniş, bacakları uzun ve adaleliydi. Poposu bazı erkeklerinki gibi dümdüz değildi.

Onu ne kadar arzu ederse etsin, yalnız başına acı çektiği yılları unutamıyordu. Ayağa kalkarak, esnedi, adamın bunu bir ima olarak algılayıp gideceğini ümit etti. Ayakta durup bekledi.

“İyi,” dedi, “Ben de yola çıkayım.” Arabasına doğru yürürlerken, Lily ona eski karısını sordu. O, Shana ve John ile olan problemleri anlatmasını dinlemişti, onun için bu soru uygun bir karşılıktı.

“İyidir.”

“Hâlâ aynı kişiyle mi?”

Richard başını kaşıyarak, “Evet,” dedi. “Onlar kendilerine iyi bir hayat kurdular. Benim gördüğüm kadarıyla, Clair gerçekten mutlu.”

Lily onun eski eşinin cinsel tercihini gayet iyi kabullenmesinden etkilendi. “Seni Middleton’ın ilk celsesinde görürüm.”

Richard, “Seni istiyorum,” diyerek Lily’i kollarının arasına çekti.

Lily, gözünün karardığını ve kendini savunmasız hissettiğini fark etti. Ona, “Ben de seni istiyorum,” dedi, “Fakat ani karar vermeyeceğim. O günler geride kaldı, Richard.”

Richard, onu yüzünü iki eli arasına alarak, “Dikkatli olmamız gerektiğini kabul ediyorum,” dedi, “fakat Middleton davası sonuza kadar sürmeyecek. Bana, benimle tekrar hiçbir zaman yatmayacağını söyleme.”

Lily gülümsedi. “Ben böyle bir şey söylemedim.”

“Ben de senin bir nevi ultimatom verdiğini zannettim.”

Lily başını onun göğsüne dayadı, fakat kendini iyi hissetmesi uzun sürmedi, korkmuş küçük kız su yüzüne çıktı ve içindeki dehşet verici görüntüler onu çığ gibi sardı. “Niçin oldu?” dedi, göz yaşlarına boğularak. “Sadece bana tecavüz etmiş olsa, belki de öyle tepki göstermezdim. Fakat kızım...”

“Bunu düşünme,” diye fısıldadı. “Hâlâ terapi görüyor musun?”

Lily sinirlenerek onu itti. “Seninle yatmayı reddettim diye, rapistimi konu ederek beni incitiyorsun. Benim seks yapamayacağımı mı ima ediyorsun? Tecavüz olayından hemen sonra bir sorun yaşamış olabilirim. Bu anormal değil biliyorsun.” Sözleri birbiri ardına sıralamıştı. “Şimdi çok iyiyim. Çok iyi. Sevgililerim oldu. Hiçbiri de şikâyetçi olmadı.”

Richard onu omuzlarından tutarak, “Yeter,” dedi. “Kendini bana ispatlaman gerekmiyor. Seni düşünüyorum, o kadar. Yok yere üzülüyorsun.”

“Altı yıl oldu, Richard,” diye bağırdı Lily. “Sen ne cehennemdeydin?”

Richard, “Ben seninle temas kurmaya çalıştım,” diye itiraz etti. “Sen benim telefonlarıma hiç cevap vermedin.”

Lily kollarını sallayarak, “Beni kaç kere aradın?” dedi. “Bir kere mi, iki kere mi? Beni eski eşim de arıyor, borsacım da arıyor. Başımızdan geçen şeylerden sonra, birkaç berbat telefonda başka şey yapamaz mıydın?”

“Aman Tanrım,” dedi Richard kaşlarını çatarak. “Bugüne kadar ne olduğunu anlamadın mı? Sen bir polis dedektifine itiraz ettin. Onlar beni şahit olarak mahkemeye çağırabilirlerdi. Senin hapse girmene sebep olabilirim diye ödüm kopmuştu.”

“Bruce Cunningham, Omaha’ya geri döndü,” dedi Lily, boyasız ayakkabılar ve eski püskü elbiseler giyen, iriyarı cinayet dedektifi aklına gelince, kızgınlığı geçti. “Başka hiç kimse gerçeği bilmiyor.”

“Onunla konuştun mu?”

Lily bir ağacın yaprağını kopararak, “Omaha Emniyet Müdür-lüğü’nü aradım,” diye cevapladı. “Cunningham üç yıl önce emekli oldu. Jineco Equipment Corporation diye bir şirkette çalışıyor. Geçen gün bilgisayarda adreslerini buldum, e-posta yollayıp, merhaba demek istedim, sonra da onun benim meydana çıkmamı istemeyeceğine karar verdim.”

Richard gökyüzüne bakarak, onun haklı olduğunu düşündü.

Lily, “Benim bir katil olduğumu hatırlattığına göre,” diye devam etti, “Middleton davası ile ilgili ahlaki tutumumuz, ikiyüzlülük gibi görünüyor. Ne dersin?”

Richard, gözlerinde çılgın bir bakışla, “Seni sevdiğimi düşünüyorum,” dedi. “Ne olursa olsun, ben seni her zaman seveceğim. Bunu biliyorsun değil mi?”

Lily ona dur dercesine elini kaldırdı. Birbirlerine hislerini açıklamalarının sırası değildi. “Betsy’yi yaşam destek sistemine bağlı tutmak Middleton’ın fikri miydi, yoksa sen ona Betsy ölürse, onu ne gibi ithamların beklediğini mi açıkladın?”

Richard cevap verecekken, durdu. Lily önce onu Middleton’ın avukatı olduğu için görmek istemediğini söylemişti. Şimdi de tam aksini yapıyor, müvekkiline ihanet etmesini ima ediyordu.

“Berbat krizler geçiriyor,” dedi Lily. “Bacakları tamamen eridi. Bu krizler sırasında acı çekmediğini nasıl bilebiliriz? Sanki bir cesedi yaşıyorlar.”

Richard yüzünü işaret ederek, “Dudaklarımı oku,” dedi. “Betsy Middleton senin kızın değil!”

“Ben onun adına mahkemeye dilekçe vereceğim.”

Richard ona hayranlıkla karışık bir korkuyla bakakaldı. Lily kızdığı veya heyecanlandığı zaman gözleri maviden yeşile dönüşüyordu. Bu ona musallat olan, korkutan, tümüyle yaşadığını hissettirecek kadar ihtiras uyandıran kadındı. O ırzına geçilmiş bir kurban değil, bir yıldırım süvari, intikam meleği, başkalarının menfaatine boynunu cellada verecek cesarete sahip biriydi. “Doğru hissettiğin şeyi yap.”

Lily, o arabasına binip gidinceye kadar kapının önünde durdu.

Shana, “Baba, benim dondurmam nerede?” diye yatak odasından seslendi.

John Forrester on sekiz yaşındaki kızı ile paylaştığı iki yatak odalı dubleksin salonundaki baba koltuğunda derin bir uykuya dalmıştı. Kuzey Hollywood’un kenarlarına ağaçlar dizili sokaklarından birinde bulunan evin dış duvarlarındaki pembe boya tabakası çatlamış ve solmuştu. Avlu, küçük bir çim sahadan ibaretti. Oturma odasında pek az mobilya olmasına rağmen sıkış tıkış ve dağınık görünüyordu. Yeşil kadife bir kanep sokağa bakan büyük camın önüne itilmişti. Shana, babasına şöminesi olan bir yer kiralaması için ısrar etmişti, bu sebeple duvar alanı sınırlıydı. Kanepeyi pencere önüne koymasalardı, televizyonu göremeyeceklerdi. Diğer tek mobilya, üstüne bardaklar, gazeteler ve açılmamış mektuplar yığılmış meşe orta sehпасıydı.

Kot pantolon ve siyah süveter giymiş olan Shana, çalışma masasının başından kalkıp babasının niye cevap vermediğine baktı. “Uyan,” dedi, ayakta durarak. “Dondurma almaya gideceğine söz vermiştin. Bu gece pişirdiğin tavuk berbattı. Armadillo tadı vardı.”

John saatine bakarak, “Saat kaç?” diye sordu. “Niye beni daha önce uyandırmadın?”

“Çünkü yazı yazıyordum,” dedi gözlüklerini burnunun üstüne iterek. “Şu pisliği ortadan kaldıramaz mısın? Biliyorsun ev berbat bir haldeyken kendimi odaklayamıyorum. Darmadağınık bir ev, darmadağınık bir zihnin sembolüdür.”

John gözleri uykulu, bakakaldı. Shana’nın odası, üniversiteye başladığı ilk güne kadar bir domuz ahır gibiydi. Şimdi sarkaç ters tarafa salınmıştı. Dubleksin düzeni mükemmel olmalıydı. Ayağa kalktı, gömleğini pantolonuna soktu, mokasenlerini giydi. 1,75’lik boyuyla pek iri bir adam değildi. 1,78’lik kızı annesinden üç santim kısaydı. Lily’nin zekâsını ve gayretini almamış olsa, hayatını modellik yaparak kazanması güç olmazdı. Gözleri safir mavisi, teni pırıl pırıl, elmacık kemikleri heykeltıraş elinden çıkmış gibiydi. Kestane rengi saçları beline kadar iniyordu, fakat bu akşam at kuyruğu olarak tepesine toplamıştı.

John başını sıvazlayarak, “Baskin-Robbins kapanmış olabilir,” dedi. Başında kalan saç, kafasının etrafındaki ince bir saçak gibiydi. Daha kötüsü, bu yıl saçı ağarmıştı ve şimdi ayda iki kere boyatıyordu. Arabanın anahtarlarını masanın üstünden alarak, “Merak etme,” dedi. “Ralph’s bütün gece açık. Fıstık ve çikolata değil mi?”

Shana, “Süpermarketteki dondurmалardan istemem,” diye itiraz etti. “Geçen hafta o kadar çok ders kaçırdım ki, dün gece saat üçe kadar yatamadım. Rica ederim, baba, sözünden geri dönme,” deyip masadaki bardaklardan birini burnuna götürdü. “Öğleden sonra içiyor muydun? Onun için mi akşam yemeğini yaktın?”

“Tabii ki hayır,” dedi, onun elinden bardağı çekerek. “İş anlaşmalarından biri olamadı. Ben de durumu kurtarmaya çalışıyordum. Telefundaydım ve fırına bakmayı unuttum.”

Shana ona, “Belki de devamlı bir işe girmelisin,” dedi, uzaktan kumandayı alıp TV’nin sesini kısıtı. Babası sürekli televizyon seyrediyordu. Babasının bir işitme sorunu olduğundan gittikçe

daha çok şüphelenmeye başlamıştı. Televizyonun sesini insanı sağır edecek kadar açıyordu, bu da Shana'nın çalışmasını engelliyordu. "Annem senin satış kabiliyetin olmadığını söylüyor. Maşalı bir iş bulmanın senin için daha iyi olacağını düşünüyor. Her ay alacağından emin olabileceğin bir maaş."

John kabarak, "Annenle ne vakit konuştun?" dedi.

"Dün." Eski gazeteleri toplayıp, mutfaktaki çöp kutusuna attı, oturma odasına döndü. "Annem benim okul masrafımı ödüyor. Onun her şeyi ödemesini beklemen doğru değil. O zengin filan değil. O bir savcı, baba. Vilayette çalışıyor."

John acı bir şekilde, "Benden çok parası var," dedi. "Neden özel avukatlık yapmıyor? Hukuk okurken niyeti buydu. Hiçbir zaman niye savcı olmak istediğini anlayamayacağım."

Shana sürekli çekişen iki insan arasında sıkışıp kalmaktan nefret ediyordu. İnsanlar boşanmanın yalnız küçük çocukları tesir altında bıraktığını zannediyorlardı, fakat yanılıyorlardı. Anne ve babasını çok sevmesine rağmen durum bazen çıldırtıcı oluyordu. Kendini hem suçluyu hem de kurbanı savunmaya mecbur bir avukat gibi hissediyordu. "Annem bütün hayatı boyunca çok çalıştı. Ben onun tekrar savcı olmasından gurur duyuyorum. Sıkıcı bir masa başı işi yapacak biri değildi. Mahkemede çok iyi."

"Aynı şeyi Los Angeles'ta da yapabilirdi," dedi John, çenesini küskün bir çocuk gibi havaya kaldırarak. "Sen onu daha sık görürdün. Ben de onun seni tekeline aldığımı dair şikâyetlerini dinlemezdim."

Shana, "Lütfen, keser misin?" diye bağırdı. "Yıllarca Los Angeles'ta oturduktan sonra, annem kıyıya yakın olmak istedi. Yalnız o değil, boş mevkiyi kabul etmek zorundaydı. Budalaca konuşuyorsun, baba. Bu gece bu saçmalıkla uğraşamayacak kadar yorgunum." Odasına giderken döndü. "Acele et, kapanmadan Baskin-Robbins'e yetişirsin. Ben dün çıktım ve alışveriş yaptım."

"Niçin dondurma almadın?"

Shana, şahane beyaz dişlerini gösteren parlak bir gülümsemey-

le, “Hadi baba, süpermarketten alınan dondurmadan sen de en az benim kadar hoşlanmıyorsun. Çoğu zaman derin dondurucuda kavrulmuş oluyor.” Dudaklarını yaladı. “Senin ne istediğini biliyorum, üstü fıstık ve krema yüklü kocaman bir dondurma. Nefis değil mi?”

John hantal hantal yürüyerek evden çıktı, kızının Mustang’ine binip geri geri yola indi. Kendisini uşak gibi kullanmaya eğilimli olmasına rağmen kızını mesut etmek hayatının odak noktasıydı. Kadınları hayatından yıllar önce çıkarmıştı. Ellili yaşlarda bazı şeyler artık eskisi kadar önemli değildi. Shana kolejden sonra hukuk fakültesine gidecekti. Onun başarılı bir avukat olacağından şüphesi yoktu. Eğer engel olabilirse, savcı olarak neredeyse üç kuruşa talim eden annesinin izinden gitmesine izin vermeyecekti. Onu, Wiltshire gökdelenlerinden birinde bürosu olan, önemli avukatlardan biri gibi hayal ediyordu. O insanlar, büyük paraları toplayan, kendilerine isim yapan insanlardı. Hukuk sistemi insanları büyülüyordu. Shana’nın yapacağı elini iyi oynamaktı, belki bir gün kendi televizyon şovu bile olabilirdi.

John kırmızı ışıktaki durunca satılık ev listesine göz attı. Üç yatak odalı, yüzme havuzlu bir müstemilat vardı. Emlakçı ruhsatı almaya karar verdiği zaman, minimum gayretle büyük kazanç elde edeceğini ummuştu. Öyle olacağına günlerini telefonda çene çalmakla veya insanlara şoförlük etmekle geçiriyordu. Kamu işinden istifa etmesi hata olabilirdi fakat başka yapacağı şey kalmamıştı. Birkaç yıl önce karşılaştığı mali problemleri halletmek için emeklilik yatırımlarını kullanmaktan başka seçeneği kalmamıştı.

Shana ile ilişkisi dışında geleceği pek ümit verici görünmüyordu. Bir emlakçı olarak mesleğini başarıya ulaştırmalı ve para kazanmalıydı. Yoksa geri kalan hayatını sosyal yardımla geçirecekti. Emeklilik tazminatı bitmişti. Bir gün önce, Lily’yi arayıp ona gerçeği açıklamış, artık dubleksin kirasını ödemeye gücünün yetmeyeceğini bildirme sıkıntısına katlanmıştı. Lily’nin hemen Shana’ya boşboğazlık etmesi onu fena kızdıırıyordu. Hiçbir erkek kızının gözünde başarısız görünmeyi istemezdi.

Nereden çıktığı belli olmayan siyah bir Mercedes John'un çarpmamak için yana kaçmasına sebep oldu. Camdan, "Ahmak!" diye bağırdı. Mercedes'in direksiyonunda güzel bir sarışın cep telefonu konuşuyordu. "Bir dahaki sefere gittiğin yere bak," dedi John.

Boşanmadan önce John ve Lily'nin kendi evleri vardı. Bir saray değildi, ama muhakkak şimdi yaşadığı yerden iyiydi. Bahçesini, arka bahçede mangal yapmalarını, komşularıyla sohbetlerini özlüyordu. Lily kendini suçluları dava etmeye adanmışken, o Shana'yı basketbol takımına hazırlamış, yemeklerini ayarlamış, hastalandığında her ne iş yapıyorsa bırakıp okula koşmuştu. Kızlarının başına gelenden Lily sorumluydu. Onu dinlemeyi reddetmişti. Eğer ilçedeki görevini bırakıp, kendi avukatlık bürosunu açmış olsaydı, o manyağı eve çekmeyecek ve hepsinin hayatları karma-karışık olmayacaktı.

Shana'nın yüzü gözünün önüne geldi, ona tiksiniyle bakmıştı. Mali bir sıkıntı yaşamışsa ne olmuştu sanki, iki yakasını bir araya getirmek için biraz yardıma ihtiyacı vardı. Lily neden çenesini tutamamıştı? Ona Shana'ya söylememesi için yalvarmıştı. Fakat, hayır, kadın onu aşağılamak için bu fırsatın üstüne atmıştı. Eski eşi mükemmel olmaktan çok uzaktı. Onun hakkında bildiği şeyler insanların tüylerini diken diken edebilirdi. Lily'nin tersine, o etrafta dolaşıp insanlara anlatmazdı. Salyası akarak, "Kahpe," diye mırıldandı.

Melrose ve Santa Monica Bulvarı'nın köşesine gelince Baskin-Robbins'in pembe neon tabelasını gördü. Arabanın saati sekiz elliydi. Gaza bastı ve hızla park yerine doğru giderken, girişi kaçırdı, kaldırıma çıktı. İleri doğru gidemedi, önünde büyük metal bir çöp bidonu vardı. İnsanlar hibe etmek istedikleri öteberiyi bunlara koyuyordu. Geri vitese takıp, Mustang'i kaldırımdan kurtarmak için hızlandı.

Tok bir ses duyunca, "Kahretsin," dedi.

Frene bastı, aynadan arkaya baktı, bir ağaca çarptığından emin-

di. O kadar karanlıktı ki, bütün gördüğü yolun karşısındaki bina-
nın ışıklarıydı. Ensesini ovuşturdu, tazminat isteyebilir miyim,
diye düşündü, sonra artık sigortalı olmadığını hatırladı. İçkili ara-
ba kullanmaktan tutuklandıktan sonra sigorta primleri göklere çık-
mıştı, o da arabasını satmak zorunda kalmıştı.

Arabada ne hasar olduğuna bakmak için çıktığında yerde ya-
tan adamı gördü, bacakları anormal bir şekilde kıvrılmıştı.

Hafif bir ses, “Bana yardım edin,” diye yalvardı.

John dondu kaldı. Nefes alamıyor, düşünemiyor, hareket ede-
miyordu. Dehşet içinde adamın gözlerinin kapandığını ve başının
yana düştüğünü seyretti. Dizlerinin üstüne düşerek, “Hayır,” diye
bağırıyordu. “Ulu Tanrım, ölmemiş olsun.”

Gördüğü kadarıyla kan yoktu. Yüzünü adamın ağzına tuttu-
ğunda, yanağında hafif bir nefes hissetti. Adamın bacaklarına
uzandı, kırık olduklarından emindi, sonra ellerini sanki ateşe so-
kuyormuş gibi geri çekti. Ya adam kendine gelirse? Yüzünü gör-
mesine izin veremezdi. “Şimdi memnun musun?” diye Lily’i suç-
ladı. “Sen benim canımı sıkmasaydın, bu olmayacaktı.”

Sakin olmalı, bir hikâye uydurmalıydı.

John adamın yaya olduğuna karar verdi, zira otoparkta başka
araba yoktu. Haki renkli pantolon ve beyaz bir tişört giymiş olan
kazazede 19-20 yaşlarında görünüyordu. Koyu renk saçları uzun
ve bakımsızdı, fakat yüzünde inanılmaz bir yumuşaklık vardı, öyle
ki John acaba bir kadın mı diye şüphe etti. Hayır dedi, işittiği ses
erkek sesiydi. Emin olmak için tekrar eğildi. Tişörtün altında gö-
ğüsler görünmüyordu, ilk izlenimin doğru olduğuna karar verdi.
Bir erkekti, genç adam inanılmayacak kadar güzeldi. Sanki yüzü
ışık saçıyordu.

John’un bacakları titriyordu, duygusal açıdan çökmüştü. Sü-
rat yapmıştı. Dikkatsizlik etmişti. Kızı onu içki içmekle suçladı-
ğında haklıydı. Üç ay uğraştıktan sonra bir emlak satış anlaşması-
nı kaybedince, kendini alkolle teselli etmişti. “Ben ne yaptım?”

Genç adamı arabaya atıp en yakın hastaneye götürmek için

kuvvetli bir dürtü hissetti. Pantolonu birkaç boy büyük gibiydi, kolları da sanki çalı gibi inceydi. Acaba o sokak çocuklarından biri mi diye John kendi kendini sorguladı. Hollywood bunlarla doluydu. Pek çoğu evden kaçmış ve yaşamak için fuhuşa teslim olmuştu. Acaba bunun için mi bu kadar yumuşak ve kadınsı görünümdeydi? Erkekleri seks için mi tavlıyordu?

John'un gözleri dondurmacıya kaydı, sonra çabucak otoparkı gözden geçirdi. Dükkânda müşteri yoktu, satıcı da günün hesaplarıyla meşgul görünüyordu. Kol saati yoktu, bildiği kadarıyla arabanın saati geri kalıyordu ve otoparka geldiğinde dükkân kapanmış olabilirdi. Çevredeki diğer dükkânlara baktı. Emlakçı diliyle, buradaki çapanın Baskin-Robbins olduğu açıktı, fakat bir kuru temizlemeci, bir sandviççi ve bir küçük butik vardı. Dondurmacı dışında bu dükkânların saatlerce önce kapanmış olduğu muhakkaktı. Kazayı kimsenin görmediğinden emindi. Daha geçen ay sarhoş araba kullanmaktan suçlanmıştı. Polise haber verdiği takdirde netice felaket olurdu.

Mustang'e atladığı gibi otoparkın aksi istikametteki çıkışından fırladı. İlk dört yol ağzında sağa saptı ve bir mahalleye girdi. Anayollardan uzak durmak şansını arttıracaktı. Cep telefonunda 911 çevirdi, sonra hemen kapadı. Bir polis memuru bir iki dakikada hareket edebilirdi. Bazen 911 servisi acil yardım çağrısı kendilerine ulaştığında çok yakında olabilirlerdi. Bir şey yapmadan, oradan uzaklaşmalı ve emniyetli bir mesafede olmalıydı. Bir polis arabasının yanından geçmeyi hiç istemezdi. Acaba çocuk kendini kaybetmeden yüzünü görmüş müydü? Plaka numarasını hatırlayabilir miydi? Kan görmemişti, ama iç kanama olabilirdi.

Bedenlerini satan gençler bela arıyorlar demektir, diye karar verdi John, hatta ölümle flört ediyorlardı. Pekâlâ müşterilerinden biri onu öldürebilir veya seks yoluyla geçen ölümcül bir hastalığa da yakalanabilirdi. Yaptığı kazayı üstlenirse polis onun çocuğa seks için para verdiğini, hatta kasten ona zarar verdiğini düşünebilirdi. Başındaki diğer problemlerin üstüne, en son istediği, çir-

kin bir skandala karışmaktı. Gencin bir kaçak olması kendi lehine olabilirdi. Bu, hiç olmazsa onu arayacak akrabaları olmadığı anlamına gelirdi, yani hemen. Bildiği kadarıyla, resmî makamlar kimliğini bile tespit edemeyebilirdi. Yayaydı, belki ehliyeti yoktu.

John eve varır varmaz, resmî makamlara isim vermeden telefon etmeyi kararlaştırdı. Hayır, diye kendini tuttu, beyni her yöne kayıyordu. Shana duyar ve sorardı. Hem de polisin elinde telefonunu tespit eden teknolojiler vardı. Zaten az kalsın hata edip cep telefonunu kullanacaktı. Tek çözüm bir telefon kulübesi bulmaktı.

Direksiyonu kavrayan parmakları bembeyaz oldu. Ter alnına yayıldı. Gömleği o kadar ıslaktı ki, sanki çamaşır makinesinden yeni çıkmış gibiydi. Dikkatini yola vermeye çalıştı, fakat görüşü bulanıktı. Birkaç defa yolu ayıran çizgiyi aşıp ters yöne geçti, neredeyse karşıdan gelen bir araçla çarpışıyordu.

Kendi kendine sarhoş değilim, dedi. Görüşü bulanıktı çünkü Lily onu çıldırtmıştı. Evden ayrıldığında ayıktı. “Yalan söylüyorsun,” dedi, elinin tersiyle ağzını silerek. Alkol şeytanın uyuşturucusuydu, kokainden hatta eroinden farkı yoktu. Bir kere daha onu baştan çıkartmış, sahte bir kendine güvenme hissine sürüklemişti. Kaç bardak Jack Daniel’s içmişti? Tek hatırladığı boş şişeyi, mutfağı temizlerken çöpe attığıydı.

Ralph’s’ın bulunduğu alışveriş merkezinin ışıkları uzaktan göründü. Bakkal dükkânının dışında bir telefon kulübesi vardı. Ani bir frenle Mustang’i motoru çalışır bırakıp, telefona koştu. Cebinden cüzdanını aradı, cebinde birkaç bozukluk ve bir beş dolar vardı. Baskin-Robbins kapanmadan, yetişme telaşı içinde, cüzdanını evde, kahve masasının üzerinde bırakmış olmalıydı. Orta yaşlı, kıvılc saçları beyazlamış bir kadın kollarında alışveriş torbalarıyla marketten çıkıyordu. Bozuk para istemek için ağzını açarken, durdu. Polis kazayı haber verdikten sonra, genel telefona bir ekip yollayabilirdi. Kadın o civarda oturuyor olmalıydı, çünkü park

yerine değil kaldırıma doğru yürüyordu. Göz göze geldiler, hemen kafasını çevirdi. Buradan nasıl telefon edebilirdi? Kadın onu hatırlayabilirdi. John dükkândan içeri baktı. Para bozdurmak için içeri girse, gene aynı problemle karşılaşacaktı. Kimsenin onu bu suçla bağlantısı olduğunu bilmemesini sağlamalıydı. Her şeyi göze alarak doğru olanı yapmak, yaptığıının sorumluluğunu üstlenmek, yerde yatan gence bir ambulans yollamak istiyordu. Ne yazık ki, bunu yapamazdı. Bu bir ölüm kalım meselesiydi. Bir emlakçı, ehliyetsiz satış yapamazdı. Bu endişesinin en önemsiz olanıydı. Sarhoş araba kullanma sabıkası yüzünden, bu sefer onu hapse atarlardı. Genç yaralandığı ve o kaza yerinden kaçtığı için, nezaret yerine hapsi boylardı. Aşağılayıcı hapis cezasına nasıl katlanabilirdi? Lily, bunu ona asla unutturmazdı. Shana perişan olurdu. Üstelik artık genç de değildi. Onu hapse gönderecek olurlarsa, oradan sağ çıkmazdı. Mahkûmlar onunla iyi eğlenirlerdi. Hiçbir zaman güçlü biri olmamıştı ve hapse düşenler, güçsüzün kokusunu, bir kurdun yaralı bir geyiğin kokusunu aldığı gibi alırlardı. Gömleğinin ucuyla camdaki parmak izlerini sildi.

Nihayet bir plan yaptı. Para bozdurup, başka bir telefon kulübesinden resmî makamları arayacaktı. Otomatik kapıyı açan pas-pasa basıp dükkâna girerken çok sakın görünmeye çalıştı ve ekspres kasada çalışan şişman sarışına yaklaştı. Kadın, “Kapalıyım,” dedi, ve eliyle bir iki sıra ilerdeki kasiyeri işaret etti.

Genç bir çiftin arkasında beklerken, göğsünde şiddetli bir ağrı hissetti. Kalp krizi sonucu ölecek ve kızını tekrar göremeyecek miydi? Önündeki erkekle kadının araba dolusu yiyeceği vardı, erkek tezgâhın üstüne bunları boşaltıyordu. Shana aklına gelince, eve eli boş dönemeyeceğini fark etti. “Dondurmalar nerede?”

Gözünden uyku akan kasiyer cevap vermedi.

“Beni duymadınız mı?” diye bağırırken önündeki kadına çarptı. “Allahın belası dondurma nerede?”

“Yedinci reyonda,” dedi erkek kasiyer.

Birkaç dakika sonra John yarım kilo Ben & Jerry marka çi-

kolatalı dondurma ile geri geldi. Önüne gelen ilk dondurma kutusunu soğutucudan almıştı.

Biraz önce tosladığı kadının kocası, “Tam bir dondurma delisi olmalısınız,” dedi ona sert sert bakarak. Uzun boylu, adaleli bir adamdı, saçları iki yanda kısa kesilmişti, sonra tepesinde kalkık durması için jölenlenmişti. Sağ kolunda bir kartal dövmesi vardı. “Karımı neredeyse düşürüyordunuz. Özür dilerim, diyebilirdiniz. Görmüyor musunuz o hamile?”

“Üzgünüm,” dedi John kadının gözlerine bakarak. Kadının yüz hatları birdenbire sanki güzel genç adamın yüz hatları oluverdi. Keşke ona üzgünüm diyebilseydi, eğer şartlar değişik olsaydı, ona yardım edebilir ve bir korkak gibi oradan kaçmazdı. Çift gidince, beş doları tezgâha atıp dondurmanın parasını ödedi ve aceleyle dükkândan çıktı.

Başka bir telefon bulmak için dolaşırken kendini gene Melrose Bulvarı’nda buldu. Baskin-Robbins’in sadece dış lambaları yanıyordu. Herhalde daha önce gördüğü tezgâhtar evine gitmişti. Adamın arabası nereye park edilmişti? Çünkü daha önce geldiğinde, park yeri boştu. O zaman tezgâhtar arabayla vurduğu genç olmalıydı. Bu da onun ya bisikletle işe geldiğine işaret etti ya da bir arkadaşı onu almaya gelmişti. Şüphesiz, şimdiye kadar yaralı genci biri bulmuş ve resmî makamlara haber vermiş olmalıydı.

Arabayı çok yavaş park yerinin güneyine, kazanın olduğu yere sürdü. Bir şey görmeyince, rahat bir nefes aldı. Herhalde çarpınca adamın nefesi kesilmiş, sonra da kalkıp gitmişti. Fren yapıp başını arkaya dayadı. Duaları kabul olmuştu. Bir daha asla içmeye yemin etti. Şimdi, yapması gereken zihnini boşaltmaktı. Gözlerini kapattı ve titremesini durdurmaya çalıştı.

O anda cep telefonu çaldı.

Shana, “Neredesin?” diye sordu, sesi tiz ve kulak tırmalayıcıydı.

“Eve geliyorum, tatlım.”

“O kadar yorgunum ki neredeyse bayılacağım. Bütün istediğim tatlı bir şey...”

John onun sözünü kesti. “Baskin-Robbins’e gitmedim.”

“Niçin?”

Richard, “Ben yola çıktığımda çok geçti,” diye yalan söyledi. “Seni hayal kırıklığına uğratmamak için Lucky’e kadar gittim. Yer fıstığı ve çikolata yoktu.”

“Aman ne iyi,” dedi Shana alyıcı bir şekilde. “Ama dondurma aldın değil mi?”

“Aldım...” U dönüşü yapmak için aynadan arkaya bakarken John yerde genci gördü. Mustang’in arkası ona çarptığında, genç çocuk büyük bir çalının arkasına düşmüş olmalıydı. O kadar paniğe kapılmıştı ki, dikkat etmemişti. “Eve gelince konuşuruz,” dedi. Telefonu yan koltuğa attı.

Blokun etrafında dönüp, yolun karşısında yavaşlayıp durdu. Açık camından acı bir bağırisi duyuldu. Böylece alkolün etkisiyle hayal görmediği ortaya çıktı. Kazazede ayılmıştı ve çok acı çektiği belliydi. Cep telefonuna yapıştı, kendini polisi aramaya zorladı. Gencin acı çığlığını hayatının sonuna kadar unutmayacaktı.

John dudaklarını diliyle ıslattı. Ağzı kupkuruydu, başı çatlıyordu. Göğsüne bir ağırı daha girdi. Bacakları ağrımaya başladı. Kendini felç olmuş gibi hissetti, sanki gence değil de kendisine araba çarpmıştı. Gözünün önünden hayatından sahneler geçti. Liseden mezun olduğu, Lily ile evlendiği, doğumundan dakikalar sonra kızını kollarında tuttuğu anları gördü. Bu hoş görüntüler aniden kayboldu, yerini tehditkâr kara bulutlara bıraktı. John’un omuzları titriyordu. O hissiz bir insan değildi. İyi ile kötünün farkını bilirdi. Bütün isteği bu tek hatadan kurtulmaktı. Sade, içki içmemeye yemin etmeyecek, çok çalışacak, daha fazla ev satacak, bir daha Shana’nın annesiyle olan ilişkisine karışmayacaktı. İçkili araba kullanmaktan tutuklanması dışında, hiçbir suç işlememiş, hiçbir zaman bilerek bir başkasına zarar vermemişti.

Burnu akmaya başladı. Kâğıt mendil bulamayınca, arka koltuktan bir peçete alıp burnunu sildi. Üç ay sonra kızı on dokuz yaşında olacaktı. Bu kadar genç biri için zaten çok çekmişti, kalbi

kırılmıştı. Saate baktı. Bir saatten uzun bir süredir, vicdanıyla boğuşuyordu. Peçeteyi camdan dışarı attı. Mücadele bitmişti. Kazayı haber vermemekle, belki kendini hapisten kurtarıyordu, fakat aynı zamanda kızını koruyordu. Arkasında yaklaşan arabanın farlarını görünce, gaza bastı ve evin yolunu tuttu.

Richard Fowler, Lexus'unu Ventura Lisesi'nin otoparkına çekti, bagajdan plastik giysi kılıfı içinde duran temiz bir gömlek çıkardı. Üstünü değiştirdikten sonra, jimnastik torbasından yeşil, limonlu tıraş losyonu şişesini çıkarıp biraz eline döktü ve yüzüne sürdü. Arabasına girince, Lily'nin ruj lekesi bırakmadığından emin olmak için dikiz aynasından kendine baktı.

Yüksek tepenin yamacındaki evi panoramik bir açıyla Pasifik Okyanusu'na bakıyordu. Gece, sahilin güzelliği yerini şehrin parlak ışıklarına bırakıyordu. Dar, virajlı yoldan yukarı doğru çıkarken tek mahsurun toprak kayması olduğunu düşündü. Deprem tehdidi yanında, toprak kayması önemsiz sayılırdı. Uzun zaman önce, evini tepenin eteklerine taşımayı, deprem dalgası altında kalma riskine tercih etmişti. Mutfağa garajdan girdi, buzdolabını açıp içine baktı. Yoğurt, fasulye, soya filizi. Kadın doğru dürüst yiyecek alamaz mıydı? Bir elma ve bir şişe soğuk bitki çayı aldı, dolabın kapısını tiksinti ile çarptı. Artık bir bira, tuzsuz bir torba pretzel dahi yiyemiyordu. Ara sıra bir soda içmek için bile mücadele etmesi gerekiyordu. Kadın bir çocuk gibi onu azarlayarak, *bunlar renklendirilmiş kimyevi maddelerden başka bir şey değil, demişti.*

Richard, bir iki yıl önce ikinci katı çıkınca otuz yıllık mutfağı da yenilemişti. Tezgâhlar şimdi pas rengi granit, dolaplar en iyi kalite kiraz ağacındandı. Lily'nin misafir evini kiraladığı Tudor sitili malikâneyi beğenmekle beraber, çağdaş mimarının sade, net görünümünü tercih ediyordu.

Tam elmasını ısıracaktı ki, alımlı bir sarışın odaya girdi. Üstünde egzersiz kıyafeti vardı, siyah tayt ve atlet giyiyordu, onun bodrumdaki jimnatik salonunda çalıştığını anladı. Bedeni kadının en iyi özelliği idi ve her fırsatta göstermeyi ihmal etmiyordu. İri göğüsleri, ince beli, uzun bacakları ve çelik top gibi kaba etleri vardı. Belki, yılda bir kere, yenilenmek için plastik cerraha gidiyordu, ama şu bir gerçektir ki, dikkatleri de üstünde topluyordu. Üç yıldır beraber yaşıyorlardı, fakat bugün bile onun tam kaç yaşında olduğunu söyleyemezdi. O herkese otuz beş olduğunu söylüyordu. Bu şekilde ehliyet almıştı. Ancak Richard, kadının sahte bir nüfus kâğıdı kullandığından şüphe ediyordu. Eğer o yaşını biraz ufaltmışsa ne olmuştu yani, umurunda değildi. Bekâr bir kadının kırkına yaklaşınca kendini boşlukta hissetmesi önemli bir problem idi.

“Neredeydin?” dedi Joyce Lansing, elmayı elinden alarak. “Neredeyse polisi arayacaktım.”

Richard, “Çok önemli bir dava ile uğraşıyorum, Joyce,” dedi. “Müvekkilim kızını zehirlemekle suçlanıyor. Geciktim, kabul ediyorum. Bu, yemek yiyemeyeceğim anlamına mı geliyor? Be kadın, bu sadece bir elma. Bir adam senin marketten aldıklarıyla açlıktan ölebilir. Yemeklere ne oldu? Mesela bonfile, tavuk, elmalı turta, dondurma...”

Joyce, “Bana yalan söyleme,” dedi ters ters bakarak. “İnsanlar gecenin bu saatinde toplantı yapmaz.”

“Aman Tanrım,” dedi, “Daha saat on bile olmadı.”

Joyce elmayı ona atarak, “Telefon edebildin,” dedi.

Ağırılık kaldırdığı için bir erkek gibi fırlatıyordu. Richard başını tam zamanında kaçırmasaydı, elma ona çarpacaktı. “Âdet gün-

lerin mi yaklaştı?” diye sordu, elmayı yerden alıp yıkadı. “Yoksa bütün vaktimi seninle ilgilenerek mi geçirmemi istiyorsun?”

“Komik değil,” dedi ağzındaki sakızı çatlatarak. “Şimdi benim sorumu cevaplayacak mısın?”

“Cep telefonumun şarjı bitti.” Richard elmasını bitirinceye kadar mutfak evyesinin yanında durarak dünyadaki en kötü icadın cep telefonu olduğuna karar verdi. Birini bulmak için, çağrı cihazı kullanıldığında, o kimse saklanmayı başarabiliyordu. Şimdi, bir kadın seni erkek tuvaletinde bile arıyordu. Cevap alamayınca da küplere biniyordu. Dahası da, nerede olduğunuzu ve neyle meşgul olduğunuzu saat başı bilmek istiyorlardı. Joyce ve kız arkadaşları sürekli birbirlerini arıyorlardı. İştittiği bazı konuşmalar manasız ve boştu. Son çılgınlık, giysilerin rengine uygun, renkli kılıf geçirilebilen marka cep telefonlarıydı. Gülünç telefon çalınca küçük bir kızın müzik kutusu gibi ses çıkarıyordu. Kadınların, alışveriş merkezlerinde bir taraftan öbür tarafa birbirlerine telefon ettiklerini görmüştü. Cep telefonlarını kullanmadıkları zaman İnternette alışveriş yapıyorlar veya hisse senedi alıp satıyorlardı.

“Marty beni Santa Barbara’da bir iki dava almaya ikna etti,” dedi Richard, ellerini kâğıt havluya kurulayarak. “Onun için bu sabah o kadar erken çıktım. Suç duyurusu, düşündüğümden uzun sürdü, sonra da trafikte sıkışıp kaldım. Bu beni kurtarmaya yetiyor mu? Belki de bu sabah dokuzdan başlayıp, bütün günün dakikasını dakikasına hesabını vermemi mi tercih edersin?”

“Gülünç konuşmaktan vazgeç,” dedi Joyce, mutfak masasına oturarak.

Yorgunluktan kemikleri sızlayan Richard gözlerini ovuşturdu. Mahkemede tartışmalara aldırılmıyordu. Hiç olmazsa karşılığını alıyordu. Ama evdeki çekişmeler enerji kaybıydı. Hiçbir şey yapmadığı halde kendini savunması onu yeteri kadar sinirlendiriyordu. Bu gece ise, suçlu hissetmesi için sebep vardı. Joyce hissetmiş olmalıydı. Dünyanın en keskin kokulu kolonyasını baştan aşağı sürünse bile yardımı olmayacaktı. Lily ile yatmamış olabilirdi,

fakat bunu düşünmüştü. “Üzgünüm,” dedi. “Makrobiotik bir yemek mi hazırlamıştın? Onun için mi bu kadar hırçınsın?”

“Beni normal bir telefonda arayabilirdin.”

“Davayı içki içerken ele aldık.” Richard telefonun pili bitti oyununun pek geçerli olmadığından endişelendi. Yüzündeki gülümsemeyi ona göstermemek için bir an sırtını döndü. Hilelerinin çoğu eskimişti. “Seni bardaki telefonda aramaya çalıştım ama bozuktuk.”

Joyce içini çekti. “Senin iş durumunu anlıyorum, Rich,” dedi. “Bütün istediğim beni araman. Bu da pek makul olmayan bir istek değil, sen ne dersin?”

“Hiç değil,” dedi başını önüne eğerek. Durumu düzeltmek için en iyi yol pişmanlık sergilemektir. Kadınlar bir erkeğin alçaldığını görmeye bayılırlardı. Senin, kendini berbat hissettiğinden emin olunca, yatağa atlamaya ve seni teselli etmeye hazır olurlardı.

“Hiç olmazsa makul bir mazeret bulabilirdin,” dedi dudakları gülümsemeyle açılırken. “Sakın bana Santa Barbara ve Ventura arasında bir yerde işleyen telefon bulunmadığını söyleme.”

“Zihnim meşguldü. Benim kafam bir şeye takıldı mı nasıl olduğumu bilirsin. Şu sırada sekiz davayı birden halletmeye çalışıyorum.” Durdu, elindeki bitki çayı şişesini sımsıkı tutarak, “Şu uyuşturucu davasını anlaşma ile neticelendiririm, böylece davadan kurtulmuş oluruz diye düşündüm. O sersemin daha önce iki sabıkası olduğunu nereden bilebilirdim?” Joyce onunla cilveleşiyordu, öne doğru eğilerek göğüslerini gösteriyor ve olduklarından daha da büyük görünmesini sağlıyordu. Bitiş çizgisine varmak üzereydi.

“Bütün bunları kontrol etmiyor musun?”

“Neden biri kendi avukatına yalan söyleyecek kadar aptal olsun?” diye sordu Richard, ona doğru eğilip başına bir öpücük kondurdu. Göğüslerine baktı. Sahici olmasalar bile hem görünüşleri hem de dokunuşları hakiki gibiydi. Belki bu Lily’nin çekiciliğinin bir yanındı. Onda Joyce’un bedeni yoktu, fakat fizik her za-

man her şey değildi. Birini gerçekten sevince, mesela onun Lily'yi sevdiği gibi, seviye hemen yükseliyordu.

Joyce onun gözlerine bakarak elini yakalayıp göğsünün üstüne koydu. Kapıdan bir yılan gibi sürünerek girmişti, şimdi ise eli neredeydi. O anda evli erkeklerin neden macera yaşadıklarını anladı. Sade fiziki olarak heyecan verici değil aynı zamanda planlaması bile cüretkârdı. Kendi durumunun güzel tarafı Joyce'un eşi olmamasıydı. Eşi gibi davranabilirdi fakat resmen olmadıkça, onu bir yere kadar suçlayabilirdi. Middleton davasını almakla kendine Lily ile daha çok vakit geçirme yolunu açmıştı. Şimdi bir adım daha ileri gidip, Joyce'u yorucu uzun bir araba yolculuğu yapmaktansa dava süresince otelde kalması gerektiğine ikna etmeliydi.

Neler düşünüyordu? Erkekler bir ilişkiye son verme zamanı gelince kafayı üşütüyorlardı. Hayatının en kötü tecrübesi Claire'in macera yaşadığını keşfetmesi, hele onun bir kadına âşık olması ise erkekliğine darbe olmuştu, fakat aldığı yara bir sivrisinek sokmasından ileri gitmemişti. Onun kiminle macera yaşadığı ne fark ederdi? Evlilik yeminlerinin kutsallığını bozmuştu. Richard Ventura'dan Santa Barbara'ya kadar bir yataktan öbür yatağa atlayan çağdaş Don Juan olma fikriyle oyalanmasına rağmen, aslında geleneklere bağlı biriydi. Birini sevince, onunla evlenir, ona sadık kalır ve hayatını ona adardın. Sevmiyorsan... işte... bu Joyce'la olan durumdu. Seks fevkaladeydi. Diğer her şey alaledeydi.

Richard mutfağın öbür köşesindeki masaya gitti ve birikmiş mektupları elden geçirdi. American Express fatura zarfı kalındı ve telefon faturası da astronomikti. Joyce belki farkında değildi, fakat bugün Lily'ye rastlamadan çok önce bu ilişkiden kurtulabilmenin yolunu bulmak için zihnini yoruyordu. Üç yıldır beraberlerdi. Bu sefer kopma noktasını geçmişti. O bir ilişkiye ancak üç yıl katlanan insanlardandı, hele de bir kadın onun kafasına öteberi atmaya başlamışsa; Joyce'u bir kez daha sinirlendirirse kadın kaldırdığı ağırlıklardan birini atıp kafasını kırabilirdi.

Joyce kendi işini yapıyordu, küçük bir pazarlama ve araştırma şirketi vardı. Geçen bir iki yıl, İnternet üzerinden satış yapan benzeri şirketlerin yoğun rekabeti yüzünden birtakım güçlüklerle karşılaşmıştı, bazıları Alaska gibi uzak yerlerdeydi.

Başlangıçta insanlarla kurduğu ilişkilere güvenmiş, çoğu müşterisini yerel toplumdan edinmişti. Bu müşterilerin çoğunu kaybetmişti çünkü şahsen yapılan işlemlerin önemli bir kısmı şimdi uzaktan hallediliyordu.

Richard'ın arkadaşlarının çoğu yıllardır evli olmasına ve eşlerinin onlara bir talim çavuşu gibi emirler yağdırmasına rağmen, onun kız arkadaşı ile beraber yaşamasını ve masrafların çoğunu yüklenmesini aptallık olarak algılıyorlardı. Onların nasihatlerini dinleyecek değildi. Hem, evli arkadaşlarının, biriyle flört etme girişiminin ne kadar zaman, enerji ve paraya mal olduğu hakkında fikirleri yoktu. Hukuk bürosu başarılı, kazançlıydı. Ayda birkaç bin dolar fazla harcasa ne olurdu? Bütün yaptığı kendine bir kız arkadaş satın almaktı. Genellikle, kötü bir durum değildi, özellikle de erkeğin kendini yalnız hissetme eğilimi varsa. Belki biraz adiceydi, fakat Lily ile ilişkileri bittiğinden beri âşık olmak listesinde öncelikli yer almıyordu.

Joyce, “Önem vermesem şikâyet etmezdim,” dedi. “Linda ve Bill, beni Çin lokantasına götürme nezaketini gösterdi. Buzdolabında senin için ayırdığım Çin yemekleri var. Akşam yemeği yemediysen, bir elma yetmez.”

Richard, “Pek aç değilim,” dedi, içinden arabasına atlayıp Santa Barbara'ya geri dönmek geçiyordu. Şimdiden Lily'nin sesini duymayı, sihirli yüzünü görmeyi, onun insanda yarattığı heyecan hissinin özlemiştir. Joyce'la bağırıp çağırmaya başlamadan işini konuşamaz, ona en derin düşüncelerini açıklayamazdı. Gerçi Lily ile de her konuda anlaşamazlardı ama uyuşmazlıkları hararetli bir çekişmeden ziyade hafif bir tartışma şeklinde olurdu. Cahil bir kadın olmamakla beraber, Joyce'un zekâsı eski âşığınıninkinin yanında gölgede kalırdı. Lily'nin çocuksu çilleri olabilirdi ama, onun-

la olmak, dönme dolaba binmek, yıldırım çarpmışa dönmek gibiydi, o, kadınsılığın ve erkeksiliğin az bulunur birleşimiydi. Onun sadece âşığı değil, arkadaşı olmuştu.

“Linda hamile kalmaya çalışıyor.”

“Sahi mi?” Joyce artık kızgın olmadığı için, Richard boş sohbete katılmalıydı. Lily ile böyle bir şey olmazdı. Kadın, manalı bir şey söylemeyecekse ağzını açmazdı. “Bill çocuk sahibi olmak hakkında ne hissediyor?”

“Çok sevinçli.”

“Bundan emin misin?” Richard yıllardan beri Bill Gordon ile arkadaştı. Belki en az yüzlerce defa çocuk sahibi olmayacağına yemin etmişti. Halen lokanta işinde bir servet kazandığı için, seyahat edip başarısının tadını çıkarmak yerine babalığın getireceği sorumlulukları yüklenmek istemiyordu.

“Herkes bir ailesi olsun ister, Rich,” dedi, kollarını başının üstüne kaldırarak. “İnsanlar bunun için evleniyorlar.”

“Belki,” diye cevapladı. “Unutma, Bill geç davrandı. O kırk beş yaşına kadar evlenmedi. Herkes baba olmak için yaratılmamıştır. Linda çocuk sahibi olmak için yaşlı değil mi?” Sözler ağzından çıkar çıkmaz pişman oldu. Bildiği kadarıyla Joyce ve Linda aynı yaşıydılar. Bill de genç değildi. Arkadaşı elli yaşını geçmişti.

“Bana bir şey mi söylemeye çalışıyorsun?”

Richard yeni bir kavgadan korkarak, “Ne münasebet,” dedi. “Ben seninle sohbet etmeye çalışıyorum.” Joyce, hamile kalma konusuyla ilgilendiğini şimdiye dek bir kere bile dile getirmemişti. Birkaç aydan beri, sade çocuk sahibi olmak değil, daha birçok değişik imalarla ustaca onu kendisiyle evlenmeye sürüklüyordu. Greg yirmi iki yaşındaydı ve bir yıl önce San Diego Enstitüsü’nden denizbilim diploması almıştı. Richard’ın hayatının bu döneminde ikinci bir aile sahibi olmaya niyeti yoktu.

Richard yatak odasına geçip dolaba ceketini asarken, Joyce üstünü çıkarıp bir sabahlık giydi. Sonra onun peşinden gidip, kol-

larını arkadan beline doladı. “Son zamanlarda beni ihmal ediyorsun,” dedi. “Ben, bu akşam romantik bir gece geçireceğimizi zannediyordum. Hatırladın mı? Geçen hafta söz vermiştin. Bunun için sen eve geç gelince üzıldüm.”

Richard, “Yarın,” dedi. “Niçin o sevdiğin Hint lokantasında yer ayırtmıyorsun? En geç saat yedide evde olurum.” Vicdanı razı gelmedi, hemen, “Saat altıda burada olurum, oldu mu?”

Joyce onun önüne dolanarak, şeffaf sabahlığının önünü açtı ve göğüslerini onun göğsüne bastırdı. Gülümseyerek, “*O kadar beklememiz gerekmez,*” dedi. “Bana ihtiyar bir adam olduğunu söyleme.”

Richard nefesinin daraldığını hissetti. Joyce’la nasıl seks yapabilirdi? Ya başarılı olamazsa ne olacaktı? Daha önemlisi, Joyce’la seks yapmak istemiyordu. Lily’yi saran problemler ne kadar ciddi olursa olsun, tüm eski hisler geri gelmişti. Bir iki saatlik beraberlikten sonra, kendini eroin ihtiyacı duyan bir uyuşturucu bağımlısı gibi hissediyordu. Onu tekrar gördükten sonra, beraber bir hayat kurma şanslarının olup olmadığını bilmesi gerekiyordu. Onun alımlı görünümü, kemikli fakat dişi bedeni, hatta beklenmeyen parlamaları; bütün bunlar tahrik ediciydi. Yine de Richard’ı ateşlendiren bunlar değildi, Lily’nin parlak mesleği, bu mesleğe sarsılmaz bağlılığı övgüye değerdi, ama sıra dışı değildi. Dünya zeki kadınlarla doluydu, çoğu Lily’den daha başarılıydı. Adalete hırsıyla bağlı olmasına rağmen bir gerçek hep kalıcı olacaktı. Lily bir adamı öldürmüş ve kurtulmuştu. Tek başına, insan hayatına kıymet vermeyen bir gangsteri bulmuş ve katletmişti. Üstelik bu cinayeti karanlığa sığınıp yapmamıştı. Onu babasının tüfeği ile gündüz evinin önündeki kaldırımda vurmuştu. Acaba aynı şartlarda Lily’nin yaptığını kendisi yapabilir miydi? Bunun cevabını vermemeyi ümit ediyordu, fakat böyle inanılmaz derecede cesur bir kadını nasıl sevemezdi?

Joyce’a beraberliklerinin bittiğini lokantada söylemeye karar verdi. “Kendimi iyi hissetmiyorum,” dedi, yalan değil doğrudu.

Joyce, “Herhalde, yeterince protein almadığın için olacak,” dedi. “Yemeği ısıtayım, yedikten sonra, bir duş alırım.”

Richard midesini tutarak, “İmkânsız,” dedi. “Midem berbat.”
“Mide haplarımdan var, sana bir tane getireyim mi?”

Vücudu yapış yapıştı. Eliyle anlını tuttu, ıslaklığı hissetti. Aca-
ba panik krizi eşiğinde miydi? Hayatında böyle bir kriz geçirme-
mişti. Joyce’a aralarında her şeyin bittiğini söylemek, yüzleşmek
istediği bir şey değildi, fakat kendini tekrar Lily ile kasırganın
göbeğinde bulmak ürkütücüydü.

Joyce’a gitmesi için işaret ederek, “Hayır,” dedi, “o kadar
önemli bir şey değil. Yorgunum... bırak biraz uyuyayım.”

Joyce, “Nasıl istersen,” diyerek odadan çıktı.

YEDİ

Shana kanepeye kıvrılmış televizyon seyrediyordu. Tam içi geçmek üzereyken bir ses duydu, sanki biri pencereye çakıl taşı atıyordu. Perdelerin aralığından usulca baktı, kaldırımında yüzü karanlıkta görünmeyen bir adam duruyordu. Kanepeye çökerek, telefonun tekrar arama tuşuna bastı, bir seri tuşlama sesinden sonra bir bant kaydı aranan numaraya erişilemediğini bildirdi.

“Allah kahretsin,” diyerek bir yastığı tekmeledi. Babası kazara cep telefonunu kapamış olmalıydı. Nasıl olur da bir iki blok öteye gidip gelmek bir saat sürerdi? Şüphelerinin doğru olduğuna karar verdi. Babası yine içmişti. Herhalde kaybolmuştu. Onu araba kullanmaya mecbur ettiği için kendini suçlu hissetti.

Yerde kanepenin etrafında sürünerek cama gitti, adamın kendini perdelerin arasından fark etmesini istemiyordu. Perdeler kalın değildi, eski kiracılardan kalma incecik şeylerdi. Adamı doğru düzgün görmek için bakarken gözleri büyüdü. Marco Curazon ile aynı yapı ve boydaydı. Bir hafta önce UCLA kampusunda, bir akşam sınıfından sonra bazı arkadaşlarını ziyaret etmek için kalmıştı. Park yerindeki arabasına doğru yürürken kırmızı parka giymiş esmer bir adam onu takip etmişti. Sanki kendisine tecavüz

eden adama benziyordu. Adamın onu eve kadar takip etmesini önlemek için, arabasına bineceğine kampustaki polis memurlarından birine durumu anlatmıştı. Polis arabasına bininceye kadar, adam binaların arasında kaybolmuştu.

Shana gözünü kaldırımdan ayırmadan çılgınlar gibi annesinin numarasını çevirdi. “Uyuyor musun?”

Lily hızla yatakta doğrularak, “Uyuyordum,” dedi. “Ne oldu? Sesin bir tuhaf...”

Shana telefonu avcu ile kapayarak, “Dışarıda bir adam var!” dedi. “Anne o adam! Geçen hafta beni eve dönerken takip etmeye çalıştı.”

“O adam demekle kimi kastediyorsun?”

Shana, “Biliyorsun,” diye cevapladı, “Marco Curazon. Altı ay önce hapisten çıkmış. Ben sana beni aramaya geleceğini söylemedim mi? Babama bana bir silah almasını söylemeliydim. Kendimi korumak için ne kullanacağım?”

“Benim silahlar hakkında ne hissettiğimi biliyorsun,” dedi Lily. “Ateşli silahlar satın alan insanların çoğu ya kendilerini vuruyorlar veya ailelerinden birini. Biri evlerine zorla girince de onda dokuz silahı onlara karşı kullanıyor.”

“Rica ederim anne,” dedi, “bana şimdi ders verme. Gerçekten korkuyorum. Keşke hâlâ Prenses burada olsaydı. Hiç olmazsa insanlar yaklaşınca havlardı.”

Lily, Shana’nın, tecavüze uğrama olayından sonra annesinin ona aldığı İtalyan tazi yavrusundan bahsettiğini anlayarak, “Evet tatlım,” diye cevapladı. Ne acıklıydı ki, küçük köpek, Shana liseden mezun olduğu yıl ölmüştü. Kızı yıkılmıştı, annesinin bir başka hayvan almasını reddetmişti. Lily, “Ben öteki hattan polisi arayacağım, sen telefonu kapatma,” dedi.

Kızı, “Çabuk ol,” diye yalvardı.

Lily diğer telefonun bulunduğu mutfağa koştu. Santral cevap verir vermez, kızının evin etrafında şüpheli bir şahsın dolaştığını bildirdi. “Duydun mu Shana?” dedi cep telefonuna “Polis yolda.”

“Ya vaktinde gelmezlerse?”

Annesi, “Bunları daha önce konuşmuştuk,” dedi.

“Kendini histeriye kaptırma.”

“Bize yaptıklarından sonra onu nasıl serbest bırakabilirler?” dedi. Shana, öfkeyle. “Bana bunu açıkla bakalım, olur mu? Onu hayatının sonuna kadar hapse tıkmaları için ne yapmalı? Beni öldürmeli mi?”

“Birkaç defa derin nefes al,” dedi annesi. “Adam hâlâ orada mı?”

Shanabaşını çevirip bakarak, “Göremiyorum,” dedi. “Biri karşıdaki evin önüne arabasını park etmiş. Adam arabanın arkasına saklanıyor olmalı.

“Kaldırımı herkes kullanır,” dedi Lily. “Tabii gece etrafta dolaşan insanlar göreceksin, hele Kuzey Hollywood gibi çok kalabalık bir yerde. Olmayacak şeyler hayal etme, baban nerede?”

“Bilmiyorum.” Lily oturma odasında bir aşağı bir yukarı dolaşıyordu. “Bilmiyor musun? Nasıl yani?”

Shana, “Dondurma almak için çıktı,” dedi. Saçındaki lastik bandı çekip çıkarttı. “Hâlâ geri dönmedi. Tahminimce bir barda oturuyordu.”

Lily eski eşinin içmesinden, kızına birinin zarar vermesi ihtimalinden daha çok rahatsız olmuştu. Bu kızının Curazon’un geçici af ile serbest bırakıldığını duyduğundan beri ilk paniğe uğrayışı değildi. Curazon’un şartlı tahliye memuruna göre adamın arabası bile yoktu. Çözüm zamandı. Shana sonuçta, kendini tekrar emniyette hissedecekti, fakat bu bir gecede olmayacaktı. Lily’nin isteği kızını Santa Barbara’da okula gitmesi için ikna edebilmekti. Çocuğunu bu kadar uzak mesafeden nasıl koruyabilirdi? “Baban alkollü araba kullandığı için alkol terapisi toplantılarına devam etme cezasına çarptırılmamış mıydı?”

“Zannederim öyle.” Shana dikkatini tekrar pencereye verdi. “Onu görüyorum... Curazon olduğundan eminim! Bir sokak lambasının altından geçti. Kafasının biçimi aynı, burnu da. Ama üstündeki geçen gün giydiği ceket değil. Ama eminim o.”

“Polis neredeyse gelir.” Lily kızını lafa tutmaya devam etmeliydi. “Senin nerde oturduğunu nasıl bilebilir? Shana biraz akılcı ol.”

Shana, “Belki de beni İnternette veya başka bir şekilde bulmuştur,” dedi. “Bugünlerde kimi istersen bulabileceğini söylüyorlar.”

“Bu gülünç,” dedi annesi. “Görmüyor musun, çok çocukça davranıyorsun?”

“Şimdi de bana çocuk diyorsun!” diye bağırdı Shana, neredeyse telefonu kapatıyordu.

Lily, “Curazon’un bilgisayar alacak parası yoktur,” diye devam etti. “Ayrıca İnterneti kullanmayı da bilmez. Zaten senin adresin listede yok.”

Shana, “Nerden biliyorsun?” diye karşılık verdi. “Ben bütün kitaplarımı İnternette satın aldım. CD’lerimi de devamlı öyle alıyorum. Bir kere bir şey ısmarladın mı, adresin ana bilgisayara giriyor, oradan da her isteyen öğrenebilir. Babam, mahkûmların pek çok şeye erişebileceğini söylüyor, hatta bir bilgisayara bile.”

Lily kızının söylediğinde doğruluk payı olup olmadığını düşündü. Güvenlik kurumlarının siberuzaydaki suç faaliyetleri ile ilgili çalışmaları henüz başlangıç aşamasındaydı. Bilgisayarlardan herhangi bir kurbanın adresinin bulunabileceğini aklından bile geçirmemişti. Kızının söylediği doğruysa memleketteki tüm kurbanlar tehlikede demektir. “Sen kredi kartınla bir şey ısmarlarken güvenli bir siteye girmiyor musun?” diye sordu.

Kızı, “Evet, fakat bir arkadaşım bana bazı şirketlerin müşterilerinin isim ve adreslerini başka şirketlere sattığını söyledi,” dedi. “Bir insan başka şirketlerin sitelerinin güvenli olup olmadığını nasıl bilebilir? Demek istediğim, kredi kartı bilgilerini vermeyebilirler, fakat yine de nerede yaşadığımı bulabileceklerini düşünüyorum. İnterneti kullanmayı bilmeleri gerekmez. Biri para karşılığı istediğin bilgiyi sana bulabilir. Okuldaki çocuklar her zaman bu yolu kullanıyorlardı.”

“Sen zeki bir kızsın,” dedi Lily. “Belki de sen mezun oluncaya kadar, hukukta böyle bir uzmanlık alanı ortaya çıkar.”

Shana adamın yolun karşı tarafında aşağı doğru yürüdüğünü gördü. “Birinin evine girecek,” dedi annesine. “Şimdi evin kapısına yaklaşıyor.”

“Kapı numarasını seçebiliyor musun?”

“Hayır,” dedi Shana. “Çok karanlık.”

“Evi tarif et.”

“Beyaz panjurlu, mavi boyalı,” dedi. “Önünde beyaz bir cip var.”

Lily tekrar, öbür telefondan polisi aradı, onları belki de bir soygunun üzerine gidiyor olabilirsiniz, diye uyardı. Santral, polis memurlarının oraya vardıklarını söyledi. “Polis arabasını görüyor musun?”

“Evet, şimdi geldiler.” Bir polis ekibi Shana’nın tarif ettiği evin önünde durdu. Bir spot etrafı aydınlatıyordu. İki üniformalı memur silahları çekilmiş olarak arabadan fırladılar. Shana saklanan adama bakındı, fakat kimseyi göremedi, çevredeki tek canlı varlık büyük, kahverengi bir köpekti. Kısa bir süre sonra, polisler silahlarını kılıflarına soktular ve Shana’nın dubleksine doğru yürüdüler.

“Ne oluyor?”

Shana sokak kapısına doğru ilerleyerek, “Ben iyiyim,” dedi. “Babam da geldi. Gördüğüm adam komşulardan birini ziyaret ediyor olmalı.”

John bahçe yoluna girip durdu. Etrafta yaşayan insanlar evlerinin önüne çıkmışlardı. Shana kendini aptal gibi hissetti. Hoşça kal demeden cep telefonunu kapattı, konuşmak için kaldırımdaki polislere doğru koştu.

John alnını Mustang’in direksiyonuna dayadı. Evin yoluna dönüp de polis arabalarını görünce, ilk dürtü durmayıp devam etmek olmuştu. Fakat yorgun ve bezgindi, nereye gidebilirdi? Böyle daha iyiydi, yaptığı şeyden sonra vicdanı onu rahat bırakma-

yacaktı. Keşke kazayı bildirseydi. Çocuğa çarpmak zaten kötüydü. Kaza yerini terk etmek suçu kabullenmekti. Shana polis memurları ile konuşuyordu. Sık sık başını çevirip arabaya doğru bakıyordu. Polisler kızı seyrederken babasını tutuklayıp kelepçele-yeceklerdi.

Shana “Baba!” diye bağırdı. Arabanın camını yumruklayarak, “Beni duymuyor musun kapıyı açsana.”

Babası yavaşça başını kaldırdı bahçedeki polisler arabalarına doğru yürüyorlardı. Düğmeye basıp camı indirdi, ne olup bittiğini anlamış değildi.

“Kendimi ayın ahmağı gibi hissediyorum,” dedi Shana, kapıya asılarak.

John, “Ne-ne demek istiyorsun?” diye kekeledi. “Polis ne için gelmiş?” Geri dönüp baktı. “Pencerenin dışında şüpheli tavırla gizlenmeye çalışan bir adam gördüm. Ürktüm ve polis çağırdım. Aslında, polisi annem yolladı. Bir helikopter bile göndermişler. Görmedin mi?”

John başını salladı. Nefesindeki alkol kokusunu gizlemek için eliyle ağzını kapattı. Yan gözle polis arabasının geri manevra yaparak ters yöne gidişini gördü. “Polis adamı tutukladı mı?”

“Hayır.” Shana tekrar etrafı araştırdı. “Belki de komşulardan biriydi. Polis beni bir köpek olduğuna ikna etmeye çalıştı.” Birden güldü, bu stresten kurtulmalıydı. “Polisler sahiden kalın kafalı olabiliyorlar. Ben bir köpekle insan arasındaki farkı anlayamayacak kadar aptal değilim.”

Shana arabanın kapısına uzandı, John’un arabadan çıkmaktan başka seçeneği yoktu.

“Annen yerine beni niye aramadın?”

“Aradım, cep telefonunu kapatmış olmalısın.”

“İyi olduğuna emin misin?” dedi John onu kucaklayıp göğsüne bastırarak. “Adamın yüzünü gördün mü? Eve girmeye çalıştım mı? Polisler benim hakkımda bir şey söylediler mi?”

“Canımı acıtıyorsun,” deyip babasının kollarından sıyrıldı. “Neden polis senin hakkında bir şey sorsun?”

“Bilirsin,” dedi, “belki kiminle oturduğunu bilmek isteyebilirlerdi.”

Shana, “Baba, ben yetişkinim,” dedi onun koltuk altlarındaki ter lekelerini fark ederek. “Annem belki de haklı. Son zamanlarda yeteri kadar uyumuyorum. İyi uyumayınca insanın zihni kendine oyun oynuyor. Hadi içeri girip dondurmamızı yiyelim.”

John ona boş gözlerle baktı.

“Hey, dondurma? Hatırladın mı?”

Babası düşünmeden arka koltuğa uzanıp ıslak bir kesekâğıdını çekti. Ama birden kesekâğıdı patladı ve dondurma kutusu kaldırırma düştü, dökülüp etrafa yayıldı. John kaldırırmadaki koyu lekeye bakarken yayılan kan birikintisine benzediğini düşündü. Acaba o genç hâlâ karanlıkta yalnız başına acı çekerek orada birinin gelip kendini kurtarmasını mı bekliyordu?

Shana parmağını suçlarcasına ona doğru uzatarak, “Sen içmişsin,” dedi. “Artık sana herhangi bir şey için nasıl güvenebilirim?”

John tokat yemiş gibi geriye doğru sendeledi, sonra onun eve girip kapıyı çarpmasına bakakaldı. Artık koşarak Lily’ye gitse bile umurunda değildi. Eğer yakalanırsa ona çocukluğundan beri beslediği sonsuz sevgi ve ilginin bir manası kalmayacaktı. Karşıdaki evin ışıkları söndü. Uzaklarda bir yerde klasik müzik çalıyordu. Şimdi kendini korumalı, kurtuluşu için başının çaresine bakmalıydı.

Arabanın bagajını açıp el fenerini aldı. Hiç olmazsa, bir arabaya değil de bir yayaya çarptığı için arabanın üstünde yabancı bir boya izi kalmamıştı. Yine de ortada en ufak bir delil kalmamalıydı. Kaportanın her tarafını kontrol ettikten sonra, sol tekerleğin üst tarafında küçük bir çentik olduğunu gördü. Lastik bir çekiçle bunun düzeltileceğinden emindi. Arabayı bir tamirciye götürmeyi hiç istemezdi. El fenerini ön koltuğa atıp ağır ağır eve yürüdü.

John kanepenin ucuna ilişip televizyonu açtı. Yerel haberleri buluncaya kadar kanal değiştirdi. Uyuyakalmaktan korkarak ken-

dine mikrodalgada bir neskafe yaptı. Sonra kaza hakkında haber olup olmadığına bakmak için oturma odasına döndü. Şehir merkezinde Grand Avenue yakınında yangın, Burbank havaalanı yakınında özel bir uçağın düşmesi ve çöpe atılmış bir bebeğin kurtarılması haberlerini dinledikten sonra güzel sarışın bir haber spikeri ekranda ‘son haber’ yazısı görünürken kameraya gülümsedi. Spiker “Polis Lankershim ve Victory Bulvarlarının kesiştiği yerde az önce meydana gelen ölümcül bir vur kaç kazasını araştırıyor dedi. Kazazede bulunmuş...”

Genç ölmüştü!

John kahveyi kucağına döktü, az daha kasığını yakıyordu. Dikkatini tekrar televizyona verdiğinde, hava raporu okunuyordu ve yazı kaybolmuştu. Aşğılık bir insandı, insanlıkla ilgisi yoktu. Sadece kendini düşünmemiş olsa ve kazayı haber verse çocuğu hastaneye yetiştirir ve kurtarırlardı. Elleriyle yüzünü kapatarak, “Çok geç,” diye mırıldandı.

Korkunç bir düşünce belleğini sardı. Kriz geçirircesine kahve masasının üstündeki dağınık öteberiyi elen geçirdi. Cüzdanını bulamayınca yatak odasına, banyoya, mutfığa baktı. Hatta çöprü bile karıştırdı. Sonra oturma odasına döndü. Bütün yastıkları yere attı, elini sokup kanepenin arkasını, yanlarını kontrol etti. Evden çıktığında cüzdanının yanında olduğundan emindi. Arabanın anahtarlarını kahve masasının üstünden kaptı, kapıyı açıp arabaya gitti.

“Ne oluyor?” Shana pijamalarıyla kapıya çıktı. “Nihayet uyumuştum ki, senin etrafa çarpıp durduğunu duydum. Oturma odası felaket görünüyor.”

“Rica ederim, rica ederim,” dedi John, “yatmaya git.”

“Neden kanepenin üstünden yastıkları kaldırdın?”

“Bu gece yerde yatıp, gördüğün adam tekrar gelirse diye tedbirli olacaktım.”

Shana, “Baba senin yardımına ihtiyacım var,” dedi. “Başka bir bara gidecektin, değil mi? İçki almak için para mı arıyordun?”

John etrafa tükürük saçarak, “Hayır!” diye bağırdı. “Beni yalnız bırak, bana ne olacağı umurumda değil. Hiç kimsenin umurunda değil.”

Shana, “Seni seviyorum,” dedi kaldırıma inip ona doğru yürüyerek. “Benim arabamı kullanmana izi veremem o kadar. Sen de şimdi dışarı çıkmak istemiyorsun”

“İşte,” dedi anahtarları onun eline sıkıştırarak. Kalbi kederle doldu, onun kahramanı olduğu günleri, bir çocuk sevinciyle kendisine nasıl baktığını özlemle hatırladı. Shana’nın gözleri sulandı. Babası parmağıyla onun yanaklarından gözyaşlarını silerek, “Ağlama,” dedi. “O adamın seni incitmesini önlemek için yapmayacağım yoktur. Sen artık kocaman bir kadınsın. Ben kendi problemlerimi çözmeliyim, sen de kendi hayatını yaşamalısın.”

Shana burnunu çekti, “Ne diyorsun, baba?”

“Sabah anneni ara, senin yurda taşınman için gereken işlemleri yapmasını söyle.”

“Niye? Sorun ne?”

“Hiçbir şey, tatlım,” dedi John. “Senin üzülmene gerektiren hiçbir şey yok...”

“Sen nereye gideceksin?”

“Ben yaşam şartları daha ucuz olan bir yere taşınırım, bilirsin küçük bir şehre veya benzeri bir yere.”

Shana itiraz etmeye başlarken onu durdurdu. “Meleğim her şey yoluna girecek. Şimdi içeri gir ve dinlenmeye bak. Benim de şu anda yalnız kalmaya ihtiyacım var.”

Yarım saat geçmişti.

John Mustang’i aramış fakat cüzdanını bulamamıştı. Acaba polisin onu gelip tutuklamasından önce ne kadar zamanı vardı? Gece mi gelecekti? Yoksa suç delili sabaha kadar saklı kalabilir miydi? Kızı içkili olduğunun farkındaydı. Polis suçu açıklığa kavuşturmakta zorluk çekmeyecekti. Gizleyecek bir şey kalmamıştı.

Ön kapının saçağından bir tahta kaldırarak sakladığı sigaralarını ve kâğıda sarılı Jack Daniel şişesini çıkarttı. Shana onun yıllar önce sigarayı bıraktığını zannediyordu, fakat o her şey strese dönüşünce sigara içiyordu. Birkaç dakika şişeyi göğsüne bastırды, sanki kıymetli bir heykelcikmiş gibi onu okşadı. Alkollü araba kullanmaktan ötürü hüküm giyip mahkemenin onun katılmasını zorunlu tuttuğu belli sayıda alkol terapisi toplantısına iştirak etmişti. İçki tutkusunun pençesinde olduğunu biliyordu. İnsanların tutkulu dediği tiplerdendi. Sigara değilse, içkiydi. İçki olmazsa herhalde daha berbat bir şey olacaktı. Kahretsin, diye düşündü, şişeyi açıp dolu dolu bir yudum aldı. Televizyona bile tutkunduydu. Televizyon seyretmekle geçen altı saatini değerlendirse herhalde daha fazla ev satabilir ve masraflarını karşılardı.

Yanma hissi kaybolduğunda alkol vücudunu ısıtmaya başladı. Bir Camel çıkartıp yaktı, kibritin ışığı karanlıkta amber rengi yarattı. Sigara dumanı ciğerlerini doldurdu, nikotin yaptıklarının büyüklüğünün, ehemmiyetini kavramasına sebep oldu. Uzandı, büyük ağacın bir dalını yakaladı, sigara dumanını üfledi. Her problemin bir hal çaresi vardı. Garajda kalın bir ip vardı. Geçen yıl Noel ağacını onunla arabanın üstüne bağlamıştı. Tabii burada yapmayacaktı. Kendini Shana'nın bulabileceği bir yerde öldürmeyecekti. İki blok ötede bir park vardı, ağaçları bir adamın ağırlığını çekecek kadar sağlamdı. İnsanın çocuğu ona saygı duymuyorsa baba olarak rolü bitmiş demekti. Onu gömmek kızını hür bırakacaktı. Önce şu şişeyi bitirmeliydi, kendini son bir defa tatmin edebilirdi.

SEKİZ

Shana'nın telaşlı telefonundan sonra Lily bütün gece yatakta dönüp durdu ve hiç uyuyamadı. Çarşamba sabahı beşte kalkıp giyindi. Güne erken başlamak üzere şehir merkezine yollandı.

Savcılık bürosu eski adliye binasının tam karşısındaki yeni binadaydı. Savcılar ve dedektiflere ilaveten eski belediye mahkemesi de bu binadaydı. Şimdi Santa Barbara'nın kendi mahkeme sistemi vardı ve avukatlar bir davanın görüldüğü mahkemeye göre sulh davasıyla cinayet davasını ayırmakta güçlük çekiyorlardı.

Lily çalıştığı binanın ellili yıllarda inşa edildiğini düşünüyor-du. Pencereleri etrafındaki alüminyum süsleri, ortasındaki avlu, inşaat malzemesinin ucuzluğu ile eski ilkokuluna benziyordu. Bina orijinal mahkeme binasının güzelliği ve tarihi ile tezat oluşturu-yordu. Belediye meclis üyelerinin rehberli turlar düzenleyeceği ve o hafta sonu ön bahçede bir sergi açacaklarına dair dedikodular duymuştu.

Uzun bir koridorun sonunda olan bürosu lüks olmaktan çok uzaktı. Bazı hademelerin malzeme odaları bile daha geniş ve ferah-tı. Sıcaklık 20 derece civarında olmasına rağmen, öğle sıcağı-na aldırmandan çalışma masasının arkasındaki camı açtı. Çalışma-ya başlar başlamaz, çevresindeki her şey yok oluyordu.

Kendini siyah suni deri koltuğa attı, ellerini ceviz yazı masasının üstüne koydu. Geçmişte Lily, dağınıklığın ortasında çalışabiliirdi. Bugünlerde düzen ve organizasyona güveniyordu. Kahvesini üzerinde FBI amblemi olan bir fincandan içiyor ve işten ayrılırken, hep bilgisayarının yanına bırakıyordu. Ayda bir kere fincanı eve götürüyor ve bulaşık makinesinde sterilize ediyordu. Bunun dışında ıslak bir kâğıt havluyla temizliyordu. Genellikle sabahları çalışanların mutfağında kahve yapardı. Bugün hiç havasında olmadığı için Starbucks'a uğramış kendine pahalı bir bardak sütlü moka almıştı. Bunu FBI fincanına boşaltıp bir yudum aldı, kahvenin kokusunun lezzetinden daha iyi olduğuna karar verdi.

77

Bürosunun duvarları beyaza boyalıydı. Yeni boyanmış olmasına rağmen sıvanın eskiliği ve binanın okyanusa yakınlığı yüzünden boya yer yer kabarıp ve dökülmüştü. Sertifikalar, diplomalar dışında duvarlarda ancak iki tablo alacak yer vardı. Biri Monet baskısıydı, vilayet yolundaki müzenin butiğinden almıştı. Öbürü sık ağaçlık bir ormanda pırıldayan bir derenin kenarında duran zarif bir geyiği gösteriyordu. Bu tabloyu kendisinin yapmış olması daha derin bir mana kazandırıyordu. Irza geçme olayını takip eden yıl terapisti, rahatlamak için sanatla ilgilenmesini tavsiye etmişti.

Tablonun altında da, Lily'nin o zamana kadar gördüğü en çirkin iki iskemle duruyordu. Çalışma arkadaşları onların hakiki antika olduğuna yemin ediyorlardı. Ahşapları o kadar sertti ki adeta taş gibiydiler. Tabii, Santa Barbara'da her şey, nüfusunun yüzde ellisine yakını dahil antika olarak sınıflandırılmıştı. Eski sörfçüler meşine dönmüş ciltleri ve sicim gibi beyaz saçlarıyla sokaklarda dolaşıyorlardı. Pek çok hippie ve evsiz insan kışın güneye uçan kuşlar gibi San Francisco'dan göç etmişlerdi. Yöre aynı zamanda yüzlerce sanatkârın ve artistin yuvasıydı. Bunlar pazar günleri almış oldukları müsaade ile plaja yakın kaldırımlarda, yapmış oldukları mallarını pazarlıyorlardı. Bir de beyaz keten kos-

tümleri, papyon kravatları, hasır şapkaları ve bastonlarıyla emekliler vardı. Bunların arasına, dövmeleri, bedenlerinin değişik yerleri deldirilmiş, saçları olmayacak renklere boyanmış kolej öğrencileri katılınca, insan kendini bir Hollywood stüdyosunun setinde zannediyordu.

Lily saatine baktı, Shana'yı evden çıkmadan yakalamak istiyordu. Saat yedi bile olmamıştı. İşine devam etmeye karar verdi. Kızı akşam telefonu kapattıktan sonra onun iyi olduğuna kanaat getirmek için tekrar bulmaya çalışmıştı. Telesekreter cevap vermişti, o da kızının yatmış olabileceğini düşünmüştü. Lily, daha sonra polisi aramış ve onlardan şüphe edilecek bir şey bulmadıklarını öğrenmişti.

Düşünceleri eski eşine takıldı. Belki Shana'ya babasının artık dubleksin kirasının ödeme imkânı olmadığını söylemekle hata etmişti. Bunu acısını çıkartmak için yapmıştı. Marco Curazon hapisten şartlı tahliye edilince John'a bunu tedbir olarak bildirmişti. Yoksa kastı Shana'nın ırza geçen adamın serbest olduğunu öğrenmesi değildi. John ise kendi bencil ihtiyaçları için kızına duyurarak onu dehşete düşürmüştü. Shana'yı elinin altında bulundurmasının tek yolu onu kendine bağımlı tutmaktı. Shana ne kadar korkarsa hedefine ulaşması o kadar kolay olacaktı.

Lily, çantasını açıp çek defterini çıkarttı. Hesaba bakarak bir an önce tasarruf hesabından para transfer etmesi gerektiğini gördü. Bir gün önce Shana'ya söylediği gibi onun ihtiyaçlarını karşılamak için ne gerekiyorsa yapacaktı. Fakat eski eşinin onu da geçindirmesini istemesi çılgınlıktı. Zaten son yıl Shana'ya yolladığı parayla yaşamıştı. Kızı inkâr etmişti ama o doğru olduğunu biliyordu. Bir bakıma suçlayamazdı, ne olursa olsun bu adam onun babasıydı.

Şimdi, John yine içmeye başlamıştı. Lily onu hayatlarından çıkarmanın bir yolunu bulmaya kararlıydı. Shana'ya yapışmış kalmış ve sanki onu eş yerine koymuştu. Böylece onun kendi yaşındakilerle bir bağ kurmasına engel oluyordu. Hiçbir dürüst adam

kasten kızının hayatını mahvedemezdi. Kendi babası böyle aciz iğrenç bir duruma düşmektense intihar etmeyi yeğlerdi.

Lily, başını silkti, kahvesinin kalanını bitirdi. Soğumuştur fakat bir kahveye üç dolar sulanınca her damlasını bitirmeliydi.

Fincanı bilgisayarının yanına koyarken masasının sol tarafındaki beyaz plastik çamaşır sepetine göz attı. Kâtip her gün yeni dava dosyalarını dağıttığında Lily, bunları okuyup, gereken bilgileri bilgisayarına yüklüyor, sonra dosyayı yerdeki sepete atıyordu. Santa Barbara Savcılığı Ventura Savcılığı'ndan çok değişik şekilde çalışıyordu. Eleman kadrosu kısıtlı olduğundan savcılar cinayet, seks, mülke tecavüz veya cürümüne kendine meslek edinmiş canilerle ilgili davalara ayrı ayrı görevlendirilmiyorlardı. Santa Barbara'da her savcı her türden davaya bakıyordu. Mesela doktor olsa uzman doktor yerine pratisyen doktor oluyordu. Matt Kingsley ve Clinton Silverstein gibi savcılar onu amirleri gibi görüyorlardı ama aslında o sadece kıdemli savcıydı.

Yeni dava görevleri bir sahtekârlık, bir silahlı çatışma ve otomobil hırsızlığıydı. Ventura'da silahlı çatışma gibi ciddi bir suçla bakabilecek tecrübeli bir savcı otomobil hırsızlığı gibi basit bir dava ile görevlendirilmezdi. Santa Barbara'da bazı avukatlar, Lily'yi bir primadonna olarak görüyorlardı çünkü daha önce bütün bir savcılık bürosunu yönetmişti ve onun böyle basit davalara bakmakta tereddüt edeceğinden emindiler. Yanılıyorlardı. Bu çeşitlilik onun hoşuna gidiyordu! Sürekli şiddet içeren davalarla ilgilenen savcılar, sonunda tükeniyorlardı. Hafif cürümler bazen eğlenceli oluyordu. Meslekten olmayanlar kaşarlanmış suçluların çoğu zaman yakalanamadığının farkında değillerdi. Dosyalarında sıralanmış sabıkaların dışında gözden kaçmış yüzlerce suç işlemiş olabiliyorlardı.

Lily'nin otomobil hırsızlığından suçladığı son davalı, Washington eyaletinde yedi kere silahlı soygundan aranıyor çıkmıştı. Los Angeles'e suçluyu götürmek için gelen FBI ajanı Lily'ye FBI

amblemli kahve fincanını hediye etmişti. Lily ona FBI ticari müesseseye dönüyor diye takılmıştı. Tişörtler, kasketler, kahve fincanları, ceketler... her türlü öte beri satıyorlardı. FBI ajanı cevaben hiç olmazsa FBI ajanları kirli çamaşırlarını bürolarına getirmiyorlar demişti. Lily gülmüştü. Onun laf attığı çamaşır sepeti şimdi dosya doluydu. Oysa dünya kadar dosya dolabı vardı.

Çamaşır sepeti sembolikti. O sepeti boşaltmalıydı ama her zaman ihmal edilen bir işti. Lily düzineyle bekleyen dava dosyalarını aklına takmamalıydı, yoksa sinir küpü olup çıkacaktı. Her sabah bir suç duyurusu için mahkemede bulunması bir dava ile ilgili yeni elde edilmiş bir dosya açması, şahidi sorgulaması gerekip gerekmediğini veya en son görevi ile ilgili herhangi bir bilgi için adli tıp laboratuvarına müracaat etmesinin gerekip gerekmediğini öğrenmek için bilgisayarına bakıyordu. Tüm gereken işlemleri yaptığından emin olduktan sonra plastik sepetteki davalar geçici bir süre için unutuluyordu. Mahkeme dışından biri o dosyalar hakkında herhangi bir soru yönettiğinde boş bakışlarla karşılaşıyordu.

Lily'nin bütün enerjisini odaklaması gereken beş dosya ise düzgün şekilde yazı masasının sağ tarafına dizilmişti. Bunlar gece gündüz üstünde kafa yorduğu suçlardı. Banyoya girdiği zaman bile ayrıntılar, görüntüler onunlaydı. Hatta altı yıl sonra Richard'ı ilk defa gördüğünde bile zihni tam boş değildi. Kalın Middleton dosyasını alıp masasının tam ortasına yerleştirdi. Sonra diğer dört dosyaya göz attı. Bir çocuğa cinsel taciz davası mahkeme edilecek diye karar verdi. Daha sonra da Lenora ile Bentley soruşturması hakkında görüşmeliydi.

Lily'nin suçu analiz etme metodu kendini suçlunun yerine koyup onun gibi düşünmekti. Gördüğü kadarıyla, Arnold Bentley'nin seçeneği yoktu, elini gösterecekti. Güzel bir eşi, iki tatlı çocuğu, evi, oldukça başarılı bir şirketi vardı. Çocuk giysileri ve özel oyuncaklar satan bir mağazası vardı. Satışa sunulan çoğu şeyler yerel sanatkârlar tarafından yapılmıştı. Kurban, yani on iki

yaşındaki kız çocuğu düzgün konuşan, inandırıcı bir şahitti ama dava net değildi. Tecavüz tam manasıyla gerçekleşmemiş olduğundan, mağdura mı yoksa davalıya mı inanılacağına jüri karar verecekti.

Kurban, Deborah Saginaw, Bentley'lerin çocuklarına pek çok defa bakıcılık yapmıştı ve hiçbir problemle karşılaşmamıştı. Olay gecesi Bentley eşi ile gittiği partiden döndüğünde kızı evine götürmüştü. Karanlık bir yola girdiklerinde zor kullanarak çocuğun göğüslerini ve cinsel organını ellemişti. Kız bu saldırıda yaralanmadığı ve hiçbir yeri çürümediği için suç işlendiğine dair fiziksel bir delil yoktu. Kız Bentley'in onun ırzına geçmeye niyetli olduğundan emindi ancak yanlarından babasının arabasına benzer bir araba geçince korkmuştu. O arabanın sürücüsü ortaya çıkarsa davayı kazanma şansları artacaktı. Dava günü yaklaşıyordu ve bunun olacağı şüpheliydi.

Lily'yi düşündüren davalının bir sübyancı olması ve dükkânını çocuklarla ilişkiye girmek için kullanıyor olması olasılığıydı. Deborah bu tanıma uyuyordu, daha ergenlik çağına erişmemişti. Ayrıca kız başkalarının çocuklarına bakamayacak kadar da küçüktü. Ancak durum tartışmaya açıktı. Bentley'in kendi kızlarını da cinsel bakımdan taciz ediyor olduğu düşünülebilirdi, fakat kızlarla yapılan konuşmalardan böyle bir şeyin olmadığı anlaşılmıştı. Bentley dosyasını en alta koyarken davanın beraatle neticelenmesi işten bile değil diye düşündü.

Üçüncü dava öldürücü silahla saldırıydı. State Street, Santa Barbara'nın anacaddesi, son zamanlarda şiddet içeren suçlara sahne oluyordu; sebebi de son yıllarda burada çok sayıda kolej öğrencisini çeken değişik gece kulüplerinin açılmasıydı. Problem suçların çoğunun kolej öğrencileri tarafından değil, ya çete üyeleri ya da çevredeki şehirlerden gelen uyuşturucu satıcıları tarafından işlenmiş olmasıydı. Ancak problemin temelinde de öğrenciler vardı çünkü müşteri onlardı. Suçu işleyenler birbirlerini vuruyorlar, bıçaklıyorlar böylece rekabeti azaltarak yüksek kazanç

elde ettikleri uyuşturucu ticaretinde yerlerini sağlamlaştırmak istiyorlardı. Cuma, cumartesi geceleri karnaval atmosferine dönüşmüştü, gençler sabahın erken saatlerine kadar State Street'te dolaşıyorlar veya daha tehlikeli yan sokaklarda, çıkmaz sokaklarda toplanıyorlardı.

Lily'ye göre bu dava açılmasıyla neticelenmesi bir olacak bir davadı. Davalı Santa Barbara'nın en iyi polisleri tarafından kovalama sonucu, hâlâ elinde tuttuğu kanlı bıçağı ile yakalanmıştı. Bıçağın resmine bakarken, aman Tanrım, diye düşündü. Budalanın şansı varmış, ayağı takılıp kendi bıçağının üstüne düşmemişti. Ahmaksuçlular savcılarını sevindirirdi. Hem, davalının daha önce Los Angeles'e şiddet içeren saldırıdan sabıkası vardı. Gelecek hafta onu temsil eden kamu avukatıyla buluşacak ve suçlu olduğunu itiraf etmesi karşılığında iki yıl hapis cezası teklif edecekti. Mervin Hatteras veya 'Böcek' lakaplı suçlu, hemen bu teklifin üstüne atlayacaktı. Aksi halde bıçaklama için altı yıl ağır hapis ve ilaveten iki yıl da bedeni kötü yaralamaktan hüküm giyecekti. Sonuç itibarıyla bu adamın hayatının dört yılı harcanacaktı. Bıçak el konulan eşyalar arasından yok olmadıkça Lily, Hatteras yüzünden uykusuz kalmayacaktı. Gelecek hafta kalabalık Santa Barbara hapishanesinde bir hücre hazır olacaktı; hücreyi şu an işgal eden suçlu Kaliforniya İslahevi'ne naklolacaktı.

Middleton dışında, Lily'yi şu anda ilgilendiren öbür dava, lüks bir huzurevinde işlenen cinayet davasıydı. Kurban akciğer kanseri teşhisi konuluncaya kadar sıhhatli olan yetmiş üç yaşındaki yaşlı bir kadındı. Kemoterapi ve ışın tedavisinden sonra Cottage Hastanesi onu bu alanda uzmanlaşmış bir bakım ünitesi olan Viewpoint'a nakletmişti. Oğlu kendisine annesinin kanseri tamamıyla yendiği söylendikten sonra onu hastaneden çıkartma hazırlıklarına başlamış ama bir gün sonra kadın ölmüştü. Oğlu ısrar etmemiş olsaydı kadının ölümü doğal sebeplerden bilinecekti. Otopsi yapılmasında ısrarlı olması, adli tıbbın kadının hiçbir zaman kanser hastası olmadığını, üstelik yedi kişiyi öldürecek kadar morfinden

öldüğünü ortaya çıkartmıştı. Hastalara ve ihtiyarlara kötü davranılmasına tahammülü yoktu fakat Brennan'ın kadının ölümünün cinayet olduğuna karar vermesine katılmıyordu. Öncelikle yanlış teşhis koyan laboratuvar suçtan sorumlu tutulamazdı. Kadının oğlu sulh hukuk davası açabilir ve önemli bir tazminat kazanabilirdi. Annesinin ölümünü bir suç olarak ele almak için gerekli verileri bulmak, buna bir cinayet demek imkânsızdı. Bu tip davalar hep savcıların masasına gelirdi çünkü eyalet başsavcısı bir politikacıydı ve ölen kadının oğlu ise her kapıyı çalan, istediğini elde edinceye kadar da bundan vazgeçmeyen tiplerdendi. Kadının hasta dosyasında ölümünden önceki günlerde morfin verildiğine dair gösterge yoktu, o gün görevde olan dört hemşire bir şey bilmediklerini iddia ediyorlardı. Deliller kadının ölümünün bir seri trajik hatalar sonucu meydana geldiğini gösteriyordu. Lily'ye göre olayı cinayet diye ele almak için önce şüphelileri teşhis etmek gerekiyordu. Mahkemeden dört hastabakıcı, kadının doktoru ve ölümün olduğu gün kadınla ilişkisi olan herkes için tutuklama emri çıkarılmasını mı isteyecekti? Dört hemşirenin kadının hayatına kastetmek için ne gibi sebepleri olabilirdi? Laboratuvar bile yaptıkları hatanın farkına ancak otopside sonradan varmıştı.

Dosyayı, Allan Brennan ile hafta sonuna doğru konuşmak üzere bir kenara koydu.

Lily kadınlar tuvaletinden çıkmıştı ki Matt Kingsley önünü kesti. "Niçin Brennan'dan beni Middleton davasından almasını istedin? Bütün yanılsım bir telefon konuşmasını unutmaktı."

Lily, "Bundan fazlaydı," dedi. "Sen hazır değildin. Öylece atlayacağını umdun. Senden ne zaman bir şey yapmanı istesem, işi bir başkasına devrettin."

Kingsley sarı saçları alnına dağılarak, "Sen delisin!" diye patladı. "İnsanlar senin hakkında beni uyarmıştı. Niye onları dinlemedim ki sanki?"

Lily yumruklarını sıkıp, "Tam olarak ne söylediler?" diye sordu.

“Senin Ventura’dan bir nevi sinir bozukluğu yüzünden ayrıldığını söylediler. Büyük bir davaya bakıyormuşsun.” Hatırlamak için durdu. “McDonald-Lopez. Evet isim buydu, görüştüğüm kişi senin davaya fazla yoğunlaştığını ve dağıttığını, hatta yargıçlığa aday gösterildiğini fakat o çok perişan olduğun için bu adaylığı reddettiğini söyledi.”

Lily, “Anlıyorum,” dedi, yüzü kasıldı. “Bu insan sana bahsettiğin davanın ayrıntılarını da anlattı mı?”

Kingsley, “Genç bir çift öldürülmüş,” dedi. “Bir çete tecavüzü. Kızı doğramışlar, çete üyelerinden biri de başka birini daha öldürmüş, bir fahişeyi.” Lily ona sert sert baktı, adam kendinden ne kadar memnun, ne kadar emindi. Lily içten içe kuduruyordu. Koridorda kimsenin olup olmadığına baktı. Yalnız olduklarından emin olunca, devam etti, “McDonald-Lopez cinayeti ve benim hakkımda ileri sürülen sinir bozukluğumun seninle ve senin görevini doğru dürüst yapıp yapmamanla nasıl bir bağlantısı var?”

“Tarafsız kalmaya çalışıyorum,” dedi Kingsley ceketini düzelterek. “Brennan bana Middleton davasında çalışacağımı söylediğinde beni bürosuna çağırdı ve uzun uzun konuştu. Bunun bir mücadele değil, bir iş olduğunu, cinayet kurbanlarına fazla sempati duyarsam bu işte uzun tutunamayacağımı söyledi. Brennan bu tutumunun senin tek zayıf tarafın olduğunu düşünüyor.”

“Sana bir şey sorayım,” diye homurdandı Lily. “Benim hakkımda çok şey bilen bu kimse sana McDonald-Lopez davası sırasında daha başka neler olduğunu da anlattı mı?” Cevabı beklemeden onun ayağına bütün gücüyle bastı.

Kingsley acı içinde, “Allah kahretsin!” diye inledi. “Az kalsın başparmağımı kırıyordun.”

Lily, “Madem benim işlerime burnunu sokmaya kararlısın,” dedi sesini alçaltarak, “Kızım ve ben tecavüze uğradık. Bir adam zorla evimize girdi. Benim gırtlığıma bir bıçak dayadı, sonra çocuğumun ırzına geçerken bana seyrettirdi. Kingsley, kızım on üç yaşındaydı. Şimdi üniversitede, dün gece bir saat onu ırzına ge-

en adamın penceresinin dışındaki çalılıkların arkasında saklanmadığına ikna etmeye çalıştım.”

Kingsley dehşet içinde donup kaldı, “zgnm” dedi. “Adamı yakalamadılar mı?”

“Yakaladılar,” dedi Lily. “Altı ay önce anlařmalđ serbest bırakıldı.”

Avukat sırtını duvara dayayıp ayakkabısını çıkarttı ve başparmağını ovalamaya başladı.

“Brennan görevimizi sıradan bir iş gibi ele alıyorsa, ona canı cehenneme dediğimi söyle. Ayrıca benden kurtulmak istiyorsa, hemen yarın büromu boşaltırım.”

Lily yürüdü gitti. Kingsley arkasından topallayarak, “Lütfen,” dedi, “söylediklerimde hata ettim. Brennan seni kaybetmektense, beni kovar.”

Lily bürosuna gelip kapıyı kapatmaya çalışırken, genç avukat içeri szld. Kapıyı kapattıktan sonra elleri arkasında, Lily’nin önünde durdu. Derin nefes alarak, “Senin benim davadan alınmamı istediğini duyunca gururum incindi,” dedi. “Brennan bana öyle şeyler söylemedi. Ben uydurdum.”

“Bromdan ık, sade beceriksiz değil, kendi ağızla itiraf ettin, üstelik yalancısın da.” Durdu, kalemini masaya vurarak, “Film yıldızı gibi grndğn ve Harvard mezunu olduğ için birlikte çalıştığın insanların çoğunu hiçe sayabileceğini zannediyorsun ama istediğın olmadığında durumu kabullenemiyorsun,” dedi.

Kingsley, “Dinle,” dedi, çantasını açıp bir fotoğraf çıkarttı. “yle zannediyorum ki önemli bir şey buldum. Sen farkında olmayabilirsin ama ben her gün Middleton davası için, öteki işlerime ilaveten, on saat çalışıyorum.”

Lily masasının arkasında ayakta, onun kendisini sinirlendirmesine izin verdiğı için rahatsızdı. Altı yıl terapiden sonra hâlâ kızgınlığını kontrol etmekte güçlük çekiyordu. Kingsley zaman içinde tecavüz olayını nasıl olsa duyacaktı. Brodakilerin oğ biliyor fakat konuşmuyorlardı. atışmak aptalcaydı. Oturdu, okuma gözlüklerini taktı.

“Tamam,” dedi Kingsley, bir sandalye çekip masaya yaklaştı. “Middleton’ın ucuz mobilya mağazalar zinciri var. Müşterileri Oxnard, Camarillo’daki tarım alanlarında çalışan Latin Amerikalı göçmenler ve civardaki çiftçiler. İnsanların çoğu kredi alamıyor. Middleton onlara kalitesiz mobilyaları pahalıya satıyor ve haftalık nakit ödemelerini istiyor, malları ancak borçları tam ödendiğinde teslim ediyor.”

Lily elindeki fotoğrafa bakarak, “Onun nasıl çalıştığını zaten biliyorum,” dedi. “Bunun dava ile ne ilgisi var?”

“Bunu ben çektim, Middleton’ın Van Nuys’taki mobilya depolarından birinin fotoğrafı. Bitişikteki işyerinin ne olduğunu görüyor musun?”

“İsim görmüyorum, kapılarda sadece numara var.”

“Ben de önce bağlantı kuramadım,” dedi, telaşla devam etti. “Kapının önünde park etmiş kamyonlara bak.”

Lily bir sıra beyaz kamyonet gördü. Yan taraflarında büyük plastik böcekler vardı ve SOS HAŞERE KONTROLÜ yazılıydı. “Ne kullanıyorlar?”

Kingsley güldü. “Striknin? Bahse girer misin? Hamamböceklerini, sıçanları, daha bir yığın haşereyi zehirlemek için kullanıyorlar.”

“Mesela sakat kızlar gibi mi?”

Kingsley’in yüzündeki gülümseme silindi. “San Fernando Valley’de oturan bir arkadaşına SOS’a gitmesini ve iş arar gibi davranmasını söyledim. O depoların bu madde ile dolu olduğunu söyledi.”

Lily canlandı. “Demek Middleton zehri buradan temin etti.”

“Öyle olmalı,” dedi genç hukukçu. “Onun herhangi bir yere giderek striknin satın almayacak kadar zeki olduğunu biliyoruz, hele bunu kızını zehirlemek için kullanmayı planladıysa.”

Lily’nin genç avukat hakkındaki fikri önemli ölçüde değişmişti. “Seni bunu yapmaya iten neydi?”

“Tüm Middleton depolarının bulunduğu yerleri yoklayıp,

herhangi bir şeyi gözden kaçırıp kaçırmadığımıza bakmaya karar verdim,” diye açıkladı. “Haşere kontrol şirketini bulunca, Middleton’ın bu insanlarla iyi ilişkileri olabileceğini çünkü yıllardır işyerlerinin aynı yerde olduğunu algıladım. Arkadaşları onun işinin babadan kalma olduğunu söyledikleri için onun zaman zaman depolarını dolaşması, işçilerini kontrol etmesi olağandı. Sonra onun yan kapıdaki SOS’a giderek hiç kimse görmeden bir striknin şışesi aşırması işten değildi.”

Lily fotoğrafı masasının üstüne koyarak, “Haklı olabilirsin,” dedi. “Ama olduğumuzdan ileri gitmiş sayılmayız. Middleton’ın striknin elde etme imkânı olması çok büyük bir değişiklik yaratmayacaktır. Suç işlendiğinde elinde zehir olduğu hakkında sağlam delile ihtiyacımız var.”

Kingsley tekrar çantasına el attı. “Ekim 29’da Cadılar Bayramı’ndan iki gün önce Henry Middleton Van Nuys deposuna gitti. Hesaplar denetlenecekti, temizlik yapmaya karar verdi.”

Lily elleri ensesinde arkaya yaslandı, “Açıkla lütfen.”

“Üst düzey elemanlarından üçünü işten kovdu.”

“Bunu nasıl anladın?”

“İşte,” dedi Kingsley notlarını elleyerek, “Benim berbat bir savcı olduğumu düşündüğüne göre, söylemeyeceğim. Üstelik ayağım müthiş ağrıyor. Yanında çalışanlara hücum ettiğini duyduklarında müfettişler kurulu senin hakkında pek iyi düşünmeyecektir.”

Henry Middleton kötülüğün sembolüydü. Lily onu hapishaneye tıkmaya azmetmişti. Ancak, bir parçacık bilgi için Kingsley’in kığını öpmek biraz yüksek bir fiyat ödemek olurdu. Genç avukatın gösterdiğinden fazla bilgisi olduğunu zannetmiyordu. Betsy’nin yüzü gözünün önüne geldi, işi şansa bırakmamalıydı. “Ayağına kazara bastım diye başımı derde sokacağını mı zannediyorsun? İnsanların seni bir profesyonel gibi görmesini istiyorsan, mızımız bir çocuk gibi davranmak sana saygınlık kazandırmayacaktır. Böyle önemsiz bir şey için müfettişler kuruluna koşarsan, teşkilata maskara olursun.”

Kingsley, “Tamam, beni tuşa getirdin,” dedi, karşılıklı atışmakla kıymetli vakitlerini kaybediyorlardı. Israr ederse kazançlı çıkan kendisi olmayacaktı. “Peki, benim görüşüm şöyle: Babam oldukça başarılıdır.” Durdu, yüzü kızararak, “Tabii sana bilmediğin bir şey söylemiyorum, çünkü beş dakika önce aynı sebepten beni gülünç duruma düşürdün.”

“Devam et,” dedi Lily dikkat kesilerek.

“Maksadım aile sırlarını açıklamak değil, fakat babam birkaç yıl önce denetlendiğinde, vergi işlerine bakan avukat çalışanlarından bir kısmını işten çıkarırsa durumunun iyileşeceğini ileri sürdü. Durumu kavradın mı?”

“Seni dinliyorum,” dedi, iskemlesini düzelterek. “Sen Middleton’ın aynı tavsiyeyi almış olacağına karar vermiş gibisin. Doğru mu?”

Kingsley, “Aynen öyle,” dedi. “İş ve İşçi Bulma Kurumu’nu aradım ve Middleton’ın beş çalışanının, suçun işlenmesinden iki gün önce işten çıkarıldığını öğrendim. Bu adamlardan biri Van Nuys deposundan sorumlu olandı. İspatı var, çünkü o adam işsizlik yardımı için müracaat etmiş.” Ayağa kalktı, “Telefonunu kullanabilir miyim?”

Lily kolaylık olsun diye telefonu onun tarafına çevirdi. “Buyurun,” dedi.

Kingsley elindeki kâğıda baktı, telefon numarasını tuşladı. Sert bir erkek sesi duydu. “Bay Nash mi?”

Adam, “Belki,” dedi. “Kim bilmek istiyor?”

“Ben Santa Barbara Savcılığından Matthew Kingsley,” dedi. “Sizinle bir iki gün önce Middleton Mobilyacılık’taki işinize son verilmesi hakkında konuşmuştuk. Hatırlıyor musunuz?”

“Evet, hatırladım.”

“Siz geçen yıl 29 Ekim’de kovulmuştunuz, doğru mu?”

Jack Nash, “Doğru tarih,” dedi. “O günden beri de işsizim.”

“İşten çıkarıldığınız tarihe rastlayan günde Bay Middleton orada mıydı?”

“Evet, oradaydı,” dedi. “Normal tazminatıma ilaveten bana içinde beş adet yüz dolarlık bulunan bir zarf da verdi. Üzgün olduğumu, işlerin iyi gitmediğini, çalışanların sayısını azaltması gerektiğini söyledi.”

“Başka ne söyledi?”

“Hiç kimseyle konuşmamamı,” dedi Nash. “Birinin gelip bir yığın soru sorabileceğini, rakiplerinden birinin onu vergi dairesine gammazladığını. Herhalde işini kapatmaya zorluyorlardı, ne demek istediğimi anladınız mı?”

“Tabii anlıyorum, Bay Nash.”

“Ağzımı sıkı tutar, vergi memurlarıyla konuşmaz, ona sadık kalırsam, Bay Middleton durum düzelince beni tekrar işe alacağına söz verdi. Sonra çocuğu ile olan problemi basında okudum.”

“Middleton sizi tekrar işe almaya teşebbüs etti mi?”

“Hayır,” dedi Nash. “Hatta işsizlik yardımı almakta sıkıntı çektim.”

“Bu niçin oldu?”

“İşte,” diye devam etti, “size geçen gün anlattığım gibi, dilekçemi üç defa yenilemek zorunda kaldım. İşsizlik Dairesi’nden benim Middleton möblecilikte çalışmış olduğumla ilgili ellerinde herhangi bir kayıt olmadığını söylediler. Maaş makbuzlarını saklamış olduğumdan, nihayet durum aydınlığa kavuştu, fakat çok garip değil mi? Ben orada beş yıldan fazla çalıştım, o büroda birinin beni hatırlaması gerekirdi.”

“Kovulduğunuz gün,” diye sordu Kingsley. “Middleton, yan taraftaki haşere imha şirketine gitti mi?”

“Ya, evet.”

Savcı, “Emin misiniz?” diye devam etti. “Sizden mahkemede şahitlik yapmanızı istersem, bana söylediklerinizin doğru olduğuna yemin edeceksiniz.”

“Bunun farkındayım,” dedi Nash. “Yalan söylemiyorum. Eğer bana gelip Bay Middleton’ın işi hakkında soru sorulsaydı, onlara da doğruyu söyledim. Patronun bana açıktan 500 dolar vermiş olması hiçbir şeyi değiştirmez. Jake Nash satın alınamaz.”

“Bay Middleton yan tarafa ne zaman geçti?”

“Gelir gelmez,” dedi. “Bu da yemek zamanına yakındı, çünkü ben çalışan arkadaşlarıma sandviç almak için çıktığımda onun SOS’ta çalışanlardan biriyle konuştuğunu gördüm.”

“Kiminle konuşuyordu?”

“İşte bundan tam emin değilim. Eğer yanlış hatırlamıyorsam, ya Danny Metz veya Bob Sanders’tı. Etrafta dolaşıyor, ona buna bakıyor, laflıyordu.”

Lily eliyle biraz ara vermesini işaret etti. Kingsley telefonu beklemeye alınca, “Etkilendim. Sen Middleton’ın striknin bula-bileceğini kanıtladın. Bu davamızda yardımcı olacak. Fakat kim isterse striknin satın alabilir. Görmüyor musun, bu hâlâ yeterli değil. Bizim, Middleton’ı haşere imha şirketinden striknin alırken görmüş olan bir şahide ihtiyacımız var. Bahsi geçen iki adamdan ne haber?”

Kingsley, “Bitirebilir miyim?” diye sordu.

Lily eliyle telefonu gösterip devam etmesini istedi.

Kingsley tekrar hatta girerek, “Bay Nash,” dedi. “Henry Middleton size içinde 500 dolar olan zarfı verirken, sizin garip diye algılayabileceğiniz başka bir şey oldu mu?”

“Ceketinin cebindeki bir şişe düştü, ben almak için eğildim. Şişeyi alamadan, Bay Middleton şişeyi ayağıyla itip, uzaklaştırdı. Sonra telaşla yerden alıp arabasına koştı, o kadar heyecanlandı ki sanki inme inecek zannettim.”

Lily yerinde duramayıp, heyecanla ayağa fırladı.

Kingsley, memnuniyetle gülümsedi. “Bu şişeyi tarif edebilir misiniz?”

Nash, “Sadece plastik bir kola şişesiydi,” diye izah etti. “Onun için tüm olanları garipsedim. Niçin Bay Middleton bu kadar kendini kaybetsindi? Bütün yaptığım cebinden düşen kola şişesini yerden almaktı. Ancak şişenin içindeki sıvı kola kadar koyu renkli değildi. Patron pahalı giysiler giydiğinden niye kola şişesini cebinde taşıyıp cebinin sarkmasına sebep olsun? Dediğimi anlıyor musunuz?”

“Bu şişenin kapağı açılıp kapanan cinsten miydi?”

“Ya evet,” dedi. “Ne biçim bir şişeden bahsettiğimi anlamıyor musunuz? Kola şişesiydi. O şişelerden her tarafta milyonlarca var. Eminim bir tane görmüşsünüzdür. Tabii Mars’ta filan yaşamıyorsunuz.”

Kingsley, Lily’ye bakarak, “Kola şişesi gördüm, Bay Nash,” dedi, bu adam sağlam bir şahitti, sorgulandığında eğilmeyecekti. “Size bir iki soru daha sormak istiyorum. Olur mu?”

“Sorun.”

“Bana, Danny Metz veya Bob Sanders’ı nerede bulabileceğimi söyleyebilir misiniz? Anladığıma göre her ikisi de artık SOS’ ta çalışmıyorlar.”

“Bilemem arkadaş,” dedi Nash. “Metz ve Sanders eski mahkûmlardı. O tip adamları mobilyacıda bazen işe alırdık. Bir miktar para kazanınca yok olurlardı. Böcek öldürmek pek eğlenceli olmasa gerek, ama ciddi bir iş günü çalışan adama da saygı duyarım. Ben bu yıl altmış yaşına girdim, onun için iş bulmanın ne kadar güç olduğunu biliyorum. Bazı iş yerleri, benim gibi bir ihtiyara iş vereceklerine, hapishane kuşlarını tutmayı tercih ediyorlar.”

“Siz hiç hapse girdiniz mi?”

“Hiçbir zaman,” diye bağırdı, sesi telefonda çınladı. “Ve hiçbir zaman, bir iki park cezasından başka ceza almadım. Siz dosdoğru, dürüst biriyle konuşuyorsunuz. Size bunu zaten söylemedim mi?”

“Tabii söylediniz,” diye cevapladı Kingsley Lily’nin masasına bir kâğıt atarak.

Lily, “Mükemmel,” diye fısıldadı, parmağıyla gözlüklerini itip burnuna yerleştirdi. Kingsley, Jack Winston Nash, yani Jack Nash’ın sicilini, mevcut tüm sabıka kaydı sistemlerinden, hatta İnterpolden soruşturmuş, incelemişti. Park cezaları bile gözükmemişti. Adam o kadar temizdi ki başkanlığa aday olabilirdi.

“Bir soru daha,” dedi Kingsley, Lily’nin masasının önünde

aşağı yukarı yürüyerek. “Middleton’ın kızını zehirlediğini duyduktan sonra, niçin polisi arayıp şimdi bana söylediklerinizi söylemediniz?”

“Birçok sebepten,” diye açıkladı. “Önce Middleton gibi zengin bir adamın kendi çocuğuna böyle dehşet verici bir şey yapacağını rüyamda görsem inanmazdım. Sonra, beni küçük kızının zehirlenmesinden üç gün önce kovduğunu algılayamadım. Siz beni bulup, soru sormaya başlayınca notlarıma göz attım ve bildiklerimi açıklamaya karar verdim. İşte o zaman her şey kafamda şekillenmeye başladı. Ben her zaman başkalarının işlerine burnumu sokmamayı prensip edinmişimdir, fakat biri masum bir yavruya zarar verdiğinde, bu artık herkesin işidir diyebiliriz.”

“Siz iyi bir insansınız,” dedi Kingsley. “Sizi gene arayacağız. Aklınıza o gün olan başka olaylar da gelirse, lütfen not alın ve hemen bizi arayın.”

Lily masasının arkasından dolandı. “Bu müthiş bir haber, Matt,” dedi onu omuzlarından yakalayarak. “Davamızın durumu bu adamın şahitliğine dayanabilir ve bu adamı tek başına buldun.”

Kingsley göğsü gururla kabarak, “Teşekkür ederim,” dedi. “Bu, benim bu davada kalacağım anlamına mı geliyor?”

Lily onun ayaklarına bakarak, “Hiç şüphesiz,” dedi. “Parmanın nasıl?”

Kingsley omuz silkerek, “Yaşayacağım,” dedi. “Babam beni feci döverdi. Buradayım, onun için herhalde yaşarım.” Kapıya doğru yürüdü, durdu ve dönüp Lily’ye baktı. “Biraz önce bir sürüngen gibi hareket ettiğim için üzgünüm. İnsanlar benim hakkımda hep önyargılıdır. Ailemin parası olması, beni bir aptal yapmaz. Hayatta kendi yolumu çizmek istiyorum.”

“İyi,” dedi Lily, Jack Nash ile telefon konuşmalarının ayrıntılarını bilgisayarına geçirirken, “Öyle görünüyor ki bu şans elde edeceksin.”

“Ben hapisteyim.”

Lily bürosundaki telefonu kızının sesini duyacağını ümit ederek açmıştı. Sabahleyin, Shana’nın telesekreterine birkaç mesaj bırakmış, fakat henüz cevap alamamıştı. “John,” dedi. Eski eşinin sesi o kadar gergin geliyordu ki, bir an tanımakta güçlük çekti.

“Bana yardım etmelisin,” diye yalvardı. “Beni biraz önce suçlayıp, tutukladılar.”

Lily’nin kalbi çılgın gibi çarpmaya başladı. “Shana nerede?”

“Okuldadır, herhalde.”

Lily bundan kendisinin sorumlu olduğunu düşünerek, “Aman Allahım,” dedi. “Niçin onunla konuşmadın? Dün gece panik halinde beni aradı. Marco Curazon’un kendisini takip ettiğinden emindi. Onun için polisi çağırdım.”

“Anlamıyorsun,” dedi, Lily’nin polisin yanılarak onu Shana’yı takip eden adamla karıştırdığını zannettiğini anladı. “Ben dondurma almak için çıktım. Saat on sularında döndüğümde, polis ayrılıyordu. Shana’nın gördüğü adam bir komşuydu herhalde. Rica ederim Lily, o iyi! Ben daha sonra tutuklandım... bilemiyorum... gece yarısından biraz önce.”

“Ama Shana senin hapiste olduğunu bilmiyor mu?”

“O uyuyordu,” diye John devam etti. “Onu tedirgin etmememin daha doğru olacağına karar verdim. Son zamanlarda yeteri kadar gergin zaten. Dün gece suçladıktan sonra polis-in beni serbest bırakacağını zannettim. Beni hapsedip bu sabah da mahkemeye sürükleyecekleri aklıma gelmedi.”

Bir zamanlar evli olduğu adamın sıradan bir suçlu gibi hapiste olması Lily’yi dehşete düşürdü. Gene içmeye başladığını öğrenince, tekrar içkili araba kullandığı için tutuklanmış olmasından korktu. İçkili araba kullanmak bugünlerde pek hafif bir suç değildi ve John’un halen bir sabıkası vardı. “Alkol seviyen ne kadar yüksekti?”

“Beni içkili araba kullanmadan tutuklamadılar.”

“Oh,” dedi hayretle. “Öyleyse niye?”

“Arabayla adam öldürmekten.”

Lily boğulacak gibi oldu. “Birini mi öldürdün?”

“Belki bir şey yapmadım. Belki dışarıda durmuş bir içki içiyordum. Sen konuş bakalım. O adama ne oldu? Bilirsin işte... ismi neydi? Hernandez, doğru mu?”

Telefon ahizesi Lily’nin elinden düştü. Son altı yıl bir anda silindi, gene Ventura’daydı. Bobby Hernandez hayatına ilk defa bir hayat kadını-nı kaçırmak ve tecavüz etmekten şüpheli olarak girmişti. Lily o zamanlar seks suçları kısmında müfettişti ve Clinton Silverstein’ı bu dava ile görevlendirmişti. Kurban, Patricia Barnes, üç kere mahkemeye gelmeyince, Silverstein, Lily’den it-hamları geri çekmek için izin istemişti. Silverstein bu davayı ‘Ödeme-kusur’ diye görüyordu, yani kadının işiyle ilgili olduğunu, Hernandez’le seks yapmak için anlaştığını, ancak adam para vermeden kaçtığı için, bana tecavüz etti diye çılgılığı bastığını düşünüyordu. Bu durumlar sıra dışı değildi. Genellikle, hayat kadını-nın pezevengi asılsız suçlamanın destekleyicisiydi. Maksat diğer numaracı-lara para ödemedenden kurtulamayacakları mesajını vermek-

ti. Bunun için Bobby Hernandez'in tahliye evrakında Lily'nin imzası vardı.

Hernandez dosyasını çantasına koyduğunu ve Silverstein'a gerekli tahliye işlemlerini gece evde hazırlayacağını söylediğini hatırladı. John ve Lily bu olaydan iki ay önce ayrılmışlardı ve on iki yaşındaki Shana babasıyla yaşamayı tercih etmiş, bu karar da annesini son derece kırmıştı.

Lily bürodan ayrılışını hatırladı, Shana'yı görmeye ve ona kiraladığı evi, onun odası için aldığı güzel şeyleri göstermeye nasıl heveslenmişti. Gece pek güzel geçmişti. Shana odasını sevmişti. Lily ona çok sevdiği yemeği pişirmişti, kızarmış tavuk ve patates püresi. Yemekten sonra kanepeye iki kız kardeş gibi oturmuşlar, aile albümlerine bakmışlar ve hatıraları tazelemişlerdi. Yalnız oturmaya alışık olmadığı için Lily mutfak kapısını kilitlemeyi unutmuştu. Suçlular hakkında pek çok şey bildiği için nasıl olsa tecavüzcünün bir yolunu bulup eve gireceğini tahmin ettiği halde John suçun onun dikkatsizliği yüzünden işlendiğinde ısrar etmişti.

Lily tecavüzcünün lastik ayakkabılarının muşamba kaplı döşemede çıkardığı gıcırtıyı duyuyor, onu koridorda sürüklerken ellerinin vücudunu kavrayışını hissediyordu. Sabahlığı başını bir kefen gibi örtmüştü. Boğulacağından emindi. Çılgınca çırpınıyordu, ama havlu sabahlığı kalındı ve tecavüzcü bunu ağzının üzerine sıkıca sarmıştı. Shana gürültüyü duyup annesine seslenince, kendisinin tehlikede olması bir anda önemini yitirmişti.

"Ters giden bir şey mi var?" Lily'nin yardımcısı Susan Montgomery sessizce kapıda durmaktaydı. Üç küçük çocuğun annesi olduğu halde süslü bir esmer olan Susan'ın saçları kısacıktı ve kolej öğrencisi gibi giyiniyordu. Bu gün ekoseli mini etek, kırmızı süveter ve aynı renkte çizmeler giymişti. Odaya sessizce girerken, amiri için duyduğu endişesi arttı. Lily'nin alnı ter içindeydi ve cildi kül rengini almıştı. "Hasta mısın?"

"Ben... ben..." Lily başını kadına doğru çevirdi, fakat konuşmıyordu. "Eski koçan telefonda. Acil olduğunu söylüyor. Önemli

bir şey konuşurken hat kesilmiş, ona ne dememi istersin? Onunla konuşmak istemiyorsan, ben...”

“Hayır,” dedi Lily ahizeyi alarak. Çevir sesini duyunca, yardımcılarına boş gözlerle baktı.

“Bay Forrester öbür hatta.”

“Teşekkür ederim, Susan,” dedi ona eliyle dışarı çıkmasını işaret ederek.

Hernandez tecavüzcünün ta kendisiydi. Tecavüzden sonra Lily Shana’yı John’la eve yollamış, sonra Hernandez dosyasını çıkarmıştı. Yerlerde dizlerinin, ellerinin üzerinde süründüğünü, sabahlığının kızının kusmuğuna bulandığını hatırladı. Dosyada tecavüzcünün sadece resmi değil aynı zamanda adresi de vardı. Onun kendisini Ventura hükümet konağından evine kadar takip ettiğinden emindi. Vilayet, yeni bina inşa edip mahkemelerle tutukevini aynı yere topladığından beri Lily, berbat bir şeyin olmasından hep korkmuştu. Tutukevi pencereleri park yerine bakıyordu. Mahkûmlar davacıları, şahitleri, hatta savcılarını her gün arabalarına inip binerken görüyorlardı.

O çılgın kafayla, Lily’nin aklında sadece tecavüzcünün esmer teni, kırmızı tişörtü, boynunda asılı altın haçı kalmıştı. Polis fotoğrafındaki Bobby Hernandez’in yüzü ve vücut yapısı, tecavüzcüye benziyor, üstelik kırmızı tişört giyiyordu ve boynunda da haç asılıydı. Yıllarca kurbanlarla çalışmış ve onlara dikkatli olmalarını söyleyip yarım yamalak ayrıntılara dayanarak kimlik tespiti yapmamaları için uyarmıştı.

Susan Montgomery gene telefonun yanıp sönen ışığını gösteriyordu. Amirinin eski eşiyle münakaşa ettiğine karar verdi, ona bir bardak su uzattı. “Şunu için,” dedi. “Kendinizi daha iyi hissedersiniz.”

Lily gözleriyle kadına teşekkür etti. “Kapıyı kapatır mısın, Susan?”

“Tabii,” dedi. “Eğer kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlayacaksa söyleyeyim; eski eşimden telefon gelince benim de nefesim tıkanıyor.”

John onu itham ediyordu, ümitsizdi. “Telefonu yüzüme kapat-tın. Bilmiyor musun? İstediğim kadar telefon etmeme izin vermi-yorlar. Burası Allahın cezası bir hapisane Lily! Ben seni yardım istemek için aradım.”

Durumun daha da kötüleşmesini önlemek için, hemen, “Tele-fonu kapatmadım,” dedi. “Bir yargıç, beni elimdeki bir dava ile ilgili olarak öbür hattan aradı. Ben de onu cevaplarken, seni bek-lemeye aldım.”

John, “Sen bunu külâhıma anlat,” dedi. “Sen bilerek ağırdan alıyorsun, bana ne önemli biri olduğunu göstermek için, yargıçlar bile sana koşuyor. Senin için neyin iyi olduğunu bilmek istiyor-san, hemen fırla gel.”

Lily’nin sağ bacağı titremeye başladı. Eliyle durdurmak için bastırdı. Bobby Hernandez mezardan çıkmış onu takip mi ediyor-du? İnsan birini öldürmedikçe, davranışlarının ağırlığını idrak edemezdi. Kendisi yaşadıkça ölü bir adama bağlı kalacaktı. Uy-kusunun kaçtığı gecelerde, kafeste bir hayvan gibi bütün gece aşağı yukarı dolanıp duruyordu, kendini Bobby Hernandez’in cesedine kelepçelenmiş gibi hissediyordu. Cezaevindekiler ona gıpta ede-bilirlerdi. İstediği gibi gidip gelebiliyor, plajda yürüyüş yapabili-yor, arabasına binip her gün işe gidebiliyordu. Fakat serbest de-ğildi. Yaptıklarından dolayı sanki cezaevindeydi, sürekli yakalan-ma korkusuyla yaşıyordu, sanki öldürdüğü adama ürpertici bir evlilikle bağlıydı. Elindeki bir bardak suyu bitirince, “Beni nere-den arıyorsun?” diye sordu.

John, “Beni işitmedin mi?” diye bağırırdı. “Sana kaç kere söy-lemem gerekiyor? Ben Los Angeles Bölge Cezaevi’ndeyim.”

“Cezaevinde olduğunu anladım, tam neredesin? Zabıt tutulan yerde mi? Sorgu odasında mı? Söylediklerini başkasının işitip işit-mediğini anlamaya çalışıyorum.” Hattan bir an ses gelmedi. Son-ra, geriden kaba bir erkek sesi duyuldu. “Beni işitecek tek kişi arkamda duran acayip mahlûk,” dedi. “Defolmasını söyledim. Ga-liba İranlı veya öyle bir yerlerden.”

“Öyleyse paralı telefon kullanıyorsun?” Susan’ın ödemeli bir arama kabul edip etmediğini merak etti. Yoksa nasıl cezaevinden şehirlerarası arayabilirdi?

“Önce polisler sorguladı, şimdi de şiddet kullanıyorlar. Güven bana, adam İngilizce bilmiyor. Bilse bile ne hakkında konuştuğumuzu anlamaz.”

Lily sesini kısarak, “Niye Bobby Hernandez’i hatırlattın?”

“Çünkü gerçeği biliyorum,” dedi. “Shana ve ben senin o adamı öldürdüğünü biliyoruz. Onu öldürdün çünkü tecavüzcünün o olduğunu sanıyordun. Onu takip edip katlettin. Bu taammüden cinayettir.”

Lily’nin gözleri buğulandı, ama biraz önceki gibi titreyeceğine, adaleleri gerildi. “Bobby Hernandez bir katildi,” dedi kelimeler sanki ağzından döküldü. “Seri cinayet işleme yolundaydı. Peter McDonald ve Carmen Lopez’i hatırladın mı? Hernandez ve onun çetesinden dört arkadaşı onları öldürdü. Gencin beynini uçurdular, kıza defalarca tecavüz ettiler sonra da bir ağaç dalını vajinasından sokup karın zarını yırttılar.”

“Mesele bu değil.”

Lily yumruğunu masasına indirerek, “Tam da bu,” dedi. “Hernandez öldürmekten zevk alıyordu. Uyuşturucu kullanmaktan zevk alıyordu. Cinayetin uyuşturucu kullanmaktan ve soygun yapmaktan daha heyecanlı olduğuna karar vermişti. Bir kadını kaçırmış, tecavüz etmiş, bir başkasını da öldürmüştü.”

John bahsedilen davanın vahşetini anımsar gibi oldu, fakat vaktiyle kızına ne olduğu ile o kadar meşguldü ki, yabancıların akıbeti onu ilgilendirmemişti. “Adam yaşamayı hak ediyordu demedim. Ben seni hiç itham ettim mi veya seni ele vermekle tehdit ettim mi?”

Lily başka çaresi olmadığı için, “Onu ben öldürmedim,” diye yalan söyledi.

“Hey, sen bana arka çık, ben de sana. Bugünlerde dünya böyle dönmüyor mu?”

Lily yanağının içini ısırdı. Niye yüzleşmek için altı yıl beklemişti? Eski eşini iyi tanıdığından blöf yaptığı düşünülebilirdi. Fakat John ve Shana dedektif Cunningham'ın araştırmalarında ortaya çıkardığı bazı şeyleri biliyorlardı. John tecavüz olayının olduğu gece onun sabaha kadar dışarıda kaldığını biliyordu. Shana ise, garaja girdiğinde annesini, Honda'nın arkasına çökmüş, plaka numarasını değiştirmek için kullandığı siyah boyayı silerken yakalamıştı. Bir kere de Lily, gerçeği ağzından kaçırmıştı. John çılgına dönmüş, kızına tecavüz eden adamı öldürmek istediğini söylemişti. Lily ona bunun gerekmediğini çünkü o adamı kendisinin çoktan öldürdüğünü söylemişti. John onu ciddiye almayınca çark etmiş ve ona sadece öyle olmasını dilediğini söylemek istediğini belirtmişti.

“Benden ne istiyorsun John?”

“Sen bir savcısın, Shana'nın babasının cezaevinde olduğunu öğrenmesini ister misin? Daha o Curazon canisinin ona yaptığından sonra kendini toparlayamadı. O benim bebeğime tecavüz etti. O masum küçük bir kızdı.”

Lily onun inlediğini duyarak, “Sakin ol,” dedi. “Yargıç kefalet tayin etti mi?”

“Evet, yüz bin,” dedi. “Yüz bin mi?” diye birden bağırdı, daha düşük bir miktar beklemişti. Araba ile adam öldürme, ikinci derece cinayetle aynıydı. Bu durumda bu miktar kefalet istemekle haklı olabilirdi. Tek düşüncesi, Los Angeles savcısının John'u birkaç suçla itham ettiği olmuştu. Suçluların çoğu ya korktukları için ya hukuk lisanını tam anlayamadıkları için, suçlamaların yarısını doğru anlayamazlardı. Savcılar, davalı anlaşma yolunu seçsin ve dava mahkemeye gitmesin diye, iddianameye olandan daha ciddi suçlamalar kordları. John'un arabayla adam öldürmekten suçlanması için arabasıyla birini öldürmüş olması gerekti. “Tam olarak ne yaptın?”

“Yani, bana benim ne yaptığımı söylediklerini mi soruyorsun?”

İşte şimdi *bu* oyunu oynayacağız diye düşündü Lily. Bu kaç-

mak taktikleri, meslek hayatınca yüzlerce suçlunun ağzından duymuştu. İçinden onun kefaletini ödeyip cezaevinden çıkardıktan sonra karanlık bir ara sokağa götürüp her iki dizini de bir beysbol sopasıyla kırmak geldi. Cezaevi telefonunu kullanarak onu katil diye suçladığı halde kendi suçunu kabul etmiyordu. “Güzel,” dedi. “Bana polis senin hangi suçu işlediğini iddia ediyor, onu söyle.”

“Bir kaza oldu, polis benim kaza yerinden kaçtığımı iddia ediyor. Bilirsin, vur kaç. Beni tutuklamaya geldiklerinde ön verandada oturmuş içki içiyordum.”

“Sen şartlı salıverme devresindesin, John. İçki içmeyeceğine yemin ettin.”

“Biliyorum, ama Shana’yı korkmuş görmek kalbimi parçalıyor. Dün gece Curazon’u gördüğünü zannetmiş.”

“Biliyorum,” dedi Lily. “Polisi ben çağırdım, hatırladın mı? Sen tutuklanmakla Shana’ya pek yardımcı olmadın.”

John devam etti, “Tutuklandığımda direksiyonda değildim. İçki içmek cinayet değil ki.”

Lily, Allahım bana yardım et, diye düşündü. Düşünceleri birbirini kovalıyordu. Konuşmaları biter bitmez, telefon edip mahkeme kefaletinin onda birinin yatırılmasına izin verir mi, öğrenmeliydi. Eğer yargıç kefaletinin hepsini istemişse, bu olağandı. Ancak, hazır on bin dolar nakdi yoktu. Bankadan, kredi alması gerekiyordu. Kredi almak zaman gerektirirdi. John’u susturması gerekiyordu, bunun tek yolu da onun isteklerini karşılamaktı. “Bu vur kaç iddiasının şahitleri nerede?”

“Bildiğime göre kimse yok,” diye cevapladı. “Önemli hukukçu sensin. Bilirsin, polisler böyle şeyleri açıklamazlar.”

Lily başını ovuşturarak durumu tarafsız şekilde incelemeye çalıştı. Delil zayıfsa, savcılar, sağlam bir delil ve kuvvetli bir dava şansı oluncaya kadar şüpheliyi serbest bırakırlardı. Tutukladılar mı, saat işlemeye başlar ve eğer dava beraatle sonuçlanırsa, şüpheli aynı suçtan hiçbir zaman yargılanamazdı. Henry Middleton bir yıla yakın zamandır serbest dolaştığına göre, Lily eski eşini

niye hapse attıklarına şaşıtı. “Ellerinde bir şahit veya somut bir delil yoksa seni niye tutuklasınlar? Vur kaç kazası olduğuna göre seni nasıl teşhis ettiler? Arabanda hasar oldu mu?”

“Cüzdanımı buldular,” dedi John. “Düşürdüğümü bile fark etmedim. Polis, adamın hemen yakınında, çimlerin arasında bulduklarını söyledi. Ama savunma avukatı ve ben bu adama çarpan her kimse onun cüzdanımı çalmış sonra da kaza yerinde düşürmüş olabileceğine karar verdik.”

Lily ağzında bir düzine kokmuş yumurta yemiş gibi berbat bir tat hissetti. John’un suçlu olduğunu anladı. Eğer masum olsaydı, kendisini aramaz ve tehdit etmezdi. Şimdi her ikisi de katildi. “Beni bırak da, para bulmaya çalışayım.”

101

“Avukat için de paraya ihtiyacım var.”

“Biraz önce bana seni amme avukatının temsil ettiğini söylemedin mi?”

“Tutuklandığımda tercih etme hakkım yoktu. O bile bana avukat tutmamı söyledi. Başa çıkamayacağı kadar çok davaya bakıyormuş. Bana bu tip davalarda isim yapmış, işinin uzmanı bir avukat lazım.”

Lily maktul hakkında soru soracakken kendini tuttu. Onu öldüren adamın kefaletini ödemeye zorlandığı için ayrıntıları henüz duymak istemiyordu. “Bana bunu nasıl yaparsın?”

“Ne?” dedi. “Senden yardım istemem çok mu garip? Ben senin çocuğunun babasıyım.”

Önündeki sarı bloknota notlar karalayarak, “Sen benden yardım istemedin, John,” dedi. “Beni tehdit ettin. Bundan bahsetmiyor muyuz?”

“Eğer doğru adamı öldürseydin,” dedi. “Sana bir madalya taker, bir daha da ağzıma almazdım. Kızıma tecavüz eden piç şimdi sokaklarda, Lily. Niçin onu vurmuyorsun?”

“Sen aklını kaçırmışsın,” dedi. “Böyle konuşmaya devam edersen, sana yardım etmek için parmağımı bile kaldırmam. Bir şeyi

102
tam açıklığa kavuşturalım. Sen ne kadar gülünç suçlamalarda bulunursan bulun, sana avukat tutup parasını ödemeye niyetim yok. Los Angeles savcısı seni içkili araba kullanmaktan itham etmeyebilir fakat sen de ben de biliyoruz ki ayık olsaydın o adam şimdi hayatta olurdu.

John'un sesi sertleşti. "Bana yardım edeceksin. Senin durumun yardım etmemeye uygun değil. İşinin senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum; benim durumuma düşmekten ne kadar korktuğunu da. Cezaevinin ne kadar pis ve kalabalık bir yer olduğunu biliyor musun? Kadın olduğun için her şeyin yolunda gideceğini mi zannediyorsun? Sen de pek çok kadını demir parmaklıklar arkasına yolladın." Durdu, sonra ilave etti. "Belki onların birkaçı seninle biraz konuşmak isteyebilir, ne demek istediğini mi anladın mı?"

Lily mağlup olduğunu anladı. Bir dosyayı odanın öbür tarafına fırlattı, kâğıtların duvara çarparak odanın her tarafına dağılmasını seyretti. Telefonun içinden uzanıp onu boğmak istedi. Ancak geçen yıl hayatına tekrar bir yön verebilmişti, üstelik düşünülmesi gereken Shana vardı.

"Bu akşam buradan çıkmayı bekliyorum," dedi. "Birbirimizi anlıyoruz değil mi?"

Lily gururunu unuttu. "Elimden geleni yapacağım."

"İşi hallet," dedi John. "Ben sana sır olarak sakla diye yalvardıktan sonra sen Shana'yı aradın ve benim meteliksiz olduğumu söyledin, böylece onun babasını işe yaramaz başarısızın teki olduğunu düşünmesini sağladın. Bunun için tekrar içkiye başladım."

"Masum bir insan öldü," dedi Lily. "İşimi bırakıp, olan her kuruşumu bir araya getirip, deli gibi Los Angeles'a koşup, eski eşimi kefaletle hapisten çıkarmalıyım. Shana'nın tecavüze uğramasından hep beni sorumlu tuttuğun yetmezmiş gibi, şimdi bu olanlardan da beni mi sorumlu tutuyorsun?"

"Sen aşağılanmanın nasıl bir his olduğunu biliyor musun?"

dedi John, sesi zehir gibiydi. “Sen, ben ölünceye kadar benim yanımda kalacağına, bana destek olacağına yemin eden kadınsın. Kendinle gurur duyuyor musun, Lily? Bir kere daha ailemizi parçalamayı başardın.”

“Nasıldım ama?” dedi John, elleri iskemlesinin arkasına sıkı yapışmıştı. “İyi bir aktör olurum değil mi, ne dersin?” Bir gece önceki elbiseleri hâlâ üstündeydi, sakalları uzamıştı, gömleği de buruşuk ve lekeliydi. Los Angeles Polis Merkezi’nin sorgu odasında masa başında oturuyordu, Lily ile telefon konuşması henüz bitmişti.

Dedektif Mark Osborne iskemlesini arkaya doğru eğerek ortasına baktı. Otuz bir yaşındaki boşanmış Hispanik Hope Carruthers iri kahverengi gözlü, zeytin rengi tenli çarpıcı güzellikte bir esmerdi. Esperanza Maria Cortez olarak doğmuştu, Hope ismini polis teşkilatına katıldıktan sonra kullanmaya karar vermişti. Sadece ifade ettiği anlam için değil, aynı zamanda pek çok şeyi de kolaylaştırdığı için beğeniyordu. Esperanza’yı kullandığı zamanlar, her seferinde mesela telefon ettiğinde ismini kodlamak için zaman kaybediyordu.

Dedektif Mark Osborne merkezdeki diğer bir yığın memurla beraber Hope Carruthers’in inanılmaz bir rüya gibi olduğunu düşünüyordu. Güzel, kadınsı, biçimli bir vücuda sahipti. O insana kuvvet aşılar, annesinden daha lezzetli yemek yapar ve hayat kar-

şısına bir yığın terslik çıkarsa bile her gün işe yüzünde bir gülümsemeyle gelirdi. Ne yazık ki Hope polis rozetini güç yoldan elde etmişti. O ve diğer birkaç polis, Merkez Los Angeles'ın güneyinde çıkan bir kavgaya son vermeye çalışırken, meçhul bir saldırganın açtığı ateşle vurulmuştu. Kurşun sırtından girmiş, bel kemiğini kıl payı geçmiş ve sol tarafında zikzak çizmişti. Beş cerrahi müdahaleden sonra hâlâ topallayarak yürüyordu, fakat Osborne bir yıllık kazancını, onunla bir gece yatmak için verirdi. Alyansını parmağında çevirerek, boğazını temizledi ve önündeki işe dikkatini vermeye çalıştı.

“Dürüst olmak gerekirse,” dedi. “Burada ne olup bittiğinden emin değilim.” Carruthers sözü aldı. “Eşiniz ve kızınız tecavüze uğramışlardı, Bay Forrester, doğru mu?” John gözleri buğulanaarak, “Evet,” dedi. “Onun için bu kaza olayının daha ileri gitmesine izin veremem, anlamıyor musunuz? Kızımın bana ihtiyacı var. Annesine güvenmez. Annesi uzakta yaşıyor ve mesleğine çok bağlı.”

“Bu belki mesleğinin icabıdır,” dedi Osborne, bir kâğıdı buruşturup çöp kutusuna attı.

“Oo, anlıyorum,” dedi John, elinin tersiyle ağzını silerek, “Lily bir savcı olduğu için siz bana inanmıyorsunuz.”

Osborne kollarını masaya dayadı. “Ben senin eski eşini tanımıyorum, arkadaş. Senin ona seni hapisten çıkartması için baskı yapman onun katil olduğunu göstermez.”

“Bana ne olacağı Lily'nin umurunda olmaz,” dedi John, planı geri tepecek diye paniğe kapıldı. “Size söylediğim doğru olmasa koşa koşa buraya gelir mi? Gelince anlarsınız. Hapiste bir adam bana size bir cinayeti çözmek için yardım edersen beni bırakacağınızı, hatta şahit-koruma programlarından birine dahil edeceğinizi, yeni bir kimlik, ev ve yaşamamı sağlayacak kadar para vereceğinizi söyledi. Bana karşı elinizde olan tek şey cüzdanım. Ben sizin düşündüğünüz kadar akılsız değilim. Cüzdanım o çocuğu benim öldürdüğümü kanıtlamaz.”

Osborne başparmağıyla işaretparmağını birleştirip, fermuar kapatır gibi dudaklarında bir yandan öbür yana götürdü, bu şekilde ortağına cevap vermemesini işaret etti. Forrester gibi çaresizlik içinde, çenesi düşük bir şüpheliye karşı en iyi davranış şekli onun konuşmaya devam etmesini sağlamaktı. Konuştukça kendi kuyularını daha derin kazarlardı. Bu tip bir adama karşı sessiz kalmak, onun daha fazla bilgi vermesini sağlamak demekti.

“Siz Lily’yi tevkif ettiğinizde etrafta olmak istemem. Size onun bir adam öldürdüğünü söyledim. Niçin kızım annesiyle değil de, benimle oturuyor zannediyorsunuz?”

Mark Osborne yirmi üç yıllık meslek hayatında görülecek hemen her şeyi görmüştü. Karşısında oturan adam onlara önemli bir cinayet hakkında bilgi veriyor olabilirdi. Ancak gene de midesini bulandırmıştı. Korkakları hakir görürdü. Profesyonel bir katille uğraşmayı, çocuğunun annesini ele veren bir adamla uğraşmaya yeğlerdi. Vur kaç olayına gelince, belki doğu sürücüyü yakalamamışlardı ama arabanın doğru araba olduğuna şüphe yoktu. John Forrester’in suçlanmasından bir saat sonra suç laboratuvarı, kurbanın Mustang’in altına sıkışmış deri parçalarını bulmuştu. Antonio Vasquez Arjantinli, on dokuz yaşında bir öğrenciydi. Hope oğullarının öldüğünü bildirmek için gittiğinde anne babası oğullarının Amerika Birleşik Devletleri’nde okumak için yıllarca para biriktirdiğini söylemişti.

Osborne başını sallayınca, Hope, durumu açıklığa kavuşturmaya çalıştı. “Tecavüzcü eski eşinizin öldürdüğü adam değildi zira bize onun şartlı tahliye olduğunu söylediniz.”

“O yanlış adamı vurdu,” dedi John gömleğinin ucuyla yüzünden teri silerek. “Öldürdüğü adam, Bobby Hernandez, tecavüzcüye tıpatıp benziyordu.”

Dedektif Carruthers birinin kapıyı vurduğunu duydu. Bir mermur ona bir şeyler fısıldadı, o da Osborne’a dışarı gelmesini işaret etti. “Ventura bölge gazetesi arşivlerinde bulunan bir gazete kupürü Bobby Hernandez adında bir şahsın altı yıl önce Oxnard’da,

Forrester'in söylediği tarihte öldürüldüğünü teyit ediyor." Durdu, eliyle ağzını örtüp öksürdü. "O bölgedeki polis merkeziyle irtibat kurup, ayrıntıları araştırmalıyız. Şu ana kadar tespit ettiğimize göre bu suçtan hiç kimse tevkif ve mahkûm edilmemiş. Suçlandılsa bile basın takip etmemiş. Herhalde kurban önemli biri değildi."

Mark Osborne'un yüzünde aynı ciddi ifade vardı. Her ikisi de sorgu odasına döndü.

John oturduğu yerde kıvranıyordu. "Beni serbest bırakacaksınız değil mi? Ben yanlış bir şey yapmadım. Suçlu olsam bile... yani bu suçtan... kasti değildi. Size bir katil verdim. İnsanlar bu tip anlaşmalarla meşhur olur, hele bahsedilen benim eski eşim gibi bir kamu görevlisi olursa."

Dedektif Osborne teybi iyi çalışıyor mu diye kontrol etti. Forrester'in uydurma konuşmadığını teyit ettikleri için ve bir cinayet işlenmiş olduğundan daha dikkatli devam etmeleri gerekiyordu. "Duruma tam olarak açıklık getirmeliyiz," dedi. "Biz sana herhangi bir söz vermedik. Sen bizim eski eşinle yaptığın bir telefon konuşmasını dinlememizi istedin. Biz sadece senin bu isteğine uyduk."

John duvardaki saate baktı. "Bana arabayı geri vermeniz gerek," dedi sanki dedektifin söylediklerini duymamış gibi hareket ederek. "Kızım herhalde arabayı birinin çaldığını düşünüyordur. "Osborne ayağa kalktı, iskemlesini geri itti. Ellili yaşlarda, iriyarı bir adamdı, karın kasları yumuşamıştı ama hâlâ tehditkâr ve heybetli görünüyordu. Merkezdekiler ona 'buldok' adını takmışlardı. Yüzü devamlı asıktı, gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi, boyu 1,90'a yakındı ve 90 kiloydu; yüzü çöp öğütme makinesinden çıkmış gibiydi. "Trafik kaydına göre," dedi, "el koyduğumuz Mustang, Shana Forrester'a ait. Shana Forrester sizin kızımanız, öyle değil mi? Hâlâ 1145-B Maplewood Drive'da mı oturuyor? Dünyaya tutuklandığınız yerde yani?"

John bir an nefes alamadı. "Allahım, hayır," dedi. "Bana Sha-

na'nın bu gencin ölümü ile ilgili olduğunu düşündüğünüzü söylemeyin. Size söyledim, cüzdanım bir yankesici tarafından alınmış olmalı, farkında bile değildim yoksa telefon edip, kredi kartlarımı iptal ederdim. O insan içeri tıkmalı, ben değil."

Mark Osborne pencereye yürüyüp dışarı baktı, sonra geri döndü, "Kızınız kaç yaşında?"

"On dokuz."

"Üniversitede mi?"

John elleri bacaklarının arasında kenetlenmiş şekilde, "Evet," dedi. "UCLA'ya devam ediyor."

"Kurbanı tanıyor muydu?"

"Kurban mı?" diye tekrarladı John. "Bobby Hernandez mi? Ben size Hernandez'in tecavüzcü olmadığını anlatmaya çalışıyorum."

"Antonio Vasquez'den bahsediyoruz," dedi Osborne, "Vur kaç kazasının kurbanı."

"Shana bu çocuğu nasıl tanıyabilir? O bir sokak çocuğu filan değil miydi?" Laflar ağzından çıkar çıkmaz John geri almak istedi.

Dedektif cebinden çakısını çıkarıp, tırnaklarını temizledi. Şu ana kadar kurban hakkında hiçbir bilgi açıklanmamıştı. "Vasquez UCLA'da, birinci sınıf öğrencisiydi, Forrester. Polis devriyesi, cebinde okul kimliğini bulduğu için onun kimliğini tespit edebildi. Sokak çocuğu olduğuna nasıl hükmettiniz?"

John'un nutku tutuldu. Onu oyuna getiriyorlardı, uydurma hikâyelerle onu şaşırtmaya ve böylece itiraf etmesini sağlamaya çalışıyorlardı. Çarptığı gencin bir sokak çocuğu olduğuna, hatta erkek fahişe olduğuna emindi. Yüzünde kaslar seğiriyordu. Birdenbire, sanki görünmeyen bir güç karnına yumruk atmış gibi geldi. "Bilmiyorum... polislerin söylediği bir şey..." Bir öğrenci! O bir üniversite öğrencisi öldürmüştü! Ölmeye bıraktığı gencin evsiz, ümitsiz, vücudunu satarak hayatını tehlikeye atan biri olduğunu düşünmüş ve suçunu sanki hafifletmiş gibi algılamıştı.

Osborne devam etti, “Kızın dün gece neredeydi?”

“Evde.”

“Seninleydi değil mi?”

John’un yüzü tüm rengini kaybetti. Polis onu dubleksin önünde yakaladığında, bir şişe Jack Daniels’ı bitirmişti. Tutuklayan polislerle suçun işlendiği saatlerde nerede olduğu hakkında ne söylediğini hatırlamıyordu. Hatta o sabah kamu avukatına ne söylediğini de hatırlamıyordu. Avukat o kadar telaşlıydı ki, ancak bir iki şey konuşmuşlardı. “Ben... ben avukatımı istiyorum,” diye kekeledi. “Başka sorulara cevap vermeyi reddediyorum.”

Hope teybi durdurdu ve mahkûmu tekrar cezaevine göndermek için odadan çıktı. Dedektif Osborne da gene pencerenin önüne gitti. Sorguladığı on dört yaşındaki çete mensupları bile daha olgun davranıyordu. Mustang’in direksiyonunda John Forrester mi vardı? Şu anda bundan pek emin değildi. On dokuz yaşında bir üniversite öğrencisi pekâlâ babasının cüzdanını alıp, sonra da bütün gece eğlenmeye gitmiş olabilirdi. Zalimce tecavüze uğramış genç bir kız da, birine arabasıyla çarpıp kaçacak kadar katı ve acımasız olabilirdi. Cezaevleri, çocukluklarında zulüm görmüş kimselerle doluydu. Bu durum onları davranışlarından sorumlu tutulmaktan kurtarmazdı, fakat suçun nasıl başka suçlara yol açtığını gösterirdi.

Mahkûm kelepçelenmiş olarak sorgu odasından çıkarıldıktan sonra Osborne Carruthers’e, “Kızı hemen sorgulamamız gerek. UCLA’yı ara ve kızın son dersinin ne zaman olduğunu öğren, sonra bir devriye yollayıp onu buraya getirmelerini emret,” dedi.

“Allahım, Mark,” dedi. “Bu kızın başından geçenlerden sonra, birkaç gün beklememiz gerektiğini düşünmüyor musun? Laboratuvar, bu sabah araba üstünde çalışmaya başladı. Tüm delilleri inceledikten sonra belki de kızı şüpheli bulmayız.”

Osborne başını salladı. Böyle günlerde neden kanun adamı olduğunu sorgulardı. “Kızın parmak izlerini bulacağımızı biliyoruz

Çünkü onun arabası. Babasının da kullandığını biliyoruz. Adli tıbbın bulacağı diğ er deliller arabanın dış kısımlarında olacaktır.”

Hope başka bir senaryo yaratmaya çalışarak, “Yanılabilirsin,” diye karşılık verdi. “Vasquez’e çarpan kimse onu hastaneye g t r mek için arabaya almış olabilir. Pek ağır değıldi, Mark. Adli tıp doktoru 60 kilo kadar olduğunu söyledi. Ayrıca onun yaralandıktan sonra, bir saat kadar yaşadığını düşünüyorlar. Belki de sürücü, yaralının öldüğünü ve ne gibi suçlamayla karşılaşacağını anlayınca onun cesedini alışveriş merkezinin yakınına atmıştır. Bu da arabanın içinde daha fazla delil bulabiliriz demektir.”

“Kızla konuşmalısınız,” dedi Mark Osborne. “Eğer arabanın içinde delil bulacak olsaydık, ölümle sonuçlanan bir vur kaç olayından daha karmaşık bir şeyle uğraşıyor olurduk.”

Hope onu, “Kızın Forrester’ın kızı olması, UCLA’ya gitmesi pek bir anlam ifade etmez. Orası büyük bir  niversite, Mark. Bu aynı şehirde yaşadıkları için aralarında ilişki kurmaya benzer,” diyerek makul olmaya çağırdı.

Osborne, “Ama yakın bir ihtimal, Hope,” dedi. “Mesela, Shana Forrester, Vasquez ile ık mış olabilir. Ailesinin söylediği gibi arabası olmadığına göre, kız onu Mustang’le almıştır. O da onu seks yapmaya zorladıysa, geçmişi düşünülürse, kız birden kendini kaybetmiş, genci arabadan dışarı itip sonra da çiğnemiş olabilir.”

“Fakat babasının ciddi bir içki problemi var,” dedi Hope onunla aynı fikirde olmadığını vurgulayarak. “Dün gece Forrester’ın zil zurna sarhoş olduğunu anlamak için damarlarında ne kadar alkol dolaştığını ölçmek gerekmez. Sanki o berbat içki bedeninden fişkırıyor. Alkol ve vücut kokusu ile aynı odada olmak, midemi ağzıma getirdi.”

Osborne, sorgu odasından çıkarlarken, “Evde iki çocuğum var,” dedi. “İnan bana, kızım birini öldürse, ben şakır şakır kova dolusu terlerdim. Hiçbir şey korku kadar kötü kokmaz.”

Hope, koridorda yürürlerken, “Eski cinayet olayı ne olacak?” diye sordu. “Ne kadar derin araştırmalıyız?”

Osborne ayakkabıları yerde tok sesler çıkararak yürürken, “Telefonla birkaç araştırma yap,” dedi. “Altı yıl önce işlenmiş bir cinayet şu anda öncelikle ele alınamaz. Sonra da cinayet bizim adli bölgemizde işlenmedi. Bir şey yapmadan adli tıp laboratuvarını ara ve onları iyice uyar. Yarına kadar Vasquez’in otopsi raporunun, önümüzdeki hafta sonunda da hukuk işlemlerinin tamamlanmış olmasını istiyorum, sana çok yoğun oldukları palavrasını yutturmalarına izin verme. Şu sıralarda gencin anne babası Arjantin’den uçağa binmek üzereler. Ben uzun uçak yolculuklarından nefret ederim, sen ne dersin?”

111

Ayrı yönlerle yürüdüler. Hope dedektifle çalışmaya başladığında, onun rastgele konuşmalarını anlamakta güçlük çekmişti. Bu sefer, tam manasını anlamıştı. Saatlerce daracık bir uçağa tıklıp kalmak, insan tatile çıkıyor olsa bile hoş değildi. Kaldı ki, Bay ve Bayan Vasquez Amerika Birleşik Devletlerine, ölen oğullarının cesedini almaya geliyordu.

Richard Fowler’ın bürosu, Ventura Hükümet Konağı’nın karşısındaki Victoria Bulvarı’nın üzerinde iki katlı bir binaydı. Bina ve arazinin sahibi kendisi olmasına rağmen, üst katı kiraya veriyor, böylece ek bir gelir elde ediyordu. Ortağı, Martin Schwartz, park yerinde ona doğru yürüdü.

Schwartz, gözlerini öğle güneşinden koruyarak, “Şimdi mahkemeden çıktım,” dedi. Kırk beş yaşında, kahverengi saçları fırçayı, vücuduysa fıçıyı andıran, olgun bir adamdı. “Öğle yemeğine ne dersin?” diye sordu. “Ben Marie Callender Lokantası’na yürüyüp çorba içmeyi düşünüyorum.”

“Ben daha sonra bir lokma atıştırırım,” dedi Richard. “Fred Jameson’la Pierson işini konuşmak için polis merkezine gidiyorum.”

“Şu kazara eşini vuran ‘koruma’ hakkında mı?”

“Bildin,” dedi Richard arabasının kapısını açarak. “Davetine teşekkürler, Marty.” Konuşmayı bitirmek için, kontak anahtarını çevirdi.

On beş dakika sonra Richard, Ventura Polis Merkezi dedektiflik bölümünde, bir iskemlede oturuyordu. Yirmi dedektif aynı yeri paylaşıyordu, büroları küçük bölmelerdi. İşlerine nasıl yoğunlaşabildiklerini anlayamadı. Bir uğultu odayı dolduruyor, telefonlar çalıyor, polis memurları ve yardımcıları gidip geliyor, koşuşturuyorlardı. Bu ona savcılık bürosunda çalıştığı günleri hatırlattı, fakat buradaki dedektiflerin durumunun tersine her savcının kendi bürosu vardı.

112

Gür kır saçlı ve açık yeşil gözlü dedektif Jameson’ın boyu 1,80’den kısaydı. Haşın görünüşlü, yakışıklıydı. Beyaz gömlek, koyu renk pantolon giyiyordu, çizgili bir kravat takmıştı ve tabancasının kabzası omzundaki kılıftan gözükmüyordu. Saçlarının ağarmış olması aldatıcıydı, genetikti, annesinden almıştı. Otuz sekiz yaşında olan Jameson, beş yıl önce bu merkeze San Francisco’dan gelmişti. Son derece enerjik, sevimli ve ne yapacağı her zaman kestirilemeyen bir adamdı. Geçen yıllarda Ventura Savcılığıyla pek çok defa takışmıştı, aklına geleni söylemekten çekinmezdi. Şimdi Richard karşı tarafta olduğundan, kandırılması imkânsız olan Jameson için istenmeyen adamdı.

Richard, Pierson vakasının olay yeri fotoğraflarını inceleyerek, “Ben otuz gün önce bir teklif dilekçesi verdim,” dedi. “Bana bunların kopyaları haftalar önce verilmeliydi.”

Jameson, ayaklarını masanın üstüne koydu. Mahkeme emrini ihlal ettiğini ima eden Richard’a aldırmadan, “Müvekkilin ayağı kayabilir,” dedi. İşini seviyordu fakat kanunlara karşı isyankârdı. Üniversiteden yeni mezun olduğunda polis rozetinin kudreti onu çekmişti. Ama mesleği beklentilerini karşılamamıştı. Eğitimi ve yükselme ihtirası vardı, fakat bir iki yıl önce biri ona iftira etmişti, şimdi bu namus lekesini üzerinden atmaya çalışıyordu. “Pier-

son'ın eşinin onun hikâyesini doğrulayamamış olması çok yazık. Doğrulayabilseydi biz de vaktimizi boşa harcamazdık.”

Doktorlarına göre Bayan Pierson bir gün iyileşecekti. Ancak o geceki olayları hatırlayacak mıydı, bu biraz şüpheliydi. “Şunu kabul et,” dedi Richard, “Kenny Pierson bir polis, öyle olmasa sen şimdi benimle konuşuyor olmazdın.”

Dedektif yüzünde aksi bir ifadeyle ağzına bir kürdan soktu. “Pierson kiralık bir polis, Fowler. Bu polis kuvvetlerinin bir üyesi olmakla aynı şey değil. Neden şikâyetçisin? Bizim işlenen suçun bir kaza olduğunu ispat etmek için gayret göstermemize bile sevinmelisin. Bir kadını kafasından vuran çoğu erkek, eldeki verilere bakılmadan hapse girer.”

Suç yeri fotoğraflarını dosyasına koyduktan sonra, Jameson onu geçirmek için ayağa kalktı. “Balistiğin resmen silahın tetik mekanizmasının bozuk olduğunu teyit etmesini bekliyoruz,” diye ilave etti. Lobideki kontrolleri geçtiler. “Rapor elimize geçer geçmez, İlçe Savcılığı’ndan suçlamayı düşürmelerini isteyeceğim.”

“Teşekkürler,” dedi Richard elini sıkarak. “Zamanın varsa seninle başka bir şey daha konuşmak istiyorum.”

Jameson isteksizce, “Dinliyorum,” dedi. Huzursuzdu ve işi başından aşmıştı, konuşmaya son vermelerini tercih ederdi. Oğlunun öğleden sonra beysbol maçı vardı, o da bir iki saat için işten erken kaçmayı planlıyordu.

“Marco Curazon ismi bir şey çağırıştırıyor mu?”

Jameson sırtını duvara dayadı. Başının üstünde bir sıra eski polis müdürlerinin çerçevelenmiş fotoğrafları ve görev sırasında yaralanmış veya ölmüş polis memurlarının anısına plaketter asılıydı. “Lily Forrester ve kızına tecavüz etmekten mahkûm olan adam değil mi?”

“Evet,” dedi Richard. “Şartlı tahliye oldu.”

“Hey,” dedi Jameson, “Biz onları sadece yakalarız. Şikâyetiniz varsa, şartlı tahliye kuruluna müracaat edin.”

“Şartlı tahliye memuruyla konuştum,” dedi Richard. “Adam

tehlikeli, Fred. Shana Forrester'ın resmini cüzdanında taşıyor. Sadece bu da değil, işittiğine göre fotoğraf yeni çekilmiş.” Jame-son'ın gözleri ilgiyle parladı. “Bu nasıl meydana çıktı?”

“Müvekkillerimden biri tekrar yakalanmadan önce, Curazon'la dolaşıyormuş,” dedi avukat. “Curazon ona çarpıcı bir kızıl saç-lının resmini göstermiş ve kız arkadaşı olduğunu iddia etmiş. Te-cavüze sen bakmıyordun, onun için Lily'nin kızını hiç görmemiş-sindir.”

Jameson, “Bir yığın kızıl saçlı var, arkadaş,” dedi, çöp kutusu-na gidip kürdanı tükürdü. Soruşturduğu en endişe verici cinayet davası mahkemeden düşmüştü. Lily Forrester kısmen sorumluy-du, onun için sevdiği insanlardan değildi. Birkaç yıl önce, Walter Evans, emekli Belediye Meclisi üyesi, bir araba kaçırma olayı sırasında vurulmuş ve ölmüştü. Evans'ın kardeşi Allan ilçe mah-kemesinde görev yapan hatırı sayılır bir yargıçtı. Los Angeles is-tinaf mahkemesinde görevliyken, Lily davayı incelemiş, Jame-son'ın delilleri mahkûmiyet kararı almak için tahrif ettiği netice-sine varmıştı. Bu ve yargıcın dava sırasında yaptığı yanlışlar, ne-ticede davanın düşmesiyle neticelenmişti. Walter Evans, Jame-son'ın babasının yakın arkadaşıydı, dedektifin tanıdığı ve hay-ranlık duyduğu biriydi. Forrester ve kızının berbat olayları yaşa-mış olmalarına üzölmüştü, fakat onlar hiç olmazsa sağ kalmışlar-dı. Evans araştırmasında, ölenle olan yakınlığı dolayısıyla, bazı hatalar yapmış olabilirdi fakat bilinçli olarak delilleri tahrif et-mekle itham edilmesi yıkıcı olmuştu. Bu tip suçlamalar, doğru olmasa bile bir polisin ilerleme şansını ciddi şekilde tehlikeye sokardı.

Richard, “Fotoğraftaki kızın kızıl saçlı olmasından başka, Cu-razon kızın UCLA'da üniversiteye gittiğini söylemiş, bu Shana'nın gittiği okul,” dedi.

“Bizim ne yapmamızı istiyorsun?” dedi Jameson. “Curazon'un şartlı tahliye memurunun onuneşyalarını, evini aramaya yetkisi var, hatta onu tekrar hapse bile yollar.”

“Sıvışmış,” dedi Richard. “Şartlı tahliye memuru ile görüş-tüm. Curazon birkaç aydır ortada yokmuş. Memur, şartlı tahliye-nin iptali için gelecek hafta bir toplantı ayarlamış. Onu tekrar hapse yollamadan önce bulmaları gerekiyor.”

“Şimdi senin bu işle ilgini anladım,” dedi Jameson, yüzünde sinsi bir gülümsemeyle.

“Senin Lily Forrester’la aranda bir şeyler oluyordu, değil mi?”

Richard’ı sıcak bastı, yakasını gevşetti. “Beraber çalıştık. O, bir arkadaştır, tıpkı senin beraber çalıştığın diğer memurlar gibi.”

“Benim işittiğim bu değil, dedikodular sizin aranızda bir ilişki olduğu şeklindeydi.”

“Benim Lily Forrester’la olan ilişkim seni ilgilendirmez,” diye bağırdı, başka biriyle konuşmuş olmayı diledi. “Ben buraya siste-min nasıl çalıştığını bildiğim için geldim, oldu mu? Bir insan şartlı tahliye ihlalinde, çocuk kaçırmaktan, hatta cinayetle aranabi-lir, suç şu anda işlenmemişse yahut medya üstüne atlamamışsa bilgisayarda istatistik olmaktan ileri gitmez. Senin adamlarının onu bulmalarını istiyorum. İlçeden ayrılmış değil. Sadece şartlı tahliye memuruna gitmemeye karar vermiş. Niçin biliyor musun, Jameson?”

“Forrester’a Curazon’un kızının resmini taşıdığını söyledin mi?”

“Resmin gerçekten Shana Forrester’ın resmi olup olmadığını nasıl bilebilirim?” dedi Richard. “Benim müvekkilimin bahsetti-ği kişi Marco Curazon bile olmayabilir. Adam ona resimli kimlik göstermemiş. Belki ismi kulağa benzer geldi. Biz eski mahkûm-dan bahsediyoruz, Jameson, beyin cerrahından değil. Lily ve kı-zının, tahkikat yapmadan paniğe kapılmalarını istemem.”

“Curazon’un sıvıştığını söylediğini zannettim.”

“İlçeden ayrılmadı,” dedi Richard. “Şartlı tahliye memuruna görünmemiş. Neden biliyor musun, Jameson?”

Farkına varmadan Richard o kadar sinirlenmişti ki, dedektifin burnunun ucunda duruyordu. Jameson normalde birinin ona bu

kadar yaklaşmasına izin vermezdi. Tecrübeleri, Fowler gibi sakin konuşan, kontrollü tiplerin birden parladıklarını ve delice şeyler yapabileceklerini göstermişti. Onu kızdırmamak ve yumruk yumruğa kavga etmemek için birkaç adım geriye gitti.

Richard, onu parmağı ile defalarca dürterek, “Niçin olduğunu söyleyeyim,” dedi. “Curazon bir suç daha işlemek üzere, onun için. O ya Shana Forrester’a ya da annesine tecavüz edecek. Ne zaman ve ne şekilde bilmiyorum, fakat bu çılgın tecavüzcüyü planını uygulamadan bulmanı istiyorum.”

Richard polis merkezinden çıktı, parktaki arabasına doğru yürüdü. Arabayı çalıştırır çalıştırmaz telefonu çaldı. Güneşliğin üstüne monte edilmiş mikrofona, “Richard Fowler,” dedi.

June Overland burnundan konuşur gibi, “Nerelerdeydin?” dedi.

Richard’ın avukatlık bürosunun idarecisi ya hiperaktif ya da takıntılıydı. Onsuz avukatlık mesleği yok olabilirdi. “Eşimmiş gibi hareket etmeye başlarsan, seni boşamak zorunda kalırım.”

June, “İşime gelir,” dedi. “Yargıç McKinley gelecek perşembe öğle yemeği randevunuz için aradı. Javal Thornton ona cezaevinde kötü davrandıklarını iddia ediyor. Köfte veya domates sosu ona alerji yapmış. Senin bir şikâyet dilekçesi vermeni istiyor. Ben, bize ödediği paraya bakılacak olursa, şikâyet dilekçesini kendisinin vermesi gerektiğini söyledim. Kenny Pierson’ın annesi aradı. Silahla ilgili laboratuvar raporundan haber var mı diye sordu. Hafta sonuna kadar bilginiz olamayacağını söyledim.”

Richard başının ağrımaya başladığını hissetti. June’la konuşmak insanı tüketiyordu. Lexus’u parktan çıkarttı. Şu ana kadar büroya gidinceye kadar duymayı beklemediği hiçbir şey işitmemişti. Kadın yirmi yıldan fazla hep avukatlar için çalışmıştı. Ge-

nellikle fazla enerjisi, başkalarının gripten kaçır gibi kaçtıkları işlere yönelirdi. Onun en son bilgisayar teknolojisini öğrenmesi için, parasını vererek kurslara yollamıştı. O sadece bir dakikada doksın kelime konuşmuyor, aynı zamanda aynı hızla klavye kullanıyordu, parmakları tuşlarda bir konser piyanistinin hassasiyetiyle uçuyordu. Elli dokuz yaşındaki bu kadıncağz bilgisayar fethedince, büroda kâğıt kalmamıştı. June, bütün müvekkil dosyalarını bilgisayara yükledikten sonra, fırlamış hemen bütün bir hukuk kütüphanesini içeren bir CD-Rom satın almıştı. Büroya vardığında, June evrak işlerini bitirmiş, günün geri kalan kısmını gecikmiş faturaları tahsil etmek, müvekkillere ve ailelerine tavsiyede bulunmak, büronun mobilyalarını yeniden yerleştirmekle geçirmişti.

“Hepsi bu mu?”

“Hayır,” diyen June devam etti. “Garip bir kadın son bir saat içinde üç kere telefon etti. Siz onu tanıyor olmalısınız çünkü sizden bahsederken ilk isminizi kullandı.”

“Arayanın kimliğini kontrol etmedin mi?”

“Telefon, Santa Barbara bölgesi santralinden geldi.”

Richard, önündeki BMW’nin yavaşladığının farkına varmadı. Ani fren yaptı, çarpmaktan kıl payı kurtuldu. June’a telefon numarasını soracakken, bekleyip bürosundan aramaya karar verdi. Arayan kadının, uyuşturucu davasında temsil ettiğı ve ona Curazon hakkındaki bilgiyi veren Rob Whittier’in akrabası olması zayıf bir ihtimaldi. Arayanın Lily olduğunu hissediyordu. “On dakika içinde büroda olacağım,” dedi ve düğmeye basıp telefonu kapattı.

Önünde durmuş olan arabanın etrafından dolaştı. Curazon gibi bir adamın altı yıl sonra tekrar sokaklara salıverilmiş olmasını hazmetmekte zorluk çekiyordu. Adaletin ceza sisteminin genellikle millettten sakladığı epey pis sırrı vardı. Mahkûmların cezalarını tamamlamadan salıverilmeleri, cezaevindeki izdihamdan ileri gelebilirdi ama çoğu zaman, cezaevi yetkilileri, hukuka uygun

hareket ediyorlardı. Bir yargıç karar verdiğinde, kurbanlar ve aileleri, mahkeme salonundan suçlunun verilen cezayı demir parmaklıklar arkasında geçireceğine inanarak ayrılıyorlardı. Ama ne acıklıydı ki, bu nadiren böyle oluyordu. Mahkeme iyi hal ya da çalışma saati gibi, ikramiye sayılabilecek ve mahkûmun cezasını neredeyse yüzde elli azaltan verileri açıklamıyordu.

Richard arabasını kendine ayrılan park yerine bıraktı, çıkıp bürosuna doğru yürüdü. Polis merkezinden ayrıldığında hava güneşliydi. Şimdi ise başının üstünde kara bulutlar vardı. Binanın önüne gelmeden, sağanak başladı. Durdu, yüzünü göğe çevirdi. Havadaki bu değişiklik sembolikti sanki, bir işaret gibiydi. Altı yıl normale yakın durumda yaşamıştı. Joyce, hayatının aşkı olmayabilirdi, sebep olduğu problemler önemsizdi. Lily'yi aramakla hata mı yapmıştı? Bürosunu bir saat içinde üç kere arayan meçhul kadın o muydu? Sesli bir şekilde geçirdi, midesi kaynıyordu. Savcılıktan ayrılalı stres düzeyi epey düşmüştü. Suçluları temsil etmenin de ödülü vardı. Aldığı davalar için kaygılanıp, gecelerini uykusuz geçirmiyordu.

June Overland, resepsiyonun önünde onu görünce, kahkahayı bastı. İri göğüslü, kısa boylu bir kadındı, kır saçları sarıya boyanmıştı. “Yüzmeyi unutmuş ördeğe benziyorsunuz.”

İliklerine kadar ıslaktı, Lily'yi çok merak ediyordu ve bunu hiç tuhaf bulmadı. “Gelen mesajlar yazı masasının üstünde mi?”

June, “Başka nerede olabilirler?” diye cevapladı. “Siz komik olmaya çalıştığınız zaman ben gülmekten iki büklüm oluyorum. Kötü bir gün geçirdiğiniz için beni haşlıyorsunuz. Bunu geçtim, yeni halimizi berbat ediyorsunuz. Şemsiye diye bir şey duymadınız mı?”

Richard bürosuna girip kapıyı çarparak kapattı. Masasının üstündeki pembe notları topladı. June'un isim yazmadığı not hariç öbürlerini bir yana bıraktı. Ceketini çıkarttı, iskemlesinin arkasına astı, sonra özel banyosuna girdi, ıslak saçını taradı. Aynada kendine baktı. Kendisi mesleğinde ilerler, işini büyütürken, Lily

günlerini istinaf mahkemesinde davalara bakmakla geçirmiş, Marco Curazon ise hücrelerinde yavaş yavaş geçen günleri saymıştı. Acaba aklından neler geçmiş, nefretini nasıl bastırmış, bir günden öbür güne nasıl sürüklenmişti? Roman okumuş, kendini yetiştirmiş, cezaevi kilisesinde ayinlere mi katılmıştı?

“Kapıyı açık bırakırsan seni daha iyi duyuyorum,” dedi June ona, her çarşamba temizleyiciden aldığı plastik torba içindeki gömleği uzatarak.

Richard ıslak gömleğini katlayıp ona vererek, “Teşekkür ederim,” dedi.

June adamı şöyle bir süzüp, “Zavallı bebek,” dedi. “Titriyorsun.”

“Ben iyiyim, June.”

Parmak uçlarına kalkıp elini onun alınına koydu, ateşi var mı diye kontrol etti. “Sana sıcak bir fincan çay yapayım,” dedi, uzanıp gömleğinin düğmelerini ilikledi. “Klimalı bir büroya yüzme havuzundan çıkmış gibi girilmez. Üşütür, ölür gidersin.”

Richard gömleğini pantolonuna yerleştirdi. Onun ilgisini takdir ediyordu, fakat anne kucağında olmak şu anda içinde bulunduğu duygulara uygun değildi. “Bana çay getirmeyi unut şimdi. Birkaç telefon konuşması yapmam gerek, lütfen dışarı çıkarken kapıyı kapat.”

Curazon gibi insanların cezaevinde vakit geçirmek için ne yaptıklarını bilirdi. Ya yeni suç arkadaşlarıyla bağ kurarlar ya da vücutlarını geliştirip, güçlü ölüm makinesi haline getirmek için ağırlık kaldırırlar, veya hapisane kapıları açılınca kimleri kurban edeceklerini, kimlerden intikam alacaklarını planlardı.

Nottaki numarayı çevirdi, karşısına Santa Barbara Adliyesi diyen bir otomatik santral çıktı. Lily’nin dahili hattını bilmediği için santralin cevap vermesini bekledi ve “Lily Forrester, lütfen,” dedi.

Bir kadın sesi, “Bekleyin,” dedi, geride bilgisayar tuşlarının sesi geldi. “Bayan Forrester başsavcının bürosunda, hat 210. Benim bağlamamı ister misiniz?”

Başka ne isteyebilirdi? “Lütfen,” dedi sabırsızca. Lily’nin sesini duyunca konuşmaya başladı, sonra telesekretere konuştuğunu fark etti. Sinyal sesini bekleyip, mesaj bıraktı. Birkaç dakika sonra, yeniden arama tuşuna bastı ve adliyenin santralına bağlandı. Onun bir yardımcısı olması gerekirdi, ondan Lily’nin cep telefonunu isterdi veya hiç olmazsa ona kendisinin aradığını, şimdi bürosuna döndüğünü, Lily’nin kendisini orada bulabileceğini söylediler. İçinden kendi kendini tekmelemek geldi. Önceki gün onu gördüğünde, ev telefonunu almayı unutmuştu.

On beş dakika sinir içinde beklerken elleri masasının üstünde karşı duvarı seyretti. Operatör, çalışanların görevlerinin listesi bulunmadığını, sadece isim ve dahili hatların listesi olduğunu söyleyince ona bağırdı. Önündeki dava dosyalarından birini alarak, kendini işine vermeye çalıştı fakat zihni dağınıktı. Midesinin guruldayıp durmasını istemiyordu. Kendini kaybetmiş olmaktan nefret ediyordu. Hayatını kazanmak için işini yapan bir operatöre küfredmişti. Lily’yi gördükten sadece yirmi dört saat sonra acı çekmeye başlamıştı.

Bürosundan çıkarak, “Ben yemeğe gidiyorum, June,” dedi. “Aynı kadın tekrar ararsa, cep telefonumun numarasını ver.”

June ona şaşkınlıkla baktı. “Sen cebini hiçbir müvekkiline vermezsin. Belki o delinin biridir. Ne tip biri ismini vermeyi reddeder.”

Richard, “Başı dertte olan biri,” dedi, tekrar yağmura çıkmadan kapının önündeki portmantodan bir şemsiye aldı.

ON İKİ

Öğleden sonra üçte, Lily John'un kefaletini yatırmak için gereken on bin doları bir araya getirebilmişti. Çek hesabını boşaltmış, tasarruf hesabından çekmiş, gene de eksik kalmıştı. Geri kalan iki bin doları kredi kartlarıyla nakit çekerek tamamlamıştı. Ayın biri geldiğinde, faturalarını ödeyemeyecekti. Ama aybaşına daha iki hafta vardı. 101. karayolunda arabasını Los Angeles'a doğru sürdü, Richard'ın bürosunu aradı, nihayet onu cep telefonundan buldu. "Seni hemen görmem gerekiyor."

Richard yemekteydi. "Yolunda gitmeyen bir şey mi var? Niye bu sabah büromu aradığında ismini bırakmadın?"

"İyi bir fikir değildi," dedi. "Sen neredesin?"

"Madeline Restoranı'nda, Ventura'da."

"Bilmiyorum," dedi Lily, kaybolacağını düşünerek. "Elephant Bar'a ne dersin? Her ikimiz de yerini biliyoruz."

Richard, "Tabii, olur," dedi, June'u arayıp öğleden sonraki programını yeniden düzenlemesini istemeliydi. "Bana ne olduğunu söyleyemez misin?"

"Telefonda olmaz." Lily gaza bastı, fakat hız limitini aşmama-ya özen gösterdi. En son istediği şey kaza yapmaktı. "Ben şu sıra-

da Camarillo dışındayım. Öyle zannediyorum ki on beş dakika sonra orada olurum.”

Telefonu kapatır kapatmaz, Shana aradı. “Şimdi dersten çıktım ve nasıl eve döneceğimi bilmiyorum. Bu sabah kalktığımda, arabam gitmişti. Jennifer’la geldim.”

“Niçin tekrar onunla dönmüyorsun?”

Kızı, “Onu bulamıyorum,” dedi. “Bak, akşam babam ve ben tartıştık. Ben arabamın anahtarlarını ondan aldım. Herhalde yedek anahtarları bulup, arabayı almış olmalı. Bugünlerde tam bir sersem gibi davranıyor, anne. Tahmin edemezsin.”

Az bile diye düşündü Lily. “Otobüse binemez misin?” Kızına, telefonda babasının arabayla adam öldürmekten hapiste olduğunu söylemekten kaçındı.

“Yağmur yağıyor. Hastaydım, hatırladın mı? Onun için derse gitmeyip, eve erken dönmek istedim.” Shana durdu, burnunu sil-di. “Geçen sefer babam beni almayı unuttuğunda, otobüse bindim. Sonra yedi blok yürüdüm.”

“Bir taksiye ne dersin?” diye teklif etti annesi. “Seni almaya gelirdim, fakat çok uzaktayım. Paran var mı?”

“Sadece birkaç dolar,” dedi Shana düşünceli şekilde. “Ben senin gelip beni almanı beklemiyorum, anne. Ben seni, belki bugün babamla konuşmuşsundur diye aradım. Son zamanlarda seni epey zorladığım için kendimi kötü hissediyorum. Dün gece seni aramam aptalcaydı. Polisi kendim çağırmalıyım.”

Lily, inanılır bir hikâye uydurmak için zihnini yokladı. “Baban, herhalde bir gayrimenkul satışıyla uğraşıyordur,” dedi. “İşler oldukça yavaştı son zamanlarda. Eminim sen onun fırsat kaçırmamasını istemezsin. Ben bir iki saat sonra okulda olabilirim. Sonra beraber akşam yemeği yeriz. Sen ben gelinceye kadar kütüphanede vakit geçiremez misin?”

O akşam saat altıda UCLA’nın kafeteryasında buluşmayı kararlaştırdılar. “Babamın artık arabamı kullanmasını istemiyorum.”

Kaza sırasında, John’un Shana’nın Mustang’ini kullanmış ol-

ması, büyük problemlere sebep olabilirdi. Bir gecede hayatları yalana dönmüştü. John ona yalan söylüyordu. Hernandez cina-yetiyle yüzleşince, o da John'a yalan söylemişti. Şimdi de kızına yalan söylüyordu.

“Araba işini, bu akşam buluşunca konuşuruz.”

Lily, John'un kefaletini postalayabilirdi, fakat polisin arabayı, dava sonuna kadar iade etmeyeceğini biliyordu. Problemler bir yük treni gibi üstüne geliyordu. Zihni, çözüm üretmek şöyle dur-sun, tüm olanları hazmedemeyecek kadar bezgindi. Bir araba, ço-cuğunuzun Japon balığı değildi ki, öldüğünde yerine yenisini alıp onu hiçbir şey olmadığına ikna edersiniz. Shana'nın gerçeği öğ-renmesine nasıl engel olabilirdi? Durum çok ciddiye ve her za-manki gibi John, kötü haberi onun vermesini sağlamıştı. Dudak-larını acıyla büzdü. İçinde on bin dolar olan zarfı aldı, elinde sık-tı, bu parayı biriktirmek için ne kadar tutumlu davrandığını ve buna Shana'nın geleceğini güvenceye almak için katlandığını dü-şündü. O orospu çocuğu eski eşinin pekâlâ cezaevinde kalabile-ceğine karar verdi.

Ventura'ya doğru, sanki tufanın ortasına araba sürüyordu. Si-leceklerin çıkardığı ses onu daha tedirgin etti. Yoğun yağmur, ne-reye gittiğini görmesine engel oluyordu, fakat Elephant Bar kara-yolu kavşağındaydı ve işaret levhası büyük, göze çarpan cinsten-di. Lily, Richard'ın Lexus'unu gördü, sol tarafına park etti. Ona işaret etti, sonra eğilip Audi'nin yolcu kapısını açtı. Park yeri eski bir kamyonet hariç boştu. Bar saat dörde kadar açılmıyordu, bu sebepten buluşmak için iyi bir yer olduğunu düşünmüştü.

“Ne oluyor?”

Lily, elinden geldiği kadar sakin şekilde durumu açıkladı. Onun yanında olması kendini daha kuvvetli hissetmesini, daha az pani-ğe kapılmasını sağlıyordu. “Ben, durumu herhangi biriyle konu-şma tehlikesini göze alamam,” dedi. “John'u kefaletle cezaevin-den çıkartacaktım, sonra yolda fikrimi değiştirdim. Gerçeğin ne olduğundan şüphelense bile, elinde delil yok.”

Derin bir sessizlik sürdü. “Hata yapıyor olabilirsin,” dedi Richard sakince. Onun yüzündeki bakışı görünce hemen devam etti. “Rica ederim, Lily, bırak bitireyim. Herhangi birinin Hernandez’i kimin öldürdüğüne aldıracağı çok şüpheli. Polisin soruşturmayı tekrar başlatmasının tek yolu, yüksek mevkiden birinin onları zorlaması olabilir; bu da ölenin ailesinin şikâyetine bağlıdır. John’u sıkıştırırsan, ne tür bir pisliğin ortaya döküleceğini bilemezsin.”

Lily başını direksiyona dayadı. Camlar buğulanmıştı, yağmur arabanın tavanını dövüyordu ve Richard’ın varlığı artık rahatlatıcı değildi. Çocukluğu berbat değilse de güç geçmişti. John ile evliliği tek bir yönden iyi olmuştu: Shana. Hukuk diplomasını almak için çabalamıştı, sevecen bir anne olmak için elinden geldiği kadar uğraşmıştı, mesleğinde itina ve gayretle çalışmıştı.

Richard hafifçe koluna dokundu. “Manny Hernandez seni gördü Lily. Kardeşinin cinayetinin öncelikli şahidiydi. Oxnard Polis Merkezi’nin senin robot resmini yapmalarına o yardımcı oldu.”

Lily’nin önceki heyecanı kaybolmuş, onun yerine sanki başka bir boyuta girmiş, geçmişiyse bugünü üst üste binmişti. “O robot resim hâlâ ortalarda dolaşıyor mu?”

Richard, “Hiçbir fikrim yok,” dedi. “Manny, Cunningham’a kardeşini öldüründe bir gariplik olduğunu söylemişti, hatırlıyor musun? *Hayalet* kelimesini kullanmıştı, yanılmıyorsam. Senin tenin çok beyaz ve sen farkında olsan da olmasan da, değişik bir çehren var. Çıkık elmacık kemiklerin, gözlerinin biçimi, uzun boynun ve boyun. Kardeşinin öldürüldüğünü görmenin baskısı altındayken bile Manny ateş edenin başka bir çete üyesi olmadığını biliyordu.”

Lily’nin aklından tecavüz gecesinden sahneler geçti. Arabasının plakalarını değiştirmesi dışında, kendi görünümünü de değiştirmeye, saklamaya çalışmıştı. Hernandez’i vurduğunda, saçları mavi örgü bir berenin içine tıklılmıştı, kot pantolon ve yürüyüş ayakkabıları giyiyordu. Asla, hiç kimse kadın bir savcının, Oxnard gibi çok tehlikeli bir mahalleye gideceğini, kırmızı Honda’

sından fırlayıp, tüfeğini arabasının tavanına dayayarak bir adamı vuracağını hayal bile edemezdi. Her şeye rağmen Lily uzmanların kusursuz cinayet diye algılayacakları cinayeti işlemiştir. Shana ve John bilmecenin onları şaşırtan bazı parçalarına takılmışlardı, fakat Dedektif Cunningham, resmi bütünüyle tamamlamaya çok yakınlaştığında, Lily çökmüş ve ona itiraf etmişti. Bununla beraber, Lily onun kendini merhametten serbest bıraktığını düşünse bile, dedektifin kendisine âşık olduğundan da şüphelenmişti.

“Lily, beni dinliyor musun?”

“Evet,” dedi, bakışları donuk. “Fakat polis Manny Hernandez’i öldürdü. Ölü tanık pek tesirli olmaz.”

“Biliyorum,” dedi Richard gergin. “Mesele bu değil. Robot resim tüm gazetelerde çıktı. Bizim Bruce Cunningham’ın delilleri ne yaptığını bilmemiz gerekli.”

Saatine baktı. “Shana’ya onu saat altıda alacağıma söz verdim. Fazla zamanımız yok. Cunningham’ın dava araştırmalarını kimin devraldığını biliyor musun?”

“Fred Jameson.”

Lily aniden başını ona doğru çevirdi. Dedektif Cunningham’ın çalıştığı Oxnard Polis Merkezi artık yoktu. Bir iki yıl önce Ventura ile birleşmişti. “Emin misin? Birleşme falan...”

“Evet,” dedi Richard. “Ben sürekli bu insanlarla çalışıyorum.”

“Anlaşıldı,” dedi Lily, ona Evans davasının ayrıntılarını anlattı ve mahkûmiyet kararının bozulmasında kendi oynadığı rolü de açıkladı. “Jameson benden nefret ediyor. John’un isteklerine boyun eğmeliyim.”

“Aptalın kefaletini yatır,” dedi Richard dişlerini kenetleyerek. “Sana avukat parası vermen için de baskı yapmakta devam ederse, ben bir arkadaşımın onu temsil etmesini ayarlarım. Böylece sen bu pisliğin maddi yönü için üzülmezsin ve durum da kontrolümüzde olur.” Lily, “Senden bunu isteyemem,” dedi.

“Para şu anda beni en az endişelendiren şey,” dedi. “Sana ilgi duyuyorum, Lily.”

“Sarıl bana.” Richard onu kollarına alınca, Lily adamın kalp atışlarını hissetti. Ağlamaktan korkarak birkaç dakika sonra kendini geri çekti. “Belki de benimle ilgilenmekten vazgeçmelisin, Richard.”

Kapı koluna uzandı. Yağmura çıkarken, “Bunu denemiştim, hatırladın mı?” dedi. “Cep telefonumun numarasını biliyorsun. Bu gece beni ara.”

ON ÜÇ

Lily çarşamba günü akşamüzeri saat beşten hemen sonra John'un kefaletini Los Angeles Cezaevi'ne yatırdı. Evrakın hazırlanmasını beklemeye hiç niyeti yoktu, serbest bırakılmasının saatler alacağını biliyordu. Eve yürüyerek dönmesinde bir sakınca yoktu. Arabasını UCLA kampusunun misafir otoparkına bıraktıktan sonra, tuvalette yüzünü yıkadı, dudağını boyadı, akmış rimellerini sildi, sonra saçlarını ensesinde kalp şeklinde bir tokayla tutturdu.

Kafeterya park yerinden bir mil kadar uzaktı. Lily hardal rengi tayyör ve uzun topuklu ayakkabılar giyiyordu. Yağmur durmuştu ama hava ağır ve rutubetliydi. Saatlerce arabada oturmaktan ötürü buruşmuş olan eteğini düzeltti. Shana yalnız oturuyor, dizüstü bilgisayarının ekranına bakıyordu. Lily karşısındaki iskemleye otururken, "Merhaba, tatlım," dedi.

Kızı bilgisayarını kapattı, sırt çantasına soktu. "Geldiğin için teşekkürler, anne," dedi, kalkıp onu kucakladı. "Babama ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Seninle konuştuğumdan beri ona ulaşmaya çalışıyorum."

"Şimdi bunun için üzölmeyelim," dedi Lily. "Aç mısın?"

Kafeterya gürültülü ve kalabalıktı. Espresso servisi yapılan kısımda uzun bir kuyruk vardı. Yemek kısmı, daha çok salata ve sandviçlerden oluşuyordu. “Burada yemekler berbat,” dedi Shana. “Başka bir yerde yemek istemez misin?”

Yorgunluğuna rağmen, Lily kızıyla bir restoranda konuşmak istemiyordu. Bir şeyler alıp, evde yiyebilirlerdi, fakat John’a rastlama riski vardı. Araba problemi de vardı. “Yarın ilk dersin kaçta?”

“Perşembeleri tek dersim var.”

“Ne zaman?”

“Akşam yediyle dokuz arası.”

“Mükemmel,” dedi Lily, gitmek için ayağa kalktı. “Hadi gidelim.”

Shana kollarını sırt çantasının askılarına geçirdi, sonra Lily’yi kafeteryadan dışarı takip etti. “Neden benim dersimin zamanını öğrenmek istedin? Nereye gidiyoruz?”

“Santa Barbara’ya.”

“Yeter artık,” dedi Shana, annesi kadar yorgun ve sıkıntılıydı. “Ben, gelecek hafta sonu gelmeyi planlıyordum. Sabah işe gitmem gerekiyor mu? Benim bir gece için o kadar yolu gelmem anlamsız.”

“Rica ederim, Shana,” dedi Lily, ayakkabıları çıkarıp, çorapla yürümeye karar verdi. Bir çift ucuz naylon çorabın ziyan olması, ayakkabıların vurmasından daha iyiydi. Mahkeme salonu dışında, yürüyüş ayakkabısı veya sandalet giymeyi tercih ediyordu. “Arabada her şeyi açıklayacağım.”

“Beni nasıl geri getireceksin?” Durdu, annesinin ayaklarına baktı. “Niçin ayakkabılarını giymiyorsun? Dolunay mı var nedir? Bugün, herkes delirmiş gibi.”

“Park yeri epey uzak,” dedi Lily. “Biliyorsun, cildim hassas.” Kolunu kızının beline doladı. Gökyüzü aniden kararmıştı, sanki güneş çamurlu, siyah bir göle dalmıştı. Açık gecelerde bile Los Angeles’ın telaşı sakinlerinin durup batan güneşin güzelliğini tak-

dir etmelerine maniydi, tabii sis de. Kampus çok güzeldi, eski ağaçlarla dolu ve uçsuz bucaksız yeşillikle kaplıydı. “Seni geçen gün üzdüğüm için özür dilerim.”

“Tamam,” dedi Shana, annesine ayak uydurarak. “Hiç olmazsa eve uğrayalım da üstümü değiştireyim, olur mu?”

“Uğramamayı tercih ederim,” dedi Lily. “Biz aynı beden giyiyoruz. Benim evde senin giyebileceğin birçok şey var.”

Bir müddet sessiz yürüdüler, her ikisi de derin düşünceler içindeydi. Shana bir bank gördü ve göstererek, “Oturalım,” dedikten sonra kendini bankın üstüne bıraktı. “Bir şeyin yolunda gitmediğini biliyorum, anne. Babam kalp krizi geçirdi ve öldü mü? Onun için mi buradasın, onun için mi seninle Santa Barbara’ya gelmemi istiyorsun?”

“Tabii ki hayır, tatlım,” dedi, onun saçını müşfik bir tavırla alnından geri itti.

“Öyleyse ne...?”

“Ben sana babanın mali problemlerini açıklamamalıydım,” dedi Lily. “Tekrar içmeye başladığından şüphelendim ve kızdım.”

“Haklısın,” dedi Shana. “Tekrar içiyor.” Lily içini çekti. “Ne olursa olsun bana açıklamayacağıma güvenilerek söylenmiş bir şeyi sana söylememeliydim. Niye babandan başka biriyle yaşamam için sana baskı yaptığımı düşünüyorsun?”

“Babama maddi yardımda bulunmak istemiyorsun.”

Lily’nin sesi daha ciddileşti. “Geçen gün iki yakamı bir araya getirmeyi nasıl başaracağım diye düşünürken, babanla ilgili başka bir gelişme oldu. Ben senin buna karışmanı istemiyorum, anlıyor musun?”

“Fakat karıştım.”

“Senin onu sevdiğini biliyorum,” dedi Lily ellerine bakarak. “O her zaman için senin babandır. Fakat bazen öyle gelişmeler olur ki, geçici bir süre için babanla bile ilişkini kesmen gerekir.”

“Ben seni dünyadaki her şeyden çok seviyorum,” dedi Shana. “Seninle daha fazla beraber olmamamın sebebinin babam oldu-

ğunu mu düşünüyorsun?” Önlerinden güle söyleye geçen öğren-
cilere gıptayla baktı, kendi hayatının da böyle kayıtsız olmasını
diledi. Derin nefes alarak, “Seninle oturmak bana güç geliyor,”
diye devam etti. “Rica ederim yanlış anlama... biz o gece bera-
berdik... senin Ventura’da kiraladığın evde.”

Lily, “Açıklamak zorunda değilsin,” dedi.

Shana, çatlak sesle, “Hayır,” diye itiraz etti. “Ben sana bunu
uzun zaman önce söylemeliydim. Senin Santa Barbara’daki yeri-
ni görünce, çılgık atmak istedim. Etrafı gül fidanlarıyla çevrili,
anne!”

Lily ağzını açtı, fakat kızı sözünü kesti. Sırt çantasını yere ata-
rak, “Beni susturma,” dedi. “Canımı bir de, ne zaman beraber
olsak senin hep durmadan konuşman sıkıyor. Beni eğlendirmen
gerektiğini düşünüyorsun, sanki benimle *bir araya* gelmekten kor-
kuyor gibisin.” Sırt çantasından bir şişe su çıkarıp bir yudum aldı,
sonra şişeyi Lily’ye uzattı. “Benim seni görmeye gelmememin
sebebi Santa Barbara’da sıkılmam değil. Senin evinde uyuyamı-
yorum. Birinin camdan girip bize tecavüz etmesinden veya öldür-
mesinden korkuyorum.”

Lily’nin kendini Bobby Hernandez’e zincirlenmiş hayal etmesi
gibi, kızı da onu hayatının en kahredici tecrübesiyle bütünleştirir-
yordu. Niye bu vahşete sebep olan adamlar, ne gibi bir yara açtık-
larını anlamıyorlardı? Shana’nın suyundan bir yudum aldı, şişeyi
geri verdi. “Gül fidanlarının önemini anlamıyorum.”

Shana öne eğildi, dirseklerini dizine dayayıp elleriyle yüzünü
sıvazladı. “O gece, camlar açıldı,” dedi. “Onun vücudunun nasıl
pis koktuğunu hatırlıyorum, sonra her şeyi sildim.” Annesine dön-
dü. “O bana o berbat şeyleri yaparken, tek hatırladığım güllerin
kokusu.”

Lily, kızının Kuzey Hollywood’daki dubleksinin önüne o ak-
şam saat sekiz otuzda vardı. Shana’nın duygularını açmasından
sonra onu Santa Barbara’ya gelmeye zorlamak olmazdı. Bir kafe-
de durmuşlar ve yemek yemişlerdi, yemek sessiz geçmişti. Cesa-

retini toplayıp Shana'ya babasının tutuklandığını söylemek için en iyi yolun ona bir araba kiralamak olduğuna karar verdi.

“Niçin babam hâlâ evde değil?” dedi kızı. “Şimdi, gerçekten merak ettim.”

Lily salonda bir ışık gördü. “Sen bu sabah ışıkları açık mı bıraktın?”

“Hatırlamıyorum.” Shana arabadan çıkmaya davrandı.

“Daha içeri girme,” dedi annesi, elinden yakalayarak. Shana'nın gözleri açıldı. “Dün gece gördüğüm adam geri gelip içeri mi girdi yoksa?”

“Hayır, hayır,” dedi Lily yutkunarak. “Herhalde babandır.”

Shana boş giriş yoluna baktı, “Babam geldiyse, arabam nerede?”

“Polis el koydu,” dedi Lily, ona dönerek. “Baban dün gece tutuklandı. Onun için benimle gelmeni istedim. Senin arabasız hareket edemeyeceğini biliyorum. Üzülme, sana bir araba kiralamak için gerekeni yapacağım.”

Shana konsolun altını tekmeleyerek, “Kahretsin,” dedi. “Bir kere daha içkili araba kullanma tutuklanması. Biliyordum, anne. Ben dün gece ondan araba anahtarlarını geri aldım. Gene de dışarı çıktı, Allah kahretsin.”

Lily elinden geldiğince sakin olmaya çalışarak olanları anlattı. Shana babasının sadece tutuklanmadığını fakat bir yayaya çarpıp öldürdüğünü duyunca kendini kaybetti ve ağlamaya başladı. “Onu görmek istemiyorum,” diye bağırdı. “Onun gözlerini oya-bilirim, budala sersem. Beni Santa Barbara'ya götür. Çin'e götür. Nereye götürürsen götür.”

“Sakin ol,” dedi Lily. “Ben de aynı tepkiyi gösterdim. Sinirlenmen hiçbir şeyi çözümülemez. Önce içeri girelim. Ola ki baban henüz serbest bırakılmamıştır ve sen ışıkları açık unutmuşsundur. Onun evde olmadığından emin olunca, senin öteberilerini toplar ve otelde kalırız. Sabah ilk iş olarak, sana yurttan bir yer bulup

bulamayacağımıza bakarız. Olmazsa, babanı evden atarım, sen de kendine evi paylaşacak bir arkadaş bulmak için ilan verirsin.”

“Baktığın o büyük dava ne olacak?” diye sordu Shana, bir kâğıt mendil alıp burnunu sildi. “Biliyorsun, şu zehirlenen küçük kız? Ben babamın sebep olduğu bu pisliğin senin işine engel olmasını istemiyorum. Senin uğraşın çok önemli.”

“Ben burada kalmayı tercih ederim. Yarın sabah işleri ele alırım. Her ikimizin de iyi bir uykuya ihtiyacı var.” Lily arabadan çıktı. Cep telefonunu tedbir olarak yanına aldı. John’la karşılaşmak yeterince tatsızdı, fakat serbest dolaşan Marco Curazon’la karşılaşırса daha berbat şeyler olabilirdi.

Kapının önüne geldiğinde, evin yedek anahtarını yanına almadığını fark etti. Shana’nın anahtarını almak üzere arabaya dönecekti ki kapının açık olduğunu fark etti. John’un eve dönmek için vasıta bulduğuna karar verdi ve içeri girdi. Oturma odası boştu, mutfaktaki telefon çalışıyordu. Telefonun çalması durdu, fakat eşinin sesini duymadı.

133

“John,” diye seslendi. “Burada mısınız?”

Lily dubleksin arka tarafından gelen sesler duydu. “Şimdi, budalaca oyunlar oynamanın sırası değil, John. Evdeysen ses ver yoksa polis çağıracağım.”

İçinden bir ses ona dışarı çıkmasını söyledi. Geriye döndü, az kalsın merdivenlerde ayağı kayıp düşecekti. Arabada anahtarını yokladı, nihayet kontak anahtarını bulup arabayı çalıştırdı.

“Ne oluyor?” diye sordu Shana. “Niçin kalıp, eşyalarımı almadık? Babam evde miydi yoksa yok muydu?”

Hızla uzaklaşırken, annesi, “Bilmiyorum,” dedi. “Kapı açıktı. Acayip sesler duydum.”

“Belki babam banyodaydı ve seni duymadı. Gittikçe ağır işitiğini düşünüyorum. Son zamanlarda televizyonun sesini o kadar açıyor ki, çalışmakta güçlük çekiyorum.”

Lily birkaç blok ileride arabayı kenara çekip park etti. “Sana söyleyeceğimi iyi dinle, Shana. Bir şeyin yolunda gitmediğini

hissettiğinde, içgüdüne güven. Kapının açık olduğunu fark eder etmez, oradan ayrılmalıydım. Eminim içerde biri vardı, fakat baban olduğunu zannetmiyorum.”

Lily cep telefonundan 911’i tuşladı, polis ekibinin onlarla dublekste buluşmasını istedi. Kadın santral memuru bilgisayarındaki adrese bakarak, “Biz dün gece iki defa oraya gitmişiz,” dedi. Polis ekibi Shana’yı UCLA kampusunda bulamayınca, Hope Caruthers, dedektif Osborne’un talimatına uymuş ve Shana’nın sorğu için getirilmesini emretmişti. Santral memuru ekranı kaydırıp bir başka ekrana geçince uyarı bültenini okudu ve sordu, “Shana Forrester’in akrabası mısınız?”

134 “Evet,” diye cevapladı Lily, başka bir ekip göndermekten kaçındıklarını düşünerek. “Ben annesiyim. Dün gece aradığımda, başka bir şehirdeydim. Biraz önce kızımı eve getirdiğimde, ön kapıyı açık buldum, ışıklar yanıyordu ve içerden tuhaf sesler geliyordu.”

“Şimdi neredesiniz?”

Lily sokak levhasına baktı. “Cliff Road 1300 numaranın önündeyiz.”

Santral devam etti, “Arabanızın cinsi nedir?”

“1996 model siyah bir Audi.”

“Kızınız sizinle mi?”

“Evet,” dedi Lily Shana’nın elini sıkıca tutarak.

“Polisleri orada bekleyin,” dedi santral. “Onlar sizinle temasa geçmeden önce eve bakacaklar.”

“Hey, bir dakika,” dedi Lily. “Eski eşimin evde olma ihtimali var. Polislerin onu hırsız zannedip vurmasını istemem.”

Hemem hemen yirmi dakika sonra polis ekibi Audi’nin arkasında durdu, farları arabanın içini aydınlattı. Shana, başı cama dayalı uyuyakalmıştı. Lily onu uyandırmadan arabadan çıkmaya çalıştı. Kızı, Lily kapıyı açar açmaz uyanarak, “Neredeyim?” dedi. “Korkunç bir rüya görüyordum. Bir bina yıkılmıştı, ben de tüm enkazın altına gömülmüştüm.”

“Burada kal,” dedi Lily. “Ben polisle konuşurum.”

İki polis memuru birbirlerinden ayrılarak, arabanın iki yanına doğru geldiler. “Siz Lily Forrester mısınız?” diye sordu. Gary Stafford şişman, yirmisinde bir sarışındı.

“Evet,” dedi. “Evde ne buldunuz?”

“Eve zorla girildiğine dair bir işaretle karşılaşmadık. Tabii, bir davetsiz misafiri ürkütmüş de olabilirsiniz. Eve döndüğünüzde bakın bakalım kayıp eşyalar var mı.”

Lily ayağını arabaya atarken, “Kızımın evi,” dedi. “Teşekkür ederim, memur bey.”

Stafford kapıyı tutarak, “Ee... Bayan Forrester,” dedi. “Üzgünüm, fakat kızınızı Polis Merkezi’ne götüreceğiz. İsterseniz siz de gelebilirsiniz, fakat o bir yetişkin, biz onu sorgularken sizin orada bulunmanız gerekmiyor.”

Lily donup kaldı. Sorgu kelimesi kulaklarında çınladı. “Bu da nedir, memur bey? Kızım bir suç mu işledi?”

“Kimse böyle bir şey söylemedi, efendim.” Memur Stafford devriye arabasına baktı. Kadın ortağı Shana’nın kimliğini tespit etmek için ehliyetini görmek istiyordu. Shana sırt çantasından cüzdanını çıkardı, ehliyetini aldı, sonra tedirgin bir halde annesine baktı. “John Forrester, dün gece arabayla adam öldürmekten demin baktığımız adresin önünde tutuklandı,” diye devam etti. “Kazada kullanılan araba Shana Forrester ismine kayıtlı.”

Shana vücudunu arabaya yapıştırarak, “Bu kadın onunla gitmemi söylüyor,” diye bağırdı. “Anlamıyorum. Beni tutuklayacaklar mı? Allahım... bu olamaz. Niçin benim o insanı öldürdüğümü düşünsünler.”

Lily onun yanına koşarak, “Paniğe kapılma,” dedi. “Sana bazı sorular sormak istiyorlar. Seni kimse tutuklamayacak, incitmeyecek.”

Stafford yanlarına geldi. Lily, Shana’ya sarılarak, “Bu iş yarın sabahı bekleyemez mi?” diye sordu. “Ben ona babasının tutuklandığını şimdi söyledim. Bunun onu ne kadar üzdüğünü tahmin

edersiniz. Söz veriyorum, sabah ilk iş onu getiririm. Bütün yapacağınız bana adresi vermek.”

“Soruşturmayla ilgilenen polis memuru ben değilim,” diye açıkladı Stafford, Lily’nin gözlerinin altındaki morluğu, Shana’nın yüzündeki paniği görebiliyordu. “Santral memuruna sorup, sizin bulunmanız için bülten çıkartan dedektiflerin kim olduğunu öğrenir, onların bunu kabul edip etmeyeceğini sorarım.”

“Gerçekten, teşekkür ederim,” dedi Lily. “Saat on oldu. Her ikimiz de bitkiniz.”

Stafford, ekip arabasına döndü, santrali araya sokmamak için soruşturma bürosunun seyyar telefonundan aradı. Dedektiflerin, işten ayrıldıklarını öğrenince, Hope Carruthers’ın evine bağlanmalarını istedi.

“Hem Lily hem Shana Forrester elinizde öyle mi?” diye sordu Carruthers, evindeki televizyonu kapatarak.

Stafford “Evet,” dedi, arabanın ön camından, perişan görünümlü iki kadına gözlerini kısarak baktı. “Doğrusunu isterseniz sıkılmış limon gibi görünüyorlar. Bu gece kızı içeri almamızı istediğinizden emin misiniz? Sadece sorgu için istenmiyor mu? Annesi yarın sabah onu getireceğine yemin ediyor.”

“Kesinlikle olmaz,” dedi Carruthers, Osborne’un Shana Forrester’ı sorguya çekmeye ne kadar hevesli olduğunun bilincindeydi. Lily’nin kızıyla beraber olması da ikramiyeydi. “Onları Burbank Polis Merkezi’ne en kısa zamanda getir. Ben de şu anda kapıdan çıkıyorum.”

“Arabaları ne olacak?”

Dedektif, “Bırak annesi kullansın,” dedi, silahını ve polis rozetini masanın üstünden aldı.

“Onların peşinden ayrılma, Stafford. Senin hayal edemeyeceğin kadar büyük işler dönüyor.”

Henry Middleton, Montecito'nun ardındaki tepelerin yama-cında bulunan altı yüz metre karelik evinin yatak odasına girdi. Eşi Carolyn, dört direkli yatağın üstüne giyinik halde uzanmıştı. "O kaşmir süvetere beş yüz dolar toslamıştın," dedi. "Bu israftan sonra onunla uyuman gülünç, bilhassa her şeyimizi kaybetmeye ramak kalmışken."

Carolyn kocasına bakmadan, yanına döndü. "Hastaneden eve ancak altıda dönebildim. Maggie işi bıraktı, onun için tekrar evden fırlayıp çocuklara yiyecek almaya gittim. Hareket edemeyecek kadar bitkinim, elbiseleri çıkaracak gücüm yok."

Middleton ayakkabılarını ayağından odanın ortasına fırlattı. "Ben dün geceyi boktan hapisane hücresinde geçirdim, sen ölmek üzere olan kızını ziyaret ettiğin için yorgunsun, öyle mi? İnsaf et, Carolyn."

Carolyn onu, "Kapa çeneni, Henry," diye tersledi. "Betsy bir kriz daha geçirdi. Sadece o da değil, o kadın savcı hastaneye geldi ve bilgi almak için beni sorguya çekti."

Henry'nin ağzı açık kaldı. "Hastaneye mi? Lily Forrester hastanede miydi?"

“Şimdi ben ne söyledim?” Carolyn eşine yiyecekmiş gibi baktı. “Bir gece hapiste yatmak seni sağır mı etti?”

Henry yatağa, onun yanına oturdu, yüzü endişeyle doluydu. “Forrester sana ne sordu? Aman Allahım, benim geleceğim söz konusu. Sana, avukatın yanında olmadıkça kimseyle konuşma demedim mi?”

Carolyn ayağının topuğuyla onu ayağa kalkmaktan başka çaresi kalmayınca kadar itti. “Ona hiçbir şey söylemedim,” dedi. “Çocuk gibi hareket etmekten vazgeç, Henry. Biliyorsun, seni mahkûm edemezler. Elllerinde yeterli delil yok.” Uzandı, komodinin üstünden bir şişe aldı ve avcuna birkaç tane hap boşalttı, sonra hapları bir bardak şarapla yuttu.

Eşi zorla şişeyi elinden aldı, etiketini okudu. “Bu Betsy’nin kriz hapları. Allah aşkına, niye onun haplarını alıyorsun?”

“Neden olmasın?” dedi Carolyn yüzünde durgun görünümle. “Aylardır alıyorum. Dikkat etmediysen, sinirlerim harap ve bütün gün o metal iskemlede oturmaktan sırt ağrım beni öldürüyor.”

Henry parmaklarını saçlarının arasından geçirerek, “Niçin başka bir iskemle getirmelerini istemiyorsun?” dedi.

Carolyn, “Orası rahibeler tarafından işletiliyor, kalın kafalı,” diye bağırdı. “Koca yerde bir rahat sandalye yok. Hatta hastane donanımı bile bin yıllık gibi duruyor.”

“Bu Betsy’nin haplarını almanın sebebi olamaz.”

“Onlar kas gevşetici,” dedi, şarabın kalanını içti, sonra bardağı masaya bıraktı. “Benim rahatlamama yardımcı oluyor. İçki artık işe yaramıyor, hatta sert olanı bile.”

Henry elinde hap şişesiyle yatağın önünde ileri geri yürüyerek, “Sen bir aptalsın,” dedi. “Aşırı dozdan gidebilirsin. Ben doktor değilim ama böyle bir ilacı alkolle karıştırmaman gerektiğinden eminim. Sana bir şey olursa, polis beni, seni de Betsy gibi öldürmeye çalışmakla suçlayacaktır.”

Carolyn gülümsedi. “Belki de fazla alırım.”

“Niçin böyle söylüyorsun?” diye sordu Henry. “Çektiklerim yeterli değil mi? Beni öldürmelerini mi istiyorsun?”

Carolyn aksi bir yüz ifadesiyle yatakta doğrulup oturdu. “Ben her şeyin şimdiye kadar biteceğini düşünmüştüm.”

“Bu daha başlangıç,” dedi eşi, hâlâ durumun ne kadar kötü olduğunu kavramaya çalışıyordu. “İlk celsede jüri seçiliyor, sonra esas duruşma oluyor. Fowler’ın bana söylediğine göre, bir yıl hatta daha fazla sürebilirmiş.”

“Ben duruşmadan bahsetmiyorum,” dedi Carolyn, koyu kırmızı tırnak cilasındaki kırığa bakarak. “Ben hayatımın her gününü hastanede geçiremem. Sen, herkes benim ne kadar fedakâr bir anne olduğumu görsün diye benim gitmemde ısrar ediyorsun. Benim bunu niye ispatlamam gerekiyor? Betsy şu anda bir bitkidir farksız.”

139

Henry Middleton onun üstüne atılıp, omuzlarından yakaladı. “O senin kızın, İsa aşkına.”

Carolyn, “Ellerini üstümden çek,” diye hırladı, ondan kurtulmak için kollarını ileri uzattı. “Makineyi durdurmaya karar vermiştik. Tatile çıkar, bu durumu geride bırakmış oluruz derken, şimdi buraya yapıştım. Şehir kulübüne bile gidemiyorum.”

Henry’nin dili tutulmuştu. Gerçekten bu kadınla mı evlenmiş, ondan mı çocuk sahibi olmuştu? Bu kadını mı sonsuza kadar seveceğine yemin etmişti? Haplar ve alkol mü onu böyle konuşturuyordu, yoksa o her zaman böyleydi de kendisi bunu fark etmeyecek kadar kör müydü? Carolyn arkasına bir yastık daha koyarak, “Çocuklar okulda rahatsız,” diye devam etti. “Cathy dün eve ağlayarak geldi. Jacob sürekli odasında, kapısı da kapalı. Artık arkadaşlarını da getirmiyor.”

“Hiç olmazsa sen cinayete teşebbüsten yargılanmıyorsun,” dedi eşi. Çocuklarının karşılaştığı problemlerin pekâlâ farkındaydı. Kalbi kırılıyordu, fakat durumu düzeltmek için yapabileceği pek bir şey yoktu. “Betsy’yi makineden niçin ayıramayacağımızı biliyorsun, Carolyn. Ben ömür boyu hapis veya ölüm cezası alabilirim.”

Carolyn Middleton yataktan indi, parmağını ona doğru uzata-

rak, “Ben o çocuk doğduğu günden beri hapisteyim. Bunu unutmama, Henry. Sen tüm zamanını işinde, imparatorluğunu kurmakla, kendi kendini önemli hissetmekle geçiriyorsun.”

“Ben sadece hayatımı kazanmaya çalışıyorum,” dedi Henry. “Bunu senin için yaptım, Caroyln. Bunu çocuklar için yaptım. Sen onların en iyi okullara gitmelerini istedin. Her zaman yardımcılarımız oldu. Sen sanki Betsy’ye hep tek başına bakmış gibi davranıyorsun.”

“Şimdi yardımcımız yok,” dedi. “Hiç kimse cinayete teşebbüsten yargılanan birinin bulunduğu evde çalışmak, evden her çıkışında gazetecilerin hücumuna uğrar mıyım diye endişe etmek istemiyor. Bunun son bulması için bir yol bul, Henry.”

Henry bir iskemleye çöküp başını ellerinin arasına gömdü. Bir iki dakika sonra, başını kaldırıp ona baktı. “Nasıl? Söyle bana. Bu durumu ortadan kaldırmak mümkün mü? Çok geç, görmüyor musun? Kurtulmak için dayanmalıyız, dua et, sen haklı ol, beni delil yetersizliğinden mahkûm edemesinler. Fowler, savcılığın kamuoyu önünde küçük düşmemek için beni suçladığını düşünüyor.”

Carolyn ona buz gibi bir bakış fırlattı. “Sen problemleri halletmekte iyisin, Henry. Bana her zaman böyle söylemez miydin? Her zaman ben her şeyi hallederim diye övünmez miydin? Bir yol bul. Sen bulmazsan, ben bulacağım.”

O akşam, dokuz buçukta Dr. Christopher Logan’ın kusursuz görünümünü görmüştü. Güne o sabah dörtte başlamış, bir günde yedi yaşın altında iki hasta kaybetmişti. Yüzünü bir günlük sakal kaplamış, beyaz gömleği lekelenmiş ve buruşmuştu, koyu renk saçları tepesinde dimdik kalkmıştı. Çok yorulduğunda konuşması anlaşılmasız oluyordu. “Özür dilerim,” dedi rahibe Mary Luke, Saint Francis Hastanesi hemşire masasının üstünden uzanarak. “Hangi hasta dosyasını istemiştiniz?”

Logan, “Middleton,” diye mırıldandı. “Betsy Middleton.”

Rahibe Mary Luke kırk yaşlarında görünüyordu, fakat birkaç yıldır rahibelerle çalıştığından, doktor onların yaşını tahmin etmekten çoktan vazgeçmişti. Yüzü yuvarlak, gözleri parlak, cildi pürüzsüz, gözleri adeta şeffaf bir griydi. “Ben Betsy’yi saat on bir nöbetinde, yarım saat önce kontrol ettim,” dedi. “Dr. Logan niye eve gitmiyorsunuz? Çok yorucu bir gün geçirdiniz.”

“Ona bir bakayım diye düşündüm.”

“Zaman yakın değil mi?”

“Makineye bağlı veya makinesiz,” dedi doktor, kızın dosyasına göz atarak.

“Krizler mi?”

Logan metal dosyayı sertçe kapadı, metalin tınlaması koridor-
da yankılandı. “Krizler, Aicardi Sendromu olan hastaların bir par-
çasıdır,” diye açıkladı. “Striknin daha da şiddetlenmelerine yol
açtı. Bedeni de yeteri kadar kuvvetli değil.”

Rahibenin sesi yumuşak, teselli ediciydi. “Belki Tanrı onu kendi
yuvasına çağırıyor.”

“Tanrı birini evine çağırmak istiyorsa,” dedi Logan acıyla,
“Niye onu zehirleyen piçi çağırmadı?”

Küfür kullanmasına kızacağına, rahibenin sesi daha yumuşa-
dı. “Tanrı esrarengiz şekilde hareket eder.”

Logan koridorda yürüdü ve karartılmış hastane odasına girdi,
sessizce Betsy Middleton’ın yatağının yanında durdu. İki yıl ka-
tolik papaz okulunda okuduktan sonra, ruhları kurtarmaktansa
hayat kurtararak Tanrı’ya daha iyi hizmet edeceği inancıyla orayı
terk edip tıp okuluna girmişti. Doktor olarak dört yıl çalıştıktan
sonra, inancının tekrar denendiğinin bilincindeydi. Hayatı, kısa
süreyle tatmış bir çocuğun ölüm belgesini imzalamak, öyle derin
bir yara açıyordu ki, iyileşmesi aylar sürüyordu. Son zamanlarda
masum çocukların acı çekmesine izin veren yaratana tapmak he-
men hemen imkânsız oluyordu. Başlangıçta, acısını mihraba taşı-
yordu. Bir müddet, duaları ve Tanrı’ya inancı ona güç vermiş ve
işine dayanmayı kabullenmişti. Dünyanın antibiyotiğini yutmuş

gibi, Rahibe Mary Luke'un basmakalıp cevaplarına bağıışıklık kazanmıştı. Tanrı esrarengiz şekilde hareket edebilir, diye düşündü, fakat insanlar inanılmaz derecede kötü davranışlar sergiliyorlardı. Tanrı'nın onları durdurmak için yeteri kadar çok şey yapmadığını düşünüyordu. Bir çocuğun hastalıktan ölmesini görmek oldukça kötüydü, ama onları dünyaya getirenler tarafından kasten yapılan bir hareketten dolayı eriyip gitmesini seyretmek anlaşılır gibi değildi.

Yürüdü, elini Betsy Middleton'ı hayatta tutan aletin üzerine koydu, zayıf yüzüne, açık ağzına, görmeyen gözlerine baktı. Bu gün geçirdiği krizden ötürü bedeni yer yer çürümüşü. Birkaç ay önce krizler o kadar ağır olmuştu ki sol kol ve ayak bileğinde kırıklar meydana gelmişti. Onu kollarına alıp, hastaneden çıkarıp, belki de eve götürüp, güneş doğup sabah oluncaya ve bedeni sakinleşip ruhu karanlık zindanından kurtuluncaya kadar kollarında sallama dürtüsüne karşı koymaya çalıştı.

Henry Middleton'ı o kadar iyi tanımiyordu, yani onu bir katil olarak sınıflandıracak kadar. Tutuklanmadan önce Betsy'nin babası, haftada birkaç kere akşam saatlerinde onu ziyarete gelmişti. Kızının durumu hakkında onunla konuşurken dinlemiş ve sadece başını sallamıştı. Fakat Carolyn başkaydı. Her gün hastaneye gelmesine rağmen, onda öyle bir şey vardı ki kendisini rahatsız ediyordu. Davranışları o yönde olmasına rağmen, onun gerçekten merhametli, sevecen bir insan olduğunu hissetmiyordu. Bu tip bir kayıtsızlığı başka anne babalarda da görmüşü, hatta tıp mesleğinin mensupları arasında bile vardı. Bazen insanlar süregelen bir problemle yüzleştiklerinde, bekleme görevlerini yerine getirebilmek için hislerini bastırmak mecburiyetinde kalırlardı. Carolyn'ın tavrı daha ziyade huzursuz bir ilgisizlikti, sanki kızıyla ilgili her şeyden elini eteğini çekmeye hevesli gibiydi.

Kendine hüküm vermek için orada bulunmadığını hatırlattı. Onun rolü iyileştirmektir. Problem, artık kendini bir şıfacı gibi görmemesiydi. Şunu bilmiyordu: Betsy tüm tıbbi açıklamalara mey-

dan okuyan bilinmez bir dünyaya mı kayıp gitmişti, yoksa ulaşıl-
maz bir korku içinde mi sıkışıp kalmıştı? Beyin dalgaları nasıl
görünürse görünsün, küçük kızın kucaklanmayı, güneşi yüzünde
hissetmeyi, yemeğin tadını almayı, bir plajda yürürken ayakları-
nın altında sıcak kum tanelerini hissetmeyi özleyip özlemeyece-
ğini merak ediyordu. Yoksa ruhu bedeninden ayrılmış da, sadece
kısa ve trajik bir hayattan arta kalanlara mı bakıyordu?

Oradan ayrılmaya davranırken daha derin bir düşünce zihnini
kurcaladı. Acaba Betsy kendini zehirleyen kişinin kim olduğunu
biliyor muydu? Böyle düşünceler tartışılırdı, çünkü o ne bilirse
bilsin, söylemesi mümkün değildi.

Örtülerini düzeltip yaşam destek sistemini kontrol ederken
aklına başka bir şey geldi. Bildiği kadarıyla Betsy, hatta komanın
başlangıcında bugünkü kadar ağır durumda bile değilken, hiçbir
zaman babası odasında olduğunda kriz geçirmemişti. Cebinden
kalem fenerini çıkarıp, hasta dosyasını açtı ve kalın kâğıt yığı-
nını gözden geçirdi, önemli veya önemsiz olup olmadığından
emin olmadığı bir şey tekrar dikkatini çekti. Son bir yıldır Betsy
Middleton onun kalbini çalmıştı. Onun ölüm sertifikasını imza-
lama vakti de gelecekti, aynı gün bir iki saat aralıkla ölen ço-
cuklarınkini imzaladığı gibi. Elde edeceği bulgular ne kadar
küçük olursa olsun, onun bu duruma düşmesinden sorumlu olan
kişiyi bulmaya çalışmasının, Betsy'ye verilecek en güzel arma-
ğan olacağına karar verdi. Tabii bir cinayet davasıyla ilgilenme-
sinin bir sebebi de Lily Forrster'ı yakından tanıma fırsatıydı.

Chris Logan, bekârdı ve yalnızlık çekiyordu, savcı güzel, zeki
bir kadındı. Gençken karşı cinsten birisiyle ilişki kurmanın zevk-
lerinden papaz olmaya karar verdiği için vazgeçmişti. Papaz oku-
lundan ayrıldıktan sonra, tıp fakültesi onun tüm vaktini almış ve
ara sıra bir randevudan başka şey için imkânı olmamıştı. Alın-
ganlığı ve genç görünümü aldatıcıydı. Üç ay önce kırk yaşını dol-
durmuştu. Bugünlerde evlenme fantezileri kuruyordu. Çocukları
olmasını istiyor değildi, hastaları bu isteğini yeterince karşılıyor-

du. Kadınlara gelince, o kadar da saf değildi. Geçen yıllarda aşk maceraları yaşamıştı, fakat bunlar beceriksizce ve tatmin edici olmaktan uzaktı. Kiliseyle geçmiş bağlantısı, bir kadınla sürekli ilişki kurmasını imkânsız kılmıştı. Lily'yi sadece fiziksel olarak çarpıcı değil aynı zamanda birçok yönden çekici buluyordu. Oda-dan çıkıp, Rahibe Mary Luke'a Betsy'nin dosyasını verdi. "Biri-nin bu dosyanın kopyasını çıkartmasını temin edin, lütfen. Bets-y'nin durumunun bazı yönlerini boş zamanlarımda araştırmak istiyorum."

Rahibe, "Zaten yeteri kadar çok işiniz yok mu ki, bir de eve iş götüreceksiniz?" diye sordu, sabah vardiyasındakiler halletsin diye bir not yazıp dosyaya iliştiirdi.

Logan gülümseyerek, "Haklı olabilirsiniz," dedi. "Biliyor musunuz daha önce cinayet davasıyla ilgili bir şeyi gözden kaçırmışım."

Rahibe, "Hah," dedi, hafif kahkahası sessiz koridorda dalgalandı. "Bu şeyin güzel kızıl saçlı hukukçuyla ilgisi olmasın sakın?"

Dr. Logan'ın yüzü kızardı. "Beni her zaman şaşırtıyorsunuz. Buralarda bir adam sırrını saklayamaz mı?" Yürüdü, sonra durdu ve omzunun üstünden geri baktı, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Lily Forrester, dün hastaneye geldiğinde, siz görevde miydiniz? Sizi gördüğümü hatırlamıyorum."

Rahibe başını iki yana sallayarak, "Hayır," dedi. "Biz buna Tanrı ile bütünleşme diyoruz. Siz muhakkak manastır günlerinizden bir şeyler hatırlıyorsunuzdur."

Logan elini havaya kaldırdı, bıyık altından gülerek hole doğru birkaç adım attı. "Siz istediğinizi söyleyebilirsiniz," dedi. "Ben buna dedikodu derim." Parmağını şakayla ona doğru salladı. "Bu da bildiğiniz gibi günahtır, neredeyse ara sıra içtiğiniz sigaralar kadar kötüdür."

Eli göğsüne gitti. "Ben sigara içmiyorum. Neden beni böyle bir şeyle suçluyorsunuz?"

Logan bilgiççe, “İyi ama biri içiyor,” diye cevapladı. “Buradan her geçişimde sigara dumanı kokusu alıyorum. Suçlu kim?”

Rahibe Mary Luke, “Dudaklarım mühürlü,” dedi, başını eğip önündeki evrak işine döndü.

ON BEŞ

Burbank Polis Merkezi'nin sorgu odasında oturan Shana Forrester solgun ve bitkindi. Karakolda olmak, tecavüz olayıyla ilgili anılarını geri getirdi ve iriyarı, haşın yüzlü, sert tavırlı dedektifi korkutucu buldu. Kadın dedektife, "Bir bardak su alabilir miyim?" diye sordu, boğazı kurumuştu.

Hope elini kızın ince omzuna koydu. "Bir sodaya ne dersin? Binada bir içecek otomatımız var. Aç mısın? Sana çikolata veya başka bir şey getirmemi ister misin?"

"Su iyi gelir," dedi Shana, gözleri masanın öbür tarafında oturan annesinin gözlerine takıldı. Odaya girdiklerinden bu yana Mark Osborne hiç konuşmamıştı. Duvara dayanmış, bakışları Lily'den Shana'ya gidip geliyordu, iki kadının benzerliğine şaşırmıştı. Lily kollarını bağlayarak, "Başlayabilir miyiz?" dedi.

Osborne masanın etrafında döndü. "Karışıklık olmasın diye size Shana dememin bir sakıncası var mı?"

Shana, "Hayır," dedi.

"Antonio Vasquez adında bir genç tanıyor musunuz?"

"İsim bildik gelmiyor," dedi Shana. "Onu tanımam mı gerekiyor? Bunun kazayla ne ilgisi var?"

“Evet,” dedi Osborne, iskemlenin arkasını tutarak, “Vasquez UCLA’da öğrenciydi.”

Shana gözleriyle küçük odada dolaşan dedektifi izleyerek, “Orada okuyan binlerce öğrenci daha var,” dedi. “Sınıflarımız o kadar kalabalık ki, ben sınıf arkadaşlarımdan yarısının isimlerini bilmiyorum.”

“Dün gece saat sekizle on arasında neredeydiniz?”

“Evdeydim.” Tırnağını kemirdi, sonra ilave etti, “Bana bu Vasquez denen kişinin kim olduğunu söylemeyecek misiniz?”

“Antonio Vasquez öldürülen genç adamdı.”

Shana yerinde doğruldu. “Üzüldüm,” dedi. “Belki bana onun bir resmini gösterirseniz, size onun kampusta görüp görmediğimi söyleyebilirim. O benim arkadaşım değil, eğer öğrenmek istediğiniz bu ise.”

“Kaza sırasında nerede olduğunuza geri dönelim,” dedi Osborne, okuldan Shana Forrester ve Antonio Vasquez’in aynı dersleri alıp almadığını öğrenebileceğini biliyordu. “Evdeydim derken, Maplewood Drive’daki evden mi bahsediyorsunuz?”

Shana annesininkine benzer bir öfke belirtisiyle, “Evet!” dedi. “Bana nerede oturduğumu bilmediğinizi söylemeyin. Polis son yirmi dört saatte üç kere evime geldi. Annem sizleri gene çağırmasaydı, ben burada oturuyor olmazdım.”

Hırslı kız diye düşündü Osborne, eliyle çenesini sıvazladı ve sakallarını hissetti. Her zaman kızıl saçlıların çabuk parlayan tipler olarak tarif edilmelerini klişe olarak algılamıştı. John Forrester’in Lily hakkında açıkladıkları ve şimdi de kızının sorgu sırasında ona haddini bildirme cesareti, onun belki de insanın saç renginin karakteriyle ilgili olabileceğine karar vermesine sebep oldu. İşler öylesine karışmıştı ki, aslında eski cinayet olayıyla ilgili olarak Lily Forrester’la uğraşmaya niyetleri olmadığı halde, onu ve kızını görmek için yataktan çıkıp buraya kadar gelmiş ve duruma el koymuşlardı. Her iki kadının hikâyesi de ürkütücüydü, her ikisi de tecavüze uğramıştı, eski eşi karısını kaşarlanmış bir

gangsteri öldürmek ve bir şekilde kaçıp kurtulmakla suçluyordu. Şimdi de baba kız, masum bir gencin öldürülmesine karışmışlardı. Anladığı kadarıyla, cesetlerin sayısı artmaya başlamıştı, tüm aileyi mikroskop altına koymanın zamanı gelmişti. “Mustang’iniz biraz önce söylediğim saatlerde neredeydi?”

Shana mavi gözlerini kırpmadan, “Babamdaydı,” dedi. “Dondurma almak için markete gitti. Kendi arabasını birkaç ay önce sattı, ben de benim arabamı kullanmasına izin veriyorum.”

“Ne zaman?”

“Dokuzdan önce.”

“Saati daha kesin söyleyebilir misiniz?”

148

Shana hafızasını yokladı. “Baskin-Robbins’in kapalı olabileceğini düşündük,” dedi. “Hemen hemen eminim, babam saat sekiz elli gibi gitti. Belki birkaç dakika daha erken olabilir. Evimizdeki her saat başka bir zamanı gösterir. Doğru vakti gösteren benim kol saatimdir. Dün gece takmamıştım çünkü bir tez yazıyordum. Bilgisayarımdayken çalışırken bileğimde bir şey takılı olmasını sevmiyorum.”

Lily, kazanın olduğu saatte Shana’nın arabasının direksiyonunda olma ihtimalini ortadan kaldırma ümidiyle müdahale etti. “Elinizde dün gece polisi çağırdığım saatin kaydı yok mu?” Kızının polisten daha kuvvetli bir kanıtı olabilir miydi?

Dedektif Osborne masadan olay dosyasını aldı, açtı ve bilgisayar listelerinde çağrıldıktan sonra polislerin saat kaçta Shana ve John Forrester’in evine varıp ayrıldıklarına baktı. “Adli tabip ölüm saatini resmen bildirmedi,” dedi. Bu sırada Hope Carruthers geri geldi ve Shana’nın önüne bir bardak su koydu. “Kurbanın saat 21:00 ilâ 21:20 arasında yaralandığı tahmin ediliyor. Bayan Forrester, sizin kızınız için Santa Barbara’dan polise telefon ettiğiniz saat 21:38 olarak kaydedilmiş. Bu, Shana’ya kaza yerinden eve dönmesi ve sonra sizi arayıp evinin dışında birilerinin dolaştığını iddia etmesi için yeterli zaman bırakıyor.”

Shana, “Fakat polis geldiğinde araba orada yoktu,” diye itiraz etti. “Bu da arabayı benim kullanmadığı mı ispat etmez mi?”

Osborne devam etti, “Çağrıya gelen polisler, oradan 22:03’te ayrılırken beyaz bir Mustang’in eve geldiğini görmüşler. Siz genç çarptınız, eve geldiniz, sonra da babanızı oraya durumu halletmesi için mi yolladınız?”

Shana ayağa fırlayarak, “Daha neler!” diye bağırdı. “Ben böyle bir şeyi asla yapmam. Beni yalan söylemekle suçlamanıza içerledim.”

Dedektif onun sinirlenmesinden faydalanarak, “Ya siz ya babanız o çocuğu öldürdü,” dedi. “Kriminal laboratuvarı Mustang’in şasisinde maktulün bedeninden kopan et parçaları buldu.”

Shana’nın dudaklarının etrafı bembeyaz oldu, bir iki dakika sanki kusacakmış gibi öne eğildi. Lily ayağa fırladı. “Bu görüşme bitmiştir,” dedi sandalyesini masanın altına iterek. “Ben kızımı buraya sorularınızı cevaplasın diye getirdim, sorguya çekilsin diye değil. Babasını zaten tutukladınız. Biliyorum, çünkü kefaletini yatırdım. Burada durup, size en iyi şekilde yardımcı olmaya çalışan genç bir kıza zorbaca davranmanıza göz yumamam. Yetkinizi aştınız, Osborne. Böyle devam ederseniz, rozetinizi alırım.”

149

Osborne, “Ah, sahi mi?” dedi, gözleri birbirlerine kilitlendi.

“Niçin hepimiz daha sakın olmuyoruz?” dedi Hope, hâlâ masada oturan kişi oydu. “Biz sadece gerçeği bulmaya çalışıyoruz, Bayan Forrester. Siz bir savcısınız. Bu durumun önemini mutlaka anlıyorsunuzdur; korkunç bir cinayet işlendi.”

Shana meydan okur gibi başını salladı. “Arabamı ne zaman geri alabilirim?”

Lily çantasını ve Shana’nın sırt çantasını alarak, “Hadi gidelim,” dedi. “Senin araban şu anda bizim ilgilenmemiz gereken en son şey.”

Richard Fowler, eve söz verdiği gibi erken gitmek yerine bürodan Joyce’u aradı ve Ventura’da Collins Caddesi’nin köşesindeki Anamaagh Indian Restoranı’nda buluşmalarını istedi. Fakat umulmadık, hemen halledilmesi gereken meselelerin ortaya çık-

ması, Joyce'u orada bir saate yakın bekletmesine sebep oldu. Joyce kırmızı yapay deri döşemeli bir bölmede tek başına otururken aç karnına dört bira içmiş ve sarhoş olmuştu.

Alkolün etkisiyle dili dolaşarak, "Herkesin dakik olmasında ısrar edersin," dedi, "ama sen gecikince sorun olmaz. Sen önemli bir avukatsın. Ben kimim ki? Sadece, kendi işinin batmasını önlemeye çalışan budala bir kadın."

Richard, "Geç kalmaya niyetim yoktu," deyip, garsondan lokantanın özel şarabından getirmesini istedi. "Niçin kendine bir meze veya başka bir şey söylemedin?"

Joyce öne eğildi, göğüsleri masaya değiyordu, kızgın ve kavgacıydı. "Gitmem gerekirdi. Bunu yapmam gerekirdi, öyle değil mi? Burada tek başıma otururken kendimi ne kadar aptal hissettiğimi biliyor musun? Büronu tam yedi kere aradım."

"Benim iş saatlerinden sonra telefonlara cevap vermediğimi biliyorsun."

"Neredeydin?" dedi, sesi bütün restoranda duyuldu. "Başka bir kadınla birlikteydin değil mi? Niçin bana doğruyu söylemiyorsun? Bir haftadan uzun süredir benimle yatmadın. Herhalde başka bir yerde tatmin oluyorsun."

Richard, onun ithamlarına kulak asmayarak mönüyü aldı. Garson şarapla gelince, Joyce'un sevdiği yemeklerden ısmarladı, sonra peçetesini kucağına serdi. Onun davranışından, ilişkilerine son vermek için buranın, herhangi başka bir yer kadar uygun olacağına karar verdi. "Benimle mutlu olmadığın açık Joyce," dedi yumuşakça. "Sen harika bir kadınsın, fakat ikimizin de kendi yoluna gitme zamanı belki de gelmiştir."

Şok içinde arkasına yaslanarak, "Yanlış mı duyuyorum?" diye sordu. "Beni bir saatten fazla bekletme küstahlığından sonra, artık benimle birlikte olmak istemediğini mi söylemeye geldin?"

Richard koltukaltılarının terden ıslandığını hissetti. Sanki son beş dakikada restoranın sıcaklığı yirmi derece artmış gibiydi. Yakasını gevşeterek devam etti. "İstersen birbirimizi görebiliriz. Ben

artık beraber yaşamazsak daha iyi olur diye düşünüyorum. Büro-
da büyük bir baskı altındayım.”

“Seni rezil, aşağılık, bok herif,” diye bağırdı Joyce, yüzü kıp-
kırmızı ve kudurmuş gibiydi. “Evimi sattım. Nereye gidebilirim?
Buraya vals yapar gibi girip bana taşın diyorsun. Ben seninle üç
yıl yaşadım.”

“Sokakta kalmış sayılmazsın,” dedi Richard, ayrılmanın tah-
mininden daha güç olacağını algılayarak. “Sen evinin satışından
aldığın parayı borsaya yatırdın. İşin eskisi kadar kazanç getirme-
yebilir ama yatırımların son yıllarda göklere çıktı. Hemen bir ev
satın almak istemiyorsan bile her zaman kiralayabilirsin. Ben şu
anda özgür olmak istiyorum, Joyce. Sana istediğin ilgiyi göstere-
mem. Makul ol.”

Joyce gözyaşlarını akıtmamaya çalışarak, “Makul, elbette
evet,” dedi. “Beni sevdiğini zannediyordum, evleneceğimizi, bir
aile kuracağımızı. Senin için hayatımın üç yılını ziyan ettim. Baş-
ka birini buluncaya kadar, belki de çocuk sahibi olmak için yaşı-
m geçmiş olur. Bana büyük haksızlık ediyorsun. Beni kullandın, şimdi
de sanki bir çöpmüşüm gibi atıyorsun.”

Richard suçluluk duygusunun kabardığını hissetti. “Ben hiç-
bir zaman evlenmek istediğimi söylemedim,” dedi suratını asa-
rak. Esmer ve ufak tefek garson, dikkat çekmeden ısmarlanan
yemeği masaya bıraktı sonra çabucak kaçtı. “Bizim en büyük prob-
lemimiz, senin hiçbir zaman beni dinlememendi.” Şarap kadehi-
nin sapıyla oynayarak devam etti. “Ben başka çocuk istemiyo-
rum. Birkaç yıl sonra Greg evlenecek ve kendi ailesini kuracak. O
zaman torunlarım olacak. Sen daha ciddi bir beraberlik istiyor-
duysan, uzun zaman önce yoluna gitmeliydin. Benim bu konular
hakkındaki tutumumu biliyordun. Ben seni hiç aldatmadım.”

Joyce artık hıçkırıyordu, rimelleri akıyordu, bacakları masa-
nın altına yayılmıştı. Restorandaki insanlar onlara bakıyordu.
“Fakat ben düşünmüştüm ki...”

“Üzgünüm,” dedi Richard, içini çekerek. Tabaklardaki ye-

meklere baktı. Karnı açlıktan gurulduyordu, fakat yiyecek hali yoktu. Omzunun üzerinden garsonu aradı, ondan yiyecekleri kutulara koymasını ve hesabı getirmesini isteyecekti, böylece durum büsbütün çığırından çıkmadan gidebilirlerdi. “Biz lise öğrencisi değiliz, Joyce. Senin şu sırada işinle yoğun bir şekilde ilgilenmen gerekiyor. Benim de tüm enerjimi hukuk işlerime yöneltmem. Bu iş gerçekten duygusal bir kâbusa dönüştürmemiz gerekiyor mu? Biz bu ilişkiye iki uygar yetişkin gibi son veremez miyiz?”

Richard cüzdanını çıkartmak için elini cebine atarken, Joyce ayağa kalktı. Bir tabak körili tavuğu alıp ona doğru fırlattı, Richard’ın başı güç kurtuldu. Tabak arkasında yere çarparak parçalandı, fakat kahverengi sarı sos üstüne, başına, kravatına, hatta cep telefonuna sıçradı. Sandalyesini arkaya itti, kucağından yapış yapış tavukları ayıkladı. Joyce masanın etrafını döndü, şarap bardağını aldı ve kırmızı sıvıyı adamın başından aşağı boşalttı. Sonra da restorandan çıktı, gitti.

Restoran sahibi birkaç garsonla birlikte koşarak geldi ve Richard’a bozuk şivesiyle bağırmaya başladı. Richard’ın anlayabildiği tek kelime ‘polis’ oldu. Ellerini yukarı kaldırdı. “Öderim,” dedi. “Rica ederim, polis çağırmayın.” Cüzdanından iki adet yüz dolar çıkarıp, restoran sahibine verdi. Ceketini çıkarıp sandalyelerden birinin arkasına geçirdi, zaten mahvolmuştu. “Bakın,” dedi ceketini göstererek, “Size bir de hediye bırakıyorum.”

Restoran sahibi yumruğunu salladı ve bir ağız dolusu, küfür olması muhtemel söz söyledi. Richard aldırmadan cep telefonunu bir kâğıt peçeteye sardı ve hızla restoranın arka kapısından çıktı. Bu yemek de burada bitti diye düşünüp, arabasını bürosuna doğru sürdü. Bürosuna bir duş yaptırıp, yatak olabilen kanepi koyması boşuna değildi, kadın onunla yaşadığı müddetçe bütün harcamaları üstüne almayı teklif etmesi cömertliği çok aşmıştı. Böyle davranınca yolun sonuna gelindiğinde şikâyet edecek daha az şey

oluyordu. Evine dönmeye korkmak deliceydi, fakat bir beraberlik son bulunca bazı şeyler çirkinleşiyordu. Yarın Joyce’a telefon edip, evden çıkması için bir hafta zaman tanıyacaktı. Reddederse, mahkeme kararı alacaktı.

ON ALTI

Perdeler kapalı, pencereler kilitli olduğu halde, perşembe sabahı güneş Lily'nin Montecito'daki yatak odasını pırıl pırıl aydınlatıyordu. Karakoldan ayrıldıktan sonra doğru Santa Barbara'ya gitmek üzere yola çıkmışlardı, arabada bir battaniye bulan Lily, Shana'nın uzun yol boyunca arkada kıvrılması için ısrar etmişti. İçinde bulundukları durumda, babasını görmesi söz konusu olmadığına göre, birkaç gün dersleri kaçırmaması, her ikisinin içinde bulundukları problemlerle karşılaştırıldığında önemsiz sayılırdı. Lily pembe havlu bir bornoz giyerek, Shana'nın iyi olup olmadığından emin olmak için misafir yatak odasına bir göz atıp, kahve yapmak üzere mutfaka yürüdü. Çalar saatini kurmayı unutmuştu ve saat dokuzu geçiyordu. Genellikle, güneş doğmadan uyanırdı, fakat dün gecenin olayları kimi olsa tüketirdi. Kahve hazır olunca, kendine bir fincan doldurdu ve küçük verandaya çıkıp, cep telefonundan Matt Kingsley'i aradı. Ona o gün işe gelemeyeceğini bildirdi.

“Grip mi oldun?” diye sordu genç savcı. “Biliyor musun? Salgın var. Herkesin grip aşısı olmasını öğütüyorlar.”

“Hasta değilim,” dedi Lily. “Başka bir şey oldu. Brennan'a

söyle bir izin günü kullanıyorum. Benim randevularıma senin gitmen gerekiyor.”

“Ters bir şey mi oldu?”

“Kızım beklenmedik bir şekilde şehre geldi. Bazı şeyleri benim yerime halletmene gerçekten minnettar olurum. Senin bugünkü programın nasıl?”

“Oldukça hafif,” dedi, bilgisayarına bakarak. “Sabah iki mahkemem var. Her ikisi de suçlama olduğuna göre, mahkemeye girip, çabuk çıkarım. Günün çoğunu Middleton’a ayırmıştım.”

“İyi,” dedi Lily. “Senin yapmanı istediğim şu. Hazır mısın?”
“Söyle.”

“Ron Spencer’ı ara ve müvekkili, şiddet uygulamakla suçlanan Mervin Hatteras’a teklif ettiğimiz anlaşmanın ayrıntılarını gözden geçirin. Anlaşma toplantısı gelecek hafta. Ben, onların herhangi budalaca bir davranışta bulunarak beni davayı mahkemeye götürmeye zorlamalarını istemiyorum. Dosyayı bulmakta güçlük çekmezsın. Masamın üstünde duruyor.”

Kingsley, “Ben bu Hatteras denen adamın adını bile işitmedim,” diye sızlandı. Hiçbir şey bilmediği bir davanın kendine bırakıldığını düşünüyordu.

“Böcek dedikleri adam, hatırladın mı?” dedi Lily. “Şu sabıkalı uyuşturucu satıcısı, rekabeti ortadan kaldırmak isteyen. Spencer’a söyle, müvekkili şiddet uygulamaktan suçlu olduğunu itiraf ederse, ben karşılığında iki yıl hapis cezasını kabul ederim. Müvekkili kabul ederse, hapis cezasını düşürürüz ve davayı rafa kaldırırız. Mervin’in bıçakladığı adamın bir mil uzunluğunda sabıkası var ve bu sabıkalar çok şiddet içeren olaylar.”

“Tamam,” dedi Kingsley. “Başka bir şey var mı?”

Lily, “Lenora, Deborah Saginaw’ı sorguladı,” diye devam etti. “Bentley çocuk tacizindeki kurban. Ben onunla konuşma şansını bulamadım. Kurbandan daha ne gibi bilgiler almış, öğren, sonra bana raporunu eve e-postayla ulaştırmasını söyle. Eminim bu dava mahkeme edilecek, onun için bizim elimizin kuvvetli olması gerekli.”

Kingsley, olanca süratiyle not alıyordu, fakat Lily hızlandıkça ona yetişmek güçleşiyordu. “Yarın işe gelmiyor musun?”

Lily evin kapısına bakarak, “Şu anda emin değilim,” dedi. “Middleton hakkında laboratuardan ne öğrendin? Yeni bir şey var mı?”

“Eh,” dedi, kendini bildiği konuda rahat hissederek, “Striknin hakkında her şeyi öğrenmeye çalışıyorum. Biliyor musun, uyuşturucu satıcıları, kokain, eroin ve anfetaminlere karıştırmak için kullanıyorlarmış.”

“Hayır,” dedi Lily, bu bilginin davayla ne ilgisi olabileceğini merak ediyordu. “Benim uzmanlık alanıma narkotik davaları pek girmiyor. Ben, uyuşturuculara bebek müshilleri ya da onun gibi şeyler karıştırdıklarını duymuştum.”

“Laboratuardaki Adams, bana bir yığın uyuşturucu satıcısının striknin kullandığını çünkü insanları tıpkı kullanmaya alışık oldukları yasadışı uyuşturucular gibi canlandırdığını söyledi. Striknin, görme, işitme ve dokunma duyularını aşırı derece uyarıyormuş. Öyle ki, bu maddeyi alan insanlara LSD veya benzeri bir şey aldıklarını düşündürüyormuş.” Durdu, laboratuvarın verdiği notlara baktı. “Striknin yıllar önce hastanelerde aşırı dozda barbitrat alımı vakalarında panzehir olarak ve bazı başka tıbbi problemlerin tedavisinde de kullanılıyormuş.”

“Bizi antika tıbbi tedaviler ilgilendirmiyor, Matt.”

“Biliyorum,” dedi. “Bilmen gerekir diye düşündüm; bir uyuşturucu satıcısının bir dükkâna girip fare problemim var demesi yeterli. Birçok fare ve böcek ilacında konsantre miktarda striknin bulunuyor.”

Lily onun yüzünden vaktinin boşa harcadığını düşünerek, “Bunları zaten öğrenmiştik,” dedi. “Çoğu insan zaten ilaçlama şirketlerini çağırıyor. Jake Nash ve SOS’cileri, yani Middleton’ın striknin temin ettiği yeri bulan sensin.”

“Telefonu kapatma,” dedi Kingsley, “Öbür telefona cevap vermeliyim.”

Lily beklerken, onun söylediklerini düşündü. Betsy Middleton strikninli bir şeker yemişti. Laboratuvar, çilek biçimindeki şekerde striknin emareleri bulmuştu. Middleton'lar şekerin Betsy'ye Cadılar Bayramı akşamı, bilinmeyen bir yerde verildiğini iddia etmişlerdi. Çocuğun bedeninde, tedavi için aldığı ilaçlardan ve strikninden başka uyuşturucu veya kimyevi madde bulunmamıştı. Betsy ilkyardıma getirildiğinde, doktorlar krizle beraber görülen diğer belirtiyi hastalığına bağlamışlardı. Üç gün geçtikten sonra doktorlar sıra dışı bir durumdan şüphelenmişler ve toksikoloji raporu istemişlerdi. Aradan zaman geçtikten sonra, birçok anfetamin gibi, kokain gibi uyuşturucuların izleri bulunamazdı, çünkü bu gibi narkotikler insanın sisteminden süratle çıkardı.

"Affedersin," dedi Kingsley, tekrar telefona gelerek. "Mahkemenin arıyorlardı, yoksa cevap vermezdim. Nerede kalmıştık?"

Lily'nin beyni uyuşuyordu. "Belki de bu kokain işiyle bir yere varırsın," dedi. "Bizim, Betsy'nin striknini bir tür şekerle aldığını düşünmemize sebep olan şey Middleton'ların böyle söylemesiydi. Onlar, polise adli tıp laboratuvarına yollanmak üzere bitmiş şeker çubuklarını bile verdiler."

"Sebebi, polisin striknini Cadılar Bayramı şekerlerine bir delinin koyduğuna inanmasını istemeleriydi," dedi Kingsley. "Biz Henry'nin yaptığını biliyoruz, Lily. Aynı şekerden satın aldığını gören şahidimiz var. Üstelik son beş on yılda Cadılar Bayramı şekerlerinin suça alet edildiği pek az olay oldu. Çoğu sorumluluk sahibi anne baba çocuklarının yediği şekerleri yakından kontrol ediyor."

"Betsy'nin şekeri kapıp onların bakmadığı bir anda yediğini iddia ediyorlar," dedi Lily. "Zihinsel ve fiziksel engelli olduğundan, Middleton böyle inanılır bir hikâyeye uydurduğu için kendisiyle gurur duyuyordur. Onun, insanların Cadılar Bayramı'nda şekerlere jilet veya benzeri şeyler koydukları günleri anımsadığından eminim. Hatırla, kendini suçlunun yerine koyup düşün."

"Çalışıyorum, Lily," dedi Kingsley, yorgunluktan içini çekerek. "Benim, bu davaya günde kaç saat harcadığımı bilemezsin."

“Büyüklerle oynamak istiyorsan, buna alışmalısın. Mahkeme yaklaştıkça, günde iki saat uyuyabilirsen talihli sayılırsın.”

Matt onun kendisini çok hırpaladığını anlatmak istercesine, “Of Tanrım,” dedi.

“İyi denemeydi Kingsley,” dedi Lily. “Ama bence ödevini kendin yap.”

Verandanın ön tarafında asılı sepetlerde bitkiler vardı. Lily uzandı ve ölü bir yaprağı koparttı. Sonra sırtını tahta sütunlardan birine dayadı. “Henry Middleton’ı mahkûm etmeden,” diye açıkladı, “Tam ne olduğunu bilmemiz gerekli, sadece suçun işlendiği zannedilen gece değil, o geceye gelinceye kadar neler olduğunu. Ya Henry ya da o evde bir başkası kokain yahut içinde striknin bulunan başka bir uyuşturucu kullanıyorsa? Ben devamlı kokain diyorum çünkü Middleton’lar zengin, bu tip uyuşturucunun da genellikle paralı insanlar tarafından kullanıldığı görülüyor. Ya Betsy onların malı sakladıkları yeri kazara bulmuş, almışsa? O zaman, olanlar böyle bir şeyi bir örtbas etmek için yapılmış olabilir.”

“Jake Nash ne olacak?” diye sordu Kingsley. “Biz, Middleton’ın Betsy’yi sigortadan para almak için zehirlediğini ileri sürmüyor muyuz? Sen öyle konuşuyorsun ki topu stattan dışarı atıyorsun.”

“İnsan birini mahkûm ettirmek için her şeyi göze alırsa,” diye izah etti Lily, “olabileceğine inandığı her şeyin üstüne atlar. Ben senin Nash’i bulma başarını hiçe saymaya çalışmıyorum. Fakat kendine sor, bu adam gerçekten ne gördü? Middleton’ın yan taraftaki böcek ilaçlama şirketine yürüdüğünü ve orada çalışanlarla konuştuğunu, sonra cebinden kola şişesini düşünce garip davrandığını. Biz, jüriyi Middleton’ın gündüz gözüyle bu insanlardan striknin çaldığına, sonra da kola şişesine koyup sakladığına ikna etmeliyiz, çünkü senin biraz önce vurguladığın gibi, striknini başka kaynaklardan kolayca elde etmesi de mümkün.”

“Dur bir dakika, dur,” dedi avukat, büsbütün heyecanlanmıştı.

“Ben sadece ilginç olduğunu düşündüğüm için kokainden bahsettim. Unutma ki çoğu insan, hatta uyuşturucu satıcıları, bahsettiğim maddeleri satın almakta bir problemle karşılaşmayabilirler. Fakat Middleton, bir uyuşturucu satıcısı değil, Lily. O strikmini haşere veya fare öldürmek için almadı. O kendi kızına karşı korkunç bir suç işlemek için hazırlık yapıyordu.”

“Anlamıyor musun?” dedi Lily, genç avukatın açığa çıkardığı ihtimaller bakımından hâlâ heyecanlıydı. “Gün görmüş kişilerden oluşan Santa Barbara jürisini, birbirine sıkı sıkıya bağlı topluluklarının kiliseye düzenli olarak devam eden zengin üyelerinden birinin aslında engelli kızını zehirleyecek denli zalim herifin biri olduğuna inandırmamız çok güç olacak. Çubuk faktörü belki de düşündüğünden çok daha mühimdir. İnsanlar kokain çekmek için ne kullanıyorlar?”

“Rulo yaptıkları parayı,” diye cevapladı Kingsley, bir zamanlar okuduğu bir raporda, tedavüldeki banknotların yarısında kokain izlerine rastlandığının yazdığını hatırlayarak.

“İnce çubuklar da kullanıyorlar,” dedi Lily. O anda, gözlerini ovuşturan Shana’nın kapı aralığında durduğunu gördü. “Bunları sonra konuşuruz. Üstünde düşün de, bakalım işimize yarayacak mı? Biz kulağa hoş geldiği için sebep uyduramayız. Şüphe götürmeyecek şekilde ispat etmemiz gerek. Unutma ki, mahkeme başladığında, Betsy hayatta olmayabilir. Jüriden bir adamı ölüme mahkûm etmesini istediğimizde, gerçeğe tam olarak ulaştığımızdan emin olmalıyız.”

Kingsley konuşmadan yutkundu. “Seni duydum.”

Lily telefonu kapattı ve yuvarlak tahta masanın üstüne koydu, yürüdü, kızını kucakladı. “Nasıl uyudun, şekerim?”

“Uyudum,” dedi kızı bahçeyi gözden geçirerek. “Gül kokusu almadım. Sen ne yaptın? Dün gece bahçeye çıkıp, hepsini kestini mi?”

Annesi gülümsedi, dün gece feneri alıp nasıl tüm bahçedeki gülleri budadığını ve nasıl üşüdüğünü hatırladı. “İyi bir gözlem,

küçük,” dedi. “Senin biraz önce telefonda konuştuğum adamdan daha zeki olduğunu düşünüyorum. Hem de onun Harvard diploması var. Belki de bir gün seninle kendi hukuk büromuzu açarız.”

Shana’nın yüzü asıldı. Acı bir sesle, “Evet,” dedi. “Ben, o zavallı genci öldürmekten atıldığım hapisten çıkar çıkmaz. Anne ben onun UCLA’ya gittiğine inanmıyorum. Duyulduğunda ben ne yapacağım?” sandalyelerden birine oturarak başını masaya dayadı. “Sen istediğini elde edeceksin gibi görünüyor. Bu olay ne şekilde sonuçlanırsa sonuçlansın, benim okul değiştirmem gerekecek. Ben sürekli bir şeylerden kaçıyorum. Bazen, hayatımın geri kalan kısmı hep böyle geçecek diye düşünüyorum, sanki bu berbat şeyleri üstüme çekmek için özellikle bir şeyler yapıyormuşum gibi. Kötü bir karma veya öyle bir şey işte.”

Lily omuzlarındaki kasılmayı gidermek için adalelerini ovuşturmaya başladı. “Sana kahvaltı hazırlayayım. Miden boş olunca, problemler olduğundan büyük görünür. Sana söz veriyorum Shana hapse girmeyeceksin. Bundan baban sorumlu ve bedelini o ödeyecek. Benim yapacağım en son iş de olsa, bunun böyle olmasını mutlaka sağlayacağım.”

Shana yavaşça başını kaldırdı. “Babamla konuşmak istemiyorum. Ne kadar ararsa arasın umurumda değil, anladın mı? Babam da olsa, artık yolun sonuna geldim. Onun tembelliğine, evi iğrenç bir şekilde idare etmesine, hatta içkisine katlandım. Ama işlerin bu şekli alacağı, onun kalkıp birini öldüreceği aklıma gelmezdi.”

“Güçlü olmalısın,” dedi annesi, kızının bu duruma düşürülmesine hiddetlenmişti. Gene de ironik bir durumdu bu. Biraz önce meslektaşıyla başka bir babanın kızının hayatını nasıl mahvettiğini tartışıyordu. Tanrıya şükür, Shana komada değildi, fakat onun dünyaya gelmesine sebep olan babası, onu ciddi bir tehlikeye atmıştı. Acaba problem bir erkeğin başarısızlığı kabul edememesinde miydi? Henry Middleton ve John’un mali problemleri vardı ve görünüşte tam manasıyla işler yolundan çıkmıştı. “Sana yiyecek bir şeyler hazırlar hazırlamaz, nasıl davranacağımız konusunda bir plan yaparız.”

“Ben aç değilim.”

“Bir şeyler yemezsen, hastalanırsın,” dedi Lily, kaşları endişeyle çatılmıştı.

“Midem düğümlenmiş gibi,” dedi Shana. “Bir şey yersem, kusarım.”

Lily ona doğru gitti. “Hiç olmazsa bir bardak süt içmez misin?”

“Tabii,” diye bağırdı. “Bebek biberonuna koy.”

Lily masumane bir tavırla, “Ne demek istiyorsun?” dedi.

“Bana bebekmişim gibi davranmanı istemiyorum,” dedi Shana. Annesinin yüzündeki kırılgan ifadeyi görerek, ilave etti. “Özür dilerim, anne. Şirretlik ettim. Normalde, kahvaltıda kahve ve kı-zarmış ekmek yiyorum. Geç olduğuna göre, bana sadece bir fincan kahve verir misin? Daha sonra, belki öğle yemeğini dışarıda yeriz.”

Lily tel kapıyı açarak, “Tabii,” dedi. “Özür dilemen gerekmiyor, Shana. Şu anda neler hissettiğini anlıyorum. Bizler işin üstesinden geleceğiz. Senin bütün yapacağın bana güvenip, ayaklarını yere sıkı basmak.”

Kızı verandada otururken Lily, kahveyi getirmek için içeri girdi. Kahve fincanına uzandığında, elleri titriyordu. Kızının, tecavüz olayını unutmak için bu kadar uğraştıktan sonra, bu büyüklükte bir başka problemle yüzleşmek zorunda kalması haksızlıktı. Üstelik, tecavüzcünün artık serbest olduğunu yeni öğrenmiş ve tüm emniyet duygusunu kaybetmişken. Bunlar yetmiyormuş gibi, karakolda sorulan sorular, Lily’yi Shana’nın bir avukata ihtiyacı olduğuna ikna etmişti. Düşünceleri, Richard Fowler’a yöneldi. Yıllardır birbirlerini görmemelerine rağmen, Shana onu tanıyordu. Lily ve Richard’ın beraber çalıştıkları yıllarda, Shana Richard’ın oğlu ile arkadaşlık da etmişti.

Kahveyle döndüğünde, Shana’yı gözyaşları içinde buldu. Lily yanına oturup, o sıcak kahvesini içerken elini tuttu. “Richard Fowler’ı hatırlıyor musun?”

“Tabii,” dedi Shana, gözyaşlarını tişörtünün ucuyla silmek için annesinin elini bıraktı. “Bir yıl önce Greg’i bulmaya çalıştım. Üniversiteden mezun oldu mu?”

“Evet,” dedi Lily. “Babasını yeni gördüm. Şu anda Santa Barbara’da bir müvekkilinin davası var.”

“Ben onun senin gibi bir savcı olduğunu sanıyordum.”

“Şimdi Ventura’da özel çalışıyor,” dedi Lily. “Düşündüm de, onu arayalım. Bakalım bugün öğleden sonra gelebilir mi?”

Lily kızının sıkıntısının korkuya dönüştüğünü gözledi. Shana kollarını bağladı, sanki kendini dağılmaktan korumak ister gibiydi. “Onunla çıkıyor musun?”

“Arkadaşız, Shana,” dedi annesi. “Uzun bir geçmişimiz var. O parlak bir avukat. Bazen insanın bir problemi olduğunda, hemen önemli birini çağırmak, o kadar fena fikir değil.”

“Sen polisin babamın aleyhine dava açacağını söyledin. Benim niye avukata ihtiyacım var?”

“Söylediğim gibi,” diye Lily cevapladı. “Her zaman hazırlıklı olmak akıllıca olur. Dün gece polisin sana davranışını hiç beğenmedim. Aksini düşünürsek, onlar da işlerini yapmak zorundalar, onun için senin arabanın direksiyonunda olmadığını kesin olarak bilmeleri gerekiyor. Sen suçlanmadın. Aslında, baban tutuklandı, dava açma işlemleri başladı.”

“Neden onu hapiste bırakmadın?”

Lily gözlerini Shana’nın başının üstünde bir noktaya odaklayarak, “Senin için endişe ediyordum,” diye yalan söyledi. Acaba gerçek bir gün su yüzüne çıkacak mıydı? Yani, John’un kendisini Bobby Hernandez’i öldürmekten ihbar etmekle tehdit ettikten sonra kefaleti yatırdığı. Shana’nın hem babasının hem annesinin ciddi suçlamalarla karşılaşması düşüncesi onu titretti.

Shana ayağa kalktı, birbirine dolaşmış saçlarının bir kısmını yüzünden çekti. Altında ezildiği büyük stres yüküne rağmen, annesi onun göze çarpan güzelliğine hayran kalmadan edemedi. Cildinin solgunluğu gözlerinin paha biçilmez safirler gibi parlam-

sına neden oluyordu. Güneş canlı kızıl saçlarında altın pırıltılar aksettiriyordu. Annesi bakarken, zarifçe çenesini yukarı kaldırdı, sanki uçup dünyanın problemlerini arkasında bırakmak ister gibi gökyüzüne baktı. “Arkadaşını çağır,” dedi, sesi fısıldar gibiydi. “Richard’ı yani.”

Lily, “Niçin bir duş almıyorsun?” diye sordu, hisleri onu boğuyordu. “Banyoya temiz havlular koydum. Eminim, benim giysilerim arasında kendine uygun bir şey bulabilirsin. Ne istersen al.”

“Eski günlerdeki gibi değil mi, ha? Camarillo’da yaşadığımız günlerde, hep senin gardırobuna daldım.”

“Evet, eskisi gibi,” diye cevapladı Lily. “Keşke sen burada başka şartlar altında bulunsaydın.”

“Benim burada niçin bulunduğum önemli değil,” dedi Shana, birden bire yaşından daha olgun ve akıllı göründü. “En önemlisi bizim beraber olmamız, anne. Belki de böyle berbat şeyler hayatta neyin gerçekten önemli olduğunu anlamamıza yarıyor. Biz beraberken hep kuvvetli olduk. Marco Curazon bize zarar vermiş olabilir, fakat hayatta kaldık. Eminim bunun da üstesinden geleceğiz.”

ON YEDİ

Fred Jameson dedektiflik bürosunun kapısından içeri fırtına gibi daldı, kendini dünyayı fethedecek kadar enerji dolu hissediyordu. Ellerini birleştirip, avuçlarına üfledi. “Neden kimse şu kahrolası klimayı kısmıyor?” diye bağırdı, sesi bölmelerden öbür kısımlara da ulaştı. “Kendimi etlerin istiflendiği soğuk hava deposundaymış gibi hissediyorum. Burası dışardan da soğuk. Acaba şehir vergi mükelleflerinin parasını ziyan ettiğinin farkında mı?”

“Lütfen, Jameson,” dedi bir erkek sesi. “Bazılarımız hayatımızı kazanmak için çalışmak zorundayız.”

“Çalışmak mı? Gülünç olma,” diye devam etti dedektif. “Ne yapıyorsun, Keith? İnternette porno film mi indiriyorsun? Neden, içinde kızla köpek olanı yüzbaşıya yollamıyorsun? Eminim bu onu gerçekten heyecanlandırır, ama koyunları tercih ettiğini de işitmiştim.”

Keith Marconi bölmenin üstünden başını uzattı. “Bu sabah niye bu kadar heyecanlısın? Dün gece biriyle mi yattın, yoksa başka bir şey mi oldu?”

Jameson ceketini çıkardı, sandalyesinin arkasına geçirdi. “Yaklaştın,” dedi öbür adama, tıraşını çıkarıp, erkenden kırılan saç-

larını taradı. “Benim tesadüfen bulduğum şey, seksten çok daha iyi olabilir.”

Yerine oturan Jameson, personel bürosu kısmının numarasını çevirdi. “Ben dedektif Jameson,” dedi. “Altı yıl öncesine kadar burada çalışan, Bruce Cunningham adlı cinayet masası dedektifinin telefon numarasına ihtiyacım var. Onun hakkında aldığım en son duyumlara göre, Omaha, Nebraska’da yaşıyormuş.”

Beklerken, Jameson sandalyesinde geriye yaslandı ve ayaklarını masasının kenarına dayadı, sarı bloknotu alıp bilgisayarının ekranına bakmaya devam etti. Lily Forrester ile ilgili telefon bir gün önce gelmişti, ancak kendisi başka bir cinayet olayını incelemek için büro dışında olduğundan ona gelen mesajlara bakmaya o akşam eve gittikten sonra vakti olmuştu.

“Üzgünüm,” dedi Robbie Johnson. “Bruce Cunningham hakkında bende olan tek bilgi onun Oxnard’dan Omaha Polis Merkezi’ne nakledilmiş olduğu. Ventura şehrinden emekli olmadığı için bizim sicil dosyalarımızda ev adresi veya telefon numarası yok. Dürüst olmak gerekirse, iki polis merkezi birleştğinde çok veri kaybettik. Oxnard, hâlâ bütün dosyalarını bilgisayarına geçirecek. Buraya ne kadar çok içi dosya dolu kutu yolladıklarını hayal edemezsiniz.”

Jameson, bilmek istediğinden fazlasını işittiğine karar vererek, “Teşekkürler,” dedi. Şanslıydı, telefona yirmi yıldır büroda çalışan bir kadın çıkmıştı.

Cunningham’ı arama çabalarını bırakıp, merkez deposunu aradı. “Hey, Wayne,” dedi, polis memurunun sesini tanıyarak. “Bana çözülmemiş bir cinayet olayı ile ilgili elinizde ne olduğunu söyler misin? Olay altı yıl önce Oxnard’da oldu. Kurbanın ismi Bobby Hernandez’di.”

Sert bir ses, “Olayın dosya numarası nedir?” diye sordu. “Sen, burada üstünde Hernandez ismi olan kaç tane kanıt kutusu var biliyor musun?”

“Lanet olsun,” dedi dedektif, “Olay dosya numarasını mutla-

ka vermem gerekli mi? Haydi Wayne, biraz enerjik olun. Adamların, beş saniyede bilgisayarda bu bilgiyi bulabilirler.”

“Yapamam,” dedi kanıt deposu çavuşu. “Yardımcılarım tepelerine kadar işe gömülü.”

Telefonu kapatınca, dedektif sandalyesini masasına yanaştırdı ve önündeki bilgisayara ters ters baktı. Teknolojiyi kullanmaktan başka çaresi olmadığını nihayet kabul ettiği halde, hâlâ zorlanıyordu. Her ne olursa olsun, silahını çekip, sadece o sevinç duyusunu tatmak için ona ateş etmek istiyordu. İnsanlar, İnternette oyun oynamaktan başka bir şey düşünmediklerinden, hiçbir iş görül-müyordu. Yakında insanın ne zaman tuvalete gitmesi gerektiğini bilmesi için bilgisayara ihtiyacı olacaktı.

Aradığı bilgi, Hernandez dosyasında olmayabilirdi, zira olay kapanalı epey olmuştu. Belki de dosya memurları ayrıntıları bilgisayara bile yüklememişlerdi. Lily Forrester’a yaptığını ödetme zamanı gelmişti, ama önce elinde üst düzey yetkilileri eski davayı tekrar açmaya ikna etmeye yetecek kanıtlar olduğundan emin olmalıydı. Robbie Johnson’ın uyardığı gibi iki merkezin birleşmesinden dolayı durum karmaşıktı. Birçok sona ermemiş dava, önemli kanıtlar Oxnard’dan Ventura’ya taşınırken zarar gördüğü ya da kaybolduğu için rafa kalkmıştı. Kayıtları araştırmak için Bobby Hernandez adını yazıp bekledi, birkaç saniye sonra bilgisayar ona aradığı isme uyan 4838 adet kayıt olduğu mesajını verdi. Alaylı bir şekilde, aman ne iyi, diye düşündü. Artık seçme şansı kalmamıştı, Cunningham’ı bulmalıydı. Hiç olmazsa, eski dedektif ona araştırma yapacağı alanı daraltma imkânı verecek bazı ayrıntıları hatırlayabilirdi.

Omaha Polis Merkezi’ndeki memura, “Şirketin ismi neydi?” diye tekrar sordu. “Jimeco Equipment Corporation,” dedi. “Mağazaları 84. Cadde ile L Sokağı’nın köşesinde.”

“Hey, bayan,” dedi Jameson, “Ben California’dayım. Oraya gitmek istemiyorum. Tek istediğim telefon numaraları.”

Dedektif, onun verdiği direk numarayı çevirdi ve bir iki daki-

ka içinde Bruce Cunningham'a ulaştı. Cunningham'a onun davalarını şimdi kendisinin aldığını açıkladıktan sonra, çok terbiyeli davranması gerektiğini unutmadan şimdi hayatını nasıl kazandığını sordu. Yerel polis teşkilatında dile düşmüş bu iki kişi hiç karşılaşmamışlardı.

“Biz, birçok ziraat donanımı yanında, basınçlı yıkama makineleri satıyor ve bakımlarını yapıyoruz. Bu donanımların çoğu Karcher adlı şirket tarafından imal ediliyor. Basınçlı yıkama makinesi mi almak istiyorsunuz?”

Jameson bloknotuna şekiller çiziyordu. “Niçin güvenlik işine girmediniz? Sizin kadar deneyimli birine iyi para verirdi. Sizin bana satışla uğraşmayı polisliğe tercih ettiğinizi söylemeyin.”

“Hem de nasıl,” diye cevapladı Cunningham. “Yaptığım işi seviyorum, Fred. İsminin Fred olduğunu söyledin, değil mi?”

Jameson, “Evet,” dedi, artık kovalamacaya son vermenin zamanıdır, diye düşünüyordu. “Ben, geçmişte sizin ilgilendiğiniz bir cinayet olayı için arıyorum. Kurbanın ismi Bobby Hernandez. Bazı yeni bilgiler elde ettik, bizi oldukça heyecanlandırdı. Problem şu ki...”

Cunningham onun sözünü kesti. “Tam olarak ne tür bilgiler bunlar?”

Hattan ses gelmedi. Jameson'ın onun işbirliğine ihtiyacı vardı. Karşısındaki adamın artık bir polis memuru olmadığını aklından çıkarmamalıydı. “Bu işlerin nasıl olduğunu bilirsin, *Bruce*,” dedi, eğer Cunningham bir iki laf ettikten sonra ilk ismini kullanıyorsa, o da kullanırdı. Eski dedektifin şöhretinin, her zaman olduğu gibi abartmalara ve masallara dayanmadığını anladı. Formaliteleri kenara itmek, konuşmaya başka bir boyut kazandırmanın zekice yoluydu. “Bulguların çoğu, bu kadar zaman sonra, genellikle vakit kaybı oluyor. Ben de sizin hatırladıklarınızı öğrenmek istedim.”

“Heyecan verici olduğunu söylemedin mi?”

Jameson yakayı ele vermişti. Böyle bir sözcük kullandığını

hatırlamıyordu. Lily Forrester’a cinayet suçundan dava açabilirlerse, bunun ne kadar ses getireceğini *düşündüğünü* biliyordu. Ağzından kaçırmış olmalıydı. Söylemek niyetinde olmadığınız şeyleri söylemiş olduğunuzu bilmek tuhaf bir histi. Yıllar önce, insanlara suçunu itiraf ettirebilmek gibi ender rastlanan bir yeteneğe sahip bir polisle çalışmıştı. Eskiler, Cunningham’ın meşhur olmasının sebeplerinden birinin, kaşarlanmış katillerin bile kontrollerini kaybederek içlerini ona dökmeleri olduğunu söylemişlerdi. O kişinin böyle bir kudreti varsa, çok dikkatli olmalıydı. “Anlarsın, işte” diye devam etti. “Teşkilat yönetmeliği benim cinayet soruşturmasıyla ilgili ayrıntıları açıklamama izin vermiyor.” Bütün sözcükleri üstüne basa basa söylemişti.

“Bir müşteriyle ilgilenmem gerekiyor,” dedi Cunningham kısaca. “İyi günler, Fred.”

Jameson telefonun kapandığını duyunca, kulaklığı havaya attı ve gürültüyle masanın üstüne düşmesini seyretti. Bölmesinin içinde dört dönerek, “Sinsi orospu çocuğu,” diye küfretti.

Kadın dedektiflerden biri, oradan geçerken, “Kendi kendine konuşmayı kes, Tanrı aşkına,” dedi.

Jameson hole çıkıp, “Hey, Sandy,” dedi. “Mutfak tarafına mı gidiyorsun? Bana bir fincan kahve doldurur musun?” Sabah mahmurluğunu gidermek için biraz kafein alması gerektiğine karar verdi. Hem de Cunningham’ı adamın kendisinin neyin peşinde olduğunu anlamadan nasıl işbirliğine ikna edebileceğini düşündü. Sabahtan beri beş fincan kahve içmişti ve büroda herkes onun kafein bağımlısı olduğunda ısrar ediyordu. Herkesin bir şeytan tarafı vardı. Bütün gün kahve içmeyi, her gece bir kasa birayı kafaya dikmeye tercih ederdi.

Sandy Weinberg esmer bir heykel gibiydi, bir erkeğin güzel bulacağı tip değildi. On yıldır bu isteydi ve çok saygı duyulan biriydi. “Git kendin al, Fred.”

Bürodaki herkesin kendisini duymasını isteyerek, “Teşekkür

ederim,” diye bağırdı. “Ne oluyoruz? Bugün Fred’le uğraşma günü mü?”

Jameson ceketini iskemlenin arkasından kapıp, sokağa fırlama zamanının geldiğine karar verdi. Morgda yeni bir ceset vardı ve mahkeme tarihine bir iki hafta kalmış iki de cinayet olayı. Lily Forrester ve onun Hernandez cinayetiyle bağlantısı şimdilik bekleyecekti.

ON SEKİZ

Saat üçten biraz sonra, Shana kestirmek için misafir yatak odasına gitti. Lily dizüstü bilgisayarını belki biraz çalışabilirim diye düşünerek verandaya taşırken, John telefon etti. Yatak odasına girdi ve kapıyı kapattı.

John, “Shana nerede?” diye sordu, meraktan deli gibiydi. “Onun dün akşam arkadaşlarından biriyle kaldığını ve bugün okula gittiğini düşündüm. Her tarafı aradım. Hiç kimse onu görmemiş. Jennifer denen o kız, hani hep beraber dolaşırlar, o Shana’nın sabah derslerine girmediğini söyledi.”

“O benimle.”

“Seni kahpe!” diye bağırdı John, sanki çıldırmıştı. “Sen onu Santa Barbara’ya mı götürdün? Beni aramak...”

Lily telefonu kapatacaktı ki onun tekrar arayacağına karar vererek, “Sen o genci öldürdün, John, üstelik bunu kızının arabasıyla yaptın.”

“Ben kimseyi öldürmedim.”

“Ne zaman yalan söylemeye son vereceksin?”

“Sen yalan söylemezsin, değil mi?” diye cevap verdi. “Tamam, Lily. Bana Hernandez denen herifi vurmadığın hakkında yalan

söylemediğini anlat bakalım. Ben hiç olmazsa, kendi yaptığımı yapanları hapse attırmıyorum. Sen ikiyüzlünün tekisin, Lily.”

“Adli tıp laboratuvarı, Shana’nın Mustang’inin şasisinde kurbana ait deri parçaları buldu,” dedi. “Dün gece saatlerce polis merkezinde kaldık, araba Shana’nın ismine kayıtlı ve Shana olay saati yalnız olduğundan, onu şüpheli kabul ediyorlar. Hatta, her ikisi de UCLA’ya gittikleri için ölen genci tanıdığını düşünüyorlar.”

“Deri parçaları mı? Deri parçaları mı dedin?” John mahvolmuştu, kulaklarına inanamıyordu. Ona işkence yapıyor, cezalandırıyordu. “Niçin bunları söylüyorsun? Seni kıymetli işinden uzaklaştırıp, kefalet ödettiğim için mi? Beni eve bırakmak için bile bekleyemedin. Az olan paramı da taksiye verdim. Benimle kurnazca oyun oynama, Lily!” Durdu, içini çekti. “Poliste, kimseyi mahkûm edecek kanıt yok, Shana’ya hiçbir şey yapamazlar. Bana deri parçaları buldukları hakkında bir şey söylemediler.”

“Laboratuvarın arabayı elden geçirmesi zaman alır,” dedi Lily. “Doğru söylüyorum. Polis, genci öldüren her kimse, onun Mustang’i kullandığını biliyor. Ama sen mi kullanıyordun yoksa Shana mı, onu bilmiyorlar.”

“Senin yüzünden aklımı kaçıracağım,” dedi John. “Tanrım, bana bunun doğru olmadığını söyle.”

Lily banyo lavabosunun önünde duruyor, aynada kendine bakıyordu. İçinde müthiş bir öfke kabarıyordu. Yüzünde bu öfkeyi görmek korkunçtu. Öfke gözlerinden fışkırıyordu, alnında bir adale titriyordu, dudakları sımsıkı kapanmış, düz bir çizgi oluşturmuştu. “Sen aklını zaten kaybetmiştin,” diye hiddetle bağırdı. “Sadece aklını değil, kızını da kaybettin.”

“Onu telefona çağır.”

“O seninle konuşmayı reddediyor.”

“Bunu sen yaptın,” diye hırladı John. “Senin istediğin de buydu, bizi ayırmak.”

Lily sessiz kaldı, kazık gibi durdu.

“Her şeyimiz vardı,” diye devam etti. “Güzel bir evimiz. Benim iyi bir işim. Shana amigo kızdı ve okulun en sükseli, en çok sevilen kızıydı. Bizim hayatımızı mahveden sendin. Niçin içmeye başladım zannediyorsun? Niçin Shana seninle oturmak istemedi zannediyorsun?”

“Sen o genci öldürdün,” dedi Lily, enerjisi kalmamıştı, güç konuşuyordu. “O UCLA’da öğrenciydi, John. Şimdi belki de benim Shana’yı temsil edecek bir avukat tutmam lazım. Okula dönmeye korkuyor, çünkü insanlar ne olup bittiğini öğrenecek.”

“Soğukkanlı katil sensin,” dedi John. “Sen bir hata yaptın mı herkes başını başka tarafa çevirmeli. Ama ihtiyar John için bu geçerli değil, ha? Hayır, ben her şeyi kaybederim. Rezil olurum. Pisliğin tekiyim ben. Senin Shana’ya söylediklerin bunlar değil mi? Zaten, onu benim aleyhime çevirmek için, böyle bir şey bekliyordum.”

“Senin dubleksten çıkmanı istiyorum,” dedi Lily tıslar gibi. “Sana artık bir kuruş daha vermeyeceğim! Taşınmak için üç günün var.”

“Benim hiç param yok,” diye yalvardı. “Artık bir arabam dahi yok. Nasıl, oturacak bir yer bulabilirim? Bana yardım etmelisin.”

“Başının çaresine bakmalısın, John,” dedi. “İlgilendiğim tek kişi Shana.”

“Senin bu işten sıyrılmana izin vermeyeceğim,” diye bağırdı. “Alçakça mı oynamak istiyorsun? Benim için hava hoş. Bak bakalım kışını sıcak elektrikli sandalyede bulunca nasıl hissedeceksin. Pişman olacaksın.”

Lily, banyonun duvarına yaslanmak zorunda kalarak, “Şimdi den pişmanım,” dedi.

“Birisi mi geldi?” diye sordu Shana, Lily’nin John’la konuşmasından hemen sonra yatak odasından çıkmıştı. “Senin biriyle tartıştığını duyunca uyandım.”

“Hiç kimse yoktu.” Kızı arkasından gelirken, oturma odasına

yürüdü. Lily, sükûnet bulmak için bütün gücünü topladı. “Richard bu akşam geç vakit gelecek. Talihliyiz, yarın burada mahkemesi varmış. Bir otelde rezervasyon yaptırmış. Böylece koşturup eve dönmek zorunda kalmayacak.”

Annesinin bej pantolon ve kahverengi süveterini giymiş olan Shana, Lily’nin söylediği hiçbir şeyi iştmemiş gibi davrandı. “Telefondaki babamdı, değil mi?”

“Sana yalan söylemek istemiyorum,” diye cevapladı annesi omuzlarını silkerek. “Sen bana onunla konuşmak istemediğini söyledin. Ben de senin mesajını ilettim, birkaç cümle de kendim ekledim.”

Shana başını salladı. “Polis onunla tekrar temasa geçmiş mi?”

“Hayır şekerim,” dedi Lily, çiçek desenli kanepede yanındaki yeri işaret etti. “Gel yanıma otur. Birkaç gün herhangi bir şey olacağını zannetmiyorum. Pek çok cinayet araştırması bu şekilde gelişir. Adli tıp incelemelerinin sonuçları beklenir, bulunabilen tanıklarla temasa geçilir. Temelde davayı bir marangozun bir evi inşa ettiği gibi geliştirirler.” Shana’nın tecavüz olayını takip eden aylarda olanların ne kadarını hatırladığını merak etti. Lily ona göz ucuyla baktı. Ventura polis karakoluna şüpheli resimlerine bakmak için gittikleri günü hatırlıyor muydu?

Lily, bir yastık alıp kollarıyla sarıldı, kızının o günü unutmuş olması için dua etti. John’la kavga etmiş olmasından dolayı, kendisinin Hernandez cinayetiyle ilgisi olduğunu açıklayacağı tehdidi ciddiyet kazanabilirdi. Shana, önündeki masadan aldığı Amerikan Barolar Birliği’nin son baskı dergisinde bir makale okumakla meşguldü. Annesi onun profiline bakarken, Shana’nın çehresi sanki tecavüz olayı yaşandığında on üç yaşında olan kızın çehresine dönüştü. Farkına varmadan, Lily geçmişe daldı.

Ventura Polis Teşkilatı’ndan Margie Thomas, “Tamam, bugün bunu yapacağız,” dedi. “Ben senin ve annenin tarif ettiği o adama benzeyen ve geçmişleri yüzünden şüpheliler arasına gire-

bilecek bazı adamların fotoğraflarını hazırladım. Benim masama oturmanı ve bu fotoğrafların yarısına bakmanı istiyorum, Shana. Annen, öbür odada oturup, fotoğrafların diğer yarısına bakacak, sonra değiş tokuş yapacağız. Sana tecavüz eden adama benzer birini görürsen, isminin yanındaki numarayı not et. Birçok yüz görür ve emin olamazsan, önemli değil. Bütün numaraları kaydettiğine emin ol.” Durdu ve dikkatini yalnız Shana’ya yöneltti. Lily’nin bu düzene alışık olduğunun bilincindeydi. “Birini görürsen, o adamı teşhis için getirmeye çalışırız, böylece sen de tam emin olursun.” Durdu, ayağa kalktı, ilave etti, “Bir sorun olursa ben odanın karşısında olacağım.”

174

Lily fotoğraflara bakmaya başladı, geçmiş yıllarda mahkûm ettirdiği adamların fotoğraflarını gördü ve bazılarının serbest kalıp gene sokaklarda dolaştığını şaşkınlıkla fark etti. Davaların ayrıntılarını hatırlamaya çalıştı. Fotoğrafların sunuluş biçimi ona profesyonel fotoğrafçıların müşterilerine nasıl bir fotoğraf istediklerine karar verebilmeleri için gösterdikleri katalogları hatırlattı ve Shana’nın son kez fotoğraf çektirilişinin üstünden bir yıl geçtiğini anımsadı. Odaları ayıran camdan baktı, kızının Margie’nin masasında oturmuş, her sayfadaki fotoğrafı dikkatle incelediğini gördü.

Hernandez, Patricia Barnes’ı kendi aleyhinde şahitlik etmesi için öldürdüyse —Lily bundan hep şüphelenmişti— o zaman aynı şekilde, onu ve kızını da öldürebilirdi. Belki de Tanrı araya girmiş ve o gece ona yol göstermişti.

Derin düşüncelere kapılmış olan Lily, küçük büronun kapısı açılınca yerinden sıçradı. Shana, yüzü kül rengi, gözleri kocaman açılmış, kolları iki yanına sarkmış, yüzünde heyecanlı bir ifadeyle oradaydı. Margie Thomas konuşmak için ağzını açarken Shana, “Onu buldum. O olduğunu biliyorum. Göster ona,” diye ısrar etti. “O da onu tanıyacak.”

Lily bedeninin her tarafından ter fışkırdığını hissetti ve sanide baştan aşağı sıırıslam olacağını anladı. Göğsündeki ağırlı-

ğın kalp krizi sinyali vermesini beklerken, yüzünden kanının çekildiğini hissetti.

Margie onun sıkıntısını gördü, “Aman Allahım, berbat görünüyorsun,” dedi. Shana’ya dönüp telaşla, “Git ve annene soğuk su getir, soğutucu çıktığın odanın arkasında; tuvaletten de kâğıt havlu getir ve soğuk su ile ıslat. Çabuk ol.”

Dedektif, Lily’e, “Ambülans çağırmamı ister misin?” diye sordu, onun giydiği açık yeşil bluzun ıslandığını, terin alnından burununa, oradan çenesine aktığını görerek. “Göğsünde ağrı var mı?”

Lily nefesini kontrol etmeye ve sakinleşmeye çalıştı. Göğsünün etrafında sımsıkı bir çember vardı sanki. Panik krizi geçiriyor olmalıydı. Shana, Hernandez’e benzeyen birinin fotoğrafını görmüş olmalıydı ve onu şahsen görür görmez, yanlış adam olduğunu anlayacaktı. “İyiym. Herhalde üzerimdeki fazla baskıdan olacak.”

Shana, ağzı endişeyle büzülmüş, elinde ıslak havlular ve bir bardak buzlu su ile geri geldi. Elindekileri annesine verdi ve geri çekildi. Lily’yi yüzünü, ensesini silerken, plastik bardaktan su içerken seyretti. Lily, Shana’yı rahatlatmak için, “Ben iyiym,” dedi. “Bana bir dakika ver, sonra fotoğrafa bakarım.”

“Sakin olmaya çalış,” dedi Margie. “Hatta eve gider, yarın sabah gelirsin. Bir gün daha...”

“Hayır,” dedi Shana, sesi normalden yüksek çıkarak, ısrarla “Şimdi baksın. Böylece onu hapse atarsınız.”

Dedektif döndü ve Shana’nın elini tuttu. “Annene bir dakika ver, şekerim. Bütün olanlar onun için de çok zordu. Annen, bu adamın size tecavüz eden adama benzediğini kabul etse bile, biz çıkıp onu hemen tutuklayamayız. Sizin onunla yüzleşmeniz ve bizim de yargıçtan onu tutuklamak için yazılı emir almamız gerek.”

Shana sabırsızlıkla Lily’ye baktı, vurdumduymazlıkla, onun sıkıntısı ne olursa olsun, seçtiği fotoğrafı teyit etmesini istedi. Lily kızına baktı ve göğsünün heyecandan hızla inip kalktığını gördü.

“Peki,” dedi Lily. “Hadi şu fotoğrafı görelim.”

Dedektif, Shana'dan oturduğu masaya dönmesini istedi ve Lily'ye daha önce bakmakta olduğu fotoğraf katalogundan bir deste verdi.

"Bunların her birine sakın sakın ve dikkatle bak, Shana sana saldırgana benzeyen birini gördüğünü söylerse oralı olma. Ben ona dışarıda kalmasını söyledim, Lily, fakat peşimden geldi. Sen birini seçersen, bunu onun seçiminden tamamen bağımsız olarak yapmalısın." Lily'nin kendini kontrol altına almış olduğunu görünce, "Ben dışarı çıkıyorum, işin bitince sen de gel," dedi.

Lily aranırken Shana'nın gördüğü adamı bulmak için bütün dikkatiyle bakmaya başladı. Hernandez'e benzediğinden emindi ancak Oxnard'ın nüfusunun yarısının Hernandez'e benzediğini de biliyordu. Kızını görmek için ara sıra büronun camından dışarı baktı. Görünmüyordu, Margie herhalde onu meşrubat makinesine veya tualete götürmüştü. Yirminci fotoğrafa geldiğinde, onu gördü.

Aman Allahım, tıpatıp benzerlik diye düşündü. Shana'nın niye böyle heyecanlandığını anladı. Doğru adam olmasa bile, bu yüz ona, o gece yaşadıkları korku ve aşağılanmayı hatırlatmıştı. Kızının çektiklerinden dolayı hissettiği acı işkenceden beterdi. Fotoğraftaki adamın yüz hatları, gözleri, burnu, ağzı aynıydı. Saçının kesimi bile Hernandez'inkine benziyordu. Daha genç görünüyordu ve Lily onun tecavüzcü olmadığını biliyordu. Olamazdı. Tecavüzcü ölmüştü. Telaş etmeden, dikkatle fotoğraftaki yüzü inceledi. Fotoğrafların bazen insanların kendilerinden ne kadar değişik olabileceğini hatırladı. Tek boyutluydular ve bu adamın profili, beden yapısı çok değişik olabilirdi. Ensесinden kâğıt havluları çekti, krizin geçtiğini hissetti. Kendi kendine, ilgili görünmeli ve tecavüzcüye benziyor demeliyim, diye düşündü. Onu yüzleştirme için getirdiklerindeyse onun o adam olmadığını söyleyecekti ve iş bitecekti.

Fotoğrafları aldı, sakince bürodan çıktı. Margie ve Shana dedektif bürosunun kapısından giriyorlardı. Shana'nın elinde kola

vardı ve sakin olmasına rağmen endişeli duruyordu. Lily'nin parmağı Shana'nın seçtiğinden emin olduğu fotoğrafın bulunduğu sayfanın arasındaydı.

Üçü odanın ortasında karşılaştılar. "Kabul ediyorum, ona çok benzeyen bir tane buldum fakat o adam olmadığından neredeyse eminim," dedi Lily. Shana'nın gözlerindeki gergin ifadeyi görek, çabucak ilave etti. "Ama çok benziyor ve incelemeye değer."

Fotoğrafları Margie'nin masasına bırakarak doğru sayfayı seçti ve parmağını adamın resminin üzerine koydu. "Seçimim otuz altı numara," Merakla kızının tepkisini bekliyordu, cevap almak için çok beklemesi gerekmedi.

"Bu o," dedi Shana, dedektife dönerek. "Size söyledim. Bu o. 177
Otuz altı numara."

"Shana ben senin kadar emin değilim. Baştan bilmeni isterim ki, hatırla, ben onu iyi gördüm. Sen pek kendinde değildin."

Banyodan gelen ışığın altında adam Lily'nin gözünün önüne geldi. Kırmızı tişörtü, profili, hatta pantolonunun fermuarını çekmek için eğdiği başının tepesini bile hatırladı. Tekrar resme baktı, sayfadaki diğer adamlara da dikkat etti. Altı kişiden ikisi tişört veya süveter giyyordu. Sayfaları çevirmeye başladı ve birçok kırmızı tişörtlü daha gördü. Adamlardan birinin boynunda altın zincir, ucunda bir haç sallanıyordu. Sayfayı çevirdi, bir başka adamın boynunda da bir haç sallanıyordu, ancak daha küçüktü. Eğer biraz daha düşünmeye devam ederse, soluğu akıl hastanesinde alması işten bile değildi. Vurduğu adam, o adamdı. İş burada ve hemen bitmeliydi.

"Anne, o gece gözlüklerin yoktu, şimdi de takmıyorsun," dedi Shana sertçe. "O bana tecavüz etti, biliyorsun, benim gözlerim çok keskindir." Margie'ye döndü ve alayla, "Gözlüklerini araba kullanırken de takmalı, ama hiçbir zaman takmaz."

Lily, "Benim gözlüğe sadece okurken ihtiyacım var, yoksa uzağı görebiliyorum," diye dedektifi aydınlattı. "Her neyse, bunun üzerinde şu anda durmak yararlı değil. Onu canlı teşhis için içeri alabilir misiniz?"

“Hemen ilgileneceğim ve hazır olur olmaz sizi arayacağım. Niçin, ikiniz şimdi eve gidip, biraz dinlenmiyor ve olayı unutmayaya çalışmıyorsunuz?” Shana annesinin önünden kapıya doğru yürürken, Margie, Liz Taylor’a benzeyen gözleriyle bakarak omuz silkti. “Hayat ne kadar kahpe değil mi?”

Lily, “Haklısın,” diye cevapladı ve dışarı çıkarak Shana’ya yetişmeye çalıştı.

Margie’nin sesi, büyük odada yankılandı. “Söylemem gerekmiyor ama ben adamı buraya getirdiğimde gözlüklerini takarsan iyi olur.”

Lily binadan çıktığında Shana Honda’nın yanında bekliyordu. Lily, arabayı çalıştırırken, “Onlar canlı teşhis hazırlığını tamamlasınlar, oradan devam ederiz, tamam mı?” dedi.

“O hâlâ buralarda. Bunu biliyorum. Kaçacağını düşünmüştüm. Kaçmadı. O hâlâ oralarda bir yerde. Sen bana onun gideceğini ve yakalanmamak için dönmeyeceğini söylemiştin.”

Lily tereddüt içinde, tam ne söyleyeceğini bilemeden, yarın psikoloğu arayıp, Shana’yı görmesini sağlaması gerektiğini düşündü. Kızsa bile, onun korkusunu azaltmaya çalışmanın en doğru tutum olacağını hissediyordu. “İnan bana tatlım, çoktan kaçıp gitmiştir. İçerde de söylediğim gibi, resimdeki adamın o olduğunu zannetmiyorum. Uzağı yakından daha iyi görüyorum. Yanımızdayken karanlıktaydı, fakat giderken uzakta ve ışıktaydı.” Uzandı, kızının elini sıkıca tuttu. “Resmini gördüğün adamın o olduğunu sanmıyorum. O gitti. Sen akıllı bir kızsın. Pek çok insan birbirine benzer. Ben daha yaşlı olduğum halde, sen ve ben birbirimize benziyoruz. Aynı yaşta olsaydık, insanlar bizi de karıştıracaktı. Görmüyor musun?”

Shana uzandı, radyoyu açtı, rock çalan bir istasyon buldu. Döndü, gürültü arasında, “Oydu, anne. Gözlüklerini takınca sen de göreceksin,” dedi.

Dedektif Jameson ögle yemeği ve duble espresso ile takviye edilmiş olarak dedektiflik bürosuna döndü ve Cunningham'ın merakının uyanıp onu aradığını ümit ederek mesajlarını aldı. Maalesef şansım yok diye düşündü, yerine oturup tekrar telefon numarasını çevirdi. Telefona cevap veren kadın sesine, "Bruce Cunningham'ı rica edeceğim," dedi.

"Bir sipariş için mi arıyorsunuz?"

"Evet," diye yalan söyledi. "Bugün, fabrikama basınçlı yıkama makinelerinden beş yüz adet yollamanızı istiyorum."

Kadın profesyonel bir şekilde, "Şirketinizin ismi nedir, efendim?" diye sordu.

"Oo, Bruce ve ben eski arkadaşız," dedi Jameson, ayaklarını âdeti olduğu gibi masasının üstüne koyarak. "Ben onun yıllardır müşterisiyim. Büyük bir sipariş verdiğime göre, onunla görüşüp şaşırtmak hoş olacak."

Jameson anında Cunningham'ın sesini telefonda duymayı bekledi. Ancak, kendini şirketin pazarladığı malları ve dünya çapında verdikleri hizmetler hakkında açıklamalar yapan bir bant kaydını dinlerken buldu. Banttan Rio de Janeiro'daki İsa heykelini

yıkadıklarını öğrenince, ‘Tanrı aşkına, bu adam nerede çalışıyor böyle?’ diye düşündü. Omaha, Rio de Janeiro’dan çok uzaktı. Brezilya’ya hiç gitmemişti, bahsedilen heykelin resimlerini görmüştü. O büyüklükte bir heykeli yıkamak için çok kuvvetli basınçlı yıkama makineleri gerektiğini kabullendi. Nihayet dedektif telefonu cevapladı.

“Ben Bruce Cunningham,” dedi. “Bana ne olduğunu açıklar mısınız, yoksa size ısmarladığınızı söylediğiniz teçhizat için fatura yollamamı mı tercih edersiniz?”

“Herhalde arayanların kimliğini teşhis edebiliyorsunuz, doğru mu?”

“Onun gibi bir şey,” diye cevapladı Cunningham önceki konuşmalarından daha süratli şekilde. “Eğer bilmiyorsan söyleyeyim, Hernandez bir seri katildi. O ve çetesi iki lise öğrencisini doğradılar. Sonra, Hernandez grubundan ayrıldı, bir hayat kadınıni kaçırdı, ırzına geçti, sonra kadını aleyhinde şahitlik etmesin diye öldürdü. Cesedi mezardan çıkarttıklarında oradaydım, bana güven, hiç de güzel bir görünüm değildi. Aklı yerinde olan bir kimse niçin Hernandez’in katilini yakalamak için vakit kaybet-sin?”

Jameson, ellerini gümüş rengi sık saçlarından geçirdi. “Kötü insanlar her gün öldürülüyor, Bruce. Herkes, başını başka tarafa çevirmeye karar verirse, kanunun ne kıymeti kalır. O hayat kadını kanunu çiğniyordu. Sen gene de onu öldürenin hesap vermesini istedin, doğru mu?”

“Fuhuş ve cinayet aynı kategoride yer almıyor.”

“Anlaşıldı,” dedi Jameson. “Bak, senin ve benim lafı dolaştırmamıza gerek yok. Bütün istediğim yeterli bilgi. Böylece o davanın evrakını bulalım ve araştırmaya değer bir şey var mı kesin karar verebilelim. Senin çalıştığın merkezin evrakları buraya eksiksiz gelememiş. Elimizdeki veri yığını içinde herhangi bir şey bulmak imkânsız; ne demek istediğimi anlarsın.”

“Sana yardım edemem,” dedi Cunningham. “Bir de şu anda

kapıdan çıkmak üzereydim.” Durdu ve ilave etti. “Sana bir tavsiye var, Fred. Günümüze konsantre ol. Eminim seni meşgul edecek bir yığın cinayet vardır. Bu Hernandez meselesi ne senin ne benim vaktimizi harcamamıza değmez.”

Jameson bir kez daha kendini çevir sesini dinlerken buldu. Cunningham’ın Hernandez davasıyla ilgili tutumu, John Forrester’in Los Angeles polisine karısının, tecavüze uğrayan kızının ve kendisinin intikamını almak için adamı öldürdüğünü söylemesinin altında doğruluk payı olabileceğinden kuşkulanasına sebep oldu. Hope Carruthers’ı aradı ve John Forrester’ı hapiste sorgulamasına izin vermelerini istedi.

Carruthers, “Nezarette değil,” dedi. “Eski eşi kefaletini yatırmış.”

181

“Kahretsin! Bana ev telefonunu verir misin?”

Kadın dedektif, “Problem değil,” dedi, John’un ismini bilgisayara yazıp, ekrandan tutuklama evrakına baktı.

Jameson, “Teşekkürler,” dedi. Telefonu kapamak üzereyken aklına bir şey takıldı. “Sen bu davanın sonuçlanmadığını nasıl bu kadar çabuk buldun? Ben sabahtan beri başımı duvarlara vuruyorum, Allahın belası bilgisayarı tıklatıp sonuç alamıyorum. Çok sık rastlanan bir isim ve zaten o tarihteki kayıtlara ulaşmakta da sorun yaşıyoruz.”

“Tecavüz olayının gerçekleştiği tarihli gazete arşivlerine bak. Biz o yoldan bulduk. Sonra referansları karşılaştırıp evrakı bulursun. Bazen kaybolmuyorlar. Bulunmaları zaman alıyor.”

“Hangi tecavüzden bahsediyorsun?” diye sordu Jameson, Lily Forrester ve kızından bahsettiğini düşünerek. O olay ile ilgili gazete haberleri olduğundan emin değildi, çünkü o günlerde kanun, tecavüz kurbanlarının isimlerinin yayınlanmasını men ediyordu.

“McDonald-Lopez cinayetlerine bak,” diye öğütledi Hope. “John Forrester’a göre Hernandez ve kardeşi bu cinayetleri beraber işlediler. Sonra kardeşi Bobby de öldürüldü. Yanlış hatırlamıyorsam, Oxnard Polis Teşkilatı onu, diğer sanıklar mahkemeye çıkmadan vurdu.”

Jameson, Lily hakkında öğrenmek istedikleri için yeterli bilgi edindiğine karar vererek, “Manny Hernandez’i Oxnard’da kimin öldürdüğünü biliyorum,” dedi. “Ben o zaman burada çalışmıyordum, fakat insanların bahsettiğini duydum. Bu arada senin vur kaç olayıyla ilgili araştırmaların nasıl gidiyor?”

“Şüphe götürmeyecek kanıtlar toplamaya çalışıyoruz,” dedi Dedektif Carruthers, soğuk algınlığından öksürerek. “Baba bizim aradığımız adam, buna ikna oldum fakat ortağım benimle tam olarak aynı fikirde değil. O hem benden yüksek rütbeli hem de daha tecrübeli. Benim seçme şansım yok, onun talimatlarına uymam gerek.” Bir iki dakika dava ile ilgili problemlerini açıkladı, özellikle de, Shana’nın kaza olduğu sırada arabayı kullanıyor olamayacağını kanıtlamak zorunda olmaları sorunu üzerinde durdu.

Jameson, “Yardımanız için teşekkürler,” deyip, yavaşça telefonu bıraktı. Tahmin etmişti, Lily Forrester’dan nefret etmekte haklıydı. Belki kendisi eski dostu Walter Evans’ı öldüren adamı mahkûm ettirmek için fazla gayret göstermişti, ama tüm meslek yaşamı boyunca hiçbir zaman ne bir raporu ne de bir kanıtı tahrip etmişti. Hiç kimse asla yanılmaz değildi, bunu kabul ediyordu ve şüphesiz mesleğinde suçsuz kimseleri de tutukladığı olmuştuk. Bu bakımdan, belki Lily sadece yanlış bir karar vermişti. Fakat, onun kızına tecavüz ettiğini zannettiği adamı pekâlâ vurmuş olabileceğini düşünüyordu. Belki de Cunningham haklıydı, Hernandez ölmeyi hak etmişti, ama Lily Forrester’ın kendini cellat yerine koymaya da hakkı yoktu.

Jameson itiraf etmeliydi ki, Forrester ailesinin en azından bir üyesi için üzülüyordu. Shana Forrester ile daha önce hiç karşılaşmamıştı ve onun Los Angeles’taki genç adamın ölümüyle bir ilgisi olup olmadığı hakkında tahmin yürütmeyecekti. Bir şeyden emindi. Bu genç hanım problemlere yabancı değildi.

Shana annesini omzundan sarstı. “Uyan anne. Geç oluyor.”

“Aa.” Lily, odada göz gezdirdi. “Bitkin düşmüşüm. Saat kaç?”

“Beşe geliyor,” dedi Shana. “Seni uyandırdım, çünkü akşam yemeği için ne yapacağımızı bilmek istiyorum.”

“Acıktın mı?”

“Hayır,” dedi Shana. “Televizyonun uzaktan kumandasını bulamıyorum.”

Lily uzaktan kumandayı kanepenin yastıkları arasında buldu, ona verdi ve sonra banyoya gitti. Kendini tecavüzü takip eden günlerde olanları düşünmekten alıkoyamıyordu. Yüzüne su çarptı, aynadaki aksine baktı. Oturma odasına döndü, Shana’ya banyoyu doldurup biraz sıcak suda yatacağını söyledi. “Ben çıkınca akşam yemeği için ne yapacağımızı düşünürüz, olur mu?”

“Acele etme, anne,” dedi. “Öğleyin çok yedik.”

Lily küveti doldurdu, üstünü çıkardı ve küvete girdi, arkasına yaslanıp, gözlerini kapadı. Shana, Marco Curazon’u resimlerden teşhis ettikten sonra, Lily, Hernandez’in resmini Margie Thomas’ın ona verdiği Marco Curazon’un resmi ile karşılaştırmıştı. Gözlüklerini takıp baktığında, her iki adamın görünüşün-

deki farklılıklarını ayırt etmişti, ancak hâlâ yanlış insanı öldürdüğüne inanmayı reddediyordu.

Parmaklarıyla gözkapaklarına bastırduğunda, zihninde öylesine ayrıntılı bir görüntü belirdi ki, sanki gerçek gibiydi. Marco Curazon'u bulup canlı teşhis için getirmişlerdi. İlk önce Shana adamları görmüştü.

"Anne, bana arabanın anahtarlarını ver," dedi Shana. "Arabada beklerim. Ev ödevimi yapmaya başlarım."

Lily, o odada ne olduğunu bilmeyi çok istedi, fakat teşhis sona ermeden sormasının yasak olduğunu biliyordu. Shana, çıktığında gözlerinden neler olduğunu okumaya çalıştı, ama o son derece sakindi, önceleri olduğundan daha da sakin. Kendisine tecavüz eden adamı görmüş olsa bu kadar sakin olabilir miydi? Başlangıçtan beri adamı karşısında görünce o olmadığını anlayacak diye düşünmüştü. Margie'nin arkasından, bir aynalı cam perdeyle ayrılmış iki bölmeli canlı teşhis odasına yollandı.

"Anahtarları ver, anne," dedi Shana.

Lily çantasını ona uzattı. "Anahtarlar içinde."

Sıraya dizilmiş adamlara bakar bakmaz onu gördü. Sonra, başka kimseye bakamaz oldu. Oda çok aydınlık değildi ve Margie konuşmadan oturuyordu. Lily dedektife, "Yana dönmelerini söyle," dedi, onun mikrofondan adamlarla konuşmasını dinledi. Yürüdü ve ellerini cama dayadı; adamın profiline baktı. Resimden daha yaşlı görünüyordu. "Üç numaralı adamın geçen gün gördüğümüz fotoğrafı yakın zaman içinde mi çekilmiş?"

"Öyle olduğunu sanıyordum, çünkü şartlı tahliye ihlalinden ötürü gene içeri girmişti, fakat değilmiş. Fotoğrafeski bir tutuklamadan kalma, beş yıllık. Biri yenisini koymayı unutmuş."

Lily, "Onlara ayakkabılarını bağlarmış gibi eğilmelerini söyle," dedi, dedektif onu dinledi.

Nihayet camdan uzaklaştı ve yerine yığıldı, başını ellerinin arasına aldı. Geçmişte ne zaman tecavüzü hatırlasa, Bobby Her-

nandez'in yüzü hemen görünürdü. Akli, batmak üzere olan bir gemi gibiydi. Odadaki adam bir resim değil canlıydı ve bu canlı camın öbür tarafından uzanıp, onun yüreğine korkusalmıştı. Yanlış adamı mı öldürmüştü? Gözlerini kaldırıp, ona tekrar baktı. Ağzında bıçağın soğuk sertliğini yine hissediyordu. Oydu! Shana haklıydı. Gemi tekrar yana yattı ve Hernandez'i gördü. Kendi kendisiyle mücadele ediyordu. İçinde hâlâ bir kuşku kırıntısı vardı. Hernandez'i tekrar canlı görse o zaman emin olacaktı. Safrası ağzına geldi. Hernandez hiçbir zaman ortaya çıkmayacaktı. Bunu sağlama bağlamıştı.

Gözlüklerini çıkarıp, çantasını aldı, bürodan getirdiği suçlu resmine baktı. Çantası Shana'daydı. İçinde Hernandez'in resmi vardı. Yerinden fırlayıp, kapıya koştu, Margie hemen arkasındaydı.

"Geri dön," diye bağırdı dedektif, onun tekrar bir panik krizi geçirdiğini düşünüyordu. "Bu işi bitirmeliyiz, sonra gidersin."

Lily kapıdan çıkmış, dedektiflerin arasından koşarak geçerken tüm kafalar dönüp onun çift kanatlı kapıdan lobiye geçişini izlemişti. Güçlülükle, kesik kesik soluk alıyordu. Karnını tutup öne doğru eğilerek giriş kapısına ulaştığı sırada Margie ona binadan çıkmadan yetişti.

"Lütfen," dedi Margie, Lily'yi kovalamaktan soluk soluğa kalmıştı. "Resimlere iyice baktın mı? Bunu bilmem gerek." Lavanta rengi gözleri kızgındı. "Tanrım, sen bir savcısın. Kendine hâkim ol," der demez, bakışları pişmanlıkla doldu. "Üzgünüm, tamam mı? Söylediğim alçakçaydı, fakat görevimi yapmaya çalışıyorum."

Lily onun özrünü kabul etmeyerek, "Üç numara," diye hırladı, dedektif onun kendini berbat hissetmesine sebep olmuştu. "Shana'yı almaya gidiyorum. Geri gelip sana ifademizi vereceğiz." Kadının eli Lily'nin kolundaydı, Lily kolunu çekti. "Ben de görevimi yapıyorum. O benim kızım." Lily döndü ve karakoldan çıktı.

Doğruca Honda'nın yolcu tarafına gitti ve kapıyı açmaya çalıştı. Kilitliydi. Shana onu gördü ve camı indirdi. Lily'nin elinde Hernandez'in resmi vardı.

Shana resmi ondan alıp, “Bu kim?” diye sordu, artık sakın değildi, gözleri şaşkın, çılginca bakıyordu.

Lily, “Eski bir sanıkmış. Biri, benim tarif ettiğim adama benzediğini düşünerek bana verdi. Ama o değil,” dedi. Arabanın içine uzanarak Shana’nın elinden resmi almaya çalıştı. Kız Lily almasın diye resmi geri çekti.

“Hayır! Ona çok benziyor. Onun canlı teşhise getirilmesini istiyorum. İçerde, üç numaranın o adam olduğunu sanmıştım, çok emindim. Fakat şimdi...”

“Shana, rica ederim resmi bana ver. Sen haklıydın. Ben de üç numarayı seçtim. Öbür adam, o değil.” Lily sakın sakın, birkaç kere derin nefes alarak çarpıntısını durdurmaya çalıştı; kendini olan bitenleri düşünmemeye zorladı. Şimdi buna son vermeliydi. “O ölmüş. Bir hataydı. Biraz önce öğrendim.”

“Ne demek istiyorsun? O ölmüş de ne demek? Margie’nin bundan haberi var mı?”

“Bana resmi veren adam, onun öldürülmüş olduğunu bilmiyordu. O, bir çete kavgasında veya ona benzer bir çatışmada, uzun zaman önce öldürülmüş. Tecavüzden aylarca önce, Margie veya bir başkası için şimdi hiçbir şey ifade etmiyor. Ben içeri girip ifade vereceğimizi söyledim. Bizi bekliyor.”

“Herkes birbirine benziyor. Belki bizim aradığımız adam o da değil.” Gözyaşları akmaya başladı.

Lily kilidi çekip kapıyı açtı ve Shana’ya uzandı. “Tatlım, biz yargıç ve jüri değiliz. Bütün yaptığımız doğruyu söylemek. İçerde tanımladığımız adam, bize tecavüz eden adama benziyor gibi görünüyor; o kadar. Resimdeki adamın öldüğünü öğrenince, resmi yerine koymayı unuttum.” Shana resmi elinden bıraktı. Adamın adı resmin altında yazılıydı.

“Çantamı al da içeri girelim. Sonra eve gider; bütün olanları unutmaya çalışırız. Olur mu?”

Resmi çantasına kaldırdı ve Shana’yla binaya doğru yürüdüler. “Bunu Margie’ye söyleme. Hepimizin zihnini karıştırır ve vakit

kaybına yol açar. Benim bu resmi bürodan çıkarmamam gerekirdi. Anlaşırsa, başım derde girer.”

Shana annesine şöyle bir bakıp başını çevirdi, pek inanmış görünmüyordu, “Margie’ye söylemem,” dedi usulca. “Zaten, ona pek de benzemiyordu. Daha zayıf ve çirkindi, yüzünde de aşağılık bir ifade vardı. İçerde gördüğüm adam gibi sivilceliydi. Adam o, içerideki.”

Lily geçmişten sıyrıldı, küvetten çıkıp, kurulandı. Oturma odasına döndüğünde Shana’nın kendisine dikkatle baktığını gördü; sanki o da olayları annesi gibi tekrar yaşamıştı. Kızı gerçeği bilmeliydi. John onu gerçekten eleverirse, Shana acaba annesine cephe alır mıydı? Lily böyle bir şey yapacağına inanmak istemiyordu, hele şimdi, babasının vur kaç olayıyla ilgisi belirlenince, üstelik şahitlik etmeye zorlanırsa ne olacağı bilinmezdi. Onun nasıl, yemin altında, yalancı şahitlik etmesine izin verebilirdi? Düşüncesi bile Lily’nin midesinin altüst olmasına yetti.

“Banyo iyi geldi mi?” diye sordu Shana, uzaktan kumandayla televizyonu kapatarak.

Lily kanepeye, onun yanına kendini bıraktı. “Pek değil. Senin benimle niye daha çok vakit geçirmediğini anladım. Beraber olduğumuzda daha kuvvetli oluyoruz demekte haklısın. Ama ne yazık ki, tecavüz olayını unutmamızı da imkânsız kılıyor.”

Shana bir süre somurtup sessiz kaldı. Nihayet, “Sen babamın kirasını vermekte devam etmeyeceksin değil mi?” dedi. “Polis onun yaptığı için beni suçlamazsa, sonu hapis olacak. Hiç olmazsa, çalışmayacak ve nerede oturacağım diye üzülmeyecek.”

“Söylediklerinden, babandan gerçekten bıkmış olduğun anlaşıyor,” dedi Lily, onu yoklamak istercesine. “Yaptığını affetmiyorum, fakat o genci kasten öldürmedi. Alkolizm bir hastalıktır. John’un ciddi kusurları olabilir, ama bir canı olmadığı gibi, şiddet eğilimleri de yoktur. Ben, zevk almak için öldüren kişileri mahkûm ettim, Shana. Ben babanın bu kategoriye girdiğine inanmıyorum, sen ne dersin?”

Shana, “Hayır,” dedi, sakızını çıkarıp kâğıda sardı. “Kabul edelim ki, anne, kendinden başkasını da düşünseydi, hemen yetkililere haber verirdi. Belki o zaman bu genç yaşardı.”

“Sende gerçekten sadece bir avukat olmaktan daha fazlasını yapacak yetenek var,” dedi Lily. Islak saçı havluya sarılıydı. Saçları kurusun diye başını açtı. Kapı aralığından hâlâ güneş ışınları giriyordu. Lily bir gece önce gülleri budadığı halde, hâlâ garden-yalar çiçek açıyordu ve hafif kokular açık tel kapıdan içeri sızıyordu. “Vurguladığın konular, baban mahkemeye çıktığında, yargıcın tam üstünde duracağı sebepler olacaktır. Onu cinayetle suçlamadıkları için talihli sayılır.”

“Neyle suçladılar?” diye sordu Shana. “Senin arabayla cinayet dediğini sandım.”

“Tam suçlama alkollüyken arabayla adamı öldürme, bu da ceza kanununun 191.5(c) maddesine giriyor. Ayrıca onu vur kaç ile suçluyorlar. Onu her iki suçtan yargılayamazlar. İkinci suçlama, davayı daha basit bir şekilde çözüme bağlamaya karar vermeleri halinde işe yarasın diye.”

Shana sırt çantasından bir saç fırçası çıkarttı. Ellerini onun omuzlarına koyarak, annesine, “Dön bakayım,” dedi. “Konuşurken senin saçını fırçalamak istiyorum. Hatırlıyor musun sen benim saçımı fırçalardın?”

Lily duyulandı. Arkası dönük olduğu için memnundu. Shana’nın gözyaşlarını görmesini istemiyordu.

“Devam et, anne,” dedi Lily’in saçlarını fırçalarken. “Bana, suçlamaları açıklıyordun. Akşamüstü senin hukuk dergilerini okumak hoşuma gitti.”

Lily burnunu çekerek, “İyi,” dedi, “biraz önce bahsettiğim kanuna göre, bu suçu işleyeni 188. maddeden de mahkûm edebilirler, bu da cinayet demektir. Ancak bunu yapabilmek için düşüncesizce davrandığını ve bilinçli olarak insan hayatına kıymet vermediğini ispat etmeleri gerek.”

“Ne kadar hapis cezası yer?”

“Hangi suçlamadan?” diye sordu Lily. “Biraz önce bahsettiğim birinci suçlamadan ne kadar hapis cezası alacağı aşağı yukarı bellidir, ama öteki, ikinci suçlamaya verilecek ceza, koşullara göre değişir.”

Shana, annesinin uzun saçını fırçalamaya devam ederek, “Nasıl? Böyle kendini daha iyi hissediyor musun?” diye sordu.

“Fevkalade,” dedi Lily. “Ne diyordum?”

“Sen bana babamın hapiste ne kadar yatabileceğini anlatıyordun.”

“Bunu konuşmamızın doğru olduğunu zannetmiyorum,” dedi Lily dönüp ona bakarak.

Shana ısrarlıydı. “Ben konuşmak *istiyorum*.”

“Tamam,” dedi Lily, derin bir nefes alarak. “En çok on yıl, ama on yıl yatmaz. Sadece beş belki altı yıl.”

Shana saçını fırçalamayı bitirip, susunca Lily, “Richard akşam yemekte sana pek çok şeyi açıklayabilir,” dedi. “Niçin yürüyüşe çıkmıyoruz? Burada yürüyüş için çok güzel patikalar var, özellikle tepelerin eteklerinde. Ben hemen her hafta sonu uzun uzun yürüyorum.”

“Ben yürüyüşe çıkmak istemiyorum.” Shana’nın yüzü gene endişeyle karardı. “Babam ve dubleks için ne yapacağız?”

“Bir kamyon bulup, senin eşyalarını başka bir yere taşımamız,” dedi Lily, yüzünü ona dönerek. “Bugün ev sahibini aradım ve ona ay sonunda kontratımızı iptal edeceğimizi söyledim. Zaten yenilenme zamanı gelmişti.” Kızının yüzünün aldığı şekli görünce, ilave etti, “Senin olanlardan sonra orada oturmaya devam etmeyi isteyeceğini düşünmedim. Yalnız olacaksın, tatlım ve ben senin korkmanı istemiyorum.”

“Sen dubleksi paylaşacak bir arkadaş için ilan verebileceğimi söyledin.”

Lily, boynunu rahatlatmak için başını sağa sola doğru çevirerek, “Bu şartlar altında bunun en doğru çözüm olduğundan emin değilim,” dedi. “Eğer baban oturacak başka bir yer bulamazsa,

kendini senin kapının önünde bulacaktır. Öyle görülüyor ki, zaten hapse girecek, fakat şartlı tahliye edildiğine göre altı yedi ay sonrasından bahsediyoruz. Los Angeles adli sisteminin tıkanıklığını düşünürsek, bu zaman daha da uzayabilir.”

“Okulum ne olacak?”

“Bu senin kendi başına karar vereceğin bir şey,” dedi. “Bu sabah uyanır uyanmaz kampus öğrenci yurdunu aradım. Şu anda yer yok. Ama biri ayrılabilir.”

Lily sallanan koltuğa oturdu. Shana kanepeye yüzükoyun uzandı, sehpanın üstünde duran kendi çerçeveli fotoğrafına baktı. “Benim geçen yıl çektiğim fotoğrafım nerede? Biliyorsun, hani şu West Hills galerisindeki lüks fotoğrafçıda çektiğim?”

Lily, hangi resmin olmadığını anladı. Shana, o resimde o kadar şahane görünüyordu ki, gözleri hep o resme takılıyordu. Resmin öteki resimlerin arkasında kaldığını veya kazara yere düştüğünü düşünerek masaya doğru yürüdü. Bulamayınca, masaya baktı ve başka bir şeyin daha ortadan kaybolduğunu fark etti.

Shana mektup adresi olarak annesinin Santa Barbara’daki posta kutusunu da kullanıyordu. Lily her ay Shana’ya gelen mektupları —acil olanları Shana’ya hemen ulaştırmak üzere ayırıp— bir zarfta topluyor ve zarfı da kızının resminin altında tutuyordu. Böylece, Shana’ya aylık çekini yollarken mektuplarını göndermeyi de unutmuyordu. Lily, son iki hafta içinde kızına eski kamp arkadaşlarından birinden gelen bir kartı da zarfın içine koyduğunu gayet iyi hatırlıyordu. Zarf yok olmuştu.

Lily birinin eve girmiş olmasından korkmakla beraber, kayıp şeylerin bir yerden çıkacağını ümit ederek sakin olmaya çalıştı. Her ikisi de evi aradılar, hatta diz çöküp her tarafa baktılar, sonra pes ettiler. “Burası büyük bir yer değil,” dedi Lily. “Ben taşındığımda, senin söylediğin resmi öteki bazı eşyalarla birlikte bir yerlere kaldırmış olabilirim.”

“Ben onu burada gördüm,” dedi Shana, sarsılmış görünüyor. “Seni son ziyarete gelişimde buradaydı. Bu yüzden sen onu

öteki eşyaların yanına koymuş olamazsın. Anne ben bir budala değilim. Ne gördüğümü biliyorum. Beni yatıştırmaya çalışma.”

Lily terli ellerini kot pantolonuna sürttü. “Sadece bir resim, tatlım.”

“Fakat yok olmuş! Biri almış olmalı.” Yürüdü ve kapıyı vurarak kapattı, sürgüleri sürdü, sonra kapıya dayandı. “Marco Curazon, Camarillo’da şartlı tahliye oldu,” dedi. “Buradan yirmi dakikalık yol. Ya dubleksin dışındaki adam o idiye? Sonra sana söyledim, birkaç gün önce beni kampusta takip eden adam ona çok benziyordu.”

Lily koştu, onu kollarının arasına aldı, Shana üstünde dubleksin adresi olan zarfın da kaybolduğunu bilse, korkusu büsbütün artacaktı. “Bütün bu olaylardan dolayı panik içindesin. Senin dublekste kalmaktan korkacağını söylememeliydim. Akılsızcaydı, seni ben tedirgin ettim, bu benim kabahatim.”

“Hayır,” diye bağırdı Shana kendini kurtararak. “Niçin hatanın senin olduğunu söylüyorsun? Bundan nefret ediyorum, niçin her ters giden şeyden kendini sorumlu tutuyorsun?” Kollarını havaya kaldırdı. “Bu onun hatası! Niçin bize tecavüz etti? Aptal mahkemeler onu hiçbir zaman serbest bırakmamalıydı. Kanunun ne dediği umurumda değil. Böyle şeyler yapan insanlar hapisten çıkmamalı. Hiçbir zaman! Beni işittin mi? Hiçbir zaman!”

Lily elleriyle kızının ağzını kapatarak, “Lütfen sakınleş,” dedi, sonra kolları yanına düştü.

Shana, “Sakinleşmek istemiyorum,” diye acı acı feryat etti, sanki içinde birikmiş olan öfkeden kurtulmak istiyordu. Annesinin yanına gitti, bornozunun eteğini avuçladı, gözlerinde çığırından çıkmış, çılgın bir bakış vardı. “Şu anda birini incitmek istiyorum, beni duyuyor musun? Bir şey kırmak, bir adamın hayalarını tekmelemek veya kafasına bir şey indirmek istiyorum.” Aniden geri çekildi, fırtına geçmişti, ağzından dökülenlerden kendi dehşete düştü. “Özür dilerim,” dedi Lily’ye. “Neden bunları söyledim, bilmiyorum.”

“Ben biliyorum,” diye cevapladı Lily, ellerini ellerine alarak.

“Nereye gidiyoruz?”

“Hız yapmaya,” dedi annesi. “Buradan on beş dakika ilerde bir yer var. Hız saatte 150 km’nin üstüne çıkınca, sana garanti veririm, kendini daha iyi hissedeceksin.”

Shana, ona herhalde çıldırdı diye baktı. “Babama olanlardan sonra, böyle bir şey teklif ettiğine inanamıyorum.”

“Baban sarhoştı.” Lily kapıyı açıp, temiz havaya çıktı. “On yıl önce savcılık beni bir ileri sürüş teknikleri kursuna yollamıştı. Bütün erkeklerden daha yüksek not almıştım. Seni götüreceğim bu yer bir yarış pisti. Eskiden Santa Barbara savcılığında çalışan ve hobisi araba yarıştırmak olan eski bir dedektif bana buradan bahsetmişti. Bana içeri girmek için gereken kodu verdi. Zaman zaman kendimi patlayacak gibi hissettiğimde, bu şekilde rahatlıyorum.”

Lily ve Shana'nın araba gezintisinden dönmeleri üstünden çok geçmeden Richard telefon etti. Onları, Montecito'daki San Ysidro Ranch'ta bulunan Plow & Angel Restoranı'na akşam yemeğine davet etti. O civarda yaşayanlar ona sadece 'Ranch' dese de, restoran yüz yıldan uzun süredir hizmet veriyordu ve memleketteki en seçkin yerlerden biriydi. Burası bir zamanlar bir çiftlik olduğundan, misafirler her biri ötekinden farklı dekore edilmiş kulübelerde kalıyorlardı. Bu kulübeler ebat ve güzellik bakımından da değişikti. Birçoğunun, etrafı çitle çevrili arka bahçelerinde jakuziler ve yatak odaları vardı. Bazı yeni kulübeler o kadar özenilerek yapılmıştı ki, misafirlerin kendi özel yüzme havuzları vardı, onlara sanki lüks bir evde kalıyorlarmış hissi veriyordu.

"Onun saat sekize kadar gelemeyeceğini söylemiştin."

Lily, Richard'ı görecektir olmanın heyecanıyla, "Son müvekkili hastalanmış ve randevusunu iptal etmiş," dedi, onun kendilerinin can sıkıntısını gidereceğini de ümit ediyordu. John'un davranışının sonucuna katlanması gerektiğine inanıyordu ve ne yaparsa yapsın, ne derse desin polis Hernandez davasını tekrar açmayacaktı. Shana Santa Barbara Üniversitesi'ne geçmeliydi; Lily bu-

nun Shana'nın geleceği için önemli olacağını düşünüyordu. Gelecek yıl, başka bir üniversiteye gitmesi için nakil yapabilirlerdi. Sonuçta önemli olan, bir diplomanın üstünde adının yazmasıydı. Daha da önemlisi Shana'nın babasının hapse gireceğini kabullenmesiydi. Kuvvetliydi, Lily kızının tersliklerin üstesinden bir kez daha geleceğine inanıyordu.

“İyi mi giyinmeliyim?”

“Orası çok güzel bir yer,” dedi annesi. “Buraya taşınalı beri ancak bir kere gidebildim, çünkü pahalı. Tarihî geçmişi büyüleyici, senin bu yemekten zevk alacağından eminim.”

Shana, annesinin gardırobunda giyecek bir şeyler ararken, “Tarihten neyi kastediyorsun?” diye sordu.

“Orada kalmış olan tüm meşhurları hatırlamıyorum,” diye cevapladı Lily, bormozunu yatağın üstüne atarak. “John ve Jackie Kennedy balaylarının bir kısmını orada geçirdiler, çok meşhur aktörler, müzisyenler, yazarlar ve sanatçılar da orda kaldılar. Binlardan birinin duvarında bu insanların resimleri asılı.”

“Niçin Plow & Angel” demişler?” diye sordu Shana, askılık-tan siyah örgü bir elbise çekip, önüne tuttu, sonra aynada kendine baktı. “Tuhaf bir isim. Yani lüks bir lokantayla bağdaştıramadım.”

“Yanlıştır hatırlamıyorsam,” dedi Lily, “Çiftlik, sabahları uzun saatlerini dua ederek geçirdiği için her gün işine geç gelen bir İspanyol ırgattan dolayı bu ismi almış. Lokantaya gidince sana onun heykelini gösteririm. Heykelin üstündeki yazı onun öğleden sonra öteki ırgatların bir günde sürdükleri kadar tarla sürdüğünü belirtiyor. Çiftlik sahiplerine bu kadar işi başarabilmesinin sebebinin omzundaki bir melek olduğunu söylemiş. Katolik Kilisesi onu aziz ilan etmiş.”

“Yani aziz olmuş.”

“Evet,” dedi Lily. “Yanılmıyorsam, onu çiftçilerin koruyucusu yapmışlar.”

“Ne yapıyormuş?” diye güldü. “Hırsızları mı enseliyormuş?”

“Tam olarak değil,” diye cevapladı Lily.

“Peki ne yapıyormuş o zaman?”

“Anla işte,” dedi Lily. “Çiftçilerin başına gelebilecek her türlü kötülüğün önlenmesine yardımcı oluyormuş”

“Ama azizler ölüdür! Bunu nasıl yapsınlar?” Shana bir an annesinin çıldırmış olabileceğinden endişelendi.

Lily ona hiç kiliseye gidip gitmediğini sormak istedi. Bu konuşmayı başka bir güne bırakmanın daha iyi olacağına karar verdi. Kızının Katolik olarak yetişmesi bakımından gevşek davranmıştı. John’un ailesi Presbiteriyendi, onun için, inançları birbirine uymayan her çift gibi bir çıkmaza girmişler ve evlilikleri süresince kızlarına belli bir dinsel inancı aşılamaktan uzak durmuşlardı. Lily, John’u kızlarının Katolik olarak vaftiz edilmesi için ikna etmişti, fakat Shana kiliseye kabul ayinine katılmamıştı. Onu yoklamak amacıyla, “İstersen,” dedi, “ilerideki kilisenin önünden geçerken durup ziyaret edebiliriz.”

Shana şaşırды, annesi hiç böyle bir şeyden bahsetmemişti. “Sen gerçekten kiliseye mi gidiyorsun?”

Lily yüzünün utançtan kızardığını hissetti. “Pek sayılmaz,” dedi, ellerini kalçalarına koyarak. “Her pazar gitmiyorum, fakat olaylar moralimi bozduğunda, kiliseye veya ayine gidiyorum. Son zamanlarda önemli günlerde özel ayinlere gitmeye çalışıyorum. İnsan yaşlandıkça böyle şeyleri daha ciddiye alıyor. Ya yaşlandığımdan ya da yaptığım kötülüklerin bağışlanması istediğimden.”

“Müthiş,” dedi kızı, gözleri kocaman açılarak, “çok etkiledim.”

Lily’nin giysileri çoğunlukla tayyörlerden oluşuyordu, mesleğine daha uygundu. Birkaç elbiseden en beğendiği şu anda kızının elindeydi. Omuzlarında kırmızı apoletleri olan siyah bir ceket ile uzun bacaklarını gösteren oldukça kısa etekte karar kıldı. Yıllar önce, Richard her fırsatta bacaklarının en çekici özelliklerinden biri olduğunu söylerdi. “Çoraba ihtiyacın var mı? Bende yeni bir çift var.”

Shana banyodaydı, annesinin makyaj malzemelerini karıştırıyordu. Topuksuz siyah ayakkabılarına bakarak, “Aynı numara ayakkabı giymiyoruz,” dedi. “Bunlarla orada rüküş görünmeyeyim? Lokanta çok mu lüks?”

“Tam değil,” dedi Lily, banyoya girerek. “Biz ana kısımda yemeyeceğiz. Plow & Angel daha sade. Ayakkabıların iyi; çorabı da unut.”

Richard onlarla restoranda saat yedide buluşacaktı. Lily, Richard’ın eve gelmemesini Shana’nın orada olmasından rahatsızlık duymasına veya polis tekrar onu sorgulayacak olursa kızının avukatlığını üstlenmesini istemiş olmasına bağıladı. Her ikisi de giyinince, Lily’nin siyah Audi’siyle evden pek uzakta olmayan San Ysidro Ranch’a gittiler; arabanın motoru, yarış sahasındaki süratten sonra biraz ses yapıyordu. Bir dakika taştan binanın önünde durdular. Lily, Shana’ya bahsettiği bronz heykeli ve yazıyı gösterdi. Kilisenin aziz ilan ettiği kişi, bir at ve sabanın arkasında çalışırken görünüyordu ve sağ omzunun üstünde de kanatlı bir mahlûk oturuyordu.

Açık kapıdan Lily Richard’ın yapısında ve saç renginde bir adamın barda oturduğunu gördü. Adam sanki Lily odaya girer girmez onun varlığını hissetmiş gibi döndü. Koyu renk kostüm, beyaz gömlek giymiş ve küçük sarı çiçekleri olan kırmızı kravat takmıştı, inanılmaz derecede yakışıklıydı. Lily onu hafifçe yanağından öptü. “Richard, bu akşam geldiğin için gerçekten teşekkür ederim. Trafik nasıldı?”

Richard gülümseyerek, “Pek fena değildi,” dedi. “İşten uzaklaşmaktan memnunum.”

“Sizi tekrar görmek çok güzel,” dedi Shana elini sıkarak. “Greg nasıl?”

“Mükemmel,” dedi Richard. “Geçen gün o da seni soruyordu. Annen bana UCLA’ya gittiğini söylüyor.”

Shana ayakkabılarına baktı, okul değiştirmesi gerektiği için hüznüldü. “Greg, deniz biyoloğu oldu mu?”

“Olmak üzere,” dedi Lily’ye bakarak. “San Diego’da Sea World’de çalışıyor. Yunuslarla ilgileniyor.”

Shana, Richard’ın oğlunu ilk defa tecavüzden kısa süre sonra tanımıştı. Greg, ağabey rolünü üstlenmiş, onunla zaman geçirmiş, teselli etmiş, dünya başına yıkılmışken akılcı davranabilmesine yardımcı olmaya çalışmıştı. Genç adam tutkulu bir sörfçü olarak okyanusu çok seviyordu. Babası onun avukat olmasını istemişti, Shana hayal kırıklığı kalıntısını hissediyordu. Annesinin yolundan gitmeye ne zaman karar verdiğini hatırlamıyordu. Bir kurban olmak ve adalet sistemini yakından görmek karar vermesinde büyük rol oynamıştı.

Shana’nın yaşlılarından pek azı geleceğini planlamıştı. Bazıları, branşlarını bile seçmemişti. Bir zamanlar manken olmayı ne kadar istediğini hatırladı; özellikle annesi de gençken mankenlik yaptığı için bunu arzu etmişti. Onu gören herkesin müthiş potansiyeli olduğunu düşünmesine rağmen Lily, Shana’nın mankenlik mesleğini seçmesine kesinlikle karşı çıkmıştı. İnce uzun boylu oluşu, güzel yüzü ve suyun akışını andıran hareketlerle devinen vücudu onun ilerlemesine yeterdi. Tecavüzden sonra manken olma düşünceleri yok olmuştu, sanki masumiyetini çalan kötü rüzgâr onları da alıp götürmüştü.

Shana, çoktan babasıyla sırlarını paylaşmaya son vermişti. Babası, alkolün tesiriyle, kızının bir gün ünlü bir avukat olup yaşlılığında ona bakacağı fantezisini kuruyordu. Son zamanlarda onunla ciddi bir konuyu tartışmaya çalışmak gayretine değmiyordu. Bir bildiği de John’un ona annesi gibi savcı olması için destek vermeyeceğiydi. Halbuki bu erişmek istediği hedefin ilk adımıydı. Lily’nin tecavüz olayından önce olmak istediği gibi, Shana da yargıç olmak istiyordu. Hayali de bir gün Yüksek Mahkeme’ye atanmaktı. Rüyaları o kadar erişilmez ve yüksekti ki annesine dahi söylemeye sıkılıyordu. “Greg’e söyleyin, onun adına seviniyorum,” dedi, sesi hafifçe titreyerek. “Çoğu insan hayatta istediğini yapma şansını elde edemiyor.”

“O daha tam istediği yerde değil,” dedi Richard, gözleriyle odada garson ararken. “Hâlâ iki yılı daha var.”

“Anlamıyorum,” dedi Shana. “Ben onun geçen yıl mezun olduğunu zannediyordum.”

“Oldu,” dedi Richard. “Hâlâ doktora çalışması yapıyor.”

“Peki, ‘Sea World’de ne yapıyor? Siz yunuslara bakıyor dediniz.”

Garsonun, restoranın arkasına doğru, içerlek bir yerdeki masalarına işaret ettiğini görünce, Richard elini Shana’nın arkasına koyarak onu yönlendirdi. “Şimdilik,” dedi, “Greg, yunusları besliyor ve içinde bulundukları su tankını temizliyor. Dalgıç kıyafetini kullanıyor, işinin bu tarafından zevk alıyor. Maaşı bir problem. Ben sürekli ona sonunda yeterli bir geliri olacağını hatırlatıyorum.”

“Herkes bir yerden başlamalı,” diye araya girdi Lily, önlerine geçip masadaki yerini aldı. Richard’ın gençler her istediklerini hemen elde etmek istiyorlar, sonra artık gelecekte yapacak bir şeyleri kalmadığını idrak edince hayal kırıklığına uğruyorlar demekle ne demek istediğini biliyordu. Kendisi hukuk fakültesinde okurken bir eşin, bir çocuğun ve ilaveten yarım gün işin üstesinden gelmişti. Aksi takdirde başaramazlardı, öyle olduğu halde gene de günbegün yaşamışlardı. Shana, azimli ve parlak bir genç olduğu halde, Lily onun pek çok sorumluluğun altından kalkacağını hayal edemiyordu.

Richard bonfile ısmarladı, Lily yaban pirinci doldurulmuş tavuk, Shana sadece salata istedi, sonra da bütün akşam iştahsız, tabağını karıştırdı. “İştahımı tatlıya saklıyorum” dedi. Yemeklerini bitirip, sıra tatlıya gelince, Shana annesine doğru eğilip kulağına, “Onunla babam ve kaza için konuşmayacak mıyız?” diye fısıldadı.

Lily boğazını temizledi ve gözlerini restoranda gezdirdi. Yemek yiyenlerin çoğu gitmişlerdi, böylece kendini rahat hissetti. “Shana, babası hapse mahkûm olursa, kaç yıl yatar diye merak

ediyor. Öğleden sonra ayrıntıları gözden geçiriyorduk, Richard fakat ben bekleyip seninle konuşmamızı söyledim.”

Lily ona suçlamanın neler olduğunu anlatınca, Richard ağzını peçetesine sildi. “Karar verecek olan yargıcın dört, altı veya on yıla mahkûm etme seçeneği var.”

Shana, “Fakat o kadar yıl hapis yatmaz, değil mi?” dedi.

“Herhalde yatmaz,” diye cevapladı Lily. “En düşük cezayı alırsa, iki yıldan önce serbest kalabilir.”

“Niçin bu kadar seçenek var?” diye sordu kızı. “Ben bir yargıç insanları istediği cezaya çarptırır, sonra tahliye komisyonu, ne zaman tahliye edileceğine karar verir zannediordum. Curazon bunun için serbest bırakılmadı mı; tahliye komisyonunun akli bir karış havada olduğu için?”

“Hayır,” dedi Richard. “O mahkûmiyetini tamamladı. İşlediği suç özel hüküm kanununa girdi. Bu durumda tahliye komisyonu onun serbest bırakılma tarihini kararlaştırmadı. Kanuna göre önceden karara bağlanmıştı.”

Shana sordu, “Özel hüküm kanunu nedir?”

“Her eyaletin değişik kanunları var, Shana” diye açıkladı Richard. “California’da özel hüküm kanunu dediğimiz kanun var. Sadece bir avuç belirsiz kanun var, mesela birinci veya ikinci derecede taammüden cinayet işleme gibi. Belirsiz bir mahkûmiyet kararı on iki yıldan ömür boyu hapse kadar uzayabilir. Böyle bir durumda, tahliye komisyonu olaya girer, o şahsın ne zaman serbest kalacağına karar verir. Suçların çoğu ilk bahsettiğimiz kısma girer.”

“Kafam karıştı.”

Lily, “Sana bazı kanunlarımızı yorumlamanın insanların aklını nasıl karıştırdığını anlatamam, Shana,” dedi. “Öyle değil mi, Richard?”

Richard başını salladı, fakat Lily’nin devam etmesini istedi. Garsona tatlı için mönü getirmesini işaret etti, kendisine de kahve söyledi. Shana ve Lily çay istediler. Sonra, tatlılarını seçtiler. Lily,

durumu mümkün olduğu kadar açıklığa kavuşturmak istiyordu. Kızının ilgisini körükleyen şeyin kısmen savcı olma isteği olduğunu biliyordu, ama ne yazık ki, onun kendini hazırlamaya çalıştığının da farkındaydı. En kötü durumda, eğer resmî makamlar onu babasının işlemiş olduğu şüphe götürmeyen bir suçtan dava ederlerse, ne gibi bir cezayla karşılaşacağını bilmeye hakkı vardı.

“Evet,” diye devam etti Lily, “Yargıcın, son hüküm için üç değişik karar arasında seçim yapması lazım.”

“Nasıl karar verir?” diye sordu Shana. “Birini veya öbürünü mü seçer?”

“Tabii ki değil,” diye açıkladı Lily. “San Francisco’daki Adli Şura bazı örnekler veya prensipler şart koşar; her yargıç ve mahkeme bunlara uymak mecburiyetindedir. Bunlar, hafifletici ve ağırlaştırıcı sebeplerdir.”

“Ben bu sözcüklerin ne anlama geldiğini biliyorum,” dedi, “Fakat senin bana bunların bir dava ile ilgili olarak ne ifade ettiğini açıklamamı istiyorum.”

“Bir davalı, yargıç veya jüri tarafından suçlu bulunursa; yahut anlaşmanın daha hafif şekli olan, bizim müzakere isteği dediğimiz şekli seçerse...”

Garson tatlılarla geldi, Lily kekinden bir lokma aldı. “Basit olarak açıklamak gerekirse,” dedi, “hafifletici haller, mesela davalı bir şişe süt veya başka bir yiyecek maddesi çalmıştır çünkü bebeği açlıktan ölmektedir, o güne kadar da bir suç işlememiştir ve yaptığından ötürü çok, çok üzgündür.”

“Pişmandır yani?”

“Tam manasıyla,” dedi Lily, kendine Shana’nın artık bir çocuk değil, bir üniversite öğrencisi olduğunu hatırlattı. Her ikisinin de beyinlerinin benzer şekilde çalışmasını garip buluyordu. Pek çok insan, her ikisinin görünümlerinin benzerliğine zaten şaşıyordu. Lily, düşüncelerinin ve anlayış kabiliyetlerinin de aynı düzeyde olmasının daha da eşsiz olduğunu düşündü. “Mahkeme şunu sorgular. Suç işlenen tek suç mudur? Tekrar olmayacaktır.

Bu durum, biraz önce verdiğim örneğe uygulandığında, bizim hayalî suçlu dava hallolunca, bir iş bulup ailesine bakabilecek-tir.”

“Niçin böyle olacağını düşünüyorsun?”

Annesi, “Müdahale,” dedi. “Yani, bu adam yetkililerle temas kurduktan sonra hâlâ iş bulamamış olursa, tekrar suç işlemesin diye devlet ona yardım edecektir.”

“Anlamlı,” dedi Shana, başını düşünceli bir şekilde sallayarak.

“Şimdi,” diye devam etti Lily, “Bir dakika geri gidelim. Mahkeme hafifletici sebeplerin geçerli olduğuna karar verdiğine göre, kanun, yargıcı, suçlu hangi suçu işlemiş olursa olsun, üç karardan en hafif olanını seçmeye mecbur kılar. Yeterince açık mı?”

Shana’nın ağzı açık kaldı. “Biri bir şişe süt çaldı diye hapse mi atarlar?”

“Muhtemelen hayır,” dedi annesi. “Hatırla, ben bu senaryoları, sen genelde olanları anlayasın diye kullanıyorum. Bir şişe süt çalmak kusurlu hareket olarak sınıflandırılır ve insanlar hırsızlık için hapse mahkûm edilmez, nezarete atılır, ancak silah kullanırlarsa durum değişir. O zaman silahlı soygun olur.”

Shana afallamıştı. “Tek aldıkları bir şişe süt olsa bile mi?”

“Kesinlikle,” dedi Lily. “Soygun soygundur. Söylediğim gibi kanunlarımızın karmaşıklığını çözmek insanların yıllarını alır. Bir de ağır silahlı soygun olarak sınıflandırılan suç vardır. Bu da bir insanı vurarak veya güç kullanarak soymak demektir. Hatta o insan, sadece tehdit edilmiş ve tehdit yerine getirilmemiş olsa bile.”

“Anladım,” dedi Shana, masanın altından bacak bacak üstüne atarak. “Anlatmaya devam et.”

Lily’nin konuşmaktan boğazı kurumuştü. Durdu, çayından biraz içti. “Böylece, hafifletici sebepler, suçu işleyenin o kadar da kötü biri olmadığı anlamına gelir. Öte yandan, bir yargıcı daha ağır ve uzun mahkûmiyet cezası vermeye zorlayacak örnek, mesela suçlunun yüklü bir suç geçmişî olması; onun hiç pişmanlık

duymaması veya suç işlendiğinde uyuşturucu yahut alkol tesiri altında olduğunun ispatlanmış olmasıdır.”

“Ya ikisinin ortası?” diye sordu Shana. “Bir yargıcı o yöne ne sürükler?”

Lily tatlı tabağını yana itti, bilgisini kızıyla paylaşmaktan memnundu. “Adaletin kademelerini gözünde canlandır.”

Shana’nın yüzü aydınlandı. “Anladım,” dedi. “Bir yargıç ortalama cezayı, senin tarif ettiğin sebepler aşağı yukarı eşitlendiğinde seçer, doğru mu?”

Annesi Richard’a gülümseyerek, “Tam manasıyla,” dedi. “Hiç şüphe yok, sen hukuk fakültesi giriş sınavını geçeceksin.”

“Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?”

“Kesinlikle,” diye onayladı Richard. “Tabii, Lily gibi bir annen olduğu için daha başka bir şey bekleyemezdim.”

“Yarın sabah bizimle kahvaltı edebilir misin?” diye sordu Lily. Yemekteki sohbetlerinin içeriğinden dolayı kendilerine zaman ayıramadıklarını hissederek. “Summerland’de müthiş bir kahvaltı yeri var. Senin gençliğinde bile onun orada olduğundan eminim, Richard, fakat adını hatırlamıyorum.” Summerland birkaç mil ötede küçük bir şehirdi; Montecito’dan daha plansız, daha çok plajlı olan bir yerd. Zenginler ve ünlüler zaman zaman hâlâ orada kendilerini gösteriyorlardı. İnsanlar, Hillary ve Bill Clinton’ın birkaç yıl önce orada bir ev aradıklarını bile söylüyorlardı.

“Saat onda, Adliye’de olabilmem şartıyla,” dedi Richard. “Saat sekiz çok mu erken?”

“Sekiz mükemmel,” dedi Lily. Hâlâ Shana’nın okul ve ev konularında ne yapmasının doğru olacağından emin değildi. Kendini göstermek eve hafta sonu üstünde çalışmak amacıyla iş getirmek üzere bürosuna birkaç saat için de olsa gitmeliydi.

Değişik hukuk fakültelerinin üstünlüklerinden söz ettiler. Shana, Greg’i görmek için de zaman ayırmak istiyordu, fakat nerede yaşayacağını bilmediği için Richard’dan onun telefon numarasını aldı ve e-posta adresini kaydetti. Çoğu üniversite öğrencisinin günümüzde yaptığı gibi bilgisayarsız hiçbir yere gitmiyordu.

“Ben Greg’in işini küçümsemiyordum,” dedi Richard, kendini müdafaa edercesine, “O çok çalışıyor. Herhalde sana söylemiştir, bana avukat olmak istemediğini söylediğinde çok kızmıştım. Geriye bakınca, hukuku seçmiş olsaydı, yanlış yapmış olacaktı diye düşünüyorum.”

Shana başını yana yatırarak, “Niçin?” diye sordu.

“Zaman içinde, geldiğimiz noktada dünyanın avukattan çok deniz biyoloğuna ihtiyacı olduğunu düşünüyorum.”

Shana çikolatalı pastasından bir parça aldı, sonra çatalını masaya bıraktı. “Benim de yanlış mı yaptığımı düşünüyorsunuz?”

“Hayır,” diye cevapladı Richard. “İnsanların değişik yetenekleri ve ilgi alanları olduğunu düşünüyorum. Ben, avukat olmak para kazanmak için iyi bir yol değildir, demiyorum.”

Lily kolunu kızının omzuna dolayarak, “Shana çok iyi olacak,” dedi. Yan yana oturuyorlardı, Richard karşılarna masanın öbür tarafına oturmuştu. Restoranın içi mağara veya şarap mahzenine benziyordu. Taş duvarlar şöminede büyük kütükler yandığı halde, nemliydi, serinlik hissi veriyordu. Barın üstünde, üç adet yuvarlak vitray asılıydı, her biri başka bir mevsimi gösteriyordu. Lily sonbahar, ilkbahar ve yaz mevsimlerini gördü. Bir sebepten, belki de yer kısıtlı olduğundan, kışı gösteren vitray barın yan duvarına asılmıştı, onların oturduğu yerden iyi seçilmiyordu. “Bugün öğleden sonra biraz sohbet ettik, Rich,” diye devam etti. “Ben Shana’nın önemli bir hukukçu olacağına inanıyorum. Onu bir gün kanun yaparken, hiç değilse karmaşık hukuk dilini ve modası geçmiş, eski kanunları düzeltmek için çalışırken görmek istiyorum.”

“Problem şu ki Lily, her kim bunu değiştirmek, daha iyi hale sokmak için girişim yaptıysa, sonuç herhangi bir politikacının seçim kampanyası sloganına dönüşüyor. Hâlâ gülünç kanun teklifleriyle uğraşıyoruz; neymiş, bir suç art arda üç kere işlenirse en ağır şekilde cezalandırılmış, üst üste üç kez faul yapan oyundan atılır. Oysa hapisten çıkan eski mahkûmların ikinci kez suç işlemelerinin önlenmesi gerekmez mi? Bence bu çok saçma. Bu ka-

dar çok tutukluyu nereye dolduracağız? Bize gereken daha çok topluma kazandırma programları, yoksa daha gülünç kanunlar değil.”

“Bir dereceye kadar aynı fikirdeyim,” dedi Lily. “Söylemeyi unuttum, Shana, öyle olmayacak örnekler var ki, mesela suçu bir paket çikolata çalmak gibi basit bir şeyden öteye gitmeyen birinin hayat boyu hapse mahkûm edilmesi gibi.”

Shana, “Bu nasıl oluyor?” diye sordu

“Üçüncü faulünü yani üçüncü sabıkanı alıyor ve oyundan çıkıyorsun.” Lily durdu. “Ama burada bir oyundan değil, insan hayatından bahsediyoruz.”

204

Shana, “Ya işledikleri ağır bir suçsa,” diye fikir yürüttü. “O zaman çikolatayı soygun sırasında almışlardır. Bu da çocuğu için süt çalan adamın durumunu açıklamak için verdiğin örneğe benzemiyor mu? Soydukları insanın kıymetli şeyleri yoksa ne olmuş? Bu kanun bana pek gülünç gelmiyor. Soygun önemli bir suçtur. Hiç kimse soyduğu kişinin üstünden ne çıkacağını önceden bilemez, bir banka veya ev soymuyorlarsa tabii.” Durdu ve bakışlarını restoranda gezdirdi, akıllı gene kayıp resme takılmıştı.

Richard aniden, ellerini masanın kenarına dayayarak, “Seni işe alırım,” dedi. “Gelecek yaz, eğer ilgilenirsen, benim yanımda staj yaparsın. Senin kadar iyi akıl yürütebilen gençler bulmak güç.”

“Sahi mi?” dedi Shana heyecanla. “Biliyorsun, ben daha üniversite ikinci sınıftayım.”

“Bana güven,” dedi garsondan hesabı istedi. “Seni şimdi bile işe alabilirim. Teklifim, geçerli bir iş teklifidir. Aninenle olan arkadaşlığımızla da hiç ilgisi yok.”

Shana geri yaslandı, teklif gururunu okşamıştı. Lily üzgündü, bu güzel akşam sona ermek üzereydi. Son bir buçuk saattir güzel vakit geçirmişlerdi. Richard doğal bir çekiciliğe sahipti ve Shana da parlak genç bir hanıma dönüşmüştü. Lily çoğu zaman kot pantolon ve tişörtle gördüğü Shana’nın vücudunu saran siyah elbisenin içinde, geriye toplanıp Fransız topuzu yapılmış, uçları bir çi-

çek buketini andıran parlak kızıl bukleli saçlarıyla ne kadar çarpıcı görüldüğünü algıladı. Gözlerinde makyaj yoktu, sadece hafif rimel vardı fakat ruju çok seviyordu. Restorana girerlerken insanlar onlara ünlülere bakar gibi bakmışlardı. Bu dikkati Shana'nın çektiğinden hiç şüphesi yoktu. Kızının gölgesinde olmaya aldır mıyordu. Tek pişmanlığı tek çocuğunun bu kadar çabuk olgunlaşmasıydı.

“Bırak ben ödeyeyim,” diye Lily masadan hesabı aldı. “Sen bu kadar yol geldin.”

Richard çapkınca gülümseyerek, “Benim kitabımda,” dedi, “bayanlara hesap ödetmek yazmaz. Üstelik böyle iki parlak ve zeki hanımla yemek yemek için bir düzine erkeğin sağ kolunu feda edeceğini düşünüyorum.”

“Fazla iltifat etme,” dedi Lily, gözlerini kızına çevirerek. “Durumu açıklığa kavuşturalım, yarın kahvaltıyı ben ödüyorum ve farkında mısın, değil misin bilmem ama bir erkek iltifatları üst üste yığdı mı kadının ona olan inancı biraz sarsılır.”

Shana saçları yüzüne dökülerek, “Okulda,” diye güldü, “arkadaşlarım ve ben gençler çok üstümüze düştü mü, aslında donumuza girmek için bu sözleri söylediklerini düşünüyoruz.”

Richard bir baba edasıyla, “Arkadaşlarına kulak ver,” dedi.

Richard onları arabalarına götürürken Joyce’la Hint Restorandaki akşam yemeğini hatırladı. O daha evden eşyalarını boşaltmamıştı, fakat ertesi sabah büroya telefon edip davranışından dolayı özür dilemiş, düşmanca ayrılmalarını istemediğini söylemişti. İkinci bir öfke nöbetine maruz kalmamak için, onun gittiğine emin olmadıkça Ricard’ın eve dönmeye hiç niyeti yoktu. O sabah Joyce bürosundayken June’u bazı giyeceklerini getirmesi için yollamıştı. Geçen haftanın sinir bozucu telaşından sonra hafta sonu için burada kendine yer ayırtmıştı. Tabii, Shana’nın önünde bir şey söylemek istememişti, fakat daha sonra Lily’yi ayırttığı bungalovda o gece kendisiyle kalmaya kandırmayı ümit ediyordu. Bu ona Marco Curazon hakkında öğrendiklerini Lily’ye özel

olarak anlatma şansını da verecekti. Lily ve kızının evde yalnız kalmalarını da pek istemiyordu, hafta sonu için büyük yer kiralamasının bir sebebi de buydu.

Shana birden çantasını bıraktığının farkına vardı ve Richard'la Lily'yi park görevlisini beklerken bırakıp acele içeri döndü. Richard onun eline bir anahtar ve bungalovun nerede olduğunu gösteren bir kart tutuşturdu. "Daha sonra geri gel," diye fısıldadı. "Böylece özel konuşabiliriz."

"Gelemem," dedi Lily, onun konuşmaktan başka şeyler de istediğini hissetti. "Shana buradayken olmaz."

Richard onu kollarından tutarak, "Beni dinle," dedi. "Sen bana onun bazı arkadaşlarının burada Santa Barbara'da üniversiteye gittiğini söylemedin mi?"

"Burada okula giden birkaç kız arkadaşı var," dedi Lily. "Önerin ne?"

"O genç bir kız, Lily," dedi hedefine varmak için pervasız görünmekten çekinerek ve Shana'yı olduğundan daha fazla korkutmayı istemeyerek. "Belki de kendi yaşında biriyle kalmak onun için iyi olur. Bu gece onlardan birinin evinde kalabilir. Böylece, biz de biraz yalnız vakit geçiririz."

Lily saatine baktı. Saat dokuz buçuktu, Shana'ya bir arkadaş bul ve onda kal demeyi garip buldu. Onun kendilerine doğru geldiğini görünce, Richard'a fısıldadı, "Ben ona buradan ayrıldıktan sonra arabada söylerim, sonra seni arar haber veririm."

"Ne konuşuyorsunuz, çocuklar?" diye sordu Shana yanlarına gelerek.

"Hiçbir şey," dedi annesi. "Buradan söz ediyorduk."

"Annen bu civarda arkadaşların olduğunu söylüyordu." Richard kontrolü ele almaya karar vermişti. "Bana perşembe akşamlarının dansa gitme akşamları olduğunu söylediler. Greg zaman zaman buraya geliyor ve sörf yapıp bazı arkadaşlarını arıyor. Cuma ve cumartesi akşamları kulüplerin çok kalabalık olduğunu iddia ediyor."

“Ciddi misiniz?” diye sordu Shana başını yana eğerek. “Gerçekten annemi ve beni dansa mı götürmek istiyorsunuz?”

Aman ne iyi, diye düşündü Richard alaycı bir şekilde. Kendi kendini köşeye sıkıştırmıştı. “Tam olarak değil,” dedi. “Her ikinizi de bir gün dansa götürmekten zevk alırım, fakat amacım bu değildi. Sen belki kendi yaş grubundan arkadaşlarla bir şeyler yapmayı istersin diyecektim.”

Shana sustu, gözleri Lily’nin yüzünden tekrar Richard’a döndü. “Ronnie bir ay önce geldi ve benimle kaldı,” dedi ağzına bir nane şekeri atarak. “Bugün, bütün gün oturup, üzülmekten başka bir şey yapmadım.”

“Her şey yoluna girecek.”

“Ya,” dedi Shana, yerdeki çakıllarda ayaklarını sürterek. “Ronnie’nin ve başka birilerinin de telefon numaraları çantamda. Onları arayıp, bir şey yapıyorlar mı diye sorabilirim.”

Hem Richard hem Lily aynı zamanda cep telefonlarını ona uzattılar. Shana, onların arasında olanları anlamazlıktan gelmeye niyetliydi, ama gülmekten kendini alamadı. “Sizin yaşınızdaki insanlar tuhaf,” dedi. “Çocuk olan benim, hatırladınız mı? Tamam. Bana kaybol demeye hakkınız var. Nerede kalıyorsun, Richard?”

Richard, “Burada,” dedi, onun durumu çabucak kavramasından utanmıştı. “Annenin evine yakın ve ben uzun zamandır buraya gelmedim.”

Shana annesinin arabasının direksiyonuna geçerken, göz kırparak, “Fowler adıyla kayıt yaptırdın, öyle mi?” diye sordu.

Lily, “Ne yapıyorsun?” diye bağırarak kızının arkasından koştu. “Ben senin eve yalnız gitmeni istemiyorum. Richard sadece teklif ediyordu.”

“Ben bu şehirde herhalde senden çok insan tanıyorum, anne,” dedi Shana, cep telefonunu göstererek. “On beş dakikaya kalmaz seni ararım. Geceyi Ronnie’yle geçiririm herhalde.” Lily onu durduramadan kontağı çevirip oradan uzaklaştı.

YİRMİ İKİ

Richard ve Lily oldukça dik bir yokuşu tırmanarak bungalova çıktılar, her ikisi de kendi düşünceleri içinde kaybolmuştu. Oda hizmetçisi onları golf arabasıyla götürmeyi teklif etmiş, fakat onlar yürümeye karar vermişlerdi. Çiftlikteki her bungalova bir isim verilmişti. “Manolya, ha?” dedi Lily, karanlıkta küçük tahta tabelayı okumak için gözlerini kısarak. “Ben manolya ağaçlarını se-
verim.”

“İyi,” dedi Richard. “Demek ki doğru seçim yapmışım.” Bungalov’un duvarında, burada kaldıkları sürece misafirlerin üstüne isimlerini ilâştirebilecekleri küçük plaketter de vardı. Tabii, kalanlar isimlerinin bilinmesini istiyorlarsa. Çiftliğe gelen pek çok kimse öyle ünlüydü ki kamuoyundan sürekli kaçmaları gerekiyordu ve yakın zamanda da tesisin sahibi çalışanlardan orada kalan veya daha önce kalmış olan müşterilerin isimlerini açıklamayacaklarına yemin ettikleri bir gizlilik anlaşması imzalamalarını istemişti. Tek istisna uzun zaman önce ölmüş olan ünlülerdi. Onların da fotoğraflarını gururla duvarlara asmışlardı. En gurur duydukları efsanevi bungalov da John ve Jackie Kennedy’nin balaylarında kaldıkları bungalovdu. Ona ‘Kennedy Süiti’ ismini ver-

mişlerdi, diğer bungalovlara ağaç, nebat veya çiçek isimleri verilmişti.

Richard Fowler ismi dünyaca tanınmış bir isim değildi ama o isminin kapıya konmamasını istemişti. Tek korktuğu, tabak fırlatan eski kız arkadaşının fırtına gibi bungalova dalmasıydı.

“Doğru yapmıyorum,” dedi Lily, o kapıyı açarken.

Richard qmzunun üstünden bakarak, “Niye?” dedi. “Shana’ dan dolayı mı?”

“Tabii,” dedi, serin gece havasında kollarıyla göğsünü sarak. “Kızımın benim özel ilişkilerimi bilmesini istemiyorum.”

“Hiç olmazsa doğru kelimeyi kullandın.”

“Bu da ne demek?”

Richard içeri girdi, ışıkları açtı, Lily’nin elini tutup onu kollarına aldı. “Shana’nın bizim aramızda bir ilişki olduğunu bilmediğini mi zannediyorsun?” Onu alnından öptü. “Yıllar önce, senin sekreterinmiş gibi büroma telefon edip, beni akşam yemeğine bile davet etmişti. Aramızı düzeltmek istiyordu, hatırladın mı? O senin dünyadan saklanmanı istemiyor, Lily.”

Söyledikleri yerini bulmuştu. Lily onun kollarından sıyrıldı. “Anlamıyor musun? John ile olan durum çığırından çıkarsa, ben Shana’nın sana güvenebileceğini hissetmesini istiyorum. Düşünsene onun yaşında bir kız avukatının annesiyle yattığını bilirse neler hisseder.”

Richard, koluyla oturma odası ve ayrı yatak odalarına doğru bir hareket yaptı. “Ben seni bir motel odasına davet etmiş değilim, Lily,” dedi. “Burası hemen hemen senin evinle aynı büyüklükte. Shana istersen yarın akşam gelir. Restorandan yemek de getirebiliriz.”

“Yarın akşam mı?” dedi şaşkın bir ifadeyle. “Sen yarın mahkemeden sonra Ventura’ya dönmüyor musun?”

“Hayır. Ben burayı pazar akşamına kadar ayırttım.”

Lily, elini alnına dayayarak, kendi etrafında döndü. “O kadar uzun bir yol değil, Richard. Yoksa buranın masrafını müvekkiline mi çıkartacaksın?”

“Sen beni iyi tanırsın,” dedi. “Ama madem ki hatırlattın, ona faturayı yollayayım. O benim hoşlandığım müvekkillerden değil.”

“Henry Middleton, değil mi?”

“Tanrım, hayır,” dedi yüzünü buruşturarak. “Uyuşturucu satıcısından bahsediyorum. Bu gece en son konuşmak istediğim şey Middleton davası.”

“Ya biri bizi restoranda gördüyse?” diye sordu Lily, davayı tehlikeye atmaktan endişeleniyordu. “Tüm olanlardan dolayı, senin onu temsil ettiğini unuttum. Shana’yı arayayım da gelsin beni alsın.”

“Kes artık, Lily,” dedi Richard, son derece bozulmuştu. “Sana şimdi Middleton davasından bahsetmeyeceğimizi söyledim. Danışıklı dövüş yapmıyoruz. Gecenin geri kalanını keyif alarak geçiremez miyiz?”

Lily bungalovun içinde gezinerek, “Neyse,” dedi. Bir insanın isteyeceği her şey vardı, her şeye itina gösterilmiş olması buraya bir ev sıcaklığı veriyordu. Yemek masası, mutfak, sevimli ve rahat mobilyalarla döşenmiş, TV, video, DVD ve müzik seti gibi aygıtlarla donatılmış ayrı bir oturma odası. Lily yatak odasına geçti, burası istendiğinde kapatılarak bungalovun diğer kısmından ayrılıyordu. Bazı insanlar açık yerde uyumaktan veya bir odanın diğerine açılmasından hoşlanırdı. Lily, daha küçük bir odada uyumayı tercih ederdi. Gece uyanınca, banyoya gitmek için etrafta dolaşarak, banyo yerine kendini evin öbür ucunda bulmak istemezdi.

Yatak örtüsü yeşil ketendendi. Göğüs kısmına tesisin logosu işlenmiş beyaz bornozlar, katlanarak geniş yatağın iki tarafına konmuştu, bornozlara iliştirilmiş bir not bunların odaya ait olmadığını, arzu edilirse hatıra diye satın alınabileceğini yazıyordu. Yatağın her iki yanındaki başucu sehpaalarında vanilya kokulu mumları olan küçük melek biçiminde şamdanlar vardı. Oda hizmetçileri, akşam görevlerini yapmış olmalıydılar; yatak açılmıştı. Yatağın ayak ucuna doğru yerleşmiş bir hazır tepside banyo tuzları,

egzotik yağlar, küçük altın renkli bir kutuda çikolatalar ve bir Çin vazosunun içinde tek beyaz bir orkide vardı.

Gözucuyla Lily'ye bakan Richard, ceketini çıkartıp, yatak odasına girerek dolaba astı. Lily karanlık tarafa doğru geri çekildi, böyle uzun boylu bir adamın nasıl bu kadar zarif ve çevik hareket edebildiğine şaşmıştı. Adımları sessizdi ve kolları ile bacakları kusursuz bir ahenkle hareket ediyordu.

“Müthiş bir şarabım var,” dedi, önceden ayırtmıştı. “Yemekte şarap ısmarlamadım, çünkü birincisi, Shana'nın kendini dışlanmış hissetmesini istemedim. Onun içki içme yaşının altında olduğunu biliyorum.” Lily'ye baktı ve gülümsedi. “İkincisi, bu, 1984 yılında şişelenmiş çok özel bir Bordeaux şarabı. Telefon edip ellerinde bu şaraptan olduğunu öğrenince çok şaşırdım. Gene de çiftlik şarap mahzeniyle meşhurdur.”

“Ben şarabı geçeyim, Richard,” dedi. “Şu anda içki beni ilgilendirmiyor.”

Şarabı açtı, sonra iki bardağa koydu. “Senin alkol hakkında. John'dan dolayı ne hissettiğini anlıyorum, fakat abartmayalım. Benim felsefem oldum olası kararında yapıldığında her şeyin doğru olacağıdır. Doktorlar ara sıra bir bardak şarap içmenin sağlığa iyi geldiğini, hatta kan dolaşımını düzenlediğini söylüyorlar.”

Richard, aşklarını yeniden canlandırma planının suya düşeceğinden şüphelenmeye başlamıştı ve onun evine götürülmek istemesine ne kadar kaldığını merak ediyordu. Ne berbat bir şey olacağını düşünerek, düş kırıklığını göstermemek için arkasını döndü.

“Ben yeni görevimde tam kendimi rahat hissetmeye başlamışken, John'un telefon edip bana birini öldürdüğünü söylemesi.” Lily odanın öbür yanından ona baktı. Tecavüz olayından beri çok katı olmuştu. Telefon çaldığında, açmak için koşarken, birden Richard için olabileceğini kavradı.

“Güzel,” dedi Richard, telefonu dinlerken arkasını dönerek, “Annenle konuşmak ister misin?” Durdu, sonra ilave etti. “Son

altı yıl içinde pek beraber olamadık. Biz de Ventura’da beraber çalıştığımız günlerden bahsediyorduk. Bilirsin, bizim yaşımızdaki insanların yaptığı şeyler.”

Lily ondan telefonu almak için yaklaştı fakat o telefonu kapatmıştı. “Geceyi arkadaşıyla geçiriyor.”

“Ronnie’yle mi?” diye sordu Lily, Shana onunla Camarillo’da liseye giderlerken tanışmıştı. Sonra Ronnie’nin ailesi üniversiteye pek uzak bir yer olmayan Goleta’ya taşınmıştı. “Senin bahsettiğin dans kulüplerinden birine mi gidecekler? Ben bunun pek de iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Bu şehir sen büyürken emin bir yer olabilirdi, Rich, fakat Santa Barbara değişti. Hemen hemen Miami’de yeni bölge dedikleri yer gibi oldu. Oraya ne diyorlardı? South Beach, zannederim. Masamda duran bir dava dosyası orada meydana gelmiş bir olayla ilgili, State Street yakınlarında, gece kulüplerinin çoğunun bulunduğu yer.

“Özür dilerim,” dedi Richard başını önüne eğerek. “Bana teklifimi kabullenip dans kulübüne gideceğini söylemedi, Lily. Sadece arkadaşının evinde kalacağını ve yarın sabah eve gideceğini.”

Lily alnını ovuşturarak, “Saat kaçta evde olması gerektiğini hatırlattın mı?”

“Bu gece gördüklerime dayanarak, Shana’nın kahvaltı için ne zaman buluşacağımızı hatırlayacak kadar sorumluluk sahibi biri olduğunu söyleyebilirim.” Kaşını kaldırıp baktı, bu bakış ona sanki fazla koruyucu ve kaygılısın diyordu. “O bizim, onun kazayla ilgili olmadığını gösterecek koruma yolları aradığımızı biliyor. Böyle bir buluşmayı kaçıracağını mı düşünüyorsun?”

“Hakkın var,” dedi Lily, ayak koyacak küçük taburesi olan bir koltuğa oturdu. Başını yastıklara dayayıp, gözlerini kapattı. Gözlerini açtığında Richard elinde şarap kadehiyle önünde duruyordu. Kadehi dudaklarına dokundurup, yan masaya koydu. Ceketini çıkartıp öbür koltuğa attı. Altına omuzlarını açıkta bırakan beyaz bir süveter giymişti. Ayakkabılarını çıkarıp attı, ayaklarını tabureye uzattı.

Richard sırtını bara dayadı, şarap kadehini kokladı, sonra yudumladı. Bu bir şişe şarap ona neredeyse üç yüz dolara mal olmuştu ve Lily sanki sodaymış gibi bir yudum alıp bırakmıştı. “Ne kadar problemimiz olursa olsun, insan gene de hayattan biraz zevk almalı. Aksi takdirde, yaşamanın ne anlamı var?”

“Ceza,” dedi Lily. “Ben sadece çalışıyorum, yiyorum, uyuyorum, gene kalkıp aynı şeyleri tekrarlıyorum. Kırık bir plağa benziyorum. Eminim içimde bir şey patlayana kadar aynı daire içinde dönüp duracağım. Daha önce de olmuştu.”

“Öyleyse,” diye karşılık verdi Richard, “ben seni kırık plak değil kasırğa olarak sınıflandırırım.” Elinden geldiği kadar havayı doğru yola sokmayı, onu kollarına almayı, onunla sevişmeyi çılgınlar gibi istiyordu. Bir zamanlar paylaştıkları sihri tekrar istiyordu. Bunu sadece fiziksel arzusunu tatmin etmek için istemiyordu. Yüz verse Joyce memnuniyetle günde birkaç kere Richard’la sevişirdi. Kadın hevesli ve başarılı bir seks ortağıydı, fakat Richard ona âşık değildi.

Richard seksin ilahi ve anlamlı olması için her iki tarafın da yakıcı bir arzuyla sadece birbirlerini memnun etmeyi değil, kendilerini rahat hissedip paylaşmayı istemeleri gerektiğine inanıyordu. Erkekler çoğunlukla kabullenmeye hevesli olurlardı, kadınlar ise, hele Lily gibi dindar bir ailede yetişmişlerse, zevkin günah olduğunu düşünerek büyürlerdi. Tecavüz olayından önce, hayatta insanın sadece bir kez yaşayabileceğini düşündüğü bir ilişkiye başladıklarını sanmıştı. Sonra her şey aniden son bulmuştu.

Richard, Lily’ye arzuyla baktı. Onu cinselliği aşan bir noktaya götürmek, onu sadece memnun etmek değil, sevdiğine inandırmak, içine nüfuz edip derinde gömülü acısını dindirmek, yarısını sarmak istiyordu.

Lily’nin terapistiyle olayı konuşup konuşmadığından emin değildi, fakat tecavüz o kadar derin bir yara açmıştı ki, birini öldürdüğüne şaşmamıştı. Çocukken zaten büyükbabasının tecavüzüne uğramıştı. O gece babasının tüfeğini garajın tozlu raflarından alıp

Oxnard'a kadar araba sürerek Bobby Hernandez'i vurması, Lily için dünyayı iki şeytandan; kendine ve kızına tecavüz eden adamdan ve çoktan ölmüş olan büyükbabasının hayaletinden temizleme girişimiydi.

Richard, ışığın düğmesini çevirip kısıtı ve oda yumuşak bir aydınlığa büründü. Sonra müzik setine yürüyüp, bungalovdaki Billie Holiday koleksiyonu liste başı CD'lerden bir tane seçti. Efsanevi caz şarkıcısının sıcak, berrak, seksi sesi kolonlardan odaya yayıldı. Sanki onlara özel konser veriyordu.

"Benimle dans et," dedi, yürüdü ve Lily'yi çekip ayağa kaldırdı.

Birbirlerine sarılmış, müzikle ileri geri sallandılar. "Biz hiç dans ettik mi?"

"Hayır," dedi Richard, nefesi onun yüzünü okşuyordu. "Ben o kadar iyi değilim."

"Ben de değilim," diye fısıldadı Lily, heyecandan titreyerek. "Uzun boylu kızlar çoğu zaman dansa kaldırılmazlar. Bilhassa kızıl saçlı uzun boylu kızlar. Ben lisedeyken hiç dansa kaldırılmazdım."

"Uzun boylu adamların, uzun boylu kızlarla dans etmeye bayıldıklarını bilmiyor musun?" Bunu söyler söylemez, Richard ellerini onun kaba etlerine koydu ve onu kendine çekti. "Kız çok kısa oldu mu uyuşma olmaz."

Onun sertliğini hissedinceye kadar neden bahsettiğini anlamadı. Sonra başını kaldırdı, tüm sinir uçları sanki heyecanla yanıyordu. Richard onu öptü, elleri boynunu hafifçe okşadı, sonra çıplak omuzlarına doğru indi. Süveterini göğüsleri açıkta kalıp, ellerine gelinceye kadar çekiştirdi. Lily, onun pantolonunun düğmesini açtı, fermuarını aşağı çekti, sonra pantolonunu yere indirdi.

"Yatak odası," dedi Richard işaret ederek. "Seninle sevişmeyi, dansa tercih ederim."

"Hayır," Lily arzuyla sürükleniyordu. Şarap, bungalov, müzik ve bu adam bütün tutuculuğunu yok etmişti. "Orada."

Richard, nihayet onun daha önce oturduğu iskemleyi işaret ettiğini anladı. Kalan giysilerini süratle çıkarttı. Lily öbür odaya geçti. Parfümlü yağların olduğu sepeti alıp, banyoya girdi. Çıktığında, kibrit bulup yatağın iki tarafındaki şamdanları yaktı. Richard iskemleye yayılmış, giysileri yığın halinde yerde, onu bekliyordu. “Ne kadar güzel olduğunun farkında mısın?” Gözleri onu bedeninin şehvetli, çizgilerinde, parlak teninde, kıvrıkcık kızıl saçlarının çılgin egzotik hareketinde gezindi.

Lily adamın karnını okşadı, aşağı doğru parmaklarını kıllardan geçirdi. Karnı geçmiş yıllardaki kadar sert olmamakla beraber, gevşek de değildi. “Sen de güzelsin,” dedi, kendinden emin, elleriyle penisini kavradı. Bir iki dakika sonra bacaklarını açıp, onun kucağına oturdu, uzun saçlarını bir yana attı, Richard bir göğsünü eline alıp ucunu ağzına sokunca inledi. Boşta olan eliyle uzandı ve lambayı kapattı, onun bedeninden zevk almak, aynı zamanda ruhuna işlemek için odanın karanlık olmasını istiyordu. Bacaklarının arası nabız gibi atıyor, sızlıyordu, ıslaktı. Lily adamın slipinden elini sokup okşamaya başladığını hissetti.

Lily, “Tanrım,” diyerek onu öpmek için eğildi, dili adamın ağzının içinde dolaşıyordu. Şarap lezzetini tatlı, yeşil limon kolonyasının kokusunu içine çekti, göğsünü, karnını öptü, cildinin hafif tuzlu tadını almaktan zevk duydu.

Richard, “Benimle yer değiştir,” diye fısıldadı.

Lily sanki başka bir boyutta yüzüyordu, onun için dünyanın ucundan atlamaya hazırdı. Yatak odasına doğru sendelerken Richard elini yakaladı sonra onu hafifçe sandalyeye itti, bacaklarını ayırıp, başını oraya gömdü.

“Dur, yapma lütfen.” Lily oturmaya çalıştı. “Daha değil. Ben utangaç biriyim.”

“Bırak seni seveyim,” dedi Richard, kadını itip sırtını sandalyenin arkasına dayadı. “Sen ilk beraber olduğumuz gece utangaç değildin. Bana, seninle sevişmem için sarhoş olman gerektiğini söyleme.”

İhtiras galip gelince, bedeni geriye doğru büküldü, başı yumuşak yastıklara düştü. Parmaklarını adamın saçlarının arasına soktu, sonsuza kadar böyle gitmesini arzu etti. Zevk dalgasının cinsel organından başlayıp elektrik akımı gibi alnına, kollarına ulaştığını hissetti. Aniden, derin bir zevkle bağırdığında ayak parmakları kasılıp büzüldü, sanki sandalyeye gömülmüştü. Bir iki dakika hareket edemedi, bedeni bitkin ve doygundu. Sonra oturdu, elleyle Richard'ın yüzünü tutup öptü.

Lily, onu yüzünde muzip bir ifadeyle yatak odasına götürürken, "Bu sandalyeye daha sonra gene geliriz," dedi. "Sen beni cennete uçurdun, bakalım ben senin için aynı şeyi yapabilecek miyim?"

Richard ciddi bir ifadeyle, "Seni seviyorum, Lily," dedi. "Beni istediğin yere uçurabilirsin. Ben bu gecenin çok özel olmasını istiyorum."

Lily yatağın yanında, mum ışığında durdu, gözlerinde sevinç gözyaşları parlıyordu. "Ben bunun yeni başlangıcımız olmasını istiyorum," dedi, sesi küçük bir çocuğununki andırıyordu. "Fakat geçmişin gelip beni mahvetmeyeceğini bilmeliyim. Kendimi seni sevmeye kaptırır, sonra da geçmişte olduğu gibi gene kaybedersem?"

Richard onu kollarıyla sardı, başını omzuna bastırdı. "Seni bu sefer bırakmayacağım," dedi. "Söz veriyorum, Lily. Eğer sen beni uzaklaştırmasaydın, şimdiye kadar beraber olmuştuk."

"Korkmuştum," dedi, başı önüne düşerek. "Şimdi de Shana için korkuyorum."

Richard onun çenesini kaldırarak, "Bana bak," dedi. "Ben sana ve Shana'ya bakacağım. Senden isteğim, bana inanman ve fırsat vermen."

Lily uzandı ve adamın dudaklarında parmağını dolaştırdı. Yatak örtüsünü yere attı, sırtüstü yatağa uzanıp, kollarını ona uzattı. Lily'ye uzun uzun baktı, onun kendisini sevdiğini, güvendiğini söylemesini bekledi. Bir insanın yapabileceği her şeyi yapıp, Lily'nin

artık hiçbir zaman, herhangi biri tarafından incitilmesine izin vermeyeceğini biliyordu. Tüm başına gelenler düşünülürse, dedi kendi kendine, onun çabuk incinmesine karşın, kendini istekle teslim etmesi bile beklediğinden fazlaydı.

“Bana gel,” diye fısıldadı Lily, kolları yatağa düştü.

YİRMİ ÜÇ

John Forrester cuma sabahı saat dokuzu birkaç dakika geçte uyandı, başı zonkluyordu ve boğazı kuruluktan yanıyordu. İki gündür tıraş olmamıştı. Orta sehpasının üstü boş bira kutusu ve hazır yiyeceklerin paket kâğıtlarıyla doluydu. Tutuklandığından beri Jack Daniels'a tövbe etmişti. Pek çok alkolik gibi saf saf, biranın diğer alkol çeşitlerinden daha az zararlı olduğuna inanıyordu.

Sehpanın üstündeki dağınıklığın bir kısmını da, öğleden sonra rehinciye uğrayarak temin ettiği yüz dolarlık banknotlar ve marketten satın aldığı bazı şeyler oluşturunuyordu. Saatini, nikâh yüzüğünü, fotoğraf makinesini, videosunu rehine bırakmıştı. Hiç olmazsa hâlâ televizyonu duruyordu. Tutuklanmasından beri, beklediği çekin gelip gelmediğini öğrenmek için beş defa çalıştığı emlakçı bürosunu aramıştı. Miktar önemsizdi, sadece birkaç bin dolar. Son yaptığı satışta komisyonunun yarısından vazgeçmişti yoksa satış olamayacaktı. Bugün ya yürümüş ya da otobüse binmişti. Bağlı olduğu Prudential Emlakçılık bürosunun müdürü tutuklandığı haberini duymamıştı ve şimdiden onun yerini başka bir acenteye vermekle tehdit ediyordu. Bir arabası olmadan nasıl

çalışırdı? Mahkûm edilsin veya edilmesin, mahkeme süresince temel ihtiyaçlarını karşılamak zorundaydı.

John kendini öldürme cesaretine sahip olmayı istedi. Kendini öbür tarafta neyin beklediğinden emin olamazken bunu nasıl yapabiliirdi? Shana ve Lily'nin raftaki fotoğrafına göz attı, yüzlerinde parlak bir gülümseme vardı.

Lily tek yaşama sebebi olan kızını ondan almıştı. Onu kandırmıştı, kefaletini yatırmış sonra Shana'yı kapmıştı. Yumruklarını onun resmine doğru sallayarak, "Bana yardım etmeyi nasıl reddeder?" diye bağırırdı. Öfke ve çaresizlikle tahrik olarak fotoğrafı raftan aldı ve İsviçre ordu bıçağıyla Lily'nin yüzünü fotoğraftan kesti. Çakmağını masadan alıp kâğıdı kenarından tutuşturdu, kül oluncaya kadar eliyle sigara tablasının üstünde tuttu.

219

Bu sefer kararlıydı, Lily onu ezip geçemeyecekti. Telsiz telefonu orta sehpasının üstünden aldı, Fred Jameson'un numarasını bir kâğıt parçasından okuyup tuşladı. Kendini tanıttıktan sonra, "Benimle görüşmek istediğinizi bildiren bir mesaj bırakmışsınız," dedi.

"Doğru," dedi Jameson. "Şimdi neredesin, Forrester?"

"Ne fark eder ki?"

"Sadece merak," dedi dedektif, fevri biriyle karşı karşıya olduğunu hissederek. "Hope Carruthers adında bir dedektif, eski eşinin işlediğini iddia ettiğin cinayetle ilgili olarak beni aradı. Senin farkında olduğundan emin değilim, fakat o cinayet bizim bölge-mizde işlenmiş, Los Angeles'ta değil. Onlar davayı bize postalandılar."

Orasının kimin bölgesi olduğu John'un umurunda değildi. Lily'yi silip ortadan kaldırmak büsbütün başka şeydi. Bir sigara daha yaktı. "Davayı yeniden açacak mısınız?"

Jameson geçen gece ancak birkaç saat uyumuştı. İki hafta sonra duruşması başlayacak olan aile için şiddet sonucu cinayet davasının son ayrıntılarını gözden geçiriyorlardı. Harold Bachman eşini on beş yıllık evlilikleri boyunca sürekli dövmüştü, en son dayak

fâslında kadın o kadar ağır yaralanmıştı ki, hastanelik olmuştu. Nihayet zavallı kadın bu şiddet döngüsünü noktalamaya karar vermiş ve bir boşanma avukatına başvurmuştu, fakat avukatlık şirketinin otoparkına bıraktığı arabasına binmek üzereyken kocası onun kafasına üç kurşun sıkmıştı.

“Biz sizden resmî bir ifade almak isteriz,” dedi Jameson, o sabah karakola geldiğinden beri altıncı kahvesini yudumluyordu. “İki haftadan önce vakit ayırabileceğimizden şüpheliyim. Fakat şimdi sizden yapmanızı istediğim, karakola gelmeniz için bir tarih ayarlamak.”

“İki veya üç hafta mı?!” John sigarasının külünü silkeleyerek hayretini belli etti. “LA’dekiler size anlattılar mı bilmiyorum fakat şu anda benim bazı problemlerim var.”

Fred Jameson bacaklarını masasına uzattı. “Senin problemlerin bizim problemlerimiz, arkadaş,” dedi. “Başında arabayla adam öldürme problemi olan bir şahidin sözü mahkemede pek tesirli olmaz. Ayrıca, kanıt bulup tekrar gözden geçirme problemi de var. Altı yıl önce işlenmiş cinayeti tekrar ele almak pek çok problem yaratır.”

John elindeki bira tenekesini ezdi. “Bu konuda bir şey yapmayacaksınız değil mi? Kurtulmasına izin vereceksiniz. Niçin? Çünkü o da sizin küçük polis ailenizin bir üyesi gibi.”

“Eski eşini mıhlamamızı istiyorsan,” dedi Jameson, “Ağzından çıkana dikkat et, Forrester. Ben bugün pek havamda değilim, fakat seni bir açıdan temin ederim ki, eğer birini öldürdüyse Tanrı’nın cezası polis şefini bile tutuklarım. Sen ima ettiğin saçma suskunluk şartını unut.”

“İyi,” dedi John, sigarasını söndürüp. “Çok beklersen, korkarım, ben hapiste olabilirim.”

“O zaman biz sana geliriz,” dedi dedektif. “Şimdilik niye bana bildiklerini anlatmakla başlamıyorsun? Ve vaktimi bir yığın saçmalıkla harcama. Carruthers ve Osborne onlarla yaptığın görüşmenin bant kaydını yolladılar, onun için bilinenleri tekrarlamaya

gerek yok.” Durdu kahvesinin kalanını bitirdi. “Burası ilkokul değil, başöğretmene koşup çocuğu birini okuldan attırmak için gammazlayamazsın. Lily Forrester’ın Bobby Hernandez’i öldürdüğü hakkında ne gibi bir kanıtın var?”

John arkasına yaslandı, gözlerini kapatarak Los Angeles dedektifleriyle konuştuğu sabah unutmuş olabileceği ayrıntıları hatırlamaya çalıştı. Düşünürken, hatta bir bip sesi duydu. Yeni bir telefon geldiğini zannederek beklemeye alma düğmesine basacakken, bu sesin yeni arama sesi olmadığını anımsadı. “Bu konuşmamızı kayıt mı ediyorsunuz?”

“Her zaman,” dedi Jameson. “Bütün konuşmaları kaydederiz, hem sizin hem de bizim korunmamız için.”

John yavaş yavaş konuşarak, “Tecavüz olayı gecesi,” dedi, “Lily, Shana’yı Camarillo’daki evimize geri götürmemi istedi. Ben Lily’yi yalnız bırakmak istemedim...”

“Polis neredeydi?”

“Lily onları çağırmayı reddetti,” dedi John. “Eğer ben ertesi sabah bildirmeseydim, herhangi bir polis raporu olmayacaktı.”

Jameson sandalyesini doğrulttu, bu cinayette hiç kimsenin dikkat etmediği çok önemli bir verinin var olması ihtimali onu heyecanlandırdı. Sebep meydandaydı, Lily kendisinin ve kızının ırzına geçtiğine inandığı adamı öldürmüştü. Forrester’ın söyledikleri, davranışın planlı olduğunu veya hukuk dilinde ifade edilecek olursa, cinayetin taammüden yapıldığını gösteriyordu. Bu veri, cinayeti daha ciddi bir düzeye oturturdu. “Eski eşin niçin suç işlenir işlenmez polisi aramayı reddetsin? O bir savcı. Herkesten fazla, o bir suç yerinin emniyete alınmasının ve kanıtların bozulmadan toplanmasının ne kadar önemli olduğunu bilir. Onunla da kalmaz, bir tecavüz kurbanı, tecavüzden hemen sonra adli tıp tarafından muayene edilmelidir. Tecavüzcünün kimliğini tespit etmenin en kesin yolu kurbanın üstünde bulunan saç, sperm, tükürük ve herhangi bir vücut salgısı gibi materyallerin DNA testine tabi tutulmasıdır.”

“Ben Shana’yı eve götürmeden,” diye devam etti John, “Lily bana kızımızın orasının burasının ellenmesini ve mahkemede şahitlik etme kâbusunu yaşamasını istemediğini söyledi. Shana için en iyisinin her şeyi unutulması ve hayatına devam etmesi olacağına beni ikna etti. Tecavüzcüyü hiçbir zaman yakalayamayabilirlerdi, yakalasalar bile, birkaç yıldan fazla hapis yatmazdı. Bana...” John durdu, bir an devam edemedi; o gecenin acısı ve en kıymetli varlığı olan kızına karşı işlenen tüyler ürpertici suç adamı adeta kilitlenmişti.

“Lütfen devam et,” dedi Jameson, bant daha sonra çözülecekti ama yine de not alıyordu.

“Lily tecavüzcünün boşalmadığını, siren sesi veya başka bir şeyin onu korkuttuğunu söyledi.”

Jameson işittiklerini düşünerek parmaklarını çatırdattı. “Fikrini değiştirdi ki ertesi sabah suçu bildirdi?”

“O fikrini değiştirmede,” dedi John. “Bütün gece dışarıdaydı. Ben meraktan adeta hasta oldum, tecavüzcünün geri gelip onu öldürdüğünden korktum. Beni arayıp, iyi olduğunu bile söylemedi.” Göğsünü yumrukladı. “Polisi arayan bendim.”

“Eşin neredeydi?”

“Lily ertesi sabah yedi veya sekizde kapının önüne girdi,” dedi John. “Polis evdeydi ve Shana’yla konuşuyorlardı. Ben Lily’ye bütün gece nerede olduğunu sorduğumda, bana çok perişan olduğunu, kazara yanlış çevre yoluna girdiğini, kaybolduğunu ve kendini Los Angeles’ın aşağı mahallesinde bulduğunu; sonra nihayet nerede olduğunu anlayınca, evin yolunu tuttuğunu, trafiğe takılıp kaldığını söyledi.”

Hernandez cinayetinin bazı ayrıntılarını gözden geçirmiş olduğundan, Jameson, “Lily’nin tüfeği var mıydı?” diye sordu.

“Evet,” dedi John. “On ikilik yarı otomatik Browning. Aslında onun silahı değildi. Babasına aitti. Hatırlıyorum çünkü ayrıldığımızda, Ventura’da kiraladığı eve taşınırken eşyalarını ben toplamıştım. Bir kutu da kurşun vardı. Babası, Lily çocukken onu

geyik avına götürürmüş. Adam yıllar önce öldü. Fakat Lily bana babasının onunla iyi bir nişancı olduğu için övündüğünü, atış poligonuna gittiklerinde nasıl hedefi hep on ikiden vurduğunu anlatırdı. Sanırım silah babasına ait olduğu için saklıyordu. Hatırası falan vardı herhalde. Bunu söylüyorum çünkü Lily silahlara kesinlikle karşıydı.”

Nihayet adam, Jameson’ın emniyet müdürlüğünü soruşturmanın tekrar açılması için ikna etmesine yarayacak türden bilgiler vermeye başlamıştı.

“Bu tüfek şimdi nerede?”

John içini çekti. “Hiçbir fikrim yok.”

“Onun eşyalarını topladığınız günden beri görmediniz mi?”

John, “Hayır,” dedi. “Doğruyu söylemek gerekirse, ben Lily’nin böyle bir silahı olduğunu şimdi hatırladım. Shana’nın tecavüze uğramasını takip eden aylarda, kızımın başka bir şey düşünmedim.”

Telefonun üstünde öbür hatta biri olduğunu gösteren ışığın yanıp söndüğünü gören Jameson, dikkatini elindeki daha acil işlere vermesi, özellikle Bachman cinayetinin raporlarını tamamlaması gerektiğini biliyordu. Şu ana kadar Forrester ona enteresan ufak tefek bilgiler vermişti. Lily’yi kısıtırmaya can atıyordu. Fakat henüz elindeki her işi bırakıp amirlerini davanın tekrar açılmasına ikna etmek için yeterli bilgi yoktu. “Dinle Forrester,” dedi. “Boş zamanım olur olmaz söylediklerini kontrol edeceğim. Seni arayacağım.”

John bir şey diyemeden dedektif telefonu kapatınca, “Allah kahretsin,” deyip, elindeki ezilmiş teneke kutuyu duvara çarptı. Kendisi Lily ve Hernandez cinayeti hakkında bilgi vermesine karşın Osborne ve Carruthers özel muamele yapmaya hevesli olmamışlardı, ama Jameson’ın yapabileceğini düşünmüştü. İçkili araba kullanmaktan ötürü tutuklanmasından sonra, polis memurlarının en az üçte birinin suçlulardan ancak bir gömlek daha iyi olduğuna karar vermişti. Ne derlerse desinler, Lily de onlardan biriy-

di. Kendisinin hapis cezasına çarptırılması an meselesiydi. Son iki gündür, kaderine bir yere kadar razı olmuştu, fakat kızını kaybetmeyi asla kabullenemezdi. Hepsini kullanıyorlardı, bu sanki bir şaka veya bir nevi eğlenceymiş gibi davranıyorlardı. O hapiste olacaktı, Lily ise hâlâ mahkemede, sanki asla yanlış bir şey yapmamış gibi sıçrayıp duracaktı. Yüksek sesle, “Bu haksızlık,” diye mırıldandı, Lily’ye ders vermenin bir yolunu bulmalıydı.

Kaza onu perişan etmişti tabii, genç adamın ölmesine üzgündü. Fakat ne yaparsa yapsın onu geri getiremezdi. Kendi hayatına odaklanmalı ve hayatta kalmanın bir yolunu bulmalıydı.

John’un düşünceleri, bu noktaya nasıl geldiğini anlamak için geçmişe uzandı. Hukuk fakültesinden mezun olunca Lily’nin artık kendisine ihtiyacı kalmadığını düşündüğüne karar vermişti. İlk tanıştıklarında ise ona tatlı, yaralı geyik yavrusunu anımsatmıştı. Fotoğrafın geri kalanında kızına bakarken, sanki annesinin genç, masum yüzünü görüyordu, her zaman memnun etmeye hevesli, onun her söylediğini dinleyen biri. Lily’nin giysilerini o seçmiş, ona yemek pişirmeyi öğretmiş, onunla baba gibi ilgilenmişti. Yaptığı bunca şeyden sonra, Lily onu terk etmişti.

Kan çanağına dönmüş gözlerini darmadağın odada gezdirerek, belki de bilgi berbat bir şey, diye düşündü. Üniversiteye gitmenin, hukuk diploması almanın Lily’yi bu kadar değiştireceğini, ona bu denli cesaret ve özgürlük kazandıracağını, artık kendisine ihtiyaç duymayacağını nasıl hayal edebilirdi? Bir gün önce ona telefonda köpek muamelesi yapan kadın, evlendiği kadın değildi. Tanıdığı Lily artık yoktu, arabasıyla çarpıp öldürdüğü genç gibi ölüydü. Onun yerinde zalim ve kalpsiz bir kadın vardı.

Shana da annesinin birçok özelliğini almıştı; ona büyüklük taslayıp duruyor, kararları erkeğin vermesi, gemiyi kaptanın yönetmesi, kümesi horozun idare etmesi gerektiğini bir türlü anlamıyordu. İncil bile kadını sonradan var etmişti. Kadınların nasıl kendilerini bu kadar önemsediklerine şaşarak dudaklarını büzdü.

Telefonu aldı, açma-kapatma düğmesiyle oynayarak bundan

sonra nasıl hareket edeceğini hesaplamaya çalıştı. Birdenbire kafasında şimşek çaktı. Polisler ve savcılar birbirlerini kollar, koruyabilirlerdi, fakat politikacılar eğer bedava reklam olacaksa kendi annelerini bile cinayetle suçlardı. Ventura enformasyon bürosunun numarasını tuşladı. “Belediye Başkanı’nın numarasını istiyorum.”

Cuma öğleden sonra, Fred Jameson yemekten döner dönmez dedektif Keith O’Malley ona yüzbaşının aradığını söyledi. Jameson kaşlarını çatarak, “Niye?” diye sordu. “Bana, seni yine kanıtları tahrif etmekle suçluyorlar, deme.”

O’Malley omuzlarını silkerek, “Hey, ben sadece haberciyim,” diye karşılık verdi.

Jameson başını öne eğip ayaklarını sürüyerek koridorda yürüdü, yüzbaşı Andrew Nelson’ın bürosunun dışında, sekreteriyle konuşmak için durdu. Monica Bell, yirmilerinde güzel bir sarı-sındı ve hep bitap görünürdü. Dört küçük çocuğu vardı ve önceki yıl eşi onu terk etmişti. “Haber iyi mi, kötü mü, Monica? Çocuklarımdan biri bütün gece kustu. Bende bu talih oldukça, onu hasta eden şey beni de yatağa düşürür.”

Monica dosya sepetinden bir dosya alırken, “Bu yıl grip mikrobunu çok kötü,” dedi. “Bol bol sıcak su iç. Bana büyükannem söylerdi. Bu şekilde, çok kötülemeden vücudundan atmış olursun. Yüzbaşının seni neden görmek istediği hakkında hiçbir fikrim yok,” diye ilave etti, sesinde bir hoşnutsuzluk vardı. “Siz erkekler hep aynısınız, biliyor musun. Ne zaman birini çağırırsa, herkes bana onun ne istediğini soruyor. Benim bildiğimi nereden çıkarıyorsunuz? Ben sadece onun sekreteriyim.”

“İçeri girebilir miyim?”

“Tabii, seni bekliyor.”

Andrew Nelson otuzlarında, nispeten ufak tefek bir adamdı. Siyah saçlı, ince yapıydı. Çöl gibi kuru bir kişiliğe sahipti. Olağanüstü bir yöneticiydi, aynı zamanda iş idaresi ve bilgisayar uy-

gulamalarında yüksek lisans yapmıştı. Tel çerçeveli gözlüklerinin üstünden dedektife baktı, arkasında bilgisayarı işaret veriyordu.

Nelson, “Otur,” dedi, masasının üstündeki kâğıtları karıştırmaya devam ediyordu.

Jameson yüzbaşının kendisini kasten beklettiğini düşünerek sandalyesinde kımıldanıp duruyordu. Daha önce yüzbaşı koltuğunda oturmuş olanlarla karşılaştırıldığında Nelson çok sertti. İnsanların dedektife söylediğine göre, işler iyileşeceğine daha da kötüleşecekti. Ya bu gidişe ayak uydurmalı ya da başka iş aranmalıydı.

Nelson, daha tecrübeli ve bu yeri hak eden adamların üstünden atlayarak neredeyse bir gecede zirveye ulaşmıştı. Ventura’da değilse bile, daha büyük bir yerde kırkına varmadan müdür olacağından kimsenin şüphesi yoktu. Bürodaki çalışanlar, onun polislerin Bill Gates’i olacağı şakasını yapıyorlardı. Üniformalı memurların çoğunun ve sokaklarda çalışanların ona tahammülleri yoktu. Onu tam bir polis olarak düşünmüyorlardı, bir yıl bile devriye gezmeden çavuşluğa terfi etmişti. “Beni görmek istemişsiniz, efendim,” dedi Jameson, daha ne kadar görmezlikten gelineceğini merak ederek. “Gündemimde acil ilgi bekleyen işler var. Bildiğiniz gibi... cinayetler, o tip şeyler.”

Nelson alayı bir şey söylemeden geçiştirdi, onu azarlamanın anlamı yoktu. “Bu sabah, Belediye Başkanı’nın bürosundan aradılar, altı yıl önce işlenmiş bir cinayetle ilgili.”

Dedektif öne eğildi. “Çok iyi. Ben de şu sırada...”

Nelson, “Sözümü bitirebilir miyim?” diye sordu, ona sert bir bakış fırlatıp tekrar bilgisayarına döndü. “Bu sabah Belediye Reisi’nin bürosundan aldığım mesajda John Forrester’in ihbarcı olduğu bildiriliyor. O, bizim bölgenin eski savcısı, şimdi Santa Barbara’da çalışan eski karısı Lilian Forrester’in Bobby Hernandez denen kişiyi vurup öldürdüğüne şahitlik etmeye istekli olduğunu iddia ediyormuş. Bay Forrester aynı zamanda bu bilgiyi Los Ange-

les makamlarına da vermiş olduğunu, fakat şimdiye kadar bir şey yapılmadığını söylemiş. Sen bununla ilgili bir şey biliyor musun?”

Fred Jameson sandalyesini ileri geri sallıyordu. Bir aptalın gene kendisi hakkında şikâyetle bulunduğunu zannetmişti, onun yerine zamanın en büyük sersemi ona tam istediğini veriyordu. “Ben zaten o işle ilgileniyorum,” dedi sözleri yaylım ateşi gibiydi. “Önce dosyaları bulmakta ve kanıt izlemekte sıkıntı çektim. Ama dün, turnayı gözünden vurdum.”

“Ne buldun?”

“Öyle zannediyorum ki, davayı savcılığa götürmemiz için gereken her şey hiç el değmemiş olarak kanıt toplama odasında bekliyor. Dün gece kendim aşağı indim ve kutuları ayırdım. Tabii bazı şeyler, kriminal laboratuarında dondurulmuş. Elimizde görgü tanıklarının yeminli ifadeleri, adli tıp raporları gibi davaya esas teşkil eden malzemeler var.” Nefes almak için durdu. “Sadece bu da değil, davayı ilk takip eden dedektifi de bulmayı başardım. Adını duymuş olabilirsiniz. İsmi Bruce Cunningham.”

“Anlıyorum,” dedi Nelson, kalemini üstü cam kaplı masasına vurarak. Bir zamanlar Cunningham’la çalışmış olsa bile, beyninden eski çalışanların isimleri gibi gereksiz ayrıntıları silmeye çalışırdı. “Bu işi takip etmekte ne gibi problemler görüyorsun, bunun dışında son zamanlarda yeteri kadar cinayet peşinde koşmadık mı?” Şimdiden, eğer John Forrester’ın hikâyesi doğruysa, ne gibi fırsatlar elde edilebilir diye düşünmeye başlamıştı. Halkı heyecanlandıracak bir şeyler olduğunda, polis merkezinin basınla temasını o temin ediyordu. Bu tip bir davanın tekrar gün ışığına çıkması mesleğinde ilerlemesi için faydalı olabilirdi.

Jameson parmaklarını çıtırdattı. “John Forrester’ın Los Angeles’te arabayla adam öldürmekten tutuklandığını biliyorsunuz, değil mi?”

Yüzbaşı aynı ciddiyetle, “Hayır,” dedi, işittiklerinden hoşlanmamıştı. “Bu olayın Hernandez cinayetiyle herhangi bir ilgisi var mı?”

Jameson elini salladı, “Hem ilgili, hem değil.” Nelson’ın, devam et, demesini bekliyordu. “Los Angeles’taki dedektiflerden biri, Hope Carruthers, Forrester’ın eski eşine avukat faturalarını ödetmek için böyle davrandığını düşünüyor.”

“Kocanın bu hikâyeyi uydurduğunu mu söylüyorsun?”

“Hiç de değil,” dedi Jameson başını sallayarak. “Dün akşam şüphelinin robot resminin kopyasını tesadüfen buldum, aklınız durur. Resmin orijinali yok. Ventura/Oxnard birleştğinde ya kazara imha edildi veya yanlış bir yere kondu.”

Yüzbaşı kaşlarını çatı. “Bu talihsizlik,” dedi. “Her zaman, savcıya verilecek evrakin orijinal olması daha iyidir.”

Jameson, “Evet, tabii,” dedi, kanıtların saklanması hakkında uzun bir konferans dinlemeye hiç de istekli değildi. “Dava güncel olduğu günlerde,” diye devam etti, “Robot resim yerel gazetede çıkmıştı. Ben onu arşivden bilgisayara geçirdim. Resmi, bölge personelinin dosyalarındaki, Lily Forrester’ın fotoğrafının yanına korsanız, yüz hatları dikkati çekecek kadar aynı. Bu kadın zeki biri, yüzbaşım. Bana güvenin, sadece savcı olduğu için değil. Boyu hemen hemen 1,80’nin üstünde ve robot resime bakılırsa, izini kaybettirebileceğini düşünerek erkek kılığına girmiş olmalı. Çoğu insan böyle zalimce işlenen cinayetin bir kadının başının altından çıkabileceğini düşünmez. Otopsi resimleri oldukça ürpertici. Hernandez’in göğsünde futbol topu büyüklüğünde bir delik var, ayrıca bir kolunu da sadece bir iki sinir lifi tutuyor.”

“Senin analizine göre, bu davanın çözülmemiş olması öncelikle cinsiyet ögesine dayanıyor.”

“Kesinlikle.”

Andrew Nelson, “Bana yazının tarihini ver,” dedi, “Hemen çıkartırız. Benim bilgisayarın bütün önemli gazetelere ve basın ajanslarına direkt bağlantısı var.”

Jameson yumruğunu çenesinde gezdirdi. Aman ne iyi, diye düşündü, insanların linkleri, kanalları, web sayfaları veya istedikleri herhangi bilgiyi anında elde ettikleriyle övünmelerini dinle-

mekten yorulmuştu. Şimdi devriye arabalarında bile bilgisayar vardı, doğrudan Ulusal Suç Enformasyon Merkezi'ne bağlıydı. Memurlar boş zamanlarında bir ağacın altına park edip, dairenin vermiş olduğu taşınır bilgisayarla şebekeyi tarayabilirlerdi. Çılgın bir dünyada yaşıyorlardı ve Jameson bazen gidişattan korkuyordu.

Nelson onun düşüncelerini keserek, "Tarihi söyleyecektin," dedi.

"Tarihi kafadan atamam," diye cevapladı dedektif. "Doğruyu söylemek gerekirse, yüzbaşım, ben bu işe bir çok sebepten ötürü hemen atılmıyorum." Amirine, McDonald-Lopez cinayetleri, Lily ve kızının tecavüze uğraması ve bütün bu olayların nasıl iç içe olduğunu açıkladı. Sonra seçeneği olmadığından, Lily'nin nasıl, Walter Evans cinayetinde onun kanıt tahrif ettiğini ima ederek mesleğini lekelediğini hatırlattı. "Demek istiyorum ki," diye ilave etti. "Evans olayı beş yıl önceydi. Herhangi birinin hatırladığından şüpheliyim."

Nelson biraz su içip başını eline dayadı, temelde yatan konuları düşünmeye çalıştı. Sonunda, "O'Malley devralabilir," dedi. "Böylece, senin bu dava ile Forrester denen kadınla aranda kan davası olduğu için ilgilendiğini iddia edebilecek tiplerden şimdiden kurtulmuş oluruz."

"Fakat bu haksızlık," dedi Jameson. "Ben bu kadar takip ettikten sonra niye O'Malley böyle bir fırsat elde etsin?"

Yüzbaşı ona ters ters baktı. "Kanunları korumak birinin bir diğeriyle puan kazanmak için rekabet ettiği bir oyun değildir, Jameson. Bu soruşturmayı kim yürütürse yürütsün, senin yaptığın işler dikkate alınacaktır."

Jameson pek sevinmemişti ama hiç yoktan iyiydi. "Öyleyse harekete geçiyoruz."

Andrew Nelson arkasına yaslanarak, "Neden olmasın," dedi. "Cinayet cinayettir ve bu da tüm ulusun dikkatini çekmeye yetecek denli karışık bir entrika." Sandalyesini düzgün pozisyona getirdi. "Ventura büyük bir şehir değil, anlıyor musun?"

Jameson, “Anlıyorum,” deyip ağıya kalktı. “Dikkatleri Ventura’ya çekmenin zamanının geldiğini söylüyorsunuz. Yani haritadaki yerini belirtmeye.”

“Doğru,” dedi Yüzbaşı Nelson, gözleri parlayarak bilgisayarına baktı. “Hem de dünya haritasındaki yerini. Hem biliyor musun; bu olay bunun için biçilmiş kaftan.”

Lily cuma sabahı Richard'ın kollarında uyandı, uzun zamandır kendini bu kadar dinlenmiş ve halinden memnun hissetmemişti. Başı onun omzunda, sağ bacağı bacaklarının arasındaydı, sol ayak parmakları ise onun tabanına dayalıydı. Richard'ın ne zamandır uyanık olduğunu merak etti. Kımıldamadan, sessizce adamı seyretti. Burnunun asil kıvrımını, dudaklarını, kuvvetli çenesini. Kendisini rahatsız etmemek için bilerek hareketsiz durduğunu tahmin etti, gözleri açıldı, tavana odaklanmıştı.

Richard, "Günaydın, şahane yaratık," dedi, gülümseyerek eğildi ve seviştikleri gece hâlâ aklında tazeliğini korurken kadını dudaklarından öptü. "Sen belki zor ikna oluyorsun, ama sonra çok hızlısın."

Lily eliyle ağzını kapatarak, ona gülümseyip baktı. "Seni yordum mu?"

Richard kollarını yukarı uzatıp gerinerek, "Yaşayacağım," dedi. "Yapmamız gereken, bunu bir alışkanlık haline getirmek, yoksa bir gecelik maraton koşmak değil."

Lily, onun karnına şakadan bir yumruk attı. "Beni utandırıyor-sun."

“Seni utandırmak mı?” dedi Richard, onu üstüne çekerek. “Ben dün gece utandım. Bu da benim yaşımda kolay değil. Eğer on sekiz yaşında olsaydım, o zaman başka.”

Lily kollarının üstünde doğruldu. “Oo, öyle mi?”

“İtiraf etmekten nefret ediyorum,” diye devam etti, koyu renk gözleri Lily’nin gözlerindeydi, “Fakat ben senin kadar masum değilim. Erkeklerin biyolojik yapısını biliyorsun. Bu bizim genlerimizde var.”

“Çok klinik bir açıklama,” dedi Lily, onun alnına düşen saçlarını okşayarak geri itti.

Richard, “Bu bir gerçek,” deyip onu üstünden kaldırdı. “Ben evrenin sırlarını çözeceğimi düşünerek üniversitede biyokimya okumuştum. Erkekler genetik olarak seks yapmak için yaratılmışlar. Yoksa, insan türü yok olmuştu.”

“Niçin başka kadınlardan bahsediyorsun?” diye sordu Lily. “Beni kıskandırmak mı istiyorsun?”

“Yok canım,” dedi. “Sadece dürüst olmaya çalışıyorum.”

Lily, “Ben kıskanç tiplerden değilim,” dedi, sonra söylediğini bir kere daha düşündü. “Bunu geri alıyorum, oldu mu? Geçmişte ne yaptığının önemi yok, bir hastalığın olmadıkça.” Cevap veremeyince, onun cinsel etkinliğini sürdürürken sorumsuzca davranmadığını ve kendisi gibi düzenli olarak test yaptırdığını varsaydı. Cinsel yaşamı pek hareketli olmamasına rağmen güvenli seks yapmaya daima özen göstermişti. “Gelecekte yapacakların ilişkimizin ne yöne gideceğine bağlı olarak sorun yaratabilir.”

Richard onun göğsünü okşayarak, “Ben bunu halledebilirim,” diye karşılık verdi. “Fakat tek bir şartla.”

“Nedir o?”

“Kafama öteberi atmamaya söz vereceksin.”

Lily şaşırmıştı. “Niçin böyle söylüyorsun?”

“Sorma.”

Lily, adamın dudaklarını, çenesini, karnını öptü, sonra bedeninde aşağı doğru kayarken, Richard onu yavaşça kendinden uzaklaştırdı.

“Bunu söyleyeceğim aklımdan geçmezdi,” dedi, başının arkasına birkaç tane yastık koydu, “Hiç olmazsa sana. Fakat şu anda sevişmek için senin hemen bir organ nakli ayarlamam gerek.” Bedenlerinin alt kısmı hâlâ çarşafı örtülüydü. Lily çarşafı çekti. Penisini görünce gülmek için kendini güç tuttu. Kıpırmızı olmuştu. Ona ateşte kızartılmış sosisi hatırlattı. Kendini işaret etti. “Bunu ben mi yaptım?”

Richard, “Yatakta bizden başkası olmadığına göre,” dedi, erkeklik organına dokundu ve acıyla yüzünü buruşturdu.

“Nasıl olur da bu renkte bir ten bu kadar hassas olabilir?”

Richard onun saçını çekerek, “Ah,” dedi, “benim tenim hassas, öyle mi? Sabahın dördüne kadar yatakta alt alta üst üste yuvarlanmamızla ilgisi yok öyle mi? Yanılmıyorsam, en son senin bana ‘küçük tayım’ dediğini hatırlıyorum. Bana tay demene aldırmam. Fakat *küçük* lafı hoşuma gitmedi.”

Lily’nin güzel yüzü, tatmin olmuş bir kadının sıcaklığıyla pırıl pırıldı, kızıl saçları güneş ışınlarında parlıyordu. Problemleri birdenbire önemini kaybetmişti. “Küçük tay tabirinin nereden ortaya çıktığını, zannederim biliyorum,” dedi. “Yuvaya giderken Shana’nın o isimde kitabı vardı. Ben her gece ona okurdum. Kitabı satın alırken, bir de küçük tay kolyesi vermişlerdi.” Gülmesi sona erince, oturdu ve çarşafı üstüne çekti. “Şikâyetçi misin?”

“Tabii ki hayır,” dedi Richard, yataktan çıkıp banyoya yürüdü. “Eczaneden bir krem alırım. Bu akşama tekrar hazır olurum.” Birkaç dakika sonra Richard başını banyodan uzatıp saatin yediyi geçtiğini söyledi. Lily bacak bacak üstüne atmış, gözlerinde huzurlu bir bakışla oturuyordu, sanki meditasyon yapıyordu.

Richard, “Seni rahatsız etmekten nefret ediyorum,” dedi. “Shana’nın eve bizden önce varmasını istemiyorsan, hareket etmeliyiz. Böylece geceyi beraber geçirdiğimizi ondan saklayabilirsin.”

“Oo,” dedi Lily, ona boş boş bakarak, “Onun bilmesinin ehemmiyeti yok. Eninde sonunda nasıl olsa ben ona söylerim.”

“Aman Tanrım. Sen çark mı ediyorsun, yoksa ben bunağın teki miyim?”

“Ben kadını,” dedi Lily. “Kadınlar fikir değiştirir, unuttun mu?” Ona rahat cevap vermekle beraber, öyle hissetmiyordu. Paylaştıkları şey sadece zevkli değil, bir bakıma eşsiz derinlikteydi de.

Bu his ona kiralık evinin yatak odasının duvarında asılı olan, Avusturyalı ressam Egon Schiele’nin *Kucaklaşma* adlı tablosunun kopyasını hatırlattı. Tablonun şehvet içeren görünümü onu tahrik ediyordu. Uyku tutmadığı geceler saatlerce tabloyu seyrediyordu. Sanatçı tabloyu 1917’de yapmıştı, bu annesinin doğum yılıydı. Tablo, bir erkekle kadını mavi bir çarşafın üstünde uzanmış gösteriyordu, altlarındaki kumaş şanki okyanusun dalgaları gibiydi. Lily, bir gün Montecito’daki Tecolote Kitabevi’nde sanat kitaplarını karıştırırken, bir sanat tarihçisi ve rahibe olan Wendy Beckett tarafından derlenmiş bir kitapta tabloyu görmüştü. Yazar, *Kucaklaşma*’yı görenlerin, kendisinin *gerçek kucaklaşma* dediği, yani tablodaki çiftin birleşip birinin diğeri olduğu gizemli bilinmeze tanık olduklarını izah ediyordu.

“Sen giyinmeyecek misin?”

Lily banyoya girdi, Richard’ı yüzüne tıraş köpüğü sürerken, arkadan kucakladı. “Teşekkür ederim,” dedi, gözleri yaşla doluydu. “Dün gecenin beni değiştirdiğine inanıyorum. Tam olarak nasıl, bilmiyorum. Ümidim sonsuza kadar devam etmesi.”

Richard şakayla karışık, “Beni çok övme Lily; senin ve Shana’nın kadınları övgüye boğan erkekler hakkında söylediklerinizi unutmadım.”

Richard, “Sizinle restoranda buluşuruz,” dedi, uzanıp, Lily konuk evinin önünde arabadan çıkmadan onu öptü. O giderken Lily kapıda kaldığının farkına vardı. Evinin anahtarları araba anahtarlarıyla aynı anahtarlıkta takılıydı. Şimdi, dışarıda oturup Shana gelinceye kadar beklemeye mecburdu. Böylece kızı geceyi Richard’la geçirdiğini öğrenecekti. Lily, onun Richard’la sevgili olduklarını öğrenmesine aldırmadığını söyleyebilirdi, ama bunu şimdi söylemeye hazır değildi.

Lily yedek anahtarı evin dışında bir yere saklamıştı. Şimdiye kadar ihtiyacı olmadığı için nereye sakladığını unutmuştu. Birden paniğe kapıldı, Curazon'un anahtarı bulduğundan emindi, sonra da anahtarı kullanıp eve girmiş ve Shana'nın resmini çalmıştı. Korkusu, Shana ve John'un dubleksinin anahtarının da kendi anahtarlığından yok olmasından dolayı büsbütün arttı.

Anahtarı nereye koymuştu? Ev sahiplerinden ona kapıyı açmalarını isteyemezdi, çünkü onlar da Avrupa'da tatildegdiler. Nihayet, bahçenin Yan tarafına koştu, barbeküyü örten kahverengi muşambayı kaldırdı ve kibrit kutusu büyüklüğünde mıknaatışlı bir kutuyu ızgara kapağının iç tarafından aldı. Biri ona bu kutuyu Noel hediyesi olarak vermişti.

Eve girince, gözleri hemen yok olan resimle, mektup zarfının bulunduğu masaya gitti. Anahtarı bulduğu için kendini tekrar biraz önceki gibi iyi hissetmeyi bekledi.

Kendi kendine, Curazon anahtarı bulup eve girmiş olsa niçin onu tekrar eski yerine koysun, diye sordu. Onun, anahtarın yedeğini yaptırma ve sonra tekrar eve dönerek, orijinal anahtarı küçük kutuya koyup barbeküdeki yerine saklama zahmetine katlanması nı kavrayamıyordu.

Curazon'un tutuklanmasından sonra onun hakkında öğrendiği şey gerçekten rahatsız bir adam olduğuydu. Yetişkin bir erkek oluncaya kadar hep annesinden dayak yemişti. Çoğu kimse tecavüzün şiddet içeren bir suç olduğunun farkında değildir, seks sadece tabanca veya bıçak gibi kullanılan bir silahtır. Erkekler, cezalandırmak, acı çektirmek, kurbanların üstünde hâkimiyet kurmak için ırza geçerler. Curazon'a gelince, o kendi acısını azaltmak için tecavüz etmişti. O düşünmeden ani hareket eden yırtıcı bir seks manyağıydı. Bundan ötürü, onun anahtarı aldıktan sonra yedeğini yaptırıp tekrar yerine koymasını akli kesmiyordu.

Lily bir gece önceki elbiselerini değiştirmek için yatak odasına koştu, siyah bir pantolon ve mor bir örgü bluz seçti. Ön kapının açılmasına benzeyen sesi duyunca, örgü bluza elleriyle sarıldı, nabzı deli gibi atıyordu.

Shana, “Anne,” diye seslendi. “Burada mısın?”

“Giyiniyorum,” diye cevapladı, bluzunu giyip, oturma odasına yürüdü. “Senin gecen nasıl geçti?”

Lily’nin Richard’la geçirdiği mutlu gece sanki haftalarca geride kalmıştı, uykusuzluğu yüzünden okunuyordu. Gözlerinin altında koyu halkalar oluşmuştu, kendinden kıvırcık saçları büsbütün kabarmıştı.

“İyiymi,” dedi Shana, kanepeye oturup, masanın üstünden bir paket sakız aldı. “Anne, sen bitkin görünüyorsun. Richard’la orada ne kadar kaldın?”

“Acele etmeliyiz.” Lily saatine baktı, ona gerçeği söylemek istiyordu ama şimdi bu kadar özel bir durumu konuşmanın sırası değildi. “Richard’la on dakika içinde restoranda buluşmamız gerekiyor,” diye ilave etti. “Benim büroya da uğramam gerek, sen de benimle gelebilirsin. Niyetim orada görünmek, sonra da bilgisayarımdan bazı dava dosyalarını almak. Öğleden sonra geç vakit üniversiteye gider, duruma bakarız.”

Shana sakızını balon yapıp patlatarak, “Ben Santa Barbara’ya gelmek istemiyorum,” diye itiraz etti. “Ronnie bile başka bir okula gitmek istiyor, belki UCLA’ya. Dün gece bana tanıştırdığı insanların çoğu boş kafalı.”

“O kadar kötü olamaz.”

“Sahi mi?” dedi. “Kalın kafalı olmayanlar, o budala büyük orkestra ve eski tarz dansa bayılıyor. Sürekli aptal kostümlerinden söz edip durdular, az kalsın beni sıkıntıdan öldüreceklerdi.”

Lily onun eve bu kadar keyifsiz döneceğini tahmin etmemişti. Kızının tatsız tutumu neşesini dağıttı. “L.A.’deki gençler de aynı değil mi?”

“Onları takan yok.” dedi Shana ayağa kalkarak. “Benim gözüüm üniversiteyi bitirip, hukuk fakültesine gitmekten başka bir şeyi görmüyor. Ben bu yıl sadece iki kişiyle çıktım, anne. Dün akşamki gençler, babalarının parasını ziyan ediyorlar.”

Lily ona doğru geldi ve onu kucakladı. “İşte ben de bunun için

seninle iftihar ediyorum, tatlım.” Kızı geri çekilince, “Haydi, güzel bir kahvaltı edelim, bakalım Richard bu konuda ne diyecek?” dedi. “Sonra senin bazı problemlerini akşamüstü çözmeye çalışırız.”

Tam hareket etmeye hazırlanırken, Lily’nin aklına başka bir fikir geldi. “Belki ben sana bir apartman dairesi kiralamak için bir yol bulurum. Öğleden sonra bir L.A. Gazetesi alalım. Talihimiz varsa senin yaşında evine arkadaş arayan bir üniversiteli kıza rastlarız.”

Shana anahtarlığı elinde sallayarak, “Bunu İnternette yapabiliriz,” dedi. “Babam ne olacak? Sen bana bunun için, L.A.’de kalma, dememiş miydin?”

“Beni senin dublekste kalman endişelendiriyordu,” dedi Lily. “Sonra da, ev arkadaşın olursa, baban sana, seninle oturmak için baskı yapamaz.”

Shana sırt çantasından rujunu çıkartıp, aynaya bakmadan sürdü ve dudaklarını kâğıt mendile bastırdı. “Babam bana hiçbir şey için baskı yapmayacaktır,” dedi, sesi çok emindi. “Şu anda, kendini bir köprüden aşağı atsa bile umurumda değil. Onu düşünmeye bile tahammülüm yok. O kadar nefret ediyorum.”

“Böyle söyleme,” diye cevapladı Lily, kaşlarını çatarak. “Yaptığı şeyden dolayı kızmak başka bir şey, fakat hiç kimseden nefret etmemelisin.”

“Birini öldürdükleri zaman bile mi?” diye bağırdı Shana Audi’nin arka lastiğini tekmeleyerek.

“Hayır,” dedi Lily. “Nefret insanı içten içe yer bitirir. Ben hayatımın altı yılını bundan dolayı kayıp sayıyorum.”

Shana tartışmayı kesmedi. “Babamın çarptığı genç benim yaşımdaydı, anne. Hem de UCLA’ya devam ediyordu. Belki ben senin dediğin gibi başka bir yere taşınabilirim, ama insanlar fark edeceklerdir. Polis beni takip etmese bile, insanlar gene de babamın birini öldürdüğünü bilecekler.”

“Büyük bir okul,” dedi annesi, elini ensesine götürerek. “Sen

dedektiflere bu noktayı hatırlattın. Bana öyle geliyor ki şu anda yanlış şeyler için üzülüyorsun.”

“Evet şüpheli olmasın,” dedi Shana, bakışları son derece gergin bir şekilde bahçe yolunda gezindi. “Neden beni tımarhaneye kapatmıyorsun? Bütün problemlerim böylece hallolur. Babam için de üzülmem. Yaşayacak başka bir yer bulmama, okul değiştirmeme, Curazon veya başka bir serserinin gelip ırzıma geçeceğinden emin bütün geceyi uykusuz geçirmeme sebep kalmaz.” Yürüdü, bunları annesinin yüzüne tükürür gibi söylemişti. “Sen bana kin beslemememi, nefret etmememi söylüyorsun. Bana bunu nasıl yapacağımı da söyle, anne! Hadi söyle!”

Lily başını salladı, ne söylese onu teselli edemeyecekti. Kalbi paralansa bile, kızının hiddetini birisinden çıkarmaya ihtiyacı vardı. Tek yapabileceği onu dinlemek ve sevmekti. Geceyi Richard’la geçirdiği, çocuğu bu kadar acı çekerken zevkli tecrübeler yaşadığı için kendini suçlu hissetti. Shana güneş gözlüğünü takarken ellerinin feci şekilde titremesine seyirci kaldı. Genç kız ümitsizce kendini toparlamaya çalışıyordu.

“Annemin birini öldürdüğünü bilmek yeterince kötü,” dedi Shana, arabaya binmek için yürürken, Lily’ye bakarak. “Hiç olmazsa, senin sebebin vardı.”

Lily’nin ağzı açık kaldı. Gözünün önünde siyah noktalar belirdi. Yüzünden bütün kanı çekildi ve bayılacağını hissetti. Biliyordu! Kızının gerçeği bildiğine hiç şüphe yoktu. Sırt çantasını, arabanın arkasına atan Shana, “Benim bilmediğimi mi sanıyordun? Kimi öldürdüğünü bile biliyorum, bize tecavüz eden adam değildi. Çoktandır ne olduğunun farkındayım. Sen, resmi gazete de çıkan, bir hayat kadını ve iki genci doğrayan adamı öldürdün.”

Lily döndü, eve geri koşmaya başladı.

Shana arkasından koştu, onu kollarından yakaladı. “Bekle,” dedi. “Babamdan nefret edebilirim, fakat senden nefret etmiyorum. Yaptığın şeyi anlıyorum. Bana kimsenin tekrar zarar verme-

mesinden emin olmak için, beni koruyordun. Benim için her şeyi... mesleğini, özgürlüğünü, hatta hayatını tehlikeye attın.”

Lily gözyaşlarına boğularak, “Ben... ben... yaptığım yanlış-
tı,” diye kekeleydi. “Hiç kimse adaleti tekeline alamaz. Ben sana
yıllardır içim nefretle dolu yaşadım dediğimde, Marco Curazon’
dan bahsetmiyordum. Ben kendimden nefret ediyordum, Shana.
Bu en büyük cezadır. Bunun için sana babandan nefret etmemeni
söyledim. Hapiste kaç yıl kalırsa kalsın, hayatının sonuna kadar
yaptığından pişmanlık duyacak, o anın korkunçluğunu tekrar tek-
rar yaşayacak, Tanrı’ya kendini affetmesi için yakaracak.”

“Ümit ederim öyle olur,” dedi Shana, annesini şefkatle yana-
ğından öptü. Bu iki kadın için zaman sanki durmuştu; o anın için-
de kilitlenmişçesine, aynen Lily’nin yatak odasındaki resimde ol-
duğu gibi birleşmişlerdi. Kız anne, anne kız olmuş, birbirinden
parlak bu iki zekâ ilahi bir şekilde kucaklaşmıştı.

Shana, “Bir şey bilmeni istiyorum,” diye devam etti. “Ben de
senin yerinde olsam aynı şeyi yapardım. Belki de benim babam-
dan nefret etmemem gerektiği söylemekte haklısın, fakat bazen
insanlar o kadar korkunç şeyler yapıyorlar ki, yaşamayı hak etmi-
yorlar.”

YİRMİ BEŞ

John, çalıştığı emlakçılık şirketinin sekreterinden içinde çek bulunan zarfı alınca, “Teşekkür ederim,” dedi. Cuma öğleden sonra saat 17.30’du ve herkes işten ayrılmıştı. Büroda kalan tek kişi girişteki sekreterdi; onu da çıkmaya hazırlanırken yakalamıştı. “Martha’ya söyle kendisini haftaya ararım. Annem hasta. Hastalığının bu kadar ciddi olduğunu, dün onu arayınca kadar bilmiyordum.”

“Grip mi?” diye sordu genç kız, burnunu kâğıt mendile silerken.

“Hayır,” diye yalan söyledi John. “Kanser. Yaşaması pek beklenmiyor.”

“Üzüldüm.”

“Teşekkürler,” diye cevapladı, yolun sonundaki banka kapanmadan çeki bozdurmak için telaşla kapıdan fırladı.

Bankadan çıkarken parayı kahverengi deri ceketinin cebine tıktı ve cep telefonunu kullanarak bir taksi çağırdı, şoföre kendisini ikinci el araba satan yerler bulunan Pico Bulvarı civarına götürmesini söyledi. Aslında araba kiralamak istiyordu. Böylece çok fazla para harcamak zorunda kalmazdı. Fakat hapisten kefaletle

serbest bırakılmış birinin herhangi bir firmadan araba kiralamaya çalışmasının vakit kaybı olacağını da biliyordu. Aşağı yukarı iki bin beş yüz doları vardı ve o sabah Belediye Başkanı'nın bürosuyla yaptığı telefon konuşmasından sonra Lily'den tehditle para koparmak mümkün değildi.

Birden, eliyle ön koltuğu tutarak, şoföre, “Geri dön,” dedi. “Beni aldığın yere geri götür.”

“Hey, arkadaşım,” dedi taksi şoförü, kırk yaşlarında, uzun saçlı biriydi. “Seni aldığım yere geri dönmemi istemen benim için fark etmez. Gene de paramı ödeyeceksin.” Frene bastı, dönüp yolcusuna baktı. “Parayı görelim. Benim besleyecek çocuklarım var.”

“İşte,” dedi John, bir tomar banknotu sallayarak. “Büromda bir şey unutmuşum, tamam mı? Sana beklemen için para da vereceğim, ben içeri gireceğim ve alacağımı alıp çıkacağım.”

Aynı yoldan geri dönerlerken, John elleri kucığında, camdan tabiat ananın sergilediği şahane renkleri, koyu pembeleri, canlı mavileri, donuk yeşilleri, ve bulutların aldığı şaşırtıcı şekilleri seyretti. Hiçbir zaman doğayı seven biri olmamıştı, fakat kafasında hapse girme düşüncesiyle, daha kaç kere güneşin batışını görebileceğini merak etti.

Anahtarını kullanıp binaya girdi, doğru en arkadaki büroya yürüdü, çok başarılı bir emlakçı olan Bryant Montgomery'nin masası oradaydı. Onun yerine oturup, bilgisayarını açtı. John, bilgisayar teknolojisinde son ilerlemeleri pek takip etmemişti, fakat Shana ona emlakçılığa başlayalı pek çok şey öğretmişti. Bryant'ın İnternette, özellikle açık arttırmalardan öteberi satın almaya düşkün olduğunu biliyordu. İlâveten onun özel dosyalarına ve kişisel bilgilerine ulaşmak için hangi şifreleri kullandığını biliyordu. Bir gün Bryant eşine antika bir ayna almak için açık arttırmaya katılmışken, John'u gözlemesi için çağırmıştı. Adamın kullandığı şifreyi görmüştü, hatırlaması da çok kolaydı. Bryant, ismini ve binanın numarasını, 1276, kullanmıştı. Herkes gibi o da unutmayacağından emin olduğu bir şifre seçmişti.

İnsanlar, İnternet üzerinden alışveriş etmekle kalmıyor, fatu-
ralarını ödüyor, bir bilgisayardan öbürüne bilgi aktarıyordu. Beş
dakika içinde John bir kâğıt parçasına Bryant'ın sosyal güvenlik
numarasını, ehliyetinin numarasını, değişik bankalardaki hesap
numaralarının listesini, hatta pasaport numarasını geçirmişti. Tam
bürodan çıkacakken, araba satıcısının resimli bir kimlik isteyece-
ği aklına geldi. "Allah kahretsin," dedi, planladığı şeyi çöpe ata-
bilirdi. Soğuk su makinesine gitti, bir karton bardak alıp doldurdu
ve boğulurcasına içti.

John ön pencereden, köşede bekleyen taksiyi gördü. Parasını
belki de saati işleyen taksiyi bekletmekle ziyan etmişti. Çoğu ara-
ba satıcısı akşam sekize kadar açıktı. Onları, ehliyet göstermeden
araba kiralamaya razı etse bile, bu geç saatte kira kontratı hazırla-
yamazlardı. O arabayı bu gece istiyordu. Tek çözüm kaçmak, bel-
ki Las Vegas'ta saklanmak, polis onu yakalayınca kadar yaşa-
maya çalışmaktı. Mahkemede boy göstermeyince, Lily'nin kefa-
let parasının yanması sanki umurunda mıydı? Şehirden ayrılması
Shana için de faydalı olurdu. Çoğu zaman, biri kaçınca polis bunu
suç kanıtı olarak algılardı. Kızını bir daha görmese bile, hiç ol-
mazsa onun için işe yarar bir şey yapmış olduğunu hissedecekti.

Lily ve Richard cuma akşamı Richard'ın San Ysidro Ranch
Çiftliği'ndeki kulübesinin arkasındaki verandada oturmuşlardı.
Richard, oğlunu San Diego'daki evinde bulmuştu. İki gencin is-
tedikleri gibi rahatça konuşmalarını istediğinden, Shana'nın ya-
tak odasındaki telefonu kullanması için ısrar etmiş, aradaki camlı
kapıları kapamıştı.

Lily, "Daha sonra gelemeyeceğim, anlıyorsun değil mi?" dedi.

Richard brendisini bardağın içinde çevirerek, "Anlıyorum,"
dedi. "Zaten, dün gece geç vakte kadar uyumadık. Sen ve Shana
da güç bir gün geçirdiniz. İyi bir uyku hepimiz için faydalı olur."

Richard, bir gece önce teklif ettiği gibi akşam yemeğini odada
yemeleri için hazırlık yapmıştı. Lily, yemeği iptal etmek için ara-

miş, fakat o ısrar etmiş, nasıl olsa Shana ve onun bir yerde yemek yemeleri gerektiğini söyleyerek onları oraya gelmeye ikna etmişti. Lily yalnız yaşadığı ve konuk evinin mutfağı tam teçhizatlı olmadığı için nadiren yemek pişiriyordu, bazen kendine çorba yapıyor veya mikrodalgada bir şeyler ısıtıyordu.

Shana içine kapanıktı ve yemek boyunca çok az konuştu. Richard geceyi kurtarmak için uğraşmıştı. Fıkralar, hikâyeler anlatmış, sonra Greg'i telefonda bulma fikrini ortaya atmıştı. Bütün çabasına rağmen, gece pek zevkli geçmemişti. Her üçü de bir uğursuzluk hissi, bir tür tutukluk içindeydiler.

Richard, Lily için endişeleniyordu; fakat annesi sabahleyin aralarında geçen konuşmayı ayrıntılarıyla anlattığından beri kızı için daha da endişeliydi. Shana gibi nezih, parlak bir genç kızın, hem annesinin hem de babasının birer insanı hayatından ettiğini bilmesi ne trajik diye düşündü.

"Bugün öğleden sonra epey ilerleme kaydettik," dedi Lily, kahve fincanını yanındaki masaya bırakarak. "Shana İnternette birkaç tane ilan buldu. Kendilerine Los Angeles'taki kampusa yakın, ev arkadaşı arayan genç kızlar."

"Ona dikkatli olmasını söyle," dedi Richard, kaşları çatık. "Bu kız denenenlerin bazıları ahlaksız yaşlı adamlar çıkıyor. Bir de, sen bana onunla daha çok beraber olabilmek için buradaki üniversiteye geçmesini istediğini söylememiş miydin?"

"Benim şu andaki ilk hedefim onu problemlerden kurtarmak." Durdu, beraber geçirdikleri öğleden sonranın ayrıntılarını hatırlamaya çalıştı. "Hiç olmazsa bugün bir iyi şey oldu."

"Büroma uğradığımızda," dedi Lily, gülümseyerek, "Middleton davasındaki yardımcım Matt Kingsley, ben bilgisayarımdan bazı dosyaları dizüstü bilgisayarıma indirirken, Shana'yı Ferrarisi'yle gezdirdi. Shana onu Brad Pitt'ten daha yakışıklı buldu."

"Kaç yaşında bu genç adam? Evli mi?"

"Yirmi sekiz yaşında ve bekâr," dedi Lily ona bakarak. "Ciddi bir kız arkadaşı var mı bilmiyorum. Özel hayatı hakkında hiç ko-

nuşmadık. Doğrusunu istersen, böyle kalmasını tercih ederim. Shana'ya hayran olmuş görünüyordu.”

“Ben böyle bir durumu teşvik eder miydim bilmiyorum,” dedi Richard, öne doğru eğilerek. “Genç adam seninle çalışıyor diye, kızını ona emanet etmen gerekmiyor. Tarifine bakılırsa, o bir baş belası.”

“Matt iyi biri,” dedi, onun babalık taslamasına gülerek. “Zaten Shana onunla gezsin demiyorum. Ama kızımı gülerken görmek çok iyiydi, o kadar.”

“Hey,” dedi Richard, omuzlarını silkerek, “Annesi sensin.”

244

Başını kaldırıp gökyüzüne baktı. Mehtap çıkmış, serinlik başlamıştı, yanan odun kokusu havayı dolduruyordu. Bu akşam, ona babasının ölümünden birkaç hafta sonra ailesiyle geçirdiği Noel tatilini anımsattı. Her şey fevkaladeydi; yemekler, Noel ağacı, renkli kâğıtlara sarılmış hediyeler. Ne var ki, babasının ölmüş olması her şeyi gölgelemiş ve neşelenmeyi imkânsız kılmıştı.

Lily onun düşüncelerini bölerek, “Middleton sözü geçince aklıma geldi; Betsy'nin yanında ne kadar kaldın?” diye sordu.

Richard brendisinden bir yudum alarak, “Hastaneye bugün öğleden sonra uğradım,” dedi. “Trajik bir durum. Senin geçen gün ne demek istediğini anladım. Bu durumdayken onu hayatta tutmak zalimce.”

“Fakat sen hâlâ Henry'nin masum olduğuna inanıyorsun, değil mi?”

“Evet, inanıyorum,” dedi Richard. “Beni yeterince tanırsın ve benim kendi çocuğunu zehirlediğine inandığım bir kimseyi temsil etmeyi asla kabul etmeyeceğimi bilirsin.”

“Eğer Henry zehirlemediyse,” diye sordu Lily, “kim öyleyse?”

Richard düşünceli bir şekilde, “Keşke bilseydim,” diye karşılık verdi. “Belki bir manyak, annesi veya aileden başka biri. Şekere fabrikada başka birinin striknin koymadığından nasıl emin olabiliriz?”

“Bu ihtimali araştırmadığımızı mı düşünüyorsun? Mahkeme emri bile çıkartacaktık, fakat o maddenin bir yığın örneğini tahlil ettirdik ama hükümetten destek alamadık.”

“İhtimaller çok,” dedi Richard. “Bu suçu kimin işlediğini hiçbir zaman bulamayabiliriz. Henry’nin çok dürüst iş adamı olmaması, onun işini kurtarmak için kendi çocuğunu zehirleyecek kadar merhametsiz olduğunu göstermez.”

“Onun şekeri satın aldığını gören şahidimiz var,”

“Middleton’ı başka biriyle karıştırmış olmalı.”

Lily, “Kadın Middleton’ı tanıdı,” diye bağırdı. “Sadece o değil, arabayı da hatırladı: Kırmızı Ford Explorer. Hatta, Carolyn Middleton’a benzeyen bir kadının ve çocukların, Henry dükkânında şeker alırken, dışarıda arabada beklediklerini söyledi.”

“Greg de geçenlerde bir araba aldı.”

Lily birden şaşırdı, Richard’ın Middleton’ın suçlu olduğunu kabul etmemek için kasten konuyu değiştirdiğini düşündü. Sonra, onun havadan sudan konuşmak için enerji sarf edecek biri olmadığı aklına geldi. “Şimdi bana onun bir Ford Explorer aldığını söyleyeceksin, değil mi?”

“Evet,” dedi gülümseyerek. “Ancak kırmızı değil, Middleton’ınkinden daha eski model ve Allah bilir daha kaç ailede aynı araba vardır.” Lily cevap veremeden parmağını kaldırdı. “Bu söylediğim cümlede anahtar sözcük *aile* Lily. Senin tanıgın çok kullanılan bir aile arabası görmüş ve çocuklu ailelerde çok sık rastlanan bir olaya tanık olmuş. Kim bilir kaç erkek veya kadın, çocuklarıyla birlikte ilçenin herhangi bir yerinde, kim bilir günde kaç kere bir markete kırmızı Ford Explorer ile gidiyordur? Üstelik bu erkek veya kadınlardan kim bilir kaç çoğu zaman eşlerini ve çocuklarını arabada bırakıp markete tek başına giriyordur?”

Lily, garip şartlar altında da olsa bir tür mahkeme öncesi resmi görüşme yaptıklarını düşünerek, “Bunu kabul ederim,” dedi. Her ikisinin de akli bambaşka şeylerde olduğundan, dava hakkında konuşmak, sınırı aşmadıkça, yararlıydı. “Başka sebepler de var,

Richard. Dava bizim tek tanışımıza dayanmıyor. Böyle düşünerek mahkemeye gelme, yoksa davayı kaybedersin.”

Richard, mahkeme salonunda takındığı buyurgan tavrını takınarak, “İzin ver de bitireyim,” dedi. “Kadın plaka numarasını almamış. Kasadan uzaklaşmış değilse, arabanın içine iyice bakıp, içindeki insanları görüp, Carolyn Middleton veya çocukları tam teşhis etmesi imkânsız. Henry’ye gelince; son yirmi yılda adalet sisteminde kaç yanlış kimlik tespiti olduğunu biliyor musun? Yüz mü, bin mi? Belki de on bin? Gerçek rakamı bilmiyoruz, değil mi? Niçin? Çünkü, pek çok kişi işlemediği suçtan dolayı hapis yatıyor. Bizim mesleğimizdeki insanlar için ne kadar üzücü olsa da, masum insanlar ölüm cezasına çarptırılıyor. Açıklamaya çalıştığım konuyu herkesten çok senin anlamaman gerek.”

Lily, “Bunu bana hatırlatmana gerek yok,” diye sert çıktı, kendine taş attığını düşünmüştü. “Ben yanlış adamı vurduğum için suçumun altında ezilirken, öldürmem gereken adam hâlâ bizi korutuyor.”

“Polis Curazon’u arıyor,” dedi Richard, Middleton hakkında fikrini söylemek için yanlış zaman seçtiğini düşünerek. “Senin huzurlu olmanı sağlayacaksa, bu akşam senin evinde divanda yatabilirim.”

“Hayır,” dedi Lily, başını sallayarak. “Ben Santa Barbara Polis Merkezi’ni aradım ve bir ekibin evimi gözaltına almasını istedim. Bir de ben Shana’nın...” duraklayıp içini çekti. “Sen bana Curazon’un Shana’nın resmini taşıdığını duyar duymaz söylemeliydin.”

“Seni telaşa düşürmek istemedim,” diye açıkladı. “Resim olayı, bir rastlantı olabilir. Belki de Curazon görüştüğü herhangi bir kadının resmini o adama göstermiştir. Bu tip suçluların psikolojik yapılarını bilirsin. Onların bir önceki kurbanlarına benzeyen kadınlarla ilişki kurmak istedikleri bilinen bir şey.”

“Curazon’la ilgili hiçbir şey tesadüf değil,” dedi Lily inatla. “Görmüyor musun? Her şey uyuyor. Evime girmiş olmalı. Dub-

leksin anahtarı, üstünde Shana'nın adresi olan mektup zarfıyla beraber kayboldu. Onun için onun oraya dönmesini istemiyorum.”

Richard elini saçlarının arasında gezdirdi. “Güç kullanarak girilmediğini söylemiştin. Ben aylarca yanlış yere koyduğum şeyleri aramışımdır. Sonra bir gün bulunur. Curazon olayına daha fazla eğilirsen, Shana'nın babasının işlediği suç yüzünden karşılaşacağı güçlükleri alt etmesine yardım edecek gücün kalmayacak.”

Lily sandalyesini ona daha da yaklaştırdı ve sinirli sinirli omzunu kaşıyarak, “Dün John’la telefonda fena halde tartıştık,” dedi. “O, Shana’ya onunla konuşmamasını benim söylediğimi zannediyor. Sonra, ona dubleksi pazartesiye kadar boşaltmasını beklediğimi söyleyince, gene beni polise ihbar etmekle tehdit etti.”

“Bunları bana söylemiştin,” dedi Richard. “Sen benim sorumu cevaplamadın, Lily. Curazon senin evine girmeyi nasıl başardı? Eve taşındığında kilitleri değiştirdin mi?”

“Hayır,” dedi Lily. “Bir gün kazara kapıyı açık bırakmış olabilirim. Yedek anahtarımı da bulmuş olabilir.” Onun yüzünü buruşturduğunu gördü ve düşünmeden bağırdı, “Tamam, ben aptallık ettim, anahtarı evin çevresine saklamamalıydım.”

Richard pencereyi işaret ederek, ona kızının duymasını istemiyorsa sesini alçaltmasını ima etti.

Lily alnını ovuşturarak, “Canilerin çoğunun insanların yedek anahtar sakladığını bildiğinin farkındayım,” diye fısıldadı. Niçin böyle budalaca şeyler yapıyordu? Kişisel güvenliği bakımından bir kadının alabileceği en kötü dersi almamış mıydı? Budalaca şeyler yapıyordu, çünkü dalgınlığı alışkanlık haline gelmişti. Eskiden beraber çalıştıkları zaman, Richard’ı da aynı durumda görmüştü, o kadar derin bir dalgınlık içinde olurdu ki, dikkatini çekmek için neredeyse onu tekmelemesi gerekirdi. “Curazon açık bir pencereden de girmiş olabilir,” diye devam etti. “Ben kendimi emniyette hissediyordum, anlamıyor musun? Tedbiri elden bıraktım. Şimdi hemen alarm sistemi yaptırmalıyım. Ama bunu ev sahibinden izin almadan yapamam.”

Richard, “Niçin aldırırsınlar ki?” dedi, söylediği mantıklıydı. “Senin yapacağın onların mülkünü kıymetlendirmek. Aylık masrafları da sen vereceksin.”

“Ev sahibim gelecek aya kadar Avrupa’da,” dedi Lily, ani bir rüzgâr saçlarını havalandırdı. “Olayı korkunç hale getiren, vurkaç gecesi, Shana’nın dubleksin dışında gördüğü adam. Mutlaka Curazon olmalı, Richard. Tanrıya şükür o gece polis çağırdım. Zamanında gelip onu ürkütmüş olmalılar.”

“İyi, Shana en azından şu anda senin yanında,” dedi.

Lily gerginliğini gidermek için başını sağa sola hareket ettirdi. “Belki beklediği budur.”

Richard, “Ne demek istiyorsun?” diye sordu, bardağında kalan son brendi damlasını da içti.

“Nasıl unutursun?” Lily’nin gözleri korkuyla buğulandı, geçmiş hatıralar sanki onu sardı. “Bize tecavüz ettiğinde Shana’yla beraberdik.”

Yatağının başucundaki saate baktı. On bire geliyordu. Lily, yemek odasından evrak çantasını alıp, bir iki dava dosyasına göz atmak için davrandı, fakat o enerjiyi kendinde bulamadı, onun yerine üstünü çıkardı ve yatağa girdi. Bu gece uyurum diye düşündü. Kızının holün karşısında yeni yatağında uyuduğunun ve akşamın çok iyi geçtiğinin bilinciyle memnuniyeti sonsuzdu; ışığını söndürdü. Birden kapıları kontrol etmediğini hatırladı; ayrılmalarından önce bu işi hep John yapardı.

Bornozuna sarınmış, yalınayak, önce mutfak kapısını kontrol için mutfaka girdi. Sessiz bir mahalleydi; otomobil gürültüsü, havlayan köpek sesi yoktu, sadece mutlu sessizlik.

Mutfaka girince, perdelerin sürme cam kapının aralığından içeri dolan rüzgârla uçtuğunu gördü. Kapıyı kilitlemediği için kendine kızdı ama nasıl olsa çevre güvenliydi ve belki kilide ihtiyaç yoktu. Perdeleri yana itip kapıyı kapatırken, tuhaf bir hisse kapıldı, sanki bir şeyler yanlış gidiyordu. Daha iyi işitmek için

nefesini tuttu, bir gıcırta duydu, basketbol oyuncularının lastik ayakkabılarından çıkan gıcırtaya benzer bir ses.

Her şey bir anda oldu. Arkasından gelen ses... Kalbi öylesine çarpıyordu ki canı yanıyordu. Bornozunun eteği yıldırım hızıyla havalanıp başından aşağı geçti. Kendini kurtarmak, çığlık atmak için çırpınırken, ayakları kaydı, fakat düşmedi. Bir kol ağzını kapatıyordu. Kolu ısırmaya çalıştığında, ağzına bornozu doldu. Belinden aşağısı çıplaktı ve soğuk rüzgârı bedeninin alt kısmında hissetti. Mesanesi seramik kaplı zemine boşaldı.

Kollarını hareket ettirmek istedi, fakat kolları göğsünün üstünde, bornozun içinde sıkışmıştı. Kudurmuş gibi tekme attı, ayağı mutfak iskemlesine rastladı ve iskemle kayarak gürültüyle duvara çarptı. Baldırları ve ayakları sanki yanıyordu, hole doğru sürüklendiğini anlamıştı, kızının uyuduğu yere doğru. Shana, diye düşündü. Aman Tanrım, Shana, Hayır! Tek çıkarabildiği ses, insan sesine benzemeyen boğuk, acı inlemeydi, karnından, ses tellerinden, burnuna geçiyordu. Ağzını oynatamıyordu. Ayakları bir şeye çarptı. Duvara mı? Artık tekmelemiyor, çırpınmıyor, dua ediyordu. “Ölüm vadisinde yürürken...” kelimeleri hatırlayamıyordu. Şimşek çakar gibi geçmiş o anla karıştı. Shana olamaz, onun çocuğu olamazdı, çocuğunu korumalıydı.

“Anne.” Kızının sesini duydu, önce sorgulayan ve çocuksu, sonra dehşet veren ince çığlığı Lily’nin kafasında çınladı. Ağır bir şeyin duvara çarptığını duydu, iki kişinin birbirine çarpması, futbol sahasında iki oyuncunun çarpışması gibi bir ses, kızını yakalamıştı.

Bir dakika sonra Lily’nin yatak odasında yatağın üstündeydiler. Adam kolunu çekince bornozu yüzünden düştü ve banyodan gelen ışıktaki onu görebildi. Shana yanında yatıyordu, adam her ikisinin üstündeydi. Işık Lily’nin boğazına dayadığı çelik bıçağa aksediyordu. Öbür eli Shana’nın boğazındaydı. Lily adamın kolunu yakaladı, korkunun verdiği anormal kuvvetle kolunu bükmeyi, bıçağı ona çevirmeyi hemen hemen başardı, bıçağın adamın

kalbine saplandığını hayal etti. Fakat çok kuvvetliydi ve gözleri heyecanla çılgın gibi bakıyordu; dili dışarı sarkmış durumda, bıçağı Lily'nin ağzına zorla soktu, dudaklarının kenarı kesildi. Lily bıçağı dişleriyle kavradı, dili iğrenç bir şeye değdi. Adamın yüzü adeta yüzüne değiyordu, nefesi bira kokuyordu. Adam, yüzünde bir zevk ifadesiyle, "Tat bakalım," dedi. "Kızının kanı."

Richard sandalyesinden fırlayarak, "Lily!" diye bağırdı. Lily sessizce oturuyor, boşluğa bakıyordu, birden Richard'ın elindeki şarap kadehine vurup paramparça etti.

Lily, "Aman Tanrım!" dedi hayretle, "Elin kanıyor! Ne oldu?" Richard elini beyaz peçeteye sararak, "Bilmiyorum," dedi, kan hemen peçeteye yayıldı. "Sen oturuyordun, derken kollarımı savurmaya başladın."

"Özür dilerim," dedi Lily, hatıraları silmeye çalışarak. "Çok mu kötü?"

Richard onun keşiğe bakmasına izin verdi. Bir cam parçası avcuna saplanmıştı. "Kendimi berbat hissediyorum," dedi Lily. "Sende bir cımbız var mı?"

Richard sol eliyle cam parçasını çekip çıkardı, sonra kanı durdurmak için peçeteyi sıkıca yaranın üzerine bastırdı. "Önemli değil, Lily," dedi. "Bir iki dakika içinde kanama durur."

"Tekrar bakmama izin ver," dedi Lily, hâlâ o korkunç gecenin görüntülerini zihninden silmeye çalışıyordu.

Richard tekrar keşiğe göz atarak, "Hayır," dedi. "O kadar derin değil. İyiyim. Sen ve Shana eve dönüp, dinlenmelisiniz."

Lily pencereden baktı ve Shana'nın hâlâ Greg'le konuştuğunu gördü. Her ikisi de Shana'nın yüzünde canlı bir ifadeyle güldüğünü görünce sevindiler. Lily ayaklarının ucuna basarak içeri girip kapıyı kapadı; kızı kendini o kadar kaptırmıştı ki, onu fark etmedi.

"Gel, Richard." Lily otelin antetli kâğıdına Shana'ya biraz dolayıp hemen döneceklerini bildiren bir not yazdı. Notu yemek ma-

sasının üstüne bırakıp, Richard'a, "Köyde bir eczane var," dedi. "Kötü bir kesik. Mikrop kapmasını istemiyorum. Benim arabayla gidip sargı bezi ve antiseptik ilaç alalım."

Richard itiraz etti. "Büyütüyorsun, Lily."

Lily ellerini beline koydu. "Acil servise gidelim istersen, ha?"

Richard, "Hayır," dedi ve onun arkasından gönülsüzce Audi'ye bindi.

Norm Reynolds, metalik mavi Buick LeSabre'a ait satış sözleşmesini masasının üstünden müşterisinin önüne sürerek, "Şurayı imzalayın Bay Montgomery," dedi. Reynolds yirmili yaşlarda, yakışıklı bir Afrika kökenli Amerikalıydı. Kahverengi balıkçı yakalı kazakla aynı renkte pantolon giymişti. Heyecanlıydı, çünkü kapanma saati geçmiş olmasına rağmen bir iş daha bağlamıştı, genelde saat 21:00'den sonra pek iş çıkmazdı. Hâlâ eve gidip, duş aldıktan sonra kız arkadaşını almaya gidecek vakti vardı. Onu aramış, övünerek pazartesi günü haftanın satıcısı olarak duvar panosuna isminin geçeceğini söylemişti. O da şimdi evinde bu geceki buluşmaları için süsleniyordu.

John çabucak Reynolds'un küçük kırmızı etiketlerle işaretlediği yerleri Bryant Montgomery'nin imzasını taklit ederek imzaladı, sonra evrakı ona iade etti. "Bundan sonra ne yapacağız? Benim çok önemli bir işim var. Önemli müşterilerimden biri bu akşam uçağından inecek. Onu havaalanında bekletmem. Satın almak için iki milyon dolarlık evlere bakmaya geliyor."

Reynolds ayağa kalktı, emlakçıları kontrol etmeye karar verdi. Bay Montgomery'nin maddi durumu hakkında verdiği bilgi onun çok para kazandığını gösteriyordu. Kazancını ayda otuz bin dolar olarak bildirmişti. "Sorması ayıp, müşteriniz söylediğiniz fiyata ev alırsa sizin komisyonunuz ne olur?"

"Oo," dedi John, "tahminen kırk bin dolar kadar. Müşterim, Microsoft'un üst düzey yöneticilerinden birisidir. Daha ne söyleyeyim?"

Genç adam çabucak formları birbirine zımbalayarak, “Emlak işi tam bana göre bir iş,” dedi. “Ruhsat almak acaba ne kadar sürer?”

“Sizi bilgilendirmek beni memnun ederdi,” dedi John. “Fakat söylediğim gibi, havaalanına yetişmeliyim. Cuma akşamı olduğu için trafiğe yakalanabilirim. Müşterim kızıp, başka emlakçı bulmaya karar verebilir.”

Reynolds yazı masasının etrafından dolaşırken, “Sizi hemen yollarız,” diye onu temin etti. Her nedense, insanlar araba satın alırken saniyesinde binip gitmek istiyorlardı. Kendisi bu Montgomery gibi milyon dolarlık malikâneler satmıyor olabiliyordu ama insanlar da öyle kapıdan içeri dalıp tenis ayakkabısı alır gibi yeni bir araba alarak binip gitmeyi beklememeliydi. “Bana ehliyetinizin fotokopisini ve kaparo çekini vermeniz lazım,” dedi. “Sonra çıkıp gidebilirsiniz. Tabii sigortacınızı aramışsınızdır, değil mi?” John başını sallar sallamaz, devam etti. “Öteki arabanızı burada parka bırakıp, yarın sabah mı alacaksınız? Öyleyse, park kapısının iç tarafında olduğundan emin olun.”

John, “Beni buraya eşim bıraktı,” diye yalan söyledi, adamın taksiyle geldiğini görmediğine sevinerek. “Bu araba eşime sürpriz doğum günü hediyesi.” Lily’nin Shana’ya lise mezuniyet hediyesi olarak Mustang’i verdiğinde ne kadar kıskandığını hatırladı ve niçin bu hikâyeyi uydurduğunu idrak etti. Elini cebine attı, sanki cüzdanını çıkarır gibi, ama bir tomar yüz dolarlık banknot çıkardı. Birdenbire, “Allah kahretsin...” dedi, elleriyle ceplerini yokladı, sonra sanki cüzdanı yere düşmüş gibi etrafına bakındı. “Bir iki saat önce, alışveriş merkezinde dolaşırken yankesici çarpmış olmalı. İçinde çekler de vardı.”

Reynolds masasının üstündeki para tomarına baktı. “Niçin hırsız cüzdanınızı alıp nakit parayı bıraksın? Cüzdanınızı ve paranızı farklı ceplerinizde mi taşıyordunuz?”

“Evet,” dedi John, başını sallayarak. “Cüzdanımı arka cebime koyarım.” Paraları topladı, hemen biri düşmeden cebine koydu.

“Size kaparo olarak nakit altı yüz dolar vereyim. Ehliyet numaram sözleşmede var, yani benim ehliyetimin geçerli olduğunu zaten teyit ettiniz.”

Reynolds pırelenmeye başlamıştı, akşam için planları suya düşmek üzereydi. Fakat işini de ihmal edemezdi. “Size, resimli kimlik görmeden arabayı vermemem gerekir.”

“Bakın,” dedi John, elinin titrediğini hissederek, daha da tedirgin oldu. “Sadece bu önemli müşteriyi karşılamayacağım, tüm ailem, eve eşimin doğum günü için bu arabayla dönmemi bekliyor,” dedi. Her geçen dakika içki içme ihtiyacı artıyordu. “Benim hakkımda kitap yazacak kadar bilgiye sahipsiniz. Resimli kimlik istiyorsanız bugünlerde herkeste olan dijital fotoğraf makinesi ile resmimi çekin.”

Reynolds satışı gerçekleştirmek adına, “İyi, tamam, arabayı alın,” dedi. “Ehliyetinizin yenisini çıkartınca, bizi arayın.”

John, “İyi bir insansınız,” deyip onun elini sıktı.

YİRMİ ALTI

Shana başının arkasındaki yastıkları düzelterek, “Hep ben konuşup kafanı şişirdim,” dedi. “Neden bana Sea World işinden bahsetmiyorsun?”

“Mesele bana ödedikleri para değil,” dedi Greg Fowler. “İçerlediğim şey, baktığım yunusların hayatlarını gösteri yaparak geçirmeleri. Onların okyanusta, öteki yunusların yanında olmaları gerek.”

“Bir dakika,” diye itiraz etti Shana. “Hayvanat bahçeleri ve Sea World gibi yerler olmasa, insanlar hayvanların yaşamlarına olan ilgilerini kaybederler; hatta onları koruma altına alan teşkilatlara para yardımlarını keserler. Sea World turist çeken bir yer, Greg, fakat aynı zamanda senin kıymetli yunuslarını ve bizim bazı kirli sularımızda hiçbir zaman hayatlarını sürdüremeyecek olan diğer pek çok deniz canlısını da koruyan bir yer.”

Greg, “Yunuslar özeldir,” dedi. “Geçen yıl ben Hawaii’de bir yerde staj yaptım; oraya dünyanın her yerinden fiziksel veya psikolojik özürlü insanlar yunuslarla çalışmaya geldiler.”

Shana kâğıdından çıkarttığı sakızı ağzına attı. “Yunuslarla yüzdüler mi demek istiyorsun? Ben bugüne kadar onlarla çalışıldığı-

nı duymadım, yani onları beslemiyorlarsa veya senin gibi ydkleri havuzu temizlemiyorlarsa.” Durdu ve güldü. “O yerde yunusların görevleri yok değil mi, yoksa var mı? Varsa, o zaman onlara da maaş vermeli.”

“Benimle alay ediyorsun. Bense sana bir Şey söylemeye çalışıyorum.”

Shana saçının bir tutamını parmağında çevirerek, “zr dilerim,” dedi. “Son zamanlarda, herkese aksi davranıyorum. Niçin, diye sorma çünkü söylemeyeceğim. Sen anlatıyordun.”

“Aıklayayım,” diye devam etti. “Bazı yunuslar insanın fiziksel kusurunun nerede olduğunu sezerler, sanki su altı doktoru gibidirler. Engelli veya hasta biri onlarla yzerse, yunuslar, o insanın bedeninin hastalıklı, yaralı veya sakat tarafına destek olurlar. Ben bazı çocukların mucizevi Şekilde iyileŐtięini gördüm, bunların arasında belkemiğinden rahatsız olanlar bile vardı.”

“İnanılmaz,” dedi Shana. “İnsanlar hakkında Şu anda neler hissettiğime bakılırsa, belki ben de Hawaii’ye gidip, yunuslarla yzmeliyim.”

“Bensiz gidemezsin.”

Shana telefonu birkaç kez bir kulağından öbürüne geçirdiği halde kulağı uyuşmuştı. “Artık bitirsek iyi olacak. Annem herhalde sabırsızlıkla bekliyordur. Sen de bu telefon konuşmasının babana kaça mal olacağını tahmin edersin.”

“Aldırma,” dedi Greg. “Babamın dünya kadar parası var. Sorun Şu ki, harcayacak doğru dürüst bir Şeyler bulamıyor ve bana vermeyeceği de kesin. O sert biridir, biliyor musun, herkesin kendi yolunu çizmesi gerektiğine inanır.”

Shana, annesinin ne kadar gayret gösterdiğini düşündü. “Hey, hiç olmazsa senin öğrenim masraflarını karşılayabiliyor. Birçok arkadaşımla okulu bırakmak zorunda kaldı. Gelecek yarıyıl bir iş bulup, kendi masraflarımı karşılamaya çalışacağım.”

Greg’e onu yakın zamanda görmeyi mit ettiğini söyleyerek telefonu kapattı ve annesini bulmak için dışarı ıktı. Yemek ma-

sasının üstündeki notu bulunca, Richard ve Lily'nin annesinin evine sevişmeye gittiklerinden emin, yatak odasına döndü, yatağın üstüne kıvrılır kıvrılmaz uyuyakaldı.

John dublekse doğru yola çıktı, içki satan bir dükkânın önünde durdu ve küçük bir Jack Daniel's aldı. Sonra yanındaki gazeteciden *Las Vegas* gazetesi aldı, iş ilanlarına bakmak istiyordu. *L. A. Times*'a aboneydi fakat o sabah gazeteye bakamayacak kadar perişandı. Sanki bir şey onu gazete alması için dürtmüştü. Belki kazayla ilgili bir şeyler vardır diye düşündü. Korktuğu haberi görünce geriye doğru sendeledi, başını eğip arabaya girdi. Gazetesinin baş sayfasında, öldürdüğü genç adamla ilgili bir yazı vardı ve yazıda kendi ismi de geçiyordu.

Hiç olmazsa resmi yoktu. Buna rağmen haberde vur kaçla adam öldürmekten tutuklandığı yazıyordu. Kaçmaktan ve yeni bir kimlik edinmekten başka ne gibi seçeneği olabilirdi? Artık kızını seven baba John Forrester değildi. Aile adı artık karalanmıştı. Onu mahkûm etmeseler bile, hayatının eskisi gibi olamayacağını biliyordu.

John arabayı eve doğru sürerken, televizyondaki bir haber programında insanın sahte kimlik, hatta kredi kartı elde etmesinin ne kadar kolay olduğunun vurgulandığını hatırladı. Şehir dışına çıkmak üzereyken, televizyonda sözü geçen, Yedinci Cadde ve Alvarado arasındaki MacArthur Park diye bilinen yerden geçmeye karar verdi, ihtiyacı olanları almak için yeterli parası olduğunu ümit ediyordu.

Yazıyı görmenin yarattığı şokla Jack Daniel's şişesini açıp, evin önüne varmadan bir yudum aldı, şişeyi içinden çıkardığı kesekâğıdını buruşturup çöp kutusuna attı. Eve girince, elinin tersiyle ağzını silip şişeyi masaya bıraktı ve Shana'nın aradığını ümit ederek, telesekreteri kontrol etmek için mutfığa yürüdü. Bütün işittiği, burnundan konuşan bir kadın sesinin satılık emlak ilanları hakkında bilgi istemesiydi. Yumruğunu duvara vurdu. Tek isteği hoş-

ça kal demek, Shana'ya ne kadar üzüldüğünü, onu ne kadar sevdiğini söylemekti. Hayatı nasıl da bu kadar iğrenç bir hale gelmişti? Sanki cehennem açılmış ve onu yutmuştu.

Buick'i hiç olmazsa otuz gün kullanmayı ümit etti. Kimliğini kaldığı emlakçının ilk ödeme tarihi gelene kadar neler olup bittiğinin farkına varmayacağını düşündü. Araba satıcısına ise ertesi gün resimli kimlik götürmeye söz vermişti. Belki o sokaktaki adamlardan biri ona sahte bir ehliyet yapabilir, o da bir kopyasını postayla gönderirdi. Her ehliyetle yeni California mührü basılı olduğundan, bilgisayarla ehliyet elde etmek imkânsızdı. Bu problemi halledemezse, Las Vegas'a varınca arabayı terk etmek zorunda kalacaktı. Hiç değilse, avukatı gelecek duruşmanın üç haftadan önce olmayacağını söylemişti. John, garajdan bavullarını almak için ön kapıya yürürken masadan Jack Daniels'ı kaptı. Gittikçe daha çok titriyordu. Bunu durdurmalıydı ve tek çaresi, vücudunu şiddetle ihtiyaç duyduğu şeyle doyurmaktı. Bazı giysilerini ve özel eşyalarını bavuluna koyunca, kahve yapacak, uzun yola çıkmadan alkolün tesirini giderecekti.

Garajın önünde dururken, gençlerle dolu bir araba geçti, gü-rültülü müzik camlardan fişkırıyordu. O blokta yaşayan aileleri düşündü. Evlerinde mutlu bir hayat sürüyorlar, birbirlerini seviyorlardı. O artık normal bir hayat yaşayamayacak, kızının diplomasını almak için kürsüye çıkışını göremeyecekti.

Garajın kapısını yukarı doğru kaldırmadan tereddüt etti. İçinde bir zamanlar Lily ile yaşadığı hayattan geriye kalanlar vardı. Masalar, sandalyeler, lambalar; Camarillo'daki evlerinde olan bazı eşyalar. Bu sefer içki şişesini ağzına dikince, su gibi içti.

John komşularından birinin köpeğini gezdirmek için dışarı çıktığını görünce, hemen içeri girip garaj kapısını kapadı. Beverly Murdock beyaz saçlı, her şeye burnunu sokan biriydi; onunla uğraşacak hali yoktu. Garajın gerisindeki küçük bir pencere içerisini hafifçe aydınlatıyordu. Tam ışıkları açmak üzereyken donup kaldı, öbür köşeden gelen bir ses duymuştu. Mahalledeki kediler-

den biri bir iki hafta önce alet kutusunu almak için garaja girdiğinde içeri sızmış olmalıydı.

Duvarda elektrik düğmesini ararken, başka bir ses daha duydu; garip bir hırıltı. Sesi vahşi bir hayvanın çıkarmış olabileceğinden korkarak cebinden çakısını alıp açtı. Garajı hiç kilitlemezdi, üstelik, keşke biri girip eşyaları alsa da, beni onları taşıma derdinden kurtarsa, diye beklerdi. Birkaç parça ucuz bavuldan başka çalınmaya değer bir şey yoktu.

Nefesini tutarak bekledi ve dinledi. Damarlarında dolaşan alkolün tesiriyle, duvarda ışık düğmesi aramaktansa, garaj kapısını açmaya karar verdi.

Tam kapıyı kaldırmak için kolu tutmuştu ki, kendisine doğru süratle boğa gibi bir şeyin geldiğini duydu. Kutular, eşyalar birbirine girdi. Sonra saldırgan onu yüzükoyun duvara yapıştırdı ve güçlü kollarıyla sımsıkı tuttu. “İçki ha?” diye hırladı adam, şışeyi John’un elinden alıp duvara çarptı.

John saldırganın elinden kurtulmaya çalışırken sırtında müt-hiş bir acı hissetti. Elindeki çakıyı körlemesine savurunca, adam kolunu mengeneye kıstırmış gibi tuttu ve gırtlğından zalimane bir hırıltı yükseldi.

John bileğinin iyice arkaya doğru büküldüğünü hissetti ve kemiği çatırdayarak kırılınca acıyla çığlık attı.

Saldırgan onun kulağına, “Bu çakıyla beni keseceğini mi düşündün?” diye hırladı ve çakıyı kapatıp cebine attı. “Sen gülünç birisin, adamım. O çakı ancak tırnak temizlemeye yarar.”

John sırtından sıcak bir ıslaklığın yayıldığını hissetti, anında kan olduğunu anladı. Ağzından kelimeler güçlükle çıktı. “Para... benim... param... var.”

Adam kendi avcı bıçağını John’un yüzüne doğru salladı, parlak çelik ışığı yansıtıyordu. “Bıçak dediğin böyle olur, eşek herif,” dedi, Latin aksanıyla konuşuyordu. Para tomarını aldı, kendi pantolonunun cebine tıktırdı.

Adam alkol hakkında bir şeyler söyledi. John’a Antonio Vas-

quez'i anımsattı. Acaba akrabalarından biri intikam alma kararı mı vermişti? John'un gözleri kapanıp bedeni çözüldü ve adamın kollarına yığıldı. Ama adamın sesi ve sözleri onu ayılttı.

"Sen onun babasıysın değil mi?" dedi. "O evde mi? Ben onu istiyorum, ihtiyar. Ben senin o küçük güzel kızını istiyorum. Seni istemiyorum. Sen yanlış zamanda, yanlış yerde olan adamsın."

John, bıçağın her darbesinde inledi. Artık acı hissetmiyor, sadece bıçağın etine girip çıktığını duyumsuyordu. Shana'nın arabasını kullanmıştı. Vasquez'in ailesi oğullarını öldürenin Shana olduğunu düşünmüş olmalıydılar. Birden kendini güneşli bir odada gördü. Shana gene küçük bir kızdı, gözlerinde sevgi ve masumiyetle ona bakıyordu. Gördüğü hayal, ceketinin kolunu çekiştirerek, "*Beni parka götür, baba,*" dedi. "*Söz vermiştin, hatırlıyormusun?*"

Shana'nın hayali ışıldayarak yok oldu, yerini ölüme terk ettiği genç çocuğun güzel yüzü aldı. Tıpkı çocuğa vurup kaçtığı gece olduğu gibi, karanlık, dipsiz bir kuyunun içine dalıyordu sanki. Curazon onu holden Shana'nın odasına sürüklediği zaman Lily'nin söylediği sözlerin aynısı ağızından döküldü: "Lütfen, Tanrım, benim kızıma bir şey olmasın."

YİRMİ YEDİ

Lily köydeki eczane açıktır demekle hata etmişti. Richard'ın yaralı elini mikrop kapmaması için tedavi ettirmeye kararlı olduğundan, Santa Barbara'nın kuzeyinde küçük bir şehir olan Goleta'ya gittiler. San Ysidro Ranch'a döndüklerinde gece yarısı olmuştu ve Shana yatağın üstünde uyuyakalmıştı. Richard, Lily'nin omzunun üstünden bakarak, "Onu uyandırma," diye fısıldadı. "Oturma odasında iki kanepeler var. Bu gece burada kal."

Lily, "Olmaz, Richard," dedi. "Senin kanepede uyumana izin veremem, hele elinin kesilmesine sebep olduktan sonra hiç olmaz. Yara düşündüğümde daha kötüymüş. Şimdi daha da endişeliyim, seni acil servise götürüp, doktora bir iki dikiş attırmalıydık."

"Bu gece burada kal," diye ısrar etti. "Dolapta yedek battaniye ve yastıklar gördüm."

"Emin misin?" diye sordu Lily, iki kanepeye bakarak. Biri üzerinde uyunacak kadar büyüktü, fakat öbürü değildi. "Sen rahat edemezsin, Richard. Ben küçüğüne kıvrılırım ama senin bacakların çok uzun."

"Kızının dinlenmeye ihtiyacı var," dedi Richard, yürüdü, ya-

tak odasının kapılarını kapattı. “Yerde yatsam bile aldırmam. Her ikinizin de emniyette olduğunu bilmek, şu anda beni rahatlatır.”

Cumartesi sabahı, Shana’nın gözleri birden açıldı. Birkaç dakika için nerede olduğunu kavrayamadı, kendini Kuzey Hollywood’daki yatak odasında zannetti. Geceyi Richard’ın San Ysidro Ranch’taki kulübesinde geçirdiğini fark edince, doğrulup oturmaya çalıştı, sonra sırtüstü yatağa düştü, vücudu buz tabakasıyla kaplıymış gibi titriyordu.

Oturma odasına açılan kapılar kapalıydı. Annesi ve Richard’ın yalnız kalabilmek için annesinin evine gittiklerine karar verdi, o uyanmadan usulca geri geleceklerdir diye düşündü. Isınmak için yorganın altına girerken, karnı açlıktan gurulduyordu. Greg’le konuşmasının dışında, geçen akşamdan pek bir şey hatırlamıyordu, hatta ne yediğini bile. Üstündekilerle uyuduğu için kalktı ve yiyecek bir şey bulur muyum diye bakmak için oturma odasına girdi.

“Günaydın,” dedi Lily, bu kadar uzun zaman uyumalarına şaşarak. Duvar saati dokuzu çeyrek geçtiğini gösteriyordu. “Kalkalı ne kadar oldu?”

“Bilmiyorum,” dedi Shana. “Niçin beni uyandırmadın? Eve giderdik.”

“Richard elini kesti,” diye açıkladı annesi. “Sargı bezi ve anti-septik ilaç almaya gittik. Döndüğümüzde sen uyuyakalmıştın.”

İki kadının konuştuğunu duyan Richard, kanepeden başını kaldırdı. Gece, kesik eli yastıkların arasına sıkışmıştı. Elini çektiğinde acıyla yüzünü buruşturdu. Elindeki sargının üstüne kan çıkmıştı.

“Tanrım... elin!” dedi Shana hayretle. “Nasıl yaralandın?”

“Bardak kırdım,” dedi Richard, esneyerek. “Biraz acıyor, o kadar. Annen üstüne bir yığın gazlı bez koyup sardı.” Onun gözlerinin baktığı yere bakınca, kan lekesini gördü. “Koyduğunu da iyi oldu. Endişe etme. Biraz soğuk su kumaştaki lekeyi çıkarır.”

“Doktora gitmedin mi?”

Richard başını iki yana sallayarak, “Hayır,” dedi. “Gerçekten önemli değil.”

“Benim kabahatimdi,” dedi Lily. “Şarap bardağını tutarken eline vurdum.”

Shana doğruyu söylediklerinden emin değildi. Midesinde biz eziklik hissetti ama bu sefer açlık değildi. “Anlamıyorum, anne,” dedi başını sallayarak. “Senin evin buradan beş dakika mesafede. Niçin ben bu yatakta yattım? Richard elini yaraladı. Bütün bunlar budalaca.”

“Richard seni uyandırmama engel oldu.”

Genç kız birden, “Buradan gitmek istiyorum,” diye patladı. “Ve bu otelden... veya çiftlikten... her ne diyorsanız, sadece buradan değil. Bu Tanrının belası şehirden çıkmak istiyorum. Orda, burda oturup başka birinin benim ne yapmam gerektiğine karar vermesini beklemekten yoruldum. Bana bir araba bul ve çocukmuşum gibi davranmaktan vazgeç.”

Lily kaşlarını çattı, elindeki battaniyeyi katlayıp, ayakkabılarını giydi. “Tamam,” dedi, ayağa kalkıp çantasını aldı. Richard’ dan kızının kaba davranışı için özür dilemeye başladı fakat o, bakışıyla buna ihtiyaç olmadığını belirtti.

Lily, evinin kapısını açmaya çalıştığı sırada içerde telefonun çaldığını duydu. Cevap vermek için koşarken mutfak iskemlelerinden birini devirdi. Shana yolda hep surat asmıştı. Annesinin ardından içeri girdi, sonra banyoya gidip kapıyı çarptı.

“Özür dilerim,” dedi Lily, sol kulağını daha iyi işitmek için kapatırken, “İsminiz nedir dediniz? Hatta biraz parazit var.”

“Dedektif Keith O’Malley,” dedi. “Ventura Polis Merkezi. Cınayet masası.”

“Ev telefon numaramı nasıl buldunuz?” Bunu söyler söylemez ne kadar aptalca olduğunun farkına vardı. Polis istediği numarayı bulabilirdi, hatta kayıtlı olmayanları bile. “Baktığım davalardan

biriyle ilgili olarak arıyorsanız, yardımcım Matt Kingsley ile görüşmelisiniz. Onu, pazartesi sabahı savcılıkta bulursunuz.”

“Sizinle konuşmak istediğimiz konunun işinizle hiç ilgisi yok,” dedi O’Malley. “Biz sizinle bugün öğleden sonra polis merkezinde konuşmak istiyoruz.”

“Bugün cumartesi,” diye cevapladı. “Neyle ilgili?”

“Telefonda açıklamamayı tercih ediyoruz, Bayan Forrester.”

Lily arkasındaki duvara baktı, kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. John polisi aramış, Hernandez’i öldürmüş olduğunu söylemişti. Başka şey olamazdı.

Lily, “Pazartesiye kadar bekleyemez mi?” diye sordu, o sırada Shana’nın banyodan çıkıp dizüstü bilgisayarını alarak verandaya doğru ilerlediğini gördü, o gözden kayboluncaya kadar sustu.

O’Malley kabaca, “Ya buraya gelirsiniz,” dedi, “Ya da Santa Barbara Şerifi’nden sizi alıp buraya getirmesini isteriz. Karar size kalmış.”

Lily eliyle boğazını kavrayarak, “Oraya gelirim,” dedi. “Saat kaçta?”

“Birde.”

Bunca yıldan sonra, nihayet dünya başına yıkılmıştı. Holden geçip banyoya daldı, ilaç dolabına atılıp şişeleri karıştırdı. Bobby Hernandez’i öldürdükten sonra, kendini hep sakinleştirici ilaçlarla uyuşturmuştu. Onlar olmadan hayatını sürdürmesi imkânsızlaşmıştı. Savcılığa her gün, polisin onun yaptığını meydana çıkarmasından ve kelepçeleyip götürmesinden korkarak gitmişti.

Lily, Tylenol’dan daha sert bir şey bulamayınca aynadaki aksine baktı. Valium çare değildi. Shana’yı hemen Los Angeles’a yollamalıydı. O sabah, kızının Richard’ın kulübesinde hissettiği sabırsızlığın aynısını hissetti. Çantasını mutfak masasından aldı, bir avuç banknot çıkardı, John’un kefaletini ödemek için topladığı paradan kalanlardı.

Shana verandadaki yuvarlak masaya oturmuş, bilgisayarına bakıyordu. Lily yanına oturdu. “Haklıydın,” dedi. “Okula dönmen

gerek. Oda arkadaşı arayan ilanları gözden geçirirken, yanında kalabileceğin kimse var mı?”

“Herhalde Jennifer ile kalabilirim,” dedi kızı, gözlüklerini çıkararak. “Ama aynı yatakta yatmamız lazım. Onlar kalabalık bir aile, anne. Onun beş erkek kardeşi var.”

“Ona, yeni bir yere taşınıncaya kadar kira vereceğini söyle.” Lily, kızına üç yüz dolar verdi.

Shana elindeki paraya bakakaldı. “Arabam yok, hatırladın mı?”

“Audi’yi alabilirsin,” dedi Lily. “Arkadaşını ara, onda kalıp kalamayacağını öğren, sonra Los Angeles’a doğru yola çık. İlanların birkaçını ararsan, belki de hemen bir apartman bulursun. Hiç olmazsa, daha fazla ders kaçırmazsın.”

“Anne, emin misin?” Shana, daha önceki davranışından utanmıştı. “Senin arabanı almama gerek yok. Niçin, arabam geri gelineceye kadar Honda’yı kullanmıyorum? Hâlâ çalışıyor değil mi?”

“Hayır,” dedi Lily oturduğu yerden doğrularak. Honda’yı yıllar önce elden çıkarmadığı için kendine beddua etti. Üstü branda ile örtülü, evin yan tarafında park edilmişti. Manny Hernandez’in arabayı tarif etmesi, Cunningham’ın adamın kardeşini Lily’nin öldürmüş olmasından şüphelenmesinin sebeplerinden biriydi. Cinayetin üstünden kaç yıl geçerse geçsin, resmî makamlar bir arabayı, araç tanımlama numarasından bulabilirlerdi. Kızılötesi tarama ve kriminal laboratuvar araştırmalarındaki yeni gelişmelerle, bir katil hiçbir zaman işlediği cinayetin tüm kanıtlarını yok ettiğinden emin olamazdı. Lily arabayı imha edilmesi için araba mezarlığına vermeyi düşünmüştü ama Honda iyi durumda olduğu için, imha etmeyip satacaklarını biliyordu. İmha edilmesi için ısrar ederse, bu sefer de şüphe uyandıracaktı. “Ben senin Honda’yı kullanmanı istemiyorum,” dedi. “Belki otoyolda bozulur. Gelecek hafta bakıma götürürüm.”

“Bu sabahki berbat tutumumdan dolayı özür dilerim,” dedi Shana. “Arabayı almak hoşuma gitmiyor. Babam zaten sana yeteri kadar problem oldu.”

“Lütfen,” dedi Lily onun kolunu tutarak, “Söylediğimi yap. Her ikimiz de aklımızı yitiriyoruz. Senin Richard’la biraz vakit geçirmiş olmandan memnunum. Hiç olmazsa, bir avukata ihtiyacın olduğunda o senin yanında olacaktır.”

“Anne, neler olacak?”

Lily kızını kollarına aldı. Hafifçe saçlarını okşayarak, ona, “Her şey iyi olacak,” dedi.

Shana kalktı, sonra elini başına koydu. “Kendimi tuhaf hissediyorum,” dedi. “Sen tıpkı, kaza gecesı babamın davrandığı gibi davranıyorsun. Babam, bana gıdeceğini söyledi. İçkili olduğunu biliyordum, uykumda kâbuslar gördüm. Onun kendini öldüreceğini filan düşündüm.”

Lily ona baktı. “Baban, hiçbir zaman kendini öldürmez,” dedi, yüzü sertleşerek. “Öyle biri değil o.”

“Bu da ne demek?”

“Boş ver. Sen gittikten sonra, ben de büroma gidip, ihmal ettiğim işlere bakacağım. Benim cep telefonumu almanı istiyorum. Her zaman açık olduğundan emin ol. Kendime bir tane alınca, hemen seni ararım. Her gece şarj etmeyi unutma.”

“Dubleks ne olacak?” diye sordu Shana, derin nefes alarak. “Eğer bırakacaksak, benim eşyalarımı taşımam lazım.”

“Baban pazartesi günü taşınmış olacak. Mobilyaları düşünme. Ben bir nakliye şirketi tutar, eşyaları alıp, depolamalarını sağlarım. Sen birkaç kere gidip gelersen, giysilerinin çoğunu ve dublekste olan diğer çeşitli eşyanı Audi’yle taşıyabilirsin. Jennifer’ın erkek kardeşlerinden bazılarının sana yardım etmelerini iste.”

Lily ve Shana, bahçedeki çimlere bakarak, yan yana durdular. “Belki de babamla konuşmamakta hatalıydım,” dedi genç kız, başını annesinin omzuna dayadı. “Şehre varınca onu arayayım mı?”

“Bu senin bileceğin bir şey,” dedi Lily. “Ben babanı evliliğimizin ilk yıllarında çok sevdim. Niçin bu kadar ayrı yönle sürüklendik, tam emin değilim.”

Lily eve girdi, arkasında tel kapıyı açık bıraktı. İçinde bulundukları şartlar, onun hayatında ilk kez bu denli yüce gönüllü konuşmasına sebep olmuştu.

Lily, Shana evden ayrılır ayrılmaz Richard'ı arayarak, "Oteldeki hesabını kapat," dedi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Shana'yı Los Angeles'a geri yolladım," dedi mutfak masasının başında otururken. Kasap tezgâhına benzer masanın üstünde yangına dayanıklı gri evrak kutusu vardı. Kutu kilit mekanizmasıyla küçük bir kasaya benziyordu. Fakat bir hırsız kasayı alıp, gidebileceğine göre, asıl maksat, yangın çıkması durumunda önemli evrakları korumaktı. "Kendine bir yer bulana kadar arkadaşının evinde kalacak, ona kira ödeyecek. Bu şekilde pazartesi günü UCLA'da derslerine tekrar başlar."

"Ben de böyle bir şey teklif edecektim," dedi Richard. "İnsan boş durursa her şey gözüne daha kötü görünür. Ben oteldeki hesabımı neden kapatıyorum?"

Lily Honda'nın evraklarını karıştırarak, "Shana gittiğine göre," dedi, "benimle burada kalabilirsin. Niçin paranı ziyan edesin? Ayrıca sana ihtiyacım var. Ventura'dan bir cinayet masası dedektifi aradı. Benim bugün saat birde polis merkezinde olmamı istiyorlar. Hatta, kendim gitmezsem beni alması için şerifi yollamakla tehdit ettiler. John, geçen günkü çekişmemizden sonra onları aramış ve bir şekilde Hernandez davasının tekrar açılması için ikna etmiş olmalı."

"Hemen geliyorum," dedi Richard. "Sen Ventura'ya yalnız gitmiyorsun."

"Sen benimle gelemezsin." Lily kendini tutunacak yeri olmadan bir kasırganın içine sürüklenir gibi hissetti. Düşüncesizce davranışları yeteri kadar can yakmıştı. Richard yargıç olma şansını kaybetmiş, Cunningham sevdiği işini bırakmıştı. John alkolik olmuştu. Bobby Hernandez kaç kişiyi öldürmüş olursa olsun, bu-

nun önemi yoktu. Hatta kendisinin, onun ve kızının ırzına geçtiğine inanması bile davranışını haklı kılamazdı. Bu sefer Lily kendi başına kaldığını anladı. Altı yıldır Tanrı'ya affedilmesi için yalvarıyordu. Belki de artık bir yol ayrımına gelmişti. Ya günahlarını affettirir ya da gene dipsiz bir ıstırap kuyusuna atlardı.

“Ben seninle sadece sana kıymet verdiğim için gelmeyeceğim,” dedi Richard. “Senin avukatın olarak geleceğim. Polis eğer senin hakkında sabıka kaydı girişiminde bulunursa o zaman Marty Schwartz’ın seni temsil etmesini ayarlarım.”

“Ortağın mı?”

“Yardımcım. Çok iyi avukattır.”

Shana gittikten sonra, Lily kendini yatağın üstüne atmış ve ağlamıştı. Masanın üstünden göz damlası şişesini aldı, başını arkaya atıp, gözlerine damlattı. “Anlamıyor musun?” dedi. “Bu hep korktuğumuz şeydi, senin benim aleyhime tanıklık etmek için çağrılman. Senin benim için yalancı tanıklık etmene izin veremem, Richard. Polis, Hernandez’i benim öldürüp, senin de bunu haber vermediğini fark edinceye kadar bu olayı sürüncemede bırakmam. Her ikimiz de hapse girersek, bunun kime yararı olacak? Senin, hem kendi hayatını hem de Greg’inkini mahvetmene nasıl göz yumarım?”

“Telefonu kapat,” diye bağırdı Richard. “Hadi Lily!”

“Niçin?”

“Ben beş dakika sonra oradayım.”

“Fakat, Richard...”

“Allah kahretsin,” dedi. “Söylediğimi yap.”

Lily telefonu kapattı. Artık kasırganın içine sürüklenmiyordu. Görünüşe bakılırsa kasırganın içindeydi.

YİRMİ SEKİZ

Richard Lexus’u Lily’nin bahçe yoluna çekip vitesini park konumuna aldı ve kapıyı hızla açtı. Lily tel kapının arkasında bekliyordu, kot pantolon ve pembe balıkçı yaka bir süveter giymişti. Ona erişme telaşı içinde nerdeyse arabanın kapısını menteşelerinden sökecekti, kadını kollarının arasında adeta ezdi. Birkaç dakika sonra bıraktı, onu geçip eve girdi. Lily kapının yanında, kolları iki yanına sarkmış kalakaldı. Bilinmeyen bir şekilde, sanki Richard onun daha önce hissettiği paniği, ümitsizliği yok etmişti. Birkaç adım attı, sonra durdu.

“Hiçbir şey söyleme,” dedi; kanepenin yastıklarını kaldırdı, sandalyeleri kontrol etti; lambalara baktı sonra telefonu mutfak masasının üstünden alıp, söktü. “Başka telefonun var mı?”

Lily, “Evet,” deyip işaret etti, “yatak odamda.”

Richard yatak odasına koştu, bir iki dakika sonra döndü. “Dışarıda konuşalım.”

Lily onu verandaya kadar takip etti. Ama Richard yürümeye devam etti. Konuşmalarına konuk evinden mümkün olduğu kadar uzakta devam etsinler istiyordu. Lily yalınayaktı; bahçe yolundaki çakıl taşları topuklarını kesiyordu. Richard, asıl evin solundaki

avluya gelinceye kadar devam etti, bir grup bahçe mobilyası görünce durdu. Yüzme havuzunun dört köşesinde değişik Roma tanrıları ve tanrıçalarının heykelleri vardı. Lily çimlerde durdu. O her zaman mülküne saygılı olmuştu.

Richard omzunun üstünden baktı. “Ev sahipleri şehir dışında değil mi?”

“Evet,” dedi, yüzünde sorgulayan ifadeyle. “Bana ne olup bittiğini söyleyemez misin?” Richard yastıklı bahçe sandalyelerinden birine oturdu, Lily’ye de oturmasını işaret etti. Lily gönulsüzce yürüdü ve oturdu. “Polis evine dinleme cihazı yerleştirmiş olabilir,” dedi Richard. “Bugün seninle temasa geçene kadar böyle bir şey aklıma gelmedi.”

Lily eliyle ona bir fiske atarak, “Sen benden daha paranoyak olmaya başladın,” diye karşılık verdi. “Ventura polisinin bir yargıcı benim evimi dinlemek için mahkeme kararı çıkarmaya ikna ettiklerini düşünmek gülünç, Rich. Bu eve girebilmeleri için tek yasal yol, evde bir ceset veya bomba bulunduğunu kanıtlamaları.”

Gözleri güneşten kamaşan Richard cebinden güneş gözlüklerini çıkarıp taktı. Sabahleyin hava bulutlu olmasına rağmen şimdi güneş çıkmış ve sıcaklık müthiş artmıştı. Gömleği terden ıslanmıştı.

“Herhalde haklısın,” dedi. “Şunu da anlamalısın, bulunduğun mevkiden dolayı bambaşka bir seviyedesin. Sen sıradan bir suçlu değilsin, Lily. Unutma ki Fred Jameson da senin büyük hayranlarından değil. İşittiğime göre, o senin onun terfi etmesine engel olduğuna inanıyor. Sen, Walter Evans cinayetinde onu kanıtlarda sahtekârlık yapmakla suçlamamış mıydın?”

“Bütün yaptığım davayı istinaf mahkemesine götürmekti,” dedi Lily kendini savunarak. “Siciline işlenmiş olabilir. Resmen ihbar almadı. Ben bulgumu gördüğüm şekilde açıkladım. Benim işim bu; bunun için para alıyorum.”

“Mahkûmiyet kararı rededilmemiş miydi?”

“Evet,” dedi Lily, “Fakat, Jameson’la ilgili herhangi bir şey yoktu. Dava, hata doluydu, sokaktaki polislin davranışından, yargıca kadar.” Devam etmeden yüzme havuzunu seyretti. “Zaten beni Jameson aramadı. Konuştuğum kimse adının Keith O’Malley olduğunu söyledi. Saat kaç?”

Saatine baktı. “On biri çeyrek geçiyor.”

“Ranch’ten ayrıldın mı?”

“Hayır,” dedi, ayağa kalkıp, onu avlunun ortasından takip etti. “Acele buraya geldim. Bu gece burada kalmamı istiyorsan, gidip eşyalarımı almalıyım.”

“Sana anahtarımı bırakayım,” dedi Lily. Onun konuşmak üzere olduğunu ve tam ne söyleyeceğini biliyordu. “Sen benimle gelmiyorsun, Richard. Bunu konuşmayacağız bile.” Ona sert şekilde baktı ve devam etti. “Sen bana yardım etmek istiyorsan, bana arabayı ödünç ver. Ben Audi ’yi Shana ’ya Los Angeles’a gitmesi için verdim. Hernandez’i vurduğumda kullandığım aynı arabayla, polis merkezine gitmem pek akıllıca olmaz diye düşünüyorum.”

“Tanrım, niçin arabayı saklıyorsun kadın?” dedi hayretle Richard. “İçinde hâlâ kanıt olabilir.”

Richard ve Lily’nin benzer özellikleri olmasına rağmen, herkes gibi stres altında değişik tepkiler veriyorlardı. Lily, her şeyin kontrolünün kendisinde olmasını isterdi, aynen onun gibi fakat daha soğukkanlıydı; Richard ise çabuk heyecanlanan biriydi. Onu kendini koruma davranışından dolayı kabahatli bulmuyordu. “Ben Honda’yı, şimdi bahsettiğin sebepten sakladım,” dedi. “Dünyanın en üstün kriminal araştırma ekibinin bile bu kadar zaman sonra o arabada kanıt bulacağını pek zannetmiyorum. Ama tabii, teknoloji yıldırım hızıyla geliştiğinden, o kadar da emin olamayız.” Lily yüzünü ekşiterek ona baktı. “Bundan üç ay sonra tüm kriminal bilimi değişmiş olabilir. Honda’nın yok olma zamanı geldi, sence de öyle değil mi?

Richard kaşlarını çatarak, “Kesinlikle,” dedi. “Lütfen bana satacağını söyleme. Bu çok anlamsız olur.”

Lily hafifçe gülümsedi. “Niçin bu Allahın cezasını hâlâ sakladığımı zannediyorsun? Bir teklifin varsa, seni can kulağıyla dinliyorum.”

Richard başını salladı. “Senin bu işle ilgilenmeni istemiyorum,” diye ısrar etti. “Sen Ventura’dayken ben bir araba mezarlığı bulur, arabayı imha etmeleri için oraya götürürüm.”

“Olmaz,” dedi, rüzgâr saçlarını uçuruyordu. “Polis, davayı tekrar açmaya karar verirse, arabaya el koymak isteyecektir. Senden kanıtı yok etmeni nasıl isteyebilirim?”

“Sen istemedin, değil mi?” diye Richard gülümsedi. “Ben teklif ettim.”

Lily, “Hayır,” diye itiraz etti, araba mezarlığı seçeneğini niye istemediğini açıkladı. “Belki de saklamak benim için daha emindir. Arabayı sorarlarsa, bende olmadığını söylerim.”

271

Richard onun kolunu tutarak, “Lily,” dedi, “dinle.”

Lily kolunu çekip, “Tamam, tamam,” dedi. “Dinliyorum.”

“Yapacağım şu.” Richard, bir plan yaptığı için huzursuzluğu geçmişti. “Sen Ventura’ya hareket edince, ben bir nalbura gidip bazı aletler alırım. Sonra buraya dönüp arabanın araç tanımlama numaralarını temizlerim, motor ve şasi numarasını söker, sadece plakayı bırakırım. Böylece polis beni durdurmaz. Karanlık basar basmaz da Ranch’in arkasındaki dağa çıkarır, ücra bir köşeden arabayı uçuruma iterim. Dükkândan çıkınca, dağda gezinir, durumu gözden geçiririm. Doğru yeri seçersem, arabayı hiç bulamazlar. Bulsalar bile tanımlayamaz veya senin olduğunu anlamazlar.”

Bu adam Savcı Richard Fowler, diye düşündü Lily, onun Ventura’daki bürosunda bulunan kara tahtaya nasıl her ayrıntıyı kaydettiği, nasıl cinayet olayını parça parça bir bütün elde edinceye kadar bir araya getirdiği, sonunda nasıl jüriyi suçlu kararı vermeye ikna edecek tabloyu ortaya koyduğu aklına geldi.

“Buraya nasıl döneceksin?”

“İki ayağım var,” dedi Richard. Şişkin karnına eliyle vurdu. “Biraz yürüyüş beni öldürmez. Bütün yapacağım, yokuş aşağı

yürümek, sonra Plow & Angel barda bir iki içki içer ve taksiyle buraya gelirim.”

Lily itiraz edecekken sustu. Richard bunu yapmak istiyordu; yüzünden okunuyordu. Gelecekte neyle karşılaşacak olurlarsa olsunlar, Lily’yi onun yanında olduğuna, çekip gitmeyeceğine inandırmak için bu yolu seçmişti.

Richard, Lily’ye cep telefonunu da vermişti. Ventura’ya kadar kırk beş dakika süren yolda, Lily’nin düşünceleri Bruce Cunningham’la meşguldü. Bilinmeyen numaralar servisini arayıp, Cunningham’ın çalıştığı Jineco Equipment Corporation’ın numarasını sordu. Birkaç ay önce şirketin web sayfasını bulmuş ve eski dedektife e-posta yollayarak, iyi olduğunu, savcı olarak yeni işte çalıştığını bildirmek istemişti. Operatör, “Bu şirketin şehirlerarası ücretsiz numaraları var,” dedi. “Vermemi ister misiniz?”

“Evet,” diye cevapladı, birkaç kere unutmamak için kendi kendine tekrarladı, sonra çabucak numaraları cep telefonuna tuşladı. Hatta bir kadın sesi duyunca, kendi ismini verip, Bruce Cunningham’la konuşmak istediğini söyledi.

“Beni ne zaman arayacağınızı merak ediyordum,” dedi Cunningham; derin sesi Lily’nin kulağında çınladı.

Lily gülümsedi, kendini sanki kuvvetli bir güçle birleşmiş gibi hissetti. “Aileniz nasıl? Eşiniz, çocuklarınız?”

“İyiler. En küçüğü bu yıl üniversiteye başladı.”

“İşiniz nasıl?”

“Mükemmel,” dedi, bir iki dakika durarak. “Neler oluyor? Beni sadece havadan sudan konuşmak için aramadınız değil mi? Birkaç gün önce, dedektif olduğunu söyleyen biri aradı, Hernandez cinayetiyle ilgili sorular sordu. İsminin Fred Jameson olduğunu söyledi. Onu tanıyor musunuz?”

Telefon Lily’nin elinden kaydı. Richard onu, belki de işin içinde Jameson vardır diye uyarmıştı, fakat Jameson, Bruce Cunning-

ham'ı bulma zahmetine girmişse, polis Hernandez davasını tekrar açmayı düşünme aşamasını geride bırakmış demektir.

Arabayı karayolunda kenara çekti, eğilip telefonu alırken Cunningham'la bağlantısının kesildiğini sandı. Tam tekrar arama tuşuna basacakken, gözü telefonun likit kristal ekranına ilişip hat tın kesilmediğini anlayınca tekrar kulağına dayadı.

“Ben, bu lanet telefonlarla araba sürmeyi yasaklamalarını bekliyorum,” dedi Cunningham, Lily konuşmaya başlamadan. “Ne kadar insanın, bir ahmakla telefonda konuşurken yolda dikkatsizce araba sürdüğü için öldüğünü biliyor musunuz? Hiç olmazsa kulaklık kullanılmasını veya arabaya hoparlör takılmasını zorunlu hale getirmeliler. Ne dersin, Forrester?”

Lily devam etmeden önce yutkunarak, “Değişmemişsin, Bruce,” dedi. “Jameson seni aradığında ona ne söyledin?”

“Senin hakkında mı, yoksa dava hakkında mı?”

“Her ikisi hakkında da,” dedi Lily, Victoria Bulvarı çıkış tabelasının yaklaştığını görerek.

“Seni suçlu gösterecek bir şey söylemedim,” dedi eski dedektif, sözlerini dikkatle seçerek. “Hernandez’in çürük elma gibi berbat biri olduğunu, adamın katilini hapse atmanın vergi verenlerin parasını zıyan etmek demek olacağını söyledim.”

“O’Malley adında bir dedektif aradı ve benim bugün polis merkezine gelmemde ısrar etti,” dedi Lily, boyun ve sırt kasları geri liyordu. “Şimdi polis merkezinin parkına girmek üzereyim.”

“Belki de, bu işi açığa çıkarmak, hayatının geri kalanını her an olayın meydana çıkıp seni perişan etmesini bekleyerek geçirmekten daha iyidir.” Cunningham bilgece konuşmuştu.

Lily, içinde bulunduğu stresin etkisiyle, Cunningham’ın onun gerçeği itiraf ederek vicdanını rahatlatmasını teklif edip etmediğini merak etti. Eyaletin vereceği cezayı kabul etmesiyle, nihayet sadece kendisi değil, cinayete karıştırdığı kişiler de kurtulmuş mu olacaktı? Altı yıl önce Cunningham’a itiraf etmişti. O kendi kararıyla Lily’nin itirafını açıklamamıştı. Lily ona yalvarmamış veya

onu hiçbir şekilde zorlamamıştı. Lily'nin ani bir tepki vererek işlediği cinayetin aksine, Cunningham bütün koşulları dikkatle incelemiş ve Lily'yi hapse yollamanın haksızlık olacağına karar vermişti.

Bruce Cunningham hem ahlaki hem de mesleki dürüstlüğü, bir kızın ona en çok ihtiyaç duyduğu çağda annesini ve eyaletin, parlak ve kendini işine adanmış bir avukatı kaybetmemesi için feda etmişti. Herhangi bir kışkırtma olmaksızın iki kez canavarca cinayet işleyen bir adamın öldürülmesi de cezasız kalmıştı.

Lily arabayı park ettikten sonra polis merkezinin ön kapısına doğru yürümeye başladı, hem öğle sıcağı hem de heyecanının yoğunluğu, ona ayaklarının sanki betondan yapıldığı hissini veriyordu. Ventura Savcılığı onun aleyhinde dava açarsa, Cunningham ve yürekten sevdiği iki insan; kızı ve Richard Fowler tanıklık etmek için mahkemeye çağrılacaklardı. Shana, Richard ve Cunningham tanık kürsüsüne çıkıp İncil'e el bastığı ve mübaşirin, uzun zamandır söylenmekte olan sözleri yineleyerek, "Doğruyu, sadece doğruyu söyleyeceğinize yemin eder misiniz? Tanrı yardımcınız olsun," diyen sesi duyulduğu sırada, o kendini nasıl hissedecekti?

Lily cumartesi günü saat biri çeyrek geçe, dedektif Keith O' Malley tarafından Ventura Polis Merkezi'nin sorgu odasına alındı. Otuzlu yaşlarda, uzun boylu, yakışıklı bir adamdı; sarışındı ve al yanaklıydı. Fred Jameson, halen masa başındaydı.

Jameson sırtarak, "Yolculuğunuz iyi geçti mi?" diye sordu. "Ben karayolunun o kısmını severim, okyanusa paraleldir. Bazen, plajın kenarında bir ev sahibi olma hayali kurardım. Hele bir yeri var ki, adı neydi oranın? Benim neden bahsettiğimi biliyorsunuz, değil mi Lily? Yığınla ağaç var, okyanusa doğru uzanıyor." Lily, yavaşça kendini iskemleye bırakarak, demek böyle davranmak istiyor, diye düşündü. "Tarif ettiğiniz gibi pek çok yer var," deyip çantasını masanın üstüne bıraktı. "Beni buraya mal mülkten konuşmak için mi çağırdınız?"

O'Malley, Lily'nin arkasında duruyordu. Eliyle susmasını işaret etti; Jameson'a Yüzbaşı Nelson'ın bu soruşturma için kendisini görevlendirdiğini hatırlatmak istedi.

Jameson aldırmadı. "Orası," diye devam etti, "bana Malibu'nun parlak kısmını, şu sinema yıldızlarının evleri olan yeri, ama onun daha sıradan olanını hatırlatıyor. Tabii, ben dedektif maa-

şıyla okyanus kıyısında ancak Channel Adaları'ndaki kanalizasyon kolektörü yanında bir eve alabilirim. Eğer biri beni sahtekârlıkla suçlamasaydı..."

O'Malley, "Kes şunu, Fred," diye bağırdı. Masanın ortasına bir kayıt cihazı koydu. Sonra Lily'ye haklarını okudu. Bitirince, bir iskemle çekip masanın başına oturdu.

"Malibu'daki yerin adı Colony," dedi Lily gözlerini ona dikerek. "Küçüklüğümde insanlar orası hakkında konuşurken karınca kolonisinden bahsediyorlar zannederdim. Orayı bir gözden geçirmelisin, Fred. Oraya çok uygun olabilirsin."

276

Keith O'Malley büyük ellerini masanın üstüne koydu. "Biz burada Bobby Hernandez cinayetini konuşmak için bulunuyoruz." Tarihi ve zamanı söyledi, önlem olarak Lily'ye sorgulama sırasında avukat bulundurma hakkından vazgeçip geçmediğini tekrar sordu.

"Ben avukat sayılırım," dedi Lily, dudakları gülümsemeyle kıvrıldı.

O'Malley yakasını gevşeterek, "Sorduğum o değil," dedi.

"Evet," dedi Lily eğilerek. "Avukat bulundurma hakkımdan vazgeçiyorum."

Dedektif, bir kâğıt çıkardı, son iki gündür soracakları soruları Jameson'la hazırlamışlardı.

"Bobby Hernandez'i tanır mıydınız?"

"Hayır."

"Kimden bahsettiğimi biliyor musunuz?"

"Tam değil," diye cevapladı Lily, kollarını göğsünün üstünde kavuşturarak. "Bobby Hernandez sıradan bir isim."

"Palavrayı bırakın," diye Jameson araya girdi. "Siz bahsettiğimiz adamı tanıyorsunuz, Allah kahretsinsin. Burası mahkeme değil. Siz de tanık kürsüsünde değilsiniz."

"Haklarımı okudunuz," dedi Lily kayıt cihazını göstererek. "Bu konuşmayı kaydediyorsunuz ve biraz önce bana her söylediğimin mahkemede aleyhimde delil olarak kullanılabileceğini bildirdiniz."

“Bu işi bana bırakır mısın, Fred?” dedi O’Malley, alnı ter içindeydi.

Lily öfkesini belli ederek, “Ortağını idare et, O’Malley,” dedi. “Bugün yeteri kadar zamanımı harcadı. Ben sizinle avukatsız konuşmayı kabul ettim. Nezaketime profesyonel bir şekilde hareket ederek karşılık verin.”

Jameson sakinleşmek için odayı terk etti. Lily’ye gelince, onunla paylaşılacak kozu vardı. Ayrıca, bugüne kadar hiçbir savcıyla çekişmemişti, hele Lily Forrester gibi kurnaz ve iradeli biriyle.

O’Malley kapının kapanmasını bekledi, sonra Lily’ye döndü. “Bobby Hernandez, Carmen Lopez ve Peter McDonald’ı öldüren çetenin beş üyesinden biri olarak tanımlandı. Siz bu davaya baktığınıza göre Bayan Forrester, eminim Bay Hernandez’i hatırlarsınız.”

277

“Bu şekilde açıklayınca,” dedi Lily, “sorunuza cevabım evet.”

“Güzel. Hernandez’in McDonald-Lopez cinayetiyle ilişkisi nasıl meydana çıktı?”

“Geçmişten bahsediyoruz değil mi, dedektif?”

“Bir dereceye kadar,” dedi O’Malley, durup notlarına baktı. Elllerinde önemli bir problem vardı. McDonald-Lopez davası tamamdı, dava dosyasına merkezin bilgisayar sisteminden girilebilirdi. Fakat Patricia Barnes ve Bobby’ye gelince, araştırma kapanmış olan Oxnard Polis Merkezi tarafından yürütülmüştü. Her iki dedektif de, Lily’ye bu iki cinayetin kanıtları ve dosyalarının ne kadarının kayıp olduğunu veya kazara her iki polis merkezi birleştğinde bunların imha edilip edilmediğini bilmediklerini belli etmek istemiyorlardı. Bilgiye hemen ihtiyaçları vardı. Gelecek hafta savcılıkta bir toplantı ayarlanmıştı. Kaderin cilvesine bakın ki, kayıp bilgileri tamamlayabilecek üç kişiden biri Lily’ydi. Onu bilgi kaynağı olarak kullandıklarını ona belli etmeden onun hafızasından yararlanmalıydılar.

Richard Fowler, bileşik cinayetlerin araştırmasında bulunmuştu. Fakat Jameson onunla irtibata geçmeyi kesinlikle reddetmişti.

Fowler, çok saygın bir savunma avukatıydı ve Jameson'a göre Lily ile olan arkadaşlığı meslektaşlık sınırlarını aşmıştı. Lily saat birdeki randevusuna yalnız gelince, her iki dedektif de rahat bir nefes almışlardı. Her ikisi de Fowler'ın Lily'nin avukatlığını üslenmiş olacağını düşünmüşlerdi. Fowler'ın Marco Curazon hakkında söylediklerinden sonra, Lily başka bir avukat tutsa bile, Richard Fowler'ın desteği onun yanında olacaktı.

En önemlisi, Bruce Cunningham en zengin bilgi kaynağıydı. Eski Oxnard dedektifi hem Hernandez hem de Barnes cinayetlerini araştırmıştı. Yardımcı olmak istememesi üzücüydü, fakat O' Malley adamın kinci olmadığını düşünüyordu. Cunningham, Nebraska'ya taşınmıştı ve artık kanun adamı değildi. Basit bir açıklaması vardı, adam rahat bırakılmak istiyordu.

"Barnes cinayeti bizim merkezimiz tarafından araştırılmadı," diye devam etti O'Malley boğazını temizleyerek. "Acaba Hernandez'in onun katili olduğu nasıl anlaşıldı, açıklayabilir misiniz?"

Lily ona uzun uzun baktı. "Bana bu soruyu niye soruyorsunuz? Benim Patricia Barnes'ın ölümüyle ilgim olduğunu mu ima ediyorsunuz?"

"Tabii ki hayır," dedi O'Malley, başını sallayarak. "Genelde olayı toparlamaya çalışıyoruz. Bay Hernandez, McDonald-Lopez davasında tutuklanmamıştı, doğru mu?"

"Doğru," diye cevapladı Lily.

"Hiçbir zaman tutuklanmadı, çünkü olayla ilgisi belirlendiğinde," O'Malley devam etti, "Zaten ölmüştü. Doğru mu?"

"Evet."

"Öyleyse, Bay Hernandez, Patricia Barnes'ı Peter McDonald ve Carmen Lopez'i öldürdükten sonra öldürüldü, doğru mu?"

"Evet."

"Hernandez'in Barnes'ı öldürdüğü nasıl belirlendi?"

"Elinizde dosyaları var," diye tersledi Lily. "Bana niye zaten bildiğiniz şeyleri soruyorsunuz?"

“Dönüp dönüp aynı şeyi konuşmaktansa,” dedi O’Malley yumuşakça, “Durumumuzu açıklayayım. Eski eşiniz, sizin Bobby Hernandez’i öldürdüğünüzü çünkü onu size ve kızıınıza tecavüz eden adamla karıştırdığınızı iddia ediyor. Ayrıca kanıtla...”

“John’un Los Angeles’ta araçla adam öldürmekten tutuklandığını biliyorsunuz,” dedi Lily. “Bir jürinin onu inanılır bir tanık olarak algılayacağını zannetmiyorum.”

“Durumun farkındayım,” dedi O’Malley. “Meselenin aslı şu: Onun söyledikleriyle eldeki deliller birbirine uyuyor, yoksa burada olmazdınız.”

“Hangi delilden bahsediyorsunuz, dedektif?”

“Bunu size açıklayamayacağımı biliyorsunuz.”

Lily burnunun yan tarafını kaşıdı. “Ben açık davranacağınızı zannediyordum.”

O’Malley, “İzninizle devam edebilir miyim?” dedi, konuşmaya hâkim olmaya çalışıyordu. “Bobby Hernandez, Peter McDonald ve Carmen Lopez cinayeti için tutuklanmamış olabilir fakat Patricia Barnes’ı kaçırmak ve ırzına geçmekten tutuklandı. Siz o sırada seks cinayetleri kısmının amiriydiniz. Hernandez niye serbest bırakıldı?”

Lily terli avuçlarını pantolonuna sürerek, “Başka seçeneğimiz yoktu,” dedi. “Barnes hayat kadınıydı. Müşteri parasını vermediğinde bir hayat kadınının ırzına geçildiğini iddia etmesi olağandır. Hernandez’e karşı davayı düşürdük çünkü Barnes mahkemeye gelmedi. Üç kere mahkemeye çıkardık. Nihayet Hernandez’i serbest bırakmaktan başka seçeneğimiz kalmadı.”

Jameson odaya geri geldi, elinde tepsi içinde bir sürahi buzlu su, birkaç bardak ve kendi büyük kahve kupası vardı. Jameson, içeride değilken O’Malley’nin ilerleme kaydettiğini, Lily’nin hemen bir bardak alıp su doldurmasından anladı. Bardağı ağzına götürdüğünde hafifçe elinin titrediğini fark etti. Ortağına mani olmamak için yavaşça yerine oturdu.

“Patricia Barnes mahkemeye gelememi çünkü öldürülmüştü,” diye devam etti O’Malley. “Doğru, değil mi?”

“Evet,” dedi Lily, gözlerini onun başının üstünde bir noktaya dikerek. “Hernandez onu tecavüz olayını bildirdikten sonra öldürdü. Hayat kadını olması Oxnard Polis Merkezi’nin umursamaz davranmasına sebep oldu ve tutuklama emrinin çıkarılması bir süre gecikti. Dava dosyası benim masama gelir gelmez, hemen davranmamız için ısrar ettim. Hernandez, Barnes polise şikâyetinde bulununca onu sokaktan alıp öldürdü ve şehir dışında uzak bir yere gömdü.” Durdu, biraz daha su içti. “Oxnard polisi kurbanın el çantasını mezarın yanında buldu. Kriminal laboratuvarı plastik çantanın üstünde Hernandez’in parmak izlerini tespit etti. Bu noktada iki dava birleşti.”

“McDonald-Lopez ve Barnes cinayetleri, doğru mu?”

“Evet,” dedi Lily, derin nefes alarak.

O’Malley bir iki dakika bekledi ve devam etti. “Bobby Hernandez ve Marco Curazon’un birbirlerine benzediklerini biliyoruz. Kızınızla birlikte tecavüze uğradığınız gece, sizin büronuzdan Bobby Hernandez’in dosyasıyla ayrıldığınızı biliyoruz; Clinton Silverstein bu bilgiyi onayladı.”

Lily başını tokat yemiş gibi arkaya attı. Olan oldu, dedi kendi kendine, ellerine bakarak. Clinton’a doğruyu söylediği için içereleyemezdi. Bildiği kadarıyla, avukat bu açıklamaları yaptığında, Lily’yi suçlu göstermek için kullanılacağını bilemezdi.

O’Malley kalktı, Lily’nin siniri bozulduğuna göre daha saldırgan olmaya karar verdi. “Evinizde Bobby Hernandez’in fotoğrafı vardı,” dedi. “Adresi elinizdeydi. Kızınıza ve size karşı canavarca davrananın o olduğuna emindiniz. Eski eşiniz bize sizin kızınızı onun alıp evine götürmesi için ısrar ettiğinizi ve ona sizin de biraz sonra gelip, bazı eşyalarınızı alacağınızı söylediğinizi anlattı.”

Dedektif odanın karşı köşesine doğru yürüdü sonra yüzünü Lily’ye döndü. “Siz cinayeti daha o zaman planlıyordunuz, öyle değil mi? Onun için eski kocanızı tecavüz olayını polise bildirmemesi için uyardınız. Niçin bir savcı böyle bir olayı polise bil-

dirmesin? Hem de kendi çocuğuna karşı işlenmiş bir suçu? Çünkü Bobby Hernandez’i infaz etmeye karar vermiştiniz. Kızınızı babasıyla evine yolladınız. Siz de arabanıza bindiniz, Oxnard’a gidip adamı kurşun yağmuruna tuttunuz.”

Lily sessiz kaldı, elleri sandalyesinin kollarını sımsıkı kavramıştı.

O’Malley onun etrafında bir köpekbalığı gibi dönüyor, elleriyle hareketler yapıyor, yüksek sesle onu suçluyordu. “Bu bir kendini koruma davranışı değildi. Siz ve kızınız gece yarısından önce tecavüze uğradınız. Hernandez ertesi sabah öldürüldü. Tabii ki şuaursuzdunuz. Biri, kızıma veya ailemin herhangi bir üyesine tecavüz etse ben de onun beynini uçurmak isterim.” Durdu, sandalyesini tutup çevirdi, sonra ata biner gibi Lily’le burun buruna oturdu. “Sizinle benim aramdaki fark, Lily, ben ne kadar kızgın olursam olayım, düşünmeden hareket etmem. Fakat siz öyle hareket ettiniz, doğru mu?”

Lily farkında olmadan eliyle bir kulağını kapattı. O sabah Oxnard’da yaşadığı dehşeti yaşıyor gibiydi. O’Malley’nin sesi kafasının içinde, babasının tüfeğinin çıkardığı ses gibi aksediyordu. Hernandez’in göğsünde açılan delikten kanın fışkırdığını görür gibiydi. Safrası ağzına geldi. Öksürdü, yutabildi. Honda’ya binip, oradan kaçmadan, nasıl sokağa kustuğunu hatırladı. “Birinci derece cinayetin ne olduğunu biliyorsunuz, tamam mı?” O’Malley ayağa kalktı, Lily’nin korktuğunu hissettiği için artık daha amansız davranıyordu ve biraz daha ısrar ederse onu çözüp itiraf ettireceğinden emindi. “Eminim pusu kurup beklemek terimi nedir biliyorsunuz, Lily. Kasıt ve pusu kurmak, cinayet işlendiğinde özel bir durumun varlığının ispatıdır. Bu da sizin, ölüm cezasını hak ettiren bir davranışta bulunduğunuzu gösterir.”

“Sen Hernandez’in ölüm cezasına çaptırılmasını sağlama aldın,” dedi Jameson. “Ama ne yazık ki, Lily, adam jüri önüne çıkmadı.”

Lily’nin gözleri kısıldı, benliğinin parçası olan kendini koruma hissi belirdi. “Elinizde tutuklama emri yok, değil mi?”

Odaya sessizlik çöktü.

O'Malley yüzü kızararak nihayet cevapladı. "Şu dakikada hayır." Lily kendini toparlamış ve sanki onu kuvvetle tekmelemişti. Tahmin yürütmek ve bir şüpheliye gözdağı vermek başka şeydi, böyle şiddet içeren dava için mahkeme kararıyla tutuklama emri çıkartmak başka şey. Bunu yapmaları için belgelenmiş kanıt gerekliydi.

"Savcıyla toplantı ayarlayabiliriz," dedi Jameson, "Daha önemsiz bir suçlama üzerinde anlaşıp anlamayacağımıza bakarız. Tabii bunu yapmadan önce her şeyi anlatman gerekiyor. Altı yıldır hırsır altı ettin, Lily. Bir yargıç bunu hoş karşılamaz. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Her şeyi anlıyorum," dedi Lily, ayağa kalkıp dedektiflere ters baktı. "Bir dahaki sefere, beni elinizde tutuklama emri olmadan çağırmayın, yoksa avukatım size beni taciz etmekten dava açar."

Shana, Jennifer Abernathy'nin odasında yatağın üstüne bağdaş kurmuş oturuyordu. Cep telefonu kucagındaydı ve stereo sonuna kadar açıktı. "Müziği biraz kısar mısın?" diye sordu. "Babamı tekrar aramak istiyorum."

"Tabii, problem değil," dedi Jennifer, ufak tefek, kahverengi saçlı, ela gözlü, zayıf bir kızdı. Yazı masasında oturuyor, bir moda dergisinin yapraklarını çeviriyor, dikkatle resimlere bakıyordu. "Acaba saçımı bu renge boyatsam mı?" dedi. Shana görsün diye dergiyi ona doğru yukarı kaldırdı. "Ne dersin?" Odanın öbür tarafındaki aynaya baktı. "Sarı saç yüzümü şişman gösterir, değil mi?"

Jennifer klinik anlamda bir anoreksi hastası değildi ama cazibeli görünmek için kendini açlığa mahkûm etmesi gerektiğine inanıyordu. Bir altmış beş boyunda ve elli dört kiloydu. Kendini şişman buluyordu. Shana kalkıp müzik setini kıstı, sonra dubleks arayıp babasına ulaşmaya çalıştı. Telesekreter çıkınca, tekrar mesaj bırakmamaya karar verdi. Jennifer'ın evine geldiğinden beri

beş defa aramıştı ve her seferinde arkadaşının telefon numarasını bırakmıştı. Santa Barbara'dan ayrılmadan annesinin söyledikleri onu rahatsız etmiş, babasıyla konuşmayı reddettiği için kendini kötü hissetmişti. “Bazı eşyalarımı almak istiyorum,” dedi Shana. “Benimle gelmen gerekmez.”

“Sana yardım edeceğimi söylemiştim,” dedi arkadaşı. “Yarın, kardeşim işten gelinceye kadar beklemeyecek miydik? Böylece onun kamyonetini kullanabiliriz.”

Kızlar ortaokuldan beri yakın arkadaş olduklarından, Shana ondan babasının başına gelenleri ve kazayı saklamamıştı. “Bazı giysiler alacağım. Babamı da merak ediyorum, Jen.”

“Niçin?” dedi genç kız. “Son konuştuğumuzda onu görmek istemediğini söylemiştin.”

Shana, “Fikrimi değiştirdim,” diye karşılık verdi, bir kâğıt mendil alıp burnunu sildi. Babasının kendini öldürmüş olma ihtimalinden bahsetmemek için konuyu değiştirdi. “Bu berbat nezleden kurtuldum zannediyordum, gene başladı.”

“Belki de alerjidir,” dedi Jennifer, ayak tırnaklarının ojesini yenilerken. “Onun için bu kadar sıcak bugün,” dedi. “Santa Ana rüzgârı çıktı mı, bütün istediğim boğulurcasına su içmek. Bahse girerim ki, Santa Barbara tatlı ve serindir, okyanusa yakın olduğu için.”

“Geliyor musun?” dedi Shana, havadan konuşacak halde değildi. “Son iki gündür aynı elbiseleri giyiyorum.”

“Elbette,” dedi Jennifer. “Annemin pikabını alalım. Kamyonetten daha iyi. Hiç değilse kapalı, yağmur yağarsa eşyaların ıslanmaz.”

Ford marka yeşil pikap Maplewood Drive'daki dubleksin bahçe yoluna cumartesi akşamı saat yediyi çeyrek geçe girdi. İki kız kapıyı açıp içeri girdiklerinde, Shana pislik ve dağınıklık karşısında dehşet içinde kaldı. "Babam sadece bir alkolik değil," dedi, yerdeki boş bira tenekesini tekmeleyerek, "O bir domuz. Evin depozitini annem verdiği için, evi temiz bırakmayı düşünmüyor bile."

Jennifer arkadaşının omzunu sıvazlayarak, "Aldırma," dedi. Orta sehpasının üstüne bakarken Shana'nın kenarları yanmış resmini gördü. "Bak," dedi, resmin kalan kısmını yukarı kaldırarak, "benim mezuniyetimizde çektiğim fotoğraftan annenin resmini çıkartmış. Acaba baban öfkeden çıldırdı da resmi yaktı mı?"

Shana koridordan geçip, yatak odasına doğru gitti. Babasının odasına gelince, tüyleri diken diken oldu. Çekmeceler çekilmiş, giysiler her tarafa saçılmıştı, bir lamba yere düşmüştü. Kendi odasına koştu, dağınıklık aynıydı. "Jen," diye seslendi. "Çabuk ol, buraya gel."

Jennifer onun yanına gelince, "Aman Tanrım," dedi, "belki de polis çağırmalıyız."

“Yapacağım en son şey bu olur,” dedi Shana. “Annem son defa polis çağırdığında, neredeyse beni tutuklayacaklarını sanmıştım.” Eğildi, bazı iç çamaşırlarını yerden kaldırdı, her zamankinden daha umutsuzdu. “Babam herhalde içiyordu ve annem onu sıkıştırdı. Ona pazartesi günü burayı boşaltması gerektiğini, yoksa ev sahibinin her şeyi sokağa atacağını söyledi.”

“Annen senin eşyalarını atmalarına izin verecek miydi?”

“Tabii ki hayır,” dedi Shana. “Sen içkinin bir insanın beynini nasıl kavurduğunu anlamıyorsun. Babam parasızlıktan çaresizlik içinde. Çekmeceleri herhalde, mobleyi satabilmek için boşalttı. Çok utanıyorum.” Eliyle ağzını kapattı. “Lütfen kimseye söylemeyeceğine söz ver. Sadece şu olanlar için değil, fakat babam ve kaza hakkında anlattıklarım hakkında da.”

285

“Biliyorsun asla böyle bir şey yapmam,” dedi Jennifer. “Baksana bu yer beni ürkütüyor. Polis çağırmayacağımıza göre, eşyalarını toplayıp buradan tüyelim.”

Shana kenarda kumaştan bir çamaşır torbası buldu, sonra içini kot pantolonlar, tişörtler, iç çamaşırları ve birkaç çift ayakkabıyla doldurdu. Torbayı oturma odasına sürükledikten sonra Jennifer’a garajda bazı boş kutular olabileceğini söyledi. “Alabildiğim kadar çok şey almak istiyorum,” dedi. “Yarın tekrar buraya gelmek istemiyorum.”

Kutuları almaya gitmeden, Shana telefonu alıp, babasının telesekreterini dinledi. Kendi yolladığı mesajları alıp almadığını bilmek istiyordu. İki kişinin gayrimenkul satışı hakkında bilgi almak istediklerini söylemesini dinledi; sonra bir erkek sesi, Dedektif Mark Osborne olduğunu ve babasının mesajı alır almaz onunla irtibat kurmasını istediğini duydu. Telesekreter kaydına göre mesaj cuma akşamı gelmişti.

Çabucak kendi telesekreterini kontrol etti, Hope Carruthers’ın da o sabah mesaj bıraktığını fark etti. Öteki odaya koştu, Jennifer okul kitaplarından bazılarını kapıya yığıyordu. “Oo çocuk...” diye kekeledi, “babamın arabayla çarptığı... Antonio Vasquez. Bizim okulda öğrenciymiş.”

Yakın arkadaş olduklarından, kızlar birkaç kez aynı derse yazılmışlardı. “Hangi sınıf?”

“Felsefe 265.”

“Onu hatırlamıyorum,” dedi Jennifer. “Çok kalabalık bir sınıf.” Shana elinde bir tenis ayakkabısı tuttuğunun farkında değildi. “Polis bana onunla hiç aynı derse girip girmediğimizi sordu. Onunla çıktığımı, kavga ettiğimizi ve o gece onu arabayla babamın değil de benim çiğnediğimi düşündüler.”

Jennifer, “Görünüşe bakılırsa,” diyerek, gelip onu kucakladı, “polis babanı yakaladı. Sakin ol. Dünyanın sonu değil ya. Sen her zaman kuvvetli olandın. Sızlanan hep bendim, hatırladın mı?” Tenis ayakkabısını onun elinden çekip aldı, masanın üstüne telefonun yanına koydu.

“Hayır,” dedi Shana, ağlıyordu. “Anlamıyor musun? Babam beni burada, suçu üstlenmem için bırakacaktı. Şehirden ayrılmıştı bile. Ben de onun için üzölmeye başlamıştım. Onu aramaya, görmeye çalıştım, ona kendisini her zaman seveceğimi söyleyecektim. Beni umursamıyor bile. Beni tutuklamaları bile umurunda değil. Tek önemsedığı kendisi.”

Gece yeni başlamış olmasına rağmen Hope Carruthers’a uzun bir nöbet olacak gibi geliyordu. Osborne bölümdeki çoğu dedektiften daha kıdemli olduğu için onun nöbeti her cumartesi akşam saat sekizde bitiyordu, böylece eşini yemeğe ve bazen de sinemaya götürme olanağı buluyordu.

Ne Shana ne de Forrester telefon mesajlarına cevap vermemişlerdi. Forrester’ın şehri terk edecek bir tip olduğundan endişelenen Hope, onun evinin önünden geçip, kimse var mı diye bakmaya karar verdi. Siyah Audi’ye kutu taşıyan genç bir kadın görünce, Osborne’u cep telefonunun aradı. O bürodan ayrılmış eve gitmek üzereydi.

“Forrester’ın evninin oraya gelsen sanırım iyi olacak.”

“Ne oluyor?”

Hope sivil bir arabadaydı, dubleksten birkaç ev öteye park etmişti. Önce evin önünden geçmiş, sonra blokun etrafından dolaşıp geri gelmişti. Dürbünü alıp, konuşurken baktı. “Kısa, koyu renk saçlı bir genç kız Lily Forrester’ın siyah Audi’sine bazı kutular yüklüyor. Polisler, kızını sorgulamaya getirmesi için ilk durduklarında kullandığı araba.” Sustu, dürbünün ayarını daha büyüttü. “Şimdi Shana’yı görüyorum. Yeşil bir torba taşıyor. Garaj kapısı açık.”

“Ben beş dakikalık mesafedeyim,” dedi Osborne, “Gözlerini evden ayırma, sana destek yollarım hemen. Babayı görüyor musun?”

“Hayır,” dedi Hope. “Fakat evde olabilir.”

“Destek ekibini bekle.”

Hope, “Ben içeri giriyorum,” dedi. “Belki de Forrester ve kızı kaçmaya-çalışıyorlardır. Şu anda sadece kızları görüyorum. Forrester içerde bile olsa, bana silah çekecek biri değil.”

“Yanılıyor muyum?” dedi Osborne iğneleyerek. “Sen yakın zamanda vurulmamış mıydın? Bu normal bir insanın daha tedbirli davranmasını gerektirmez mi? Tabii sen bir kadınsın, kadınlar da o kadar akıllı değildir.”

“Ben hiç olmazsa ağzımla konuşuyorum.” Hope telefonu kapattı, arabayı çalıştırdı ve dubleksin önünde fren yaptı. Emniyette olmak için, tabancasını koltuğunun altındaki kılıfından çıkarttı, emniyetini açtı ve namlusunu yere doğru tuttu.

“Garaj kapısının bir açma kapama mekanizması olmadığına inanmıyorum,” dedi Jenny Abernathy, nefes nefese ağır kapıyı kaldırmaya çalışarak.

Shana ona yardıma gelirken, “Burası eski bir ev,” dedi. Arka sundurmada bir kutu bulmuşlardı. Pek büyük değildi ve Shana da alabileceği kadar eşyasını toplamaya kararlıydı.

Jennifer, “Fena kokuyor. Kokuyu almıyor musun?” dedi.

Shana berbat bir koku aldı. “Gübre olsa gerek,” dedi, yandaki

bahçeye bakarak. “Komşu kadın her gün burada bahçeye bir şeyler diyor, buduyor.”

Hope birden arkalarında bitince her iki kız oldukları yerde sıçradılar. John Forrester’ın evde olmadığını tespit edinceye kadar, Osborne ve destek ekibi de gelmişti. Merkezdeki polis arkadaşları Hope’a ‘Burun’ diye isim takmışlardı. Bunun sebebi, meslektaşlarını çoğu gibi olacakları önceden algılama yeteneğine sahip olması değil, Hope’un gerçekten iyi koku almasıydı. Fransız bir kadın, ona bu kadar iyi koku alan birinin parfüm endüstrisinde çok para kazanacağını söylemişti. Fakat Hope’un garajda aldığı koku hoş olmaktan çok uzaktı. Ölüm kokusu olduğu muhakkaktı.

288

“Şurada konuşalım,” diyerek Shana ve arkadaşını kaygıyla sokağa sürükledi. Osborne, “Bir yere mi gidiyorsunuz, kızlar?” diye sordu, iki polis memuru da kızların iki yanına geçti.

“Giysilerimi alıyordum,” dedi Shana. “Sizin benimle konuşmak istediğinizi bildiren mesajı, bir saat önce buraya geldiğimde aldım. Annemle Santa Barbara’da kalıyordum. Babamın nereye gittiği hakkında hiç fikrim yok.”

Devriye polislerine kızları evin karşı tarafında tutmalarını söyledikten sonra, dedektifler garaja döndüler. Osborne, garajda birinin saklanması ihtimaline karşı görev tabancasını kılıfından çıkarttı. Hope el fenerini açtı, girişte kan birikintileri görmüştü. “Buraya cinayet masası ekibi ve daha fazla polis gönderin,” dedi, duvarları taradı, elektrik düğmesinin yanında kanlı el izlerine rastladı. “Burada bir yerde ceset var.”

Osborne, “Kızlar ne olacak?” diye sordu.

Elektrik düğmesine dokunmayan Hope gözlerini fotoğraf makinesi gibi kullanarak çabucak beynine görüntüler yolladı. Bazı görüntülerin hafızasına tam yerleştiğinden emin olmak istiyordu. Cinayet yerinin ilk görünüşü çok önemliydi. Teknisyenler fotoğraf çekecekler ve çeşitli kanıtlar toplayacaklardı. Fakat pek çok şey de yer değiştirebilir veya tahrip olabilirdi. Tanıklık etsin diye çağırılacağı güne kendini hazırlamak için her şeyi bulduğu gibi

hatırlayacağından emin olmak istiyordu. “Kızların giysilerinde kan görmedim,” dedi, el fenerini garajda gezdirmeye devam ederek. “Tekrar üstlerini gözden geçir. Temizseler, onları buradan götürün. Bizim cesedi bulmamız gerek.”

Osborne tabancasını garajda ne varsa, canlı olmadığına kanaat getirinceye kadar hazır tuttu. “Ben devriye polislerini, Forrester’ın kızını merkeze götürüp, tutmalarını söylerim. Arkadaşını da içeri alalım mı?”

“Karar senin,” dedi Hope. “Öyle zannediyorum ki, o sadece Shana’nın eşyalarını toplamasına yardım ediyordu.”

Biraz sonra memur Joe Sisely, Jennifer Abernathy’nin adını, adresini ve ehliyet numarasını alıp onu yolladı. Kızın gitmesini bekledikten sonra, Shana’ya dedektif Osborne’un onu merkeze götürmesini emrettiğini söyledi. Shana dehşete kapıldı. Memur onu arabanın arkasına sokarken, çırpındı.

“Benimle mücadele edersen, seni kelepçelerim,” dedi Sisely, elini onun başına koyup arabanın arkasına girmesine yardım ederken.

Shana arabanın ön tarafını arkadan ayıran bölmeye bakakaldı. Kendini kafese tıklıp hayvan barınağına götürülen bir sokak köpeği gibi hissetti ve panikledi. Arka pencereden bakınca, birçok polis ve beyaz bir ambulansın dubleksin önüne yaklaştığını gördü. Nefes almakta güçlük çekmeye başladı, artık arkadaşının aldığı o berbat kokunun gübre olmadığından emindi. Mantiğının açıklamasını kabul edemeyen Shana bayıldı. Başını koltuğun kenarına çarptı.

OTUZ BİR

Mark Osborne ve Hope Carruthers, John Forrester'ın parçalanmış cesedini garajın arka tarafında üstü bir örtüyle örtülü olarak buldular. Pencereye yakındı, o gün hava çok sıcak olduğundan, pencere camı ısıyı artırmıştı. Daha soğuk bir iklimde olsalar, cesedin kokması daha uzun zaman alırdı.

John'un karnı mide asitleriyle şişmişti. Jennifer Abernathy'nin girişte aldığı koku çürüyen bedenin değil, insan dışkısının kokusuydu. Ölüm anında bağırsaklar ve mesane boşalmıştı.

Garajın önündeki kan yayılmıştı, bir kısmını beton zemin emmişti, birkaç büyükçe birikinti de pıhtılaşmaya başlamıştı.

Osborne cinayet yerini kanıtları bozmamaya dikkat ederek– zaten iki kız tarafından bir kısmı bozulmuştu– incelerken, Hope gerekli makamları bilgilendirmek için arabasına koştu. Cinayet yerini emniyete almadan ve merkezin kriminal teknisyenleri kanıtları toplamaya ve teşhis etmeye başlamadan adli tıp yetkilisinin gelmesini istemiyorlardı.

Birçok soruşturma cinayet yerinde yapılan hatalardan ötürü başarısız olmuş ve savcıyı katili mahkûm ettirmesi için gerekli kanıtlardan yoksun kılmıştı. Osborne ve Hope, böyle yanlışlıklar

yapılmaması konusunda kararlıydılar. Bir polis ekibini bölgeyi kordon altına almaları için görevlendirdiler, sonra oraya girme izni olan her emniyet görevlisinin kimliğini kontrol etmelerini emrettiler.

Bazı kimseler yanılgıya düşerek, adli tıp yetkilisinin, cinayetle ilgili tüm soruşturmadan sorumlu olduğunu zanneder. Aslında onların sorumluluğu cesedi incelemek ve tahlil etmek, sonra da bulguları elde edilen verilerle karşılaştırmaktır. Gazeteciler adli tıp yetkilisinin neden polis cinayet işlendiğini tespit eder etmez cinayet yerine sokulmadığını sorar. Bunun nedeni çok basittir. Kurbanın bedeni daha sonra incelenmesi ve tahlil edilmesi için korumaya alınan bir cisimdir. Fotoğraf çekilmesi ve cesedin yatırıldığı yerde etrafı çizilerek krokinin çıkartılması dışında, polis yetkilileri ve adli tıp görevlisi, morga kaldırılabilmesine karar verinceye kadar hiçbir şeye dokunulmaz. Ceset, teşhis edilip yerinden kaldırılınca, baş patolojist otopsi tarihini belirler.

Bir saatten kısa bir süre içinde, John Forrester, yetenekleri ve zaafları her ne olursa olsun, şimdi bir isim, bir numara, bir anı, bir gizem olmuştu; o artık morgtaki bir cesetti.

Hope alnını ovuşturdu, etrafını kokular, ölüm görüntüleri sarmıştı. Diz çökerek, Forrester'ın sırtında ve bedeninin alt kısmındaki bıçak yaralarına baktı. "Burada ne olmuş, Mark?"

"Shana Forrester'la konuştun mu?"

"Hayır," dedi, başını kaldırarak. "Bana bunu onun yaptığını düşündüğünü söyleme. Kazayı yapmış olabilir, öyle bir şeyin nasıl meydana gelebileceğini anlayabilirim; gerçi ben gene de babasının sarhoş olup genci çiğnediğini zannediyorum." Cesedi göstererek, başını iki yana salladı. "Bunu değil, Mark. Beni, kızın babasını bu şekilde doğradığına ikna edemezsin. Bir psikopatin eserine bakıyoruz. Bu işi yapan ya tamamiyle kontrolden çıkmış veya zevk almış."

"Her şey mümkün," dedi Osborne, bir polisin getirdiği kahveyi yudumlarken. "Senin, kızın polis arabasının arka koltuğunda merkeze götürülürken bayıldığını bilmeni istedim."

“Şimdi iyi miymiş?”

“Kontrol için hastaneye götürmüşler,” dedi. “Sadece bayılmış.”

Hope, başka bir polisin geçmesi için yol verdi. “Bana babamın cinayete kurban gittiğini söyleseler ben de bayılırdım. Tanırım, Mark, cesedi bulmasına ramak kalmıştı.”

Osborne dudaklarını ısırды, gökyüzüne baktı sonra ortağına döndü. “Shana Forrester devriye arabası hareket ettikten birkaç dakika sonra bayılmış,” dedi. “Önce polis memuru, fren yaptığında, başını çarptığı için bayıldığını zannetmiş. Ama onu muayene eden doktor, alındaki şişin bayıldıktan sonra meydana geldiğini söylemiş.”

Hope etraflarında gittikçe çoğalan polislere ve teçhizata bakarak yüzünü ekşitti. Dikkatlerini etraflarında olanlara odaklamaları gerekiyordu. “Niçin Shana Forrester’ın alındaki şişten bahsediyoruz?”

“Babasının öldüğünü bilmiyordun.”

“Anlamıyorum,” dedi, durdu, etrafını kordon altına almaya karar verdikleri yeri iki polis memuruna gösterdi. “Bana hâlâ ne-reye varmaya çalıştığını söylemedin, Mark.”

“Niçin bayılacak?” dedi Osborne, vurgulamak için durdu. “Daha önce sorgulanmaya alınmadığı veya polis arabasına bindirildiği için korkudan aklı başından gidecek beş yaşında çocuk da değil. Tabii, babasını yeni öldürmüş olursa ve o sırada da sen çıkagelmışsen, onun bayılma olayı önem kazanır. Ne dersin?”

Hope içini çekti, cinayet masasına hiç tayin edilmemiş olmayı diledi. “Sanırım kızın arkadaşını getirmeleri için bir ekip yollasan iyi olur,” dedi. “Belki de katil yalnız değil, bunu mu ima etmek istiyorsun? Böylece birçok bıçak darbesinin varlığı açıklanabilir.”

“Doğru.”

Richard ve Lily mutfak masasında karşılıklı oturmuş, birbirlerine bakıyorlardı. Lily öğleden sonra polis merkezindeki yorucu

sorgulamadan, Richard ise Honda'yı ortadan kaldırmak için yaptıklarından ötürü bitkindi. Lily Ventura'dan döndükten bir saat sonra Richard topallayarak kapıda görünmüştü. Dağdan San Ysido Ranch'e yedi mil yol yürümüştü. Kimse şüphelenmesin diye taksiden Lily'nin evinden birkaç blok önce inmişti.

Richard ona, "Yarın sabah saat onda Ventura'da mahkemede olmalıyım," dedi. "Sen uyanmamışsan, yavaşça çıkar, kapıyı arkamdan kilitlerim. Nereden araba bulacaksın?"

Lily günün olaylarını unutmaya çalışarak, "Kingsley'den beni almasını isterim," dedi. Ventura savcılığı beni resmî olarak Hernandez'i öldürmekle suçlayıncaya kadar, elimdeki davaları halletmeye çalışacağım. Brennan, Middleton davası için başka bir savcı seçmeye karar verebilir. Kingsley çok ilerleme kaydetti, ama yine de onun bu işin üstesinden yalnız başına gelecek kadar duruşma tecrübesi yok."

Öteki odada çalan telefonu işitince, "Herhalde Shana'dır," dedi. "Ona cep telefonumu verdim ve beni habersiz bırakmamasını söyledim."

Lily birkaç dakika sonra geri geldiğinde yüzü kireç gibiydi, konuşmak için ağzını açtı, sonra kapadı. Sırtını mutfak tezgâhına dayadı. Richard ayağa kalktı, onun yüzünden yolunda gitmeyen şeyler olduğunu anlamıştı.

"John ölmüş!" dedi. "Öldürülmüş... bıçaklanmış... polis onu dubleksin garajında bulmuş."

Richard şaşkınlıkla, "Hayır," dedi. "Bana onu Shana'nın bulduğunu söyleme."

"Söylemediler," diye cevapladı Lily, giyinmek için öbür odaya koştu. Richard onu takip etti, kapı pervazına dayandı, Lily sabahlığını sırtından yere atarak, o gün öğleden sonra polis merkezine giderken üstünde olan elbiseleri giymeye başladı. "Cesedini birkaç saat önce bulduklarını zannediyorum. Vur kaç olayıyla ilgili olarak Shana'yı sorgulayan dedektif telefon etti. Ondan daha ayrıntılı bilgi almalıydım. Shana'yı polis merkezinde tuttuklarını

söyleyince, telefonu kapattım. Shana'ya ulaşmalıyım, Richard. Bu işi yapabilecek tek insan Curazon'dur. O dublekste Shana'yı beklerken, John içeri girip onu şaşırtmış olmalı."

Richard onu omuzlarından tuttu. "Yavaş ol," dedi. "Osborne, Shana'yı alıkoyduklarını kesin bir dille söyledi mi? Eğer öyleyse, Shana tutuklu demektir, Lily, onlar kızın John'u öldürmüş olması ihtimali üzerinde duruyorlardır."

"Bırak beni," dedi Lily kendini kurtararak. "Böyle bir şeyi nasıl söyleyebilirsin? Shana babasını asla öldürmez. Curazon, devamlı hayatımızı altüst eden manyak. Niçin, Hernandez yerine onu vurmadım sanki? Bana arabanın anahtarlarını ver."

"Seninle geliyorum," dedi. "Böyle perişanken araba kullanamazsın. Ve ben ne senin ne de Shana'nın yanınızda avukat olmadı polisle konuşmanıza izin veremem."

Lily çantasını kaptı ve kapıdan fırladı. Öyle bir panik içindeydi ki, Richard onun arkasından koşmak zorunda kaldı, yoksa onu orada bırakacak, gazlayıp gidecekti.

Lily ve Richard, Los Angeles Polis Merkezi, Burbank dairesinin sorgu odasının koridorundaydılar. Mark Osborne ve Hope Caruthers onları yirmi dakikadır bekletiyordu. İki dedektif görünür görünmez, Lily bağırırçasına, "Kızımı görmek istiyorum, şimdi," dedi. "Beni bu kadar zaman nasıl bekletirsiniz?"

"Ne kadar üzüldüğünüzü anlıyoruz," dedi Hope hafifçe Lily'nin koluna dokunarak. "Bir de olaylara bizim açımızdan bakmaya çalışın. Bir cinayeti araştırıyoruz. Birkaç dakika öncesine kadar, cinayet yerinde meşguldük. Kızınız iyi. Babasına olanı bilmiyor. Sizin gelmenizi beklemenin daha iyi olacağını düşündük."

Mark Osborne sessizce Lily'nin tepkisini izliyordu. Shana'yı vur kaç olayı hakkında ilk sorguladığı gün, Lily'nin öfkesine tanık olmuştu. Şu anda gördüğü manzara ise onu Lily'nin eşinin söz ettiği cinayeti işleyebileceğine inandırdı. Aklına gelen ilk soru, eski eşini de öldürmüş olup olamayacağıydı. Cinayet yerinden

dönerken, Hope Ventura polis merkezini aramış ve nihayet Fred Jameson'ı evinde bulmuştu. Dedektife göre, gelecek hafta, Lily Forrester için tutuklama emri çıkarmayı umuyorlardı. Osborne, Richard'ı kenara çekti, genç kıza babasının ölümünü bildirmeden önce onun olaylardaki yerinin ne olduğunu öğrenmek istiyordu.

“Siz akraba mısınız?”

“Hayır,” dedi Richard, kendini takdim ederek, “Ben avukatım. Shana Forrester tutuklu değilse, beni ailenin bir dostu farz edin.”

Osborne sinirli bir biçimde omuzlarını gerdi. Jameson onu Fowler hakkında uyarmıştı. Eski eşi ve çocuğunun babasının cinayete kurban gittiğini öğrenmesinin Lily'yi ne kadar üzebileceğini anlıyordu. Ama beraberinde tanınmış ceza avukatını getirecek kadar vakit bulduğuna göre o kadar da perişan olamazdı.

Mark Osborne cebinden bir kürdan çıkarıp yavaşça kâğıdını açarak ağzına koyduğunda, Richard sert görümlü dedektifin kendisini oyaladığını anladı. “Lafı döndürmeyelim,” dedi. “Niçin sallanıyorsunuz, Lily'nin böyle bir trajediden sonra kızıyla konuşmasını neden reddediyorsunuz? Genç kız bir şüpheli mi?” Osborne'un taş gibi yüzünden bir şey anlamak mümkün değildi. “Hangi davada?”

Hope, Osborne'un dikkatini çekmek için boğazını temizledi. Shana aynalı cam duvarlı sorgu odasında, üç saate yakın bir süredir oturuyordu. Kızın polis arabasının arka koltuğunda bayılmasının o kadar önemli olduğunu düşünmüyordu. Antonio Vasquez'le aynı sınıfta olması da bir tesadüftü. Ona göre tek şüpheli sayılabilecek insan Lily Forrester'dı.

“Size bir şey sorayım,” dedi Richard. “Hiç, her şeyin bir zamanı ve yeri vardır deyimini işittiniz mi?”

“Evet,” dedi Osborne, kürdanı ağzının öbür tarafına kaydırarak. “Elimde başka bir ceset daha var, Fowler. Problem yaratıyor. Çünkü son kurban araçla adam öldürmekten tutuklanmıştı. Ventura Polis Merkezi de bir süre önce, şuradaki hanım arkadaşını-

zın, altı yıl önce öldürdüğü adamdan dolayı tutuklanmak üzere olduğunu bildirdi. Bölge morguna götürülmekte olan John Forrester da Hernandez davasını tekrar su yüzüne çıkaran adam. Beni anlıyor musunuz?”

Richard, dinleme sırasının kendisine geldiğini fark etti.

Osborne devam etti, “Benim bilmek istediğim, Fowler, ben şu anda Lily ve Shana Forrester’ın aile dostlarıyla mı -siz kendinizi böyle tanıttınız yoksa avukatlarıyla mı konuşuyorum? Bileyim ki, ona göre iş konuşalım.”

Richard bu zorbalıktan pek hoşlanmadı. “Lily iyi bir kadındır, Osborne,” dedi, adamı yumruklamak istiyordu. “Elinizde kaç ceset olduğu umurumda bile değil. Tanrı aşkına, bırak da kadın kızını görsün. Yoksa beni hapse atmak zorunda kalacaksınız.”

Pazar günü Burbank Polis Merkezi'nden çıkıp 101. karayoluna girdiklerinde saat on ikiyi çeyrek geçiyordu. Richard kendini bolca kahveyle takviye etmişti, Shana ve Lily Lexus'un arka koltuğundaydılar.

“Babamın ölmesini istemiyordum,” diye hıçkırdı Shana, kucığında bir deste kâğıt mendille. “Onu bir an önce aramalıyım. Ona ondan nefret ettiğimi söyledim... onu hiçbir zaman görmek istemediğimi de.”

“Lütfen, tatlım,” dedi Lily, “Böyle olmasına sen sebep olmadın.”

“Onu seviyordum,” dedi Shana. “O gence arabasıyla çarpmak istemedi.”

Her iki kadın da sessizliğe gömüldü. Richard, kendi evine giden yol çıkışına yaklaşırken, arka koltuğa baktı ve Lily'nin başı Shana'nın omzunda uyuyakalmış olduğunu gördü. Lily'nin Ventura polis merkezinde o gün katlandığı sorgulama, yollarda geçirdiği saatler ve kızını yatıştırmak için sarf ettiği onca enerjiden sonra uyku ihtiyacı nihayet kendini göstermişti. Yola devam etmenin emniyetli olup olmayacağından emin değildi, otelde kal-

mayı düşündü. Santa Barbara'ya daha bir saatlik yol vardı. Onlar için en iyi olanın kendi evinde kalmaları olduğuna karar verdi, oturduğu sokağa dönüp Joyce'un arabasını görmeyince rahatladı.

Shana telaşlandı. "Neredeyiz? Niçin burada duruyorsunuz?"

"Burası benim evim," diye fısıldadı Richard. "Annen ve sen benimle kalacaksınız. Bekleyin, kapıyı açıp lambaları yakınca, sizi almaya geleceğim."

Birkaç dakika sonra, Richard arabaya döndü ve Lily'yi kucaklayıp, uyanmaması için yukardaki misafir odasına taşıyacağına, alt kattaki hizmetçi odası dedikleri odaya yatırdı.

298

Shana'yı mutfakta buldu. Shana parmaklarını granit tezgâhta gezdirerek, "Uyuyamıyorum," dedi. "Babamı öldüren Marco Curation olmalı. Oraya beni öldürmeye gittiyse ne olacak?"

"Bir fincan sıcak çikolataya ne dersin?" dedi Richard. "Sıcak süt gevşemene ve uyumana yardımcı olur."

"Olabilir," dedi Shana, omuzlarını silkerek.

Richard, mikrodalga fırında sıcak çikolatayı hazırladıktan sonra kendine de bir diyet Coca Cola açtı ve çalışma odasında daha rahat konuşabileceklerini söyledi. Oda yüksek tavanlıydı ve yerden tavana kadar kitap rafları vardı. Geniş odanın bir köşesine iki kahverengi maroken koltuk yerleştirilmişti. Kiraz ağacından yapılmış çok güzel bir yazı masası ise kemer biçimindeki vitraylı pencerenin önüne konmuştu. Shana deri koltuklarından birine oturarak, "Burası Oval Ofis'e benziyor," dedi.

Richard, "Ben başkan olmaktan çok uzağım," deyip Shana'nın karşısındaki deri koltuğa oturdu. "Sana bu gece nerede yatacağını göstermeden önce," diye devam etti, "Kendini daha iyi hissetmene yardımcı olabilecek bir hikâye anlatacağım. Sen yatmaya hazır olduğun zaman bana susmamı söyle."

"Hayır," dedi Shana, kakaosunu yudumlarken, "size uyuyamayacağımı söyledim."

"Ben senin arabada annene ne söylediğini duydum," dedi. "Biliyor musun bilmem, Greg ve ben neredeyse iki yıl boyunca hiç konuşmadık."

Shana, “Bu ne zaman oldu?” diye sordu. “Geçen akşam telefonda konuştuğumuzda aranızda problem olduğundan bahsetmedi.”

“Doğrusu,” diye açıkladı Richard, “her ikimiz de olayı unutmayı tercih ediyoruz. Şimdi bu olaya değinmemin sebebi, seni arabada baban hakkında söylediklerin için teselli etmek. Greg’le dargın olduğumuz sırada, bana bir şey olabilirdi. O zaman acaba hangimiz kendimizi daha berbat hissederdik, ben mi yoksa Greg mi?”

“Greg avukat olmak istemediği için mi?”

Richard başını koltuğun arkasına dayayarak, “Hayır,” dedi. “Liseden mezun olduğu yıl yanlış arkadaşlar edindi. Sörf yapmaktan vazgeçti, Los Angeles’ın gece kulüplerinde sabahlamaya başladı. O günlerde benimle çalışıyordu. Bunun iyi bir şey olduğunu söyleyemem.”

“Ne oldu?”

“Marihuana bulundurmaktan tutuklandı,” dedi Richard. “Daha sonra bana uyuşturucunun arkadaşına ait olduğunu söyledi. Doğru olup olmadığını bilmiyorum, şu anda da umurumda değil. Bana gelip bir problemi olduğunu söyleyeceğine, kefaletini ödeyip ona kefil olarak hapisten çıkartan ikinci sınıf bir adam bulmuş. Başka bir arkadaşı da, Greg’in anahtarını kullanarak, ben isteyken evime girip, bu kütüphanede gerekli evrakı doldurup, bu evi teminat olarak gösterip altına taklit ettiği imzamı atmış. Greg, birkaç hafta sonra mahkemeye gelmeyince, mülküne ihtiyatı haciz kondu.” Durdu. “Birkaç bin dolar için yuvamı kaybetmeye şu kadar yaklaştım,” diye eliyle işaret etti. “Greg’i evden attım ve hiçbir zaman görmek istemediğimi söyledim. Çok kızgındım ve incinmiştim. Tabii söylediklerimin hiçbirinde samimi değildim. Bu yüzden Greg’in yüksek lisans programı yarım kaldı. Hawaii’de iki yıl plajda yaşadı.”

“Yatmaya hazırım,” dedi Shana gözlerinden yaşlar akarak. “Babam öldü. Greg ise hâlâ hayatta.”

Richard kalkıp onu kucakladı. “Kötü günleri düşüneneğine, güzel geçen günleri düşün. Baban onu sevdiğini biliyordu. Senin yaşındaki genç kızlardan kaç babasıyla oturur? Annenin söylediğine göre, doğru dürüst erkek arkadaşın bile olmamış.”

“Benim babama ihtiyacım vardı,” dedi Shana, sesi titreyerek. “Annem çok meşguldü. Yalnız kalmaktan korkuyordum.”

“Öğrenci yurdunda kalabilirdin.” Richard ona konuk odasını gösterdi. “Babana olan hiç kimseye olmamalı, Shana. Ama seni kullandı. Sana yük oldu, seni eş yerine koydu, seni içkisini, başarısızlıklarını ve zaaflarını kabul etmeye zorladı. Sen iradesiz değilsin. O zaaflarını sana yıktı. Seni kurnazca, iyice sömürdü.”

“Korkuyorum,” dedi Shana, kapının pervazına dayanarak. “Curazon olduğundan eminim. Babamı öldürmesi için sebep yoktu, anlamıyor musunuz? Beni arıyordu. Onu yakalayamazlarsa ne olacak? Nereye gidersem gideyim emniyette olmayacağım.”

“Ümit edelim Curazon olsun,” dedi Richard. Polis bu cinayetten onun sorumlu olduğunu anlarsa, yakalamak için elinden geleni yapar.”

“İyi olur.”

“Yapacaklar Shana,” dedi Richard inançla. “Ve yakaladıklarında, bu sefer hayat boyu içeri girer.”

Pazartesi sabahı Bruce Cunningham Ventura Polis Merkezi dedektiflik bürosunda Fred Jameson ile Keith O'Malley'nin karşı-sındaydı. Her iki adam da hayretler içindeydi, yerel polis çevrelerinde efsane olmuş bu kimse sanki gökten önlerine düşmüştü. Cunningham, dedektiflere, şirketi Jineco Equipment Corporation tarafından Los Angeles'a Karcher toplantısına katılmak için yollandığını söyledi. Toplantıdan, birkaç gün önce önemli bir müşteriyle buluşmak için gelmişti. Durum böyle olunca, gelip Hernandez cinayetinde yapabileceği bir şey varsa araştırmayı yürüten iki dedektife yardımcı olmaya karar vermişti. Ne de olsa mesleğinde çözemediği bir iki olaydan biriydi.

Bruce Cunningham'ın sadece şöhreti değil, kendi de dev gibi biriydi, kahverengi saçlarında aklar vardı ama gözleri her zaman ki gibi uyanık ve kurnaz bakışlıydı. Kolları dirseklerine kadar sıvanmış beyaz bir gömlek giyiyordu, kravatı hafif yana kaymıştı, taba rengi ceketini ise kayıtsızca omzuna atmıştı.

Jameson onun sırtına vurarak, “Doğru zamanda doğru yerde olmak buna derler. Biz de şimdi savcılığa gidiyorduk. Bu olayı siz araştırmış olduğunuza göre, bizim kanıtları inceleyip düzenlememize yardımcı olursunuz,” diye büronun köşesinde yığılı kutuları işaret etti. “Şu sırada birkaç cinayete daha bakıyoruz. Gelecek her yardım kabulümüzdür. Belediye danışmanlık bedeli vermeyi kabul eder mi bilmem. Yüzbaşıya sizin otel, benzin ve yiyecek masraflarınızı karşılaması için teklif yapabiliriz. Ne dersiniz?”

Cunningham, “Olabilir,” dedi ve kravatını çıkarıp cebine tıktı. Hiç olmazsa Sharon’a söz verdiği lüks tatilden vazgeçmeyecekti. Omaha’daki yeni işinde maddi kazanç çok iyiydi. İş başarılıydı, tüm çocuklarını üniversiteye yollayabilecek parayı şimdiden biriktirmişti. Zaman zaman polis olmanın heyecanını özlüyordu, fakat doğduğu yere dönmüş olmaktan çok memnundu.

O’Malley, “Bak ne diyeceğim,” dedi, saatine bakıp randevularına gecikmeyeceklerinden emin olmak istedi. “Niçin sen, biz savcılıktayken, kanıtları incelemeye başlamıyorsun? Sana bir kimlik rozeti çıkartayım, işe başlamaya hazır olursun. Böylece, şehirde olduğun süre içinde, istediğin gibi gider gelirsin.”

Cunningham kanıt kutularının bulunduğu tarafa doğru yürürken, yüzü çocuksu bir sevinçle aydınlandı. Bazen olaylar, insanın beklentilerinden daha da iyi geliyordu. Bu olayda ise durum mükemmeldi.

Carolyn Middleton büyük Luis Vuitton el çantasını açtı, çanta alışveriş torbası biçiminde tasarlanmıştı, rulo yaptığı sabunluk bezini içine attı. Pazartesi öğleden sonra saat biri çeyrek geçiyordu. Kızının hastane odasına günlük zorunlu ziyaretini yapmak

üzere evden ayrıldı. Genellikle, hastaneye öğle yemeğinden sonra varıyor ve saat üçte diğer çocuklarını okuldan almak için ayrılıyordu. Bütün yapacağı iki saat metal iskemle üstünde oturmak olacağından, ağzına birkaç hap attı, sonra dışarı çıkarken oturma odasındaki bardan aldığı romla hapları yuttu. Arabasına varmadan, beyaz kaşmir kazağının cebinden nefes spreyini çıkarıp ağzına sıktı. Saint Francis Hastanesi'ne varmak on dakika sürüyordu. Haplarla ancak yarım saat sonra tesirini gösteriyordu.

Henry anlamıyordu. Hiç kimse anlamıyordu. Belki annesi anlayabilirdi ama o da öleli sekiz yıl oluyordu. Akli kendi çocukluğuna gitti, şu garip hastalığı olan kuzini Naomi'yi hatırladı. Betsy'ye Aicardi Sendromu teşhisi konmadan epey önce, Carolyn kızının, kuzininin ölümüne sebep olan aynı hastalığa yakalandığından şüphe etmişti.

Evinden nasıl geldiğinin farkında olmadan hastaneye vardı. Son zamanlarda bunu çok yapıyordu. Aldığı adale gevşetici hapların tesirinden mi oluyordu yoksa aileden gelen genetik hastalığın belirtilerinin birazı onda da mı vardı? Korktuğundan hiç test yaptırmamıştı.

Carolyn, hastane girişinde rahibelerden biriyle ayaküstü konuştu. Birkaç dakika sonra, Betsy'nin odasına girdiğinde her zaman olduğu gibi iskemleyi yatağın yanına çekmedi, sahili seyredebileceği pencere önüne koydu. Kızının yüzündeki acı ifadeyi ve zayıf bedenini yeteri kadar seyretmişti.

Teyzesinin eşi ölünce, Agatha Teyze ve kızı Naomi, Carolyn'ın babasının Texas'taki çiftliğine yerleşmişlerdi. O günden sonra Carolyn ne yaparsa yapsın artık ailede hiç kimse ona ilgi göstermemişti. Naomi'nin o kadar önemli ihtiyaçları vardı ki, Carolyn önemsizdi, sanki iki ailenin arasında kaybolmuştu.

Annesinin onu azarladığı günü hatırladı, kötü bir kız olduğunu, kendinden daha talihsiz insanları hiçe saydığı için büyüyünce mutluluğu bulamayacağını söylemişti. Carolyn'ın kabahati, bir gün Naomi'yi yalnız bırakmış olmasıydı. On bir yaşındaki kuzini, her

zaman onu gölün kenarındaki ağaçlığa gelirken takip ediyordu. Carolyn ve kız arkadaşları orada okuldan sonra, sigara içmek, oğlanlardan konuşmak ve sırlarını paylaşmak için buluşuyorlardı. Carolyn o yıl on üç yaşındaydı; anne ve babası koyu Baptist olduklarından, onun okul danslarına gitmesine izin vermiyorlardı. Ne zaman evden çıkacak olsa, annesi Naomi'yi onun peşine takıyordu, bunu öteki kızların onu istemediklerini bile bile yapıyordu. Arkadaşları Naomi'ye özel bir okula gittiği için geri zekâlı diyorlardı. Bazen de Naomi'nin krizi tuttuğunda oradaysalar korkuyorlardı.

Carolyn kuzinini kendisini takip etmekten vazgeçirmek için ona saklambaç oynayacaklarını söylemişti. Sonra da arkadaşları evlerine gidince, kuzinini saklandığı yerde terk etmişti. Akşam yemeği zamanı gelip anne ve babası Naomi'yi aramaya çıkıncaya kadar onlara kıza ne yaptığını söylememişti. Polis gece boyunca aramış, nihayet kuzinini şafakta bulmuşlardı. Zavallı kız geceyi titreyerek, korku içinde geçirmişti.

Hatıralardan kurtulan Carolyn Middleton koridora çıkıp rahibe Mary Luke'a Dr. Logan'ın hastanede olup olmadığını sordu. "Hayır, burada değil," dedi rahibe. "Bugün geleceğini de sanmıyorum. Onu çağırmamı ister misiniz?"

"Hayır," dedi Carolyn, süratle koridordan geri döndü.

OTUZ ÜÇ

Richard'ın iki arabası olduğu için Lily, Lexus'u ödünç aldı ve Pazartesi öğleden sonra Santa Barbara'ya doğru yola çıktı. Seçeneği yoktu, başsavcı Allen Brennan ile buluşup, ona sadece eski eşinin öldürüldüğünü değil, aynı zamanda kendisinin de Hernandez cinayetiyle itham edilip tutuklanma ihtimali olduğunu bildirmeliydi. Böylesine önemli bir olayı saklamak, hele John öldürüldükten sonra faydasızdı.

Polis memurları, savcılar, yargıçlar, belediye başkanı, böyle eski bir davayı tekrar açmayı onaylayan hemen hemen tüm resmî yetkililer, Lily'ye göre, Bobby Hernandez cinayetinde adaletin sağlanması amacı peşinde değillerdi. Adam birkaç kişiyi öldürmüştü, bu gerçektir, tahmin değil. O ve McDonald-Lopez cinayetlerindeki suç ortağı, Bruce Cunningham'ı kanun adamları arasında efsane haline getiren kurnaz ve amansız taktikler sayesinde yakalanmış, bu anlamsız ve alçakça cinayetin nasıl işlendiği anbean ortaya çıkarılmıştı. Kardeşi Manny, Oxnard polisiyle girdiği çatışmada öldürülmeden önce cinayet silahını okyanusa atmaya çalıştıysa da bunu başaramamış ve Hernandez'in suçu silahın üzerindeki parmak izlerinden kanıtlanmıştı.

Peter McDonald ve Carmen Lopez katledilmelerinde kullanılan silahın üstündekilere ek olarak, öldürüldükten sonra derin olmayan bir mezara gömülen kurban Patricia Barnes'ın el çantasının üzerinde de Hernandez'in parmak izleri bulunmuştu. Hernandez'in ölümünden, Lily'yi sorumlu tutma eğilimi, Lily'ye göre medyanın dikkatini çekmek içindi. Resmî makamlar onu kullanıyorlardı. Bir savcının cinayetle tutuklanması onlara, savcılara, yargıçlara, polis memurlarına hatta tanıklara, Lindbergh'in çocuğunun kaçırılmasından bu yana elde edilebilecek en büyük şan ve şöhreti getirecekti. İnsanlar cinayetin ve adli sistemin çekiciliğini, yeni gelişen 'Mahkeme TV'sine ve televizyonda gösterilen duruşmalara borçlu olduğunu düşünüyorlardı. Bu inanç, gerçeklikten çok uzaktı. Bugünle, geçmiş dünya arasındaki fark, sadece insanların bilgileri nasıl aldıklarıydı. Geçmişte, haber sayılabilecek veya entrika dolu suçlar, radyo, televizyon ve gazetelerden öğrenilirdi. Şimdi insanlar seyrediyor ve kendileri karar veriyorlardı. İnternette haber almak ise dünyayı bambaşka bir düzeye taşımıştı. Şimdi kadınlar ve erkekler, büro bilgisayarlarını öyle programlıyorlardı ki, haberlerde ilgi çekici bir bilgi geldiğinde TV kanallarının programıyla aynı zamanda uyarılıyorlardı. Eğlenme, haber alma ve heyecan yaşama susuzluğu insanlık tarihinde şimdiye dek hiç bu denli artmamıştı.

Matt Kingsley, bürosunun önünden geçerken, Lily'yi masasının başında oturur gördü. "Bugün işe geleceğini zannetmiyordum. Kızın hâlâ şehirde mi? Şahane biri, Lily." Cevaplamasını beklemeden devam etti. "On dokuz yaşından daha büyük gibi. Beni yanlış anlamayın, büyük olan görünümü değil, bana daha olgun geldi. Ben yirmi yaşlarının çok üstünde kadınlarla çıktım, on sekizinde gibi davranıyorlardı."

Lily'nin gözlükleri burnuna düşmüştü, saçını tepesinde düğüm yapmıştı, ceketinin altına Richard'ın beyaz gömleklerinden birini giymişti. O sabah, Richard John'un öldürülmesiyle ilgili daha ayrıntılı bilgiler edinmiş ve Lily'yi evine veya evine yakın hiçbir

yere gitmemesi için uyarmıştı. Kingsley’e, “Büroda en fazla bir saat kalacağım,” dedi. “Beni arayabilirsin, ama çok acilse ara. İşim biter bitmez, Brennan’dan bir süre izin isteyeceğim.”

“Çıldırır, Lily,” dedi Kingsley elindeki dosyayı sallayarak. “Adam beni her gün güdüyor. Biliyorsun, hem senin davalarına hem de kendiminkilere bakacak kadar deneyimli değilim. Öyle şeyler oluyor ki...”

Lily onun sözünü kesti. “Eski eşim dün gece öldürüldü.”

Kingsley, şok içinde birkaç adım geriledi. “Aman Tanrım, ne diyeceğimi bilemiyorum.”

306

“Tanrı’nın bunda parmağı var mı bilemiyorum.” Lily gözlerini indirerek, önündeki evrakları imzalamaya devam etti. “John, Kuzey Hollywood’da kızımınla paylaştığı dubleksin garajında beş yerinden bıçaklanmış. O sırada Shana’nın orada olmamasına şükrediyorum.”

“Kimin öldürdüğü hakkında fikirleri var mı?”

Lily yavaşça gözlerini kaldırdı, evrakı düzenli şekilde masasına bıraktı. “Bugünlerde talihimin gidişine bakılırsa, herhalde beni suçlarlar. Hayatta iki rolüm olduğunu düşünmeye başladım: Kurban veya şüpheli.”

“Ciddi değilsin, değil mi?”

“Kızım beni Ventura’da bekliyor,” dedi onu duymazlıktan gelerek. “Bana Middleton davasının gidişi hakkında bilgi verir misin?”

“Seninle en son konuştuğumuzdan beri pek değişiklik yok,” dedi Kingsley. “Hastaneyle devamlı irtibat halindeyim. Bu sabah aradım, Betsy’nin durumu aynıymış.” Durdu, dikkate değer daha başka bir şey var mı diye düşündü. Lily’nin gözlerinin altı simsiyahtı, zaten o her zaman sanki doğru dürüst uyumamış gibi görünürdü. “Ron Spencer cuma günü aradı. Hatteras olayını halletmek için yaptığımız teklifi kabul ediyor.”

Lily rahat bir nefes alarak, “Neyse, bir dava eksildi,” dedi. “İçinde bulunduğum durumdan dolayı, Middleton duruşmasında olamayacağım. Brennan yeniden başka birini görevlendirir.” King-

sley'in yüzünün aldığı ifadeyi görünce, "Seni davadan çeker demiyorum, Matt, sadece benden başka biriyle çalışacaksın. Sen karışık davaları halledecek kadar deneyimli olmadığını söylemedin mi?"

"Middleton'ı kastetmedim," dedi. "Ne kadar çok çalıştığımı biliyorsunuz. Brennan, Charles Dayton gibi eski kafalı birini getirir, ben de onun çantasını taşır, ayak işlerine koşan uşağı olurum." Lily'nin ayağa kalktığını ve ona azarlar gibi baktığını gördü. "Özür dilerim... beni dünyanın en bencil yarattığı olarak düşünüyorsundur. Eşin henüz öldürüldüğü halde ben de kendimden bahsediyorum."

Lily, "Eski eşim," diye düzeltti ve adamın önünden geçip kordorda kayboldu.

307

Dr. Christopher Logan bütün hafta sonunu Betsy Middleton'ın dosyasını incelemekle geçirmişti. Ayrıca, İnterneti taramış, araştırma yapan hastaneleri aramış ve Aicardi Sendromu'yla ilgili herhangi bir bilgiyi atlayıp atlamadığını kontrol etmişti. Bir şey kesin di. Betsy'nin krizleri annesi yanında olduğu zaman daha sık geliyordu.

Yemek saatinde Betsy'nin laboratuvar raporlarını gözden geçirirken, kanında striknin olup olmadığına aylardır bakılmadığını fark etti. Kızın iç organlarıyla ilgili herhangi bir işlem acı veriyordu. Birçok doktor Betsy'nin böylesine ender rastlanan hastalığı hakkında bilgi edinmek için, onun komada olmasından faydalanarak testler yapardı; ama Logan hastaları araştırma için kullanmaya karşıydı.

Derin komada olan şahısların tedavisi kürtaj olayı gibi bir bilmeceydi. Bir cenin ne zaman insan olarak kabul edilir ve kanunların korumasına girerdi? Masasından kalkan Dr. Logan beyaz ceketini giydi ve Betsy'nin duruşması yaklaştığı için de tekrar bir seri test yapılmasını istemekte haklı olduğuna karar verdi.

Logan derin düşünceler içinde hastanenin arkasındaki geçici yoğun bakım ünitesine giden yokuşu çıktı. Betsy'nin bulunduğu

katta hastabakıcılar yerlerinde değillerdi. Hastanenin bu kısmında çok az yatak vardı, yemek saati olduğu için de hemşirelerin hastalarla meşgul olduklarını tahmin etti. Betsy'yi kendi kontrol etmeye karar verdi; odasının kapısını açtı.

Carolyn Middleton arkası dönük, ayaktaydı. Arkasında birini duyunca, ürkerek döndü.

Logan onun sağ elinde bir enjektör gördü.

“Dr. Logan,” dedi, gözleri kocaman açılarak. “Ben...”

Carolyn'nin eli yanına düştü, enjektörü arkasına saklamaya çalıştı. Logan ona doğru koşarak, kolundan yakaladı ve parmaklarını zorla açarak iğneyi elinden aldı. Yumuşak yaradılıştaki olan Logan müthiş bir öfkeye kapılmıştı. Kadın acıdan bağırınca kadar onun canını yaktığının farkında olmadı. Hemen Betsy'yle ilgilendi. Kızın damarından tüpü çıkarttı. Artık annenin biraz önce bir doz daha striknini, zehrin doğrudan doğruya kızının damarlarına gitmesi için tüpe enjekte ettiğinden emindi.

Carolyn, “Henry... idi,” diye kekeleydi, geri geri çekilerek, odanın öbür köşesine sığındı. Dr. Logan zile bastı, sonra da mikrofona, “Hastabakıcı yollayın!” diye bağırdı. Bu arada Betsy şiddetli bir kriz geçirmeye başladı. Doktor, krizdeyken zarar görmemesi için onu bağlamak üzere kayışlara uzanırken, küçük kızın çelimsiz bedeni krizin şiddetiyle havaya kalktı, sonra bitkin ve cansız, şiltenin üstüne düştü. Yardım çağırırken, artık çok geç olduğunu anladı. Kalp ve beyin dalgalarını kontrol eden aletlerde düz bir çizgi görünüyordu.

“Memnun musun?” dedi Christopher Logan, eğilip yerden enjektörü aldı.

“O...”

“Evet,” dedi Logan, avcundaki enjektörü havaya kaldırarak. “Nihayet onu öldürdün. Ve bunu eşinin üstüne atacaksın, ama kanıt elimdeyken olmaz.”

Richard sabah mahkemede bulunmak zorunda olduğundan,

sekreteri June Overland'ı annesi Santa Barbara'dan dönünceye kadar Shana'yla kalsın diye evine yolladı. Genç kız neredeyse öğleye kadar uyumuştı. Lily evden ayrılmadan konuk odasının kapısından usulca bakmıştı.

Cep telefonunu Shana'nın sırt çantasından geri alan Lily, Ventura'ya doğru giderken Richard'ın evini aradı. "Uyandı mı?"

"Evet," dedi June, "Onunla konuşmak ister misiniz? Öteki odada televizyon seyrediyor."

"Nasıl görünüyor?"

"Çok suskun, bilirsiniz," diye fısıldadı June, eliyle ağzını kapatarak. "Ona yemek yapmak istedim, ama aç olmadığını söyledim."

Richard'ın oturma odasındaki kahverengi maroken kanepede oturan Shana, televizyonun karşısındaydı. Boş bakışlarından, seyrettiği şeye pek ilgi duymadığı anlaşıyordu. June içeri girdi ve annesinin onunla konuşmak istediğini söyledi.

Shana telefona gelir gelmez, Lily ona kendisinin gelip onu almasını ve birlikte dışarıda yemek yemeyi isteyip istemeyeceğini sordu.

"Aç değilim," dedi Shana. "Babamı ne zaman defnedeceğiz?"

Lily böyle bir soruya ne yanıt vereceğini şaşırdı. "Emin değilim, tatlım," dedi sesi titriyordu. "Polisin bize onu ne zaman teslim edeceğine bağlı."

"Onu kesecekler değil mi? Otopsi yapacaklar."

"Lütfen ben eve gelinceye kadar bekle, o zaman her şeyi konuşuruz," dedi Lily, onu bu sabah yalnız bırakmamış olmayı istedi. "Şu anda yoldayım."

Shana elindeki uzaktan kumandayla televizyonu kapattı, bir düğmeye basarak dünyayı da böyle kolayca yok edebilsem keşke, diye düşündü. "Jennifer"ı aradım. Polis onun evine gitmiş ve ifadesini almış. Bana dün gece sordukları soruları ona da sormuşlar. Bizim hafta sonunda nerede olduğumuzu bilmek istemişler, be-

nim neden babamla kalmadığımı sormuşlar, tam bir işkence. Hatta bana, babamı Jennifer’la birlikte bizim öldürüp öldürmediğimizi bile sordular. Benim, babama o genci çiğneyip öldürdüğü ve bu suçun benim üstüme kalacağını düşündüğüm için kızdığımı ve onu bu yüzden öldürdüğümü sandıklarını söylediler.”

Lily suskunluğunu sürdürmeye devam etti. Kendi kendine, ölüm saatinin adli tıp doktoru tarafından tespit edilip edilmediğini öğrenmeliyim dedi. Kendi tahmini John’un cesedi bulunduğu gün öldürülmüş olduğuydu, şimdi ise belki de yanlış olduğunu kabullenmeliydi.

310

“Jennifer’in annesi çıldırdı,” diye devam etti Shana. “Jennifer’in beni görmesini, benimle konuşmasını istemiyor. Babamı biri öldürdü. Ben okula gidemiyorum. Yabancı bir evde kalıyorum ve en iyi arkadaşımın benimle konuşması yasak. Belki de çıkıp kendimi vurmalıyım.”

“On dakika sonra oradayım,” dedi annesi sertçe. “Dünyanın sonu gelse umurumda değil, senin asla bir daha böyle şeyler söylediğini işitmek istemiyorum.”

Telefon kapanınca, Lily, telesekreterinin numaralarını tuşladı. Önce Keith O’Malley’in sonra da Kingsley’in Betsy Middleton’ın ölümünün ne şekilde olduğunu bildiren mesajlarını dinledi. O’Malley’nin mesajı tam bir darbeydi. Üstüne Betsy’nin haberi de binince, Lily az kalsın önündeki arabaya bindiriyordu. Audi’yi yol kenarına çekip durdu.

Lily, Richard’ı arayacakken durdu, neredeyse telefonu camdan dışarı atacaktı. İnsanlar araba kullanırken böyle haberler almamalıydı. Cunningham’ın davranışına şaşmamalıydı.

Otoyolda arabalar yanından hızla geçip giderken, Lily birkaç ay önce, bir köpek almayı düşündüğü için evcil hayvanlar satan bir dükkâna girdiğini hatırladı. Bir farenin, içinde bulunduğu basketbol topu büyüklüğündeki yuvarlak plastik bir kafesi yerde yuvarladığını görmüştü. O zaman gülmüştü ama şimdi kendini o ka-

festeymiş gibi hissediyordu. Sanki Tanrı oyun oynuyordu ve insanların fareden farkı yoktu. Manzara değişiyordu, saat ilerliyordu, fakat pedalları ne kadar hızlı çevirirse çevirsin, Lily hep aynı noktaya geri dönüyordu.

OTUZ DÖRT

Lily, Shana ve Richard, pazartesi günü öğleden sonra saat üçte Richard'ın mutfağındaki yuvarlak masanın etrafında oturuyorlardı. Ventura polisinin elinde şimdi Lily için tutuklama emri vardı ve Bobby Hernandez'i öldürmekle suçlanıyordu.

Lily bu haberi Shana'dan mümkün olduğu kadar saklamak istiyordu. Richard, aynı fikirde değildi. Öyle bir noktaya varmışlardı ki, artık hiçbirinin birbirinden saklısı olamazdı. Pek çok cinayet üst üste gelmişti. Dikkatli olmazlarsa, kendi yalanlarıyla kendilerini tuzağa düşüreceklerdi.

Gerçeği bilen dört kişiden üçü şu anda masa başında oturuyordu. John ölmüştü. Richard onlara, şu andan itibaren, Lily'yi resmen temsil ettiğini söyledi. Shana'yı da kanunen temsil etmek gerekirse, ortağı Marty Schwartz'ı devreye sokacaktı. Shana'yı bundan böyle sadece polise değil, konuştuğu herkese ne söylediğine dikkat etmesi için uyardı.

Shana tırnaklarını masada tıkırdatarak, "Richard seni nasıl temsil edebilir, anne?" diye sordu. "Bu problem yaratmaz mı? Sen şu Omaha'ya taşınan dedektife itiraf etmeden, Richard'a gerçeği anlattığını şimdi söyledin."

“Bunun, benim onu temsil etmemle hiç ilgisi yok,” dedi Richard. “Ben ne bilirim bileyim, Shana, seni ve anneni korumak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Babanın yerini kimse alamaz, fakat bilmeni isterim ki ben her zaman yanında olacağım.”

“Teşekkürler,” dedi genç kız, uzandı ve onun elini tuttu. “Birinin beni düşündüğünü bilmek çok güzel.”

Richard hislerini kontrol etmeye çalışarak, “Benim annenin avukatı olmamın iyi tarafı da,” diye devam etti, “Avukat ücreti için kaygılanmayacak.” Shana’nın yüzünde hafif bir tebessüm belirdi. “Bu hoşuma gitti.”

“Ancak, ben tanık olarak mahkemeye çağrılırsam durum güçleşebilir,” dedi Richard. “Şimdilik benim işin içinde olduğumu bildiklerini düşünmek için sebep yok. Annenle benim arkadaşlığımız ve bir zamanlar aynı büroda çalışmış olmamız, onu temsil etmeme engel değil.”

Shana kalkıp musluktan bir bardak su doldurdu. “Pek çok kişi avukatının evinde kalmaz, değil mi?”

Richard genç kızın kafasının çalıştığına memnun oldu. Keder, yıkıcı bir histi. Bazen içinde bulundukları tedirgin edici durum, derin bir ümitsizliğe kapılmaktan daha iyiydi. Richard, “Büromda bir çek yat var,” dedi. “Sen ve annen burada istediğiniz kadar kalabilirsiniz. Ben Santa Barbara’ya birini yollar, eşyalarınızı aldırırım, Lily. Artık senin evinde kalmanızı istemiyorum. Bu evin çok iyi bir güvenlik sistemi var ve ben de pek uzakta olmayacağım, bir telefon işi halleder.”

Shana, “Ya benim eşyalarım ne olacak?” diye sordu.

“Sen polisin, cinayet yerini temizlemelerini bekleyeceksin.”

Lily aniden, “Ben bu durumla başa çıkamayacağım,” diye patladı, ayağa fırlayıp iskemlesini masanın altına itti. “Suçumu itiraf edeceğim. Cunningham bile bu durumu halletmenin zamanının geldiğini söyledi.”

Shana sinirlenerek, “Niçin suçunu itiraf edecekmişsin?” diye bağırdı. “Seni hapse tıklarlar. Böylece benim kimsem kalmaz.”

“Suçunu kabullenmenin anlamı yok, Lily,” dedi Richard. “Polisin tutuklama emri çıkarması seni mahkûm edecekleri anlamına gelmez. Jüriye seni cinayeti işlerken gösteren bir film bile izletseler, bahse girerim yine de beraat edersin. Tanrım, sen ve Shana tecavüze uğradınız. Sen bir annesin; okumuş, meslek sahibi, hayatını topluma adanmış birisin. Hernandez bir canavardı.”

“Anlamıyor musun?” dedi Lily, yumruğunu masaya indirdi. “Ben altı yıl bir yalanla yaşadım! Artık geçmişi unutmak istiyorum. Beni, ırzına geçilen kızımın intikamını aldım veya zaten katil olan bir adamı öldürdüm diye serbest bırakmalarını istemiyorum. Hernandez masum biri olarak, bize tecavüz eden insana benzeme talihsizliğine uğrasaydı ne olacaktı? İyi mi olacaktı? O zaman da beni serbest bırakırlar mıydı? Her suçlunun kendini haklı çıkaracak bir sebebi vardır. Ben cezamı çekmeye hazırım.”

“Hayır!” diye haykırdı Shana. “Sen hapse girmeyi hak etmiyorsun. Öldürdüğün adam Curazon’dan beterd. Richard, jürinin seni mahkûm etmeyeceğini söyledi. Onu dinle, anne. Bir budala gibi konuşma. O adamı beni korumak için vurdun. Böyle şeyler söylediğinde benim kendimi nasıl hissettiğimi bilmiyor musun?”

“Richard savcılıkla bir anlaşma yapar,” diye açıkladı Lily, gidip kollarıyla kızını sardı. “Dava bir toplantıda halledilir, mahkemede değil. Yani sana ve bana acı çektirecek meydan eğlencesine dönüşmez.”

“Bizi televizyona çıkarsalar bile umurumda değil,” dedi Shana, gözyaşını sildi, vücudu titriyordu. “Lütfen, anne, bunu yapmayacağına söz ver... oraya gidip, onu öldürdüğünü söylemeyeceksin.”

“Unuttun mu, tatlım?” dedi Lily, “Geçen gün, yeterince hapis yatmayan canilerden bahsediyorduk.” Lily verdiği karardan dolayı kendini rahatlamış hissediyordu. “Cinayet ne kadar önce işlenmiş olursa olsun, Richard’ın bahsettiği hafifletici sebeplerden, savcılık itirafımı istemeyerek adam öldürme kabul edecektir. Veya bana verilen ceza ertelenir, hapse bile girmem. Bir de zorunlu hizmet programına alırlar, serbest olurum.”

“Cunningham’la ne zaman konuştun?” diye sordu Richard, gözleriyle odadan dışarı fırlayan Shana’yı takip ederek.

“Tam emin değilim,” diye cevapladı Lily. “Yeterince uyuyamadım. Onun için bu işi halletmek istiyorum. Shana şimdi üzülebilir, ama durum açıklığa kavuşunca, herkesin rahat nefes alacağına inanıyorum.”

Richard ve Lily asfalt bahçe yolunda, motor sesi ve lastik gıcirtısı duydular. “Ne oluyor?” Hemen pencereye koştular, akıllarına gelen, birinin Lily’nin burada kaldığını polise bildirdiği ve onu tutuklamaya geldikleriydi.

Richard’ın en kıymetli arabası artık park yerinde değildi. Shana anahtarları holdeki masanın üstünde bulmuş ve 1965 model siyah spor Corvette’le çekip gitmişti.

315

Fred Jameson ve Keith O’Malley bir yargıcı Lily Forrester için tutuklama emri imzalamaya ikna etmişlerdi, şüphelinin teslim olacağından artık son derece emindiler. Savcılıktan döndüklerinde, Bruce Cunningham’ın bütün delil kutularını konferans odasına taşımış olduğunu gördüler.

“Senin bizimle olduğunu bilmek müthiş,” dedi Jameson, parmaklarını çatırdatarak. Cunningham, dosyaları ve delilleri düzgün bir şekilde konferans masasının üstüne dizmeye başlamıştı. “Savcı çarşambaya kadar, davayı açmak için gerekli evrakı hazırlamamızı istiyor. İki günümüz var.”

Keith O’Malley, bir sürü sarı bloknot getirmişti, her üçü de not alabilsinler diye bunları konferans masasının üstüne bıraktı. Jameson’ın sorumluluğu, gerçekleri, kanıtları, tanıkları ve kronolojik sırayla olayları dava için hazırlamaktı. Bu evrak bölge savcısına verilecek, o da cinayetin analizini yaparak, Lily tutuklandığında hangi yasayı çiğnemekten mahkemeye sevk edileceğine karar verecekti.

Jameson parmaklarını tek tek açarak, “İlk ele almak istedim,” dedi. “Şüphelinin robot resmi, şu Lily Forrester’ı erkek gibi

giyinmiş gösteren. Sonra, Manny Hernandez'in McDonald-Lopez cinayetinde kullanılan silahı yok etmeye çalışırken bizimkiler tarafından öldürülmeden önce Cunningham'la yaptığı görüşmenin bant kaydı. Ve penceresinden olanları gören komşunun adı ve yeni adresi.”

“Ben herhangi bir bant kaydı bulamadım,” dedi Cunningham, eğildi, başka bir kanıt kutusundan bazı şeyler çıkarttı.

“Ne demek istiyorsun,” diye sordu Jameson, birkaç gün önce kutuları karıştırırken almış olduğu notlara bakarak. “Yirmi üç numaralı kutuya baktın mı?”

“Hepsine baktım,” dedi eski dedektif yüzünde hayal kırıklığı ifadesiyle. “Sakın bana önemli bir şeyin, birleşmede kaybolduğunu söylemeyin.”

“Hayır, geçen gün gördüm,” dedi Jameson, hafızasını zorlayarak. “Robot resmin orijinali kayıp. Elimizde sadece gazeteden alınma kopya var. Bu, Manny'nin ifadesine önem kazandırıyor. Onun tarifiyle katilin robot resmini çizdik. Ayrıca, Manny arabayı, katilin başına geçirdiği çorabı ve yüz hatlarını tarif etti. Ben, John Forrester ile yapılan telefon konuşmasını banda aldım.” Avcuyla alnına vurdu. “O bant da yok olmuş olamaz.”

“Belki de masanda bıraktın,” dedi Cunningham. “Bu kutuda bant falan yok. Her şeyi yukarı getirdiğinden emin misin?”

Jameson ayağa kalktı, oturamayacak kadar huzursuzdu. “Otuz iki kutu olmalı.”

Cunningham emin olmak için saydı. “Hepsi burada.”

“Bu çılgınlık,” diye devam etti Jameson, eski dedektifle göz göze gelerek. “Senin Manny Hernandez'le yaptığın sorgulamanın bandını kutuya koydum. John Forrester'la yapılan konuşma Manny Hernandez bandından daha da kıymetli. Hiç olmazsa Forrester gangster değildi.”

“Bazen böyle boktan şeyler olur,” dedi Cunningham, masanın başına oturarak. “Kayıp bantta ne gibi bir bilgi vardı? Forrester sana ne demişti?”

“Lily’nin tüfeği olduğunu hatırladığını,” dedi Fred Jameson. “Ve Hernandez’i öldüren tüfekle aynı yapı ve kalitede olduğunu da. Ayrıca Lily’nin tecavüz olayı akşamı hemen senin evine geliyorum dediği halde, sabah saat yedi veya sekize kadar gelmediğini söyledi.”

“Anladığım kadarıyla,” dedi Cunningham, yüzünü kaşıyarak, “işiniz biraz zor. John Forrester, Manny Hernandez’le aynı sona uğradı. O banda alınmış ifadeler kıymetli olabilir, fakat mahkûmiyet kararı için canlı tanıklara ihtiyacımız var.” Devam etmeden durdu. “Bahsettiğiniz komşuyu bulamayabilirsiniz. Yeni tanıklar bulsanız bile onlar tanıklık etmek istemeyebilirler. Yıllar önce ben bu davanın üstesinden gelmeye çalışırken, karşılaştığım problem buydu. İnsanlar korkuyordu. McDonald-Lopez cinayetlerinde Hernandez kardeşlere ortaklık eden üç adam, şimdi cezaevinde ama yakında çıkacaklar. Onlardan biri savcılık lehine ifade verdi. Belki de şimdi sokaklardadır.”

“Ben Lily’nin eşini öldürdüğünü düşünüyorum,” dedi O’Malley. “Onu aleyhine tanıklık etmemesi için öldürdü.”

“Bu bizim davamız değil, taş kafa,” diye parladı Jameson. “Biz Hernandez davasını halletmeye çalışıyoruz.”

“Siz burada değilken, Forrester cinayetiyle ilgili bilgi geldi,” dedi Cunningham, bir caniyi yakalamayı umursamayan kişi polis değildir diye düşünüyordu. Tabii bu *oyuncak polisler* diye isimlendirdiği tipler onun emniyetten ayrılmasındaki sebeplerden biriydi. “L.A. laboratuvarı, John Forrester’ın garajından alınan parmak izleriyle, Marco Curazon’un parmak izlerinin birbirine uyduğunu bildirmiş.” Her iki adama da ters ters baktı. “Curazon’un kim olduğunu biliyorsunuz değil mi?”

Jameson volta atıyordu. “Curazon, şu tecavüzcü, değil mi? Lily Forrester ve kızının ırzına geçen. O avukat, Richard Fowler, Curazon’un cezaevinden şartlı tahliye edildiğini söyledi. Bizim onu takip etmemizi istedi... onun genç kızın peşinde olduğunu düşünüyor.”

“Gördünüz mü?” dedi Cunningham, kalktı ve gerindi. “Tahminime göre, Curazon John Forrester’in garajında bekliyordu. John bir sebepten garaja girdi, adam da onu bıçakladı. Los Angeles’taki Osborne denen polis, garajın döşemesinde İsviçre ordu çakısı bulduklarını söyledi. Cesetteki yaraların o kadar küçük bir bıçakla yapılmış olması mümkün değil. Herhalde Forrester kendini korumak istedi, Curazon da kızıp onu beş kere bıçakladı.” Esnedi, uçak seyahati onu yormuştu. “Yine de bu sizin bileceğiniz iş tabii. Ben buraya sadece belki size yardımım dokunur diye geldim.”

318 “Allah kahretsin,” dedi Fred Jameson. “Bunlar bizi durdurmaz. Hernandez cinayetinin John Forrester’in ölümüyle ilgisi yok.”

Cunningham, “Senin Lily Forrester’a gazezin mi var, Jameson?” diye sordu. “Beni aradığında sana Hernandez’in pisliğin teki olduğunu söylemiştim.”

“Yüzbaşı Nelson, araştırmamızda ısrar etti,” diye açıkladı Jameson. “Forrester belediye başkanının bürosunu arayıp şikâyet etmiş, bizim bir katilin serbest kalmasına göz yumduğumuzu söylemiş. Biz bu işe kalkışırken, Bruce, John Forrester’in tanıklığına güvenmiştik.”

Cunningham iskemlenin arkasından ceketini alarak, “Benim burada işim bitti sayılır,” dedi.

“Buralarda olmayacak mısınız?” diye sordu Jameson. “Şehirden ayrılıyor musunuz?”

“Sayılmaz,” dedi Bruce Cunningham, ağır ağır konferans odasından çıkarken. “Sizler eşeğe kuyruk takma oyunu oynamakla meşgulken, birkaç gün daha buralarda kalmayı düşünüyorum; belki de şu Curazon denen adamı yakalarım.” Tam kapıdan çıkacakken döndü. “Kötü adamlar iyi adamlara karşı, hatırladın mı? Bir insanın ilk yapacağı hangi takımda oynadığına karar vermesi, sonra da ne gibi bir ödül beklediği. Bir polis ünlü olmak istiyorsa, yapacağı şey kendini öldürtmesidir. O zaman holdeki madenî levhaya

ismini koyarlar. Ne kadar önemli bir şey, değil mi? Polisliğin sorunu, yapılanın karşılığında ödül olmaması.”

“Hiç kimse ünlü olmak istediğimizi söylemedi,” dedi Jameson buruşturduğu kâğıdı çöp kutusuna atarken. “Biliyor musun Cunningham, senin hakkında anlatılan o hikâyelerin yarısının doğru olmadığını düşünüyorum. Sen Curazon’u birkaç gün içinde nasıl bulacaksın?”

O’Malley, “Gitti,” dedi, Cunningham’ın saniyeler önce durduğu yere bakakalmıştı.

Shana, bir Subway dükkânında durdu ve kendisine sandviçle Coca Cola alıp, Richard’ın Corvette’ine döndü. Sandviçi yutarcasına yedi, planını uygulayabilmesi için kendini kuvvetli hissetmesi gerekiyordu. Saatine baktı, dördü çeyrek geçtiğini görünce paniğe kapıldı. Boğazına yapışan ekmek parçasını bir yudum kolanın yardımıyla yutmak istedi, olmadı. Arabanın kapısını açıp, birkaç kere öksürdü, ekmek parçası ağzından yere fırladı. Sandviçini ve kolasını bitirince motoru çalıştırdı ve hükümet merkezinden birkaç blok ötedeki ‘Target’ mağazasına doğru sürdü. İçeri girmeden, cüzdanına yeterli parası olup olmadığına baktı. Annesinin vermiş olduğu yüz dolarlıkları gördü. Arabanın kapısını kilitleyip park yerinden mağazaya doğru yürüdü.

Genç bir adam ona yaklaştı. “Çiçekler? Bir düzine gül yirmi dolar.”

Shana başı eğik yürümeye devam etti.

Adam kâğıda sarılı beyaz gülleri yüzüne doğru tutarak, “Haydi,” dedi. “Annene hediye edersin. On beş versen ölür. Sana on beşe satarım.”

Shana adeta hırlayarak, “Benden uzak dur,” dedi, güllerin koku tekrar kusma hissi verdi. Birden durdu, dehşet verici görüntünün içindeydi sanki. Curazon bacaklarını ayırıyordu. Onun içine girecekken çıkardığı genzinden gelen boğuk sesi ve kendi tiz çığlığını duydu. Elleriyle, görüntüyü yok etmek istercesine gözlerini kapattı.

Görüntüyü yok etmenin imkânı yoktu.

Curazon, üstündeydi, dişleri arasından ona iğrenç imalarda bulunuyordu, gözleri kızgın ve şiddet doluydu. Tecavüz olayından beri, diş hekimi ona yatıştırıcı vermeden dişlerini muayene edemiyordu. Dişçi, iskemlesini arkaya itip ona doğru eğildiğinde Curazon'un iğrenç yüzü gözlerinin önüne geliyordu.

Dehşeti tam manasıyla hatırlatan ise gül kokusuydu. Terapide geçirdiği onca yıl, o gecenin üstünden tekrar tekrar geçmiş, nihayet olayları sıralamayı başarmıştı. Evin öbür tarafındaki seslerden uyanmış ve tekrar dalmış olmalıydı, yatağının başucundaki açık pencereden gül kokuları geliyordu. Tekrar uyandığında, vurma sesi ve annesinin Curazon onu holde sürüklerken çıkardığı yardım isteyen boğuk sesini duymuştu. Shana, kendini yürümeye devam etmek için zorladı ve nihayet dükkânın kapısına vardı.

“On dolar olur mu?”

Shana uzandı, çiçekleri sokak satıcısının elinden çekip aldı, park yerine fırlattı. “Lanet olası gülleri istemiyorum,” dedi, otomatik kapı az kalsın yüzüne çarpacaktı. “Biri istemiyorum deyince, bir daha sefere belki dinlersin.”

Paul Butler, Ventura İlçesi başsavcı yardımcısı, Ventura Hükümet Konağının üçüncü katındaki büyük bürosunda masasının başında oturuyordu, önündeki sütun sütun rakamlara bakmaktan gözlerine kan oturmıştu. Yardımcısı Julia Benson, interkomdan onu arayıp bina girişinde resepsiyonda bir misafiri olduğunu bildirdi. “Julia, bütçe üzerinde çalışıyorum,” dedi. “Sana beni rahatsız etmemeni söylemiştim.”

“Misafir Lily Forrester’in kızı.”

Altmış bir yaşında olan Butler, ufak tefek, dazlak kafalı biriydi. Üç ay sonra emekli olacaktı ve gün sayıyordu. Planı eşini yirmi yedi yıllık evliliklerinde oturdukları evi satmaya ikna ederek, golf sahası olan bir siteden daire almaktı. Bir yıl önce kalça kemiğinden ameliyat olmuştu. Bu yıl sağ dizkapağında problem çıkmıştı ve on sekiz delikli golf sahasını yürümek ıstıraplı oluyordu. İsteği golf arabasıyla dolaşmak, istediği yerde durup, son deliğe topu atmayı deneyerek golf oyununu ilerletmekti. Evliliği sırasında, eşi hiç çalışmamıştı, o her zaman geçimlerini iyi sağlamıştı. Şu anda pek mutlu değildi. Büyük kızı emeklilik planlarını altüst etmişti.

“Paul,” dedi Julia tekrar, “Beni işitmedin mi?”

“Seni işittim,” diye bağırdı Butler, intekomun sesini açarak. “Lily Forrster’ın kızı beni niye görmek istiyormuş?”

“Söylemiyor.”

“Başka biri ilgilensin.” Butler koltuğunu döndürdü, pencereden dışarı Ventura dağlarının eteklerinde batan güneşe baktı. Lily’nin eşinin öldürüldüğünü duymuştu, fakat bu haberi almadan, savcı Frank Pearlman’a Hernandez olayıyla ilgili Lily’ye karşı dava açma izni vermişti. Böyle bir karara da, belediye başkanlığından gelen baskılar sebep olmuştu. Ona göre böyle eski bir davayı yeniden açmak, gösterilecek gayrete değmeyecekti. Onun ise gerçekten umurunda değildi. Problem kendinden sonra göreve gelecek kimsenin davası olacaktı, kadının kızıyla niçin ilgilensindi?”

“Genç kız ısrar ediyor,” dedi Julia. “Hayat memat meselesi olduğunu iddia ediyor.”

“İsa aşkına,” dedi Butler, “Birisi silahlı olup olmadığını kontrol etti mi?” tepesine kadar işe gömülmüştü, emekliliğinden önce yarım kalan işleri tamamlamak isterken, en büyük kızı, üç çocuğuyla kapısına dayanmıştı. Torunlarını seviyordu fakat kızı onları çok şımartmıştı. Kocasını terk etmişti. Butler’ın istediği en son şey histerik bir kadınla daha uğraşmaktı.

“Herkes aşağıdaki metal dedektörden geçiyor,” dedi Julia New England aksarıyla. “Genç kız ‘target’ torbası taşıyor, şu taşınır bilgisayar torbalarından. Güvenlik her iki torbaya da bakmış. Üstünü aramak için sebep yok.” Sözlerinde alay vardı. “Sen önemli bir adamsın, Paul fakat başkan değilsin.”

Butler kadınlara karşı değildi, fakat son zamanlarda kadınlar onu çiğneyip geçebileceklerini zannediyorlardı. “Yorgunum,” dedi elini alnına koyarak. “Benim kendi kararlarımı vermeye hakkım yok mu?”

“Ben onunla lobide konuştum,” dedi Julia Benson. “Lily ve ben arkadaştık, Paul. Bu genç kız tecavüze uğradı, şimdi de bir

manyak babasını öldürdü. Bazı şeyler beni aşıyor, onun için bu cinayet suçlamalarından bahsetmek istemiyorum. Genç kıza biraz zaman ayır, ben de söz veriyorum, bütçeyi bitirinceye kadar, herkesi senden uzak tutacağım.”

“Güzel,” dedi Butler gönulsüzce. “İçeri yolla.”

Saat beşi çeyrek geçe, Shana güvenlikten geçmişti. Kırk üç yaşındaki Julia kısa kahverengi saçlı ve açık yeşil gözlüydü. Beyaz ipek bluz ve siyah etek giyyordu. “Baban için üzgünüm,” dedi genç kıza yol göstererek. “Senin için berbat günler olmalı. Lütfen annene başsağlığı dileklerini ilet. Ona, yardım edebileceğim bir şey olursa, beni aramasını söyle.”

“Teşekkürler,” dedi Shana, onun eline tutuşturduğu kartı alarak.

Julia başsavcı yardımcısının bürosunun kapısını açtı, sessizce çekildi.

Shana, “Buradaki büyük patron sizsiniz, öyle mi?” dedi ve masanın önündeki sandalyelerden birine oturdu. Yüzünde makyaj yoktu, kot pantolon ve tişört giyyordu. Bacak bacak üstüne attı, ayağını sallamaya başladı, bunu Butler’ın dikkatini ayağındaki botlara çekmek için bilinçli yapıyordu. Botları, Target’ten yeni almıştı, annesi de tecavüz olayının sabahında aynı tip botlar giyyordu.

“Sizin için ne yapabilirim?” diye sordu Butler, ellerini ense-sinde birleştirip, sandalyesinde geri yaslandı. “Shana’ydı değil mi?”

“Evet,” dedi. “Annemi tanıyor musunuz?”

“Evet, tanıyorum,” diye cevapladı Butler, “Annenizi iyi tanıyorum.”

“O kadar iyi değil,” dedi Shana ona, bilgisayarından gazete arşivlerinden bulduğu robot resmin kopyasını çıkarttı. “Onu yapmadığı bir şey için cezaevine koyacaksınız, tanımıyorsunuz.”

Butler sandalyesinde doğruldu, gözlükleri burnunun üstüne düştü, Shana’ya baktı. “Görevimizi yapıyoruz,” dedi. “Tabii anlıyorum, sizin için...”

Shana ellerini yukarı kaldırdı. “Düşündüğümü söyleyecekse-
niz, avazım çıktığı kadar bağırırım. Herkes benim ne berbat gün-
ler yaşadığımı anladığını söylüyor. Bu çok boktan bir durum, ta-
mam mı? Babam öldürüldü. Bana tecavüz eden adam cezaevin-
den çıktı. Herhalde şimdi tekrar tecavüz etmek veya öldürmek
için beni arıyordur.”

Butler telefona uzandı, güvenliği çağırıp genç kızı odadan çı-
karttırmaya karar verdi. Oldukça gençti, ama en az bir yetmiş beş
boyundaydı, belki de daha uzundu ve fiziksel durumu fevkalade
görünüyordu. Kendisi ise yaşlı ve ufak tefekti, genç kız kolayca
onun hakkından gelirdi. İçinden Julia’ya lanet okudu. İçinde bu-
lundukları durum bu kadar şiddetli tedbir almasını öngörmüyordu,
fakat odanın havası da oldukça gergindi. Lily’nin kızı sanki
müthiş enerji yayıyordu, bakışları da tehdit ediciydi.

O anda Shana yerinden fırladı, torbanın içinden mavi örgü bir
bere çıkarttı. Butler sonra ne yapacak diye bakarken, uzun kızıl
saçlarını içine soktu, masaya doğru yürüdü.

Butler, “Güvenliği çağır!” diye interkoma seslendi, aynı za-
manda alarm düğmesine bastı, sonra sandalyesini masadan geri
itti, genç kızla kendi arasına mümkün olduğu kadar mesafe koy-
mak istedi.

“Size bir kötülük yapmayacağım,” dedi Shana, kâğıdı onun
masasının üstüne bırakarak. “Bu resim Bobby Hernandez’i öl-
dürdü dedikleri kimsenin robot resmi. Şuna bakın. Bana ne gör-
düğünüzü söyleyin.”

İki üniformalı görevli kapıdan içeri daldı. Julia Benson, dış
bürodaydı. Sarışın görevli Shana’nın sağ kolunu arkasına büktü
sonra sol koluna uzandı. Daha boylu siyah görevli ona kelepçe
uzattı.

“Bana bunu yapamazsınız,” diye bağırdı Shana kelepçelerin
bileklerini kestiğini hissedinceye kadar çırpındı. “Benim silahım
yok. Onu ne vuracaktım ne de saldıracaktım.”

“Davranışın tehdit ediciydi,” dedi Butler nefes nefese. Cebin-

den mendil çıkararak, alnının terini sildi, acaba emeklilik partisine kadar üç ay daha dayanabilecek miydi?

“Resme bakmayacak mısınız?”

Butler görevlilere, “Bilgisayarını odamdan çıkarın,” diye emretti. “Biri kontrol etsin, bomba veya herhangi bir patlayıcı olmadığından emin olun.”

“Problem değil,” dedi siyahi görevli, Shana’nın çantasını alıp odadan çıktı. Durum kontrol altında olduğuna göre, Butler niha yet Shana’nın masasına bıraktığı robot resmi alıp, yüzüne yaklaştırdı. Aradaki benzerliği fark etmesi uzun sürmedi. . . uzun boyun, burun, badem biçimindeki gözler ve belirli elmacık kemikleri.

Shana’yı tutan görevli, “Ne yapmamızı istiyorsunuz, efendim?” diye sordu.

Butler. “Bir dakika sabret,” diye bağırdı, işaretparmağıyla göz lüklerini düzeltti. Arada bir genç kıza bakarak resmi dikkatle inceledi. “Bunun sen olduğunu mu iddia ediyorsun?”

“Evet,” dedi Shana, bilekleri acımaya başlamıştı. “Niçin buraya geldiğimi zannediyorsunuz? O adamı annem öldürmedi. Ben öldürdüm.”

“Sakin ol,” dedi savcı. “İlgimi çekmek için uğraşmana gerek yok. Emin ol, bu odadaki herkesin dikkatini çektin.”

“Bileklerimden bunları çıkaramaz mısınız?” diye sordu Shana. “Çok sıkı.”

Görevli, Butler’ın işaretini bekledi, sonra kemerinden anahtarı çıkarıp kelepçeleri çıkarttı. Julia Bender sessizce içeri girip, odanın arka tarafında durdu. Avukatlar, diğer büro görevlileri patırtıyı duyup dış büroda toplanmış açık kapıdan olan biteni seyreliyorlardı.

“Annemde Hernandez’in resmi vardı,” dedi Shana, bileklerini ovuşturarak. “Tecavüze uğradığımız gece, annem onun cezaevin den tahliyesi için gerekli evrakı imzalamıştı. Babam, ifadesinde annemin ertesi sabaha kadar eve gelmediğini belirtirken yalan söylüyordu. Ben annemin arabasını aldım ve tutuklama evrakın-

daki adresine gittim. Bize tecavüz eden adama tıpatıp benziyordu. Büyükbabamın tüfeğini garajımızda buldum. Bekledim, ertesi sabah evinden çıkarken vurdum.”

“Tüfek nerede?”

Shana, “Okyanusta,” diye yalan söyledi, gözlerini savcının başının üstünde bir noktaya dikmişti. “On üç yaşındaydım. Adam annemi penisini emmeye mecbur ederken, benim boğazıma bıçak dayamıştı.”

Butler dikkat kesilerek doğruldu. Shana’nın daha önceki tehditkâr tavrı yok olmuş, yerini çocuksu bir güvensizlik almıştı. Değişim büyüleyiciydi. Shana’nın arkası kapıda yığılı insanlara dönük olduğu halde, odayı sessizlik kaplamıştı.

Sesini alçaltmıştı, fakat yavaş ve açık konuşuyordu, söyledikleri daha da ürkütücüydü. Sadece çalan telefonların sesi dikkat dağıtıyordu. Biraz sonra da kimsenin telefonları cevaplamayacağı belli oldu. Julia odadan fırladı, santrali arayıp, hemen döndü.

“Annem beni korumaya çalıştı,” dedi Shana. “Ona, bana dokunmazsa, istediği her şeyi yapacağını söyledi. O, annemi istemediğini, çünkü onun yaşlı olduğunu söyledi. Berbat kokuyordu... nefesi, koltuk altları, giysileri. Ben dua ediyordum, bizi öldüreceğinden emindim.” Durdu, acı çeken genç kız sanki geri gelmişti. “Artık cezaevinde bile değil,” diye bağırды. “Babamı bıçaklayan da odur. Beni cezaevine yollamanız da umurumda değil. Hiç olmazsa orada daha emniyette olurum, burada değil.” Pencereden dışarısını, park yerini gösterdi. Curazon’un ilk fantezilerini, cezaevi penceresinden annesini gözetlerken hayal ettiğini biliyordu.

Savcılık yaptığı bunca yıl boyunca, Paul Butler bu kadar dokunaklı bir durumla karşılaşmamıştı. Sayısız mahkemede bulunmuş, yüzlerce kurbanı dinlemiş olmasına rağmen Shana Forrester ona ruhunu açmıştı. Butler’ın elleri robot resmi tutarken titriyordu, bu arada Shana, örgü kepi çıkarmış ve kızıl saçları omuzlarına dökülmüştü.

“Bizi yalnız bırakın,” dedi savcı. “Kapıyı kapat, Julia. Oradaki insanlara işlerinin başına dönmelerini söyle.”

Oda boşalır boşalmaz yalnız kalınca, Butler ona oturmasını söyledi. Shana söyleneni yaptı, ellerini kucağında kavuşturdu. “Beni cezaevine yollayacaksınız değil mi?”

Butler’ın meslek hayatı, masum insanlara zulmeden, onları kurban eden canileri demir parmaklıklar arkasına yollamakla geçmişti. Bu genç kızın acısını hissettiğinden beri, kendini gerçekten neyi başardığı konusunda sorguluyordu. “Kaç yaşındasın?”

“On dokuz.”

“Annen olağanüstü bir savcıydı,” dedi, “Aynı zamanda da sıradışı bir yöneticiydi.” Lily ve kızı tecavüze uğradığı sıralarda, vali kendisine yüksek mahkeme yargıçlığı teklif etmişti. Lily, Los Angeles’a taşınmaya kararlı olduğundan, Butler ona ön mahkemedeki bir pozisyon için tavsiye mektubu vermişti. Lily daha sonra bu işi kabul etmişti. McDonald-Lopez davasını hatırladı. Öldürülen iki gencin cesetlerinin dehşet verici görüntüsü asla aklından çıkmayacaktı. Bobby Hernandez çete başıydı, yanlış hatırlamıyorsa, onları öldürdükten sonra gidip başka bir kadını daha öldürmüştü.

“Çalışıyor musun?” diye sordu. “Üniversiteye gidiyor musun?”

“Babam öldürülmeden UCLA’da birinci sınıf öğrencisiydim. Annem gibi hukuk okumayı planlıyordum.” Shana rüyalarının yok olmaya başladığını hissediyordu, fakat ileri gitmişti artık dönüşü yoktu. “Herhalde benim yaşımdaki kızların saçma rüyaları vardır. Ben Sandra Day O’Conner gibi olmak veya yüksek mahkemeye tayin edilmek istiyorum.”

“Hayatta yükseslere uzanmak saçma değildir,” dedi Butler, kendisinin de bir zamanlar bu hedefe varmak istediğini hatırlayarak. “Yüksek mahkemenin dendiği kadar müthiş olmadığını, konuştuğum birkaç yargıçtan dinledim. Onlar işin sıkıcı olduğunu söylediler, annenin ön mahkemedeki işi gibi, üstelik o yargıç da değildi. Bilirsin, bir yığın evrak işi, hiç hareket yok.”

Biraz önceki heyecanlı dakikalardan sonra, ofise uzun bir sessizlik hâkim olmuştu, her ikisi de susmuşlardı.

“Ne yapacaksınız?” diye sordu Shana, sessizliği bozarak. “Tekrar polis çağırırsanız, mesele çıkartmam. Yaptığının yanlış olduğunu biliyorum.”

“Eminim biliyorsundur,” dedi Butler. Akıllı genç kızın sebep olduğu etik ve moral karışıklığa takılarak. “Problem şu ki Shana, bu adamı senin öldürdüğüne ikna olmadım. Eminim, bana açıkladığın şeyleri sana annen anlatmıştır veya gazetelerde okumuşsundur.”

“Öyleyse yalan söylediğimi düşünüyorsunuz.”

“Tam bilemiyorum,” dedi Butler dürüstçe. “Belki de sen bu adamı öldürdüğünü sandın. Hiç şüphem yok sana çektiğini, onun da çekmesini istedin. Bu tip hisler normaldir. Burada, bunların inanılır olup olmadığını sorguluyoruz.”

“Niye?” diye sordu Shana.

“Çünkü on üç yaşındaydın,” dedi Butler tekrar robot resme bakarak. “Sen bu resimdeki kişiye benziyorsun. Ama bugün benziyorsun, altı yıl önce değil. Örgü bereyle bile bu yüz on üç yaşında bir kızın yüzü değil.” Gazete yazısına iliştilmiş notun bir kısmını okudu. “Bu kimse erkek olarak tarif edilmiş ve boyu da bir seksene yakın tahmin edilmiş.”

“Ben on üçüneyken bir yetmiş beştim; size resimler gösterebilirim. Annemin cezaevine girmesine izin veremem.” Söylediklerinin çoğu doğrudu. Lily tetiğe basmıştı ama Shana’ya göre kendisi de hemen arkasında durmuştu. Yalvarmaya başlarken kendini tuttu. Marco Curazon’a da yalvarmıştı. Kuvvetli olmalı ve akılcı deliller öne sürmeliydi. “Bana inanmayabilirsiniz, ama bu yine de probleminizi çözmez. Ben işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorum. Televizyondaki tüm mahkemeleri seyrettim, annemin baktığı davalar hakkında görüşlerini dinledim. Ben itiraf edeceğim, sonra annem beni korumak için itiraf edecek. Jürinin akıllı o kadar karışacak ki, ne düşüneceklerini şaşıracaklar.” Durdu, sonra akıllı-

na bir şey geldi. “Jüridekiler, annemi ve beni anlayarak, şefkatli davranacaklardır. Hernandez’e ne olduğu umurlarında olmayacaktır. O üç kişiyi öldürdü.”

“Belki yanılıyorsun, Shana,” dedi Butler, kötü haber vereceği için üzgündü. “Bay Hernandez ne kadar kötü olursa olsun, duruşmada olmayacak. Ne yapmış olduğu önemli değil. Annenin ve senin ırzına geçen o olsaydı, dava için önem kazanırdı. Sen bana size tecavüz eden kişinin o olmadığını, sadece Marco Curazon’a benzediğini söyledin. Doğru değil mi?”

Shana başının neredeyse çatlayacağını hissetti. Göğsü sıkıştı. Gözünün karardığını, başının döndüğünü hissetti, polis arabasının arkasında olduğu gibi bayılmaktan korktu. Tırnağını kemirmeye başladı, babasını düşündü, o ölmeden, adeta ona nefretini kusmuştu. Annesi, Hernandez’i vurduğunda geri dönüşü olmayan bir hata yapmıştı; sonra babası alkollü araba kullanmış, bir gencin hayatını kaybetmesine sebep olmuştu. Acaba, kendisi de, kullanıldığında annesini cezaevine yollayacak bilgiyi açıklamakla ciddi bir yanlış mı yapmıştı?

Geçmiş yıllarda amcasının cenazesini hatırladı, tek gittiği cenazeydi. Kilise mensubu yaşlı bir kadın ona ölümün korkulacak bir şey olmadığını, mezarın eski evinizi yenisiyle değiştirmek olduğunu söylemişti. Sonra İncil’den bir alıntı yapmıştı: “Babamın evinde pek çok konak vardır.”

“Polisin babamı gömmeme izin vermesini istiyorum,” dedi Shana düşünmeden. “Bütün bu olanların arasında, babamın cenazesi için hazırlık yapmam gerek.”

Butler, “Julia,” diye interkoma seslendi, “bana Los Angeles Polis Merkezi’nden başkomiser Easterly’yi bulmaya çalış. Forrester cinayetindeki en son gelişmeleri bilmek istiyorum. Üst kademeden başlayıp, aşağı doğru ilerleyin.” Susunca, Shana’ya, “Senin problemlerinden hiç olmazsa bir tanesini halletmeye çalışıyoruz. Sen ve annen, babanın gömülmesi için gerekli hazırlıkları yapmaya başlayabilirsiniz. Ben en kısa zamanda size verilmesi

için elimden geleni yapacağım. Bu senin kendini daha iyi hissetmene yarayacak mı?”

“Evet,” dedi, “fakat...”

Butler kaşlarını kaldırarak, “Sen çok konuştun,” diye onun sözünü kesti. “Benim söyleyeceklerimi dinleme zamanı geldi. Emimin L.A. polisi babanın katilini bulmak için her şeyi yapıyordur. Ben de, yerel polis dairesinin sana tecavüz eden kişi bulmasını sağlayacağım. şu andan itibaren, Hernandez cinayetiyle ilgili olarak, durumu sadece bir avukatla konuşmanı tavsiye ederim.”

Lily ve Richard deli gibiydiler. Shana evden ayrıldığından beri, Ventura'da bir yerlerdedir diye arabayla dolaşıp duruyorlardı. Richard Lexus'u kendi avukatlık bürosunun otoparkına bıraktı. Çalışma masasının alt çekmecesinde kilitli duran 9 mm'lik Luger tabancayı almak istiyordu. Ayrıca, Curazon'un şartlı tahliye memurunun ev telefonuna ihtiyacı vardı. Richard, tecavüzcünün Shana Forrester'ın fotoğrafını taşıdığını ilk duyduğunda, şartlı tahliye memuru ona adamın bilinen ortaklarını, akrabalarını ve sık gittiği yerleri kontrol etmiş olduklarını söylemişti. John öldürüldüğüne göre, kapıyı çalıp soru sormanın yeterli olmadığı, daha fazlasını yapmanın zamanının geldiği belliydi.

Arabaya dönen Richard, Luger'i koltuğun altına soktu.

Lily, silahı onun elinde görünce, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Bizi hayatta tutmaya çalışıyorum," dedi. "Curazon, bıçak kullanıyor, herhalde arkadaşları ona yakalandığında üstünde silah bulunmasından daha iyi olacağını öğretiler. Ya bu yüzden, ya da insanları doğramaktan zevk aldığı için bıçak taşıyor."

"Teşekkürler," dedi Lily alaycı bir şekilde. "Shana'nın nerede

olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yok ve sen de bana Curazon'un bıçaktan hoşlandığını hatırlatıyorsun. Bunun hâlâ farkında olmadığımı mı sanıyorsun, Richard? O bize tecavüz ederken de bıçak kullanıyordu.”

Richard uzanıp onu coşkuyla kollarına aldı. “Seni seviyorum. Bunları atlatınca seninle evleneceğim.”

“Ne söylediğinin farkında mısın?” diye sordu Lily başını geri çekerek. “Ve Curazon hakkında söylediklerini kastetmiyorum.”

Richard arabada kendi tarafına çekilerek, ellerini direksiyona koydu. “Niye söylediğimi bilmiyorum,” dedi, kendini aptal gibi hissediyordu. “Yeniden evlenmeyi pek düşündüm denemez. Ama kuşkusuz, seni sevmiyorum demek istemiyorum...”

“Tamam,” dedi Lily, gözlerini indirerek. “İnsanlar baskı altında yanlış sözcükler seçebilirler. Sen benim kendimi iyi hissetmemi sağlamaya çalışıyordun.”

“Hayır,” dedi Richard. “Çok ciddiym. Bir şekilde olanların üstesinden geleceğiz. Sonra altı yıl önce yapmamız gerekeni yapacağız. Shana'nın babaya ihtiyacı var. Greg onu çok seviyor. Evet,” dedi kendi kendine konuşur gibi. “Görüyorum. Evlenmemiz ve devamı. Benim avukatlık bürom var. Benim ortağım olur-sun. Sonra Shana hukuk diplomasını alınca, o da...”

“Lütfen sus,” dedi Lily. “Benim için her şeyi daha da güçleştiriyorsun. Sen ve Shana bana ne kadar baskı yaparsanız yapın, kararımdan dönmeyeceğim. Sen eğer yarın Bölge Savcısı'yla görüşmeyi ve benim için bir anlaşma yapmayı kabul etmezsen, kendim gidip onunla konuşurum.”

Richard, “Allah kahretsin,” dedi. “Senin suçunu itiraf etmene izin vermeyeceğim. Shana'ya söylediklerinin hepsi palavraydı. Mahkeme seni serbest bırakıp zorunlu çalışma programına almaz. Seni cinayetle suçlayacaklar, Lily. Ne zamandan beri katiller, zorunlu çalışma için serbest bırakılıyor? Sen adamın arabasını çal-madın veya onun kafasına bir şey indirmedin. Sen onu öldürdün.”

“Onun için işin peşini bırakamam,” dedi Lily, titreyerek. “İçi-

mi dökmeliyim. Her şey öyle uzun zamandır gömülü kaldı ki. Evlensek bile, senin hayatını berbat ederim. Kaç yıldır seni niye aramadım zannediyorsun? O tek geceyi beraber geçirdiğimiz için bile kendimi suçlu hissetmiştim. Ben mutlu olmayı hak etmiyorum.”

Richard, “Senin mutlu olmaya her bakımdan hakkın var,” diye ısrar etti. “Ben de sevdiğim kadınla hayatımı sürdürmeyi hak ediyorum; o kadın ki, ilk gördüğüm günden beri arzu ediyorum. Shana’nın da bir aileye sahip olmaya hakkı var, onu seven insanlara. Hernandez’in hiçbir hakkı yok, beni iştiriyor musun? Hiç, sıfır, hiçbir şey. O insanları öldürdüğünde bütün haklarını kaybetti.”

Lily başını salladı. “Biz bunları hep konuşmuştuk...”

Richard arabayı çalıştırdı, bir boksörün ringe çıkarken eldivenlerini giymeden önce yaptığı gibi, gerginliğini geçirmek için yumruklarını sıkıp açtı. “Cehennem varsa,” dedi, “Hernandez’in orada da hiçbir hakkı olmaz.”

333

Richard ve Lily, nihayet aramaktan vazgeçip eve döndüklerinde Corvette bahçe yolunda park edilmişti. Lily arabadan fırlamaya hazırlanarak, “Tanrıya şükür,” dedi.

“Bekle.” Richard, uzun farlarını açıp Corvette’in içini aydınlattı. Shana olduğunu anlar anlamaz annesi arabadan fırladı ve birbirlerinin kollarına atıldılar.

Shana hıçkırarak, “Üzgünüm, anne,” dedi. “Sana yardım etmek istedim.”

“Richard’ın arabasına atlayıp kaçmakla bana yardım etmiş olmadın,” dedi Lily, dönüp Richard’a bakarak. “Biz meraktan perişan olduk. Ama önemli olan senin iyi olman.”

Bir saat sonra Richard boş pizza kutusunu çöpe atıp, kendine bir cin tonik daha hazırladı. Eve vardıklarında, açlıktan ölmek üzere olduğu halde, Shana’nın savcının bürosunda olanları anlatmasını dinledikten sonra, iştahı kaçmıştı. Genç kızın niyetinin iyi olduğunu bilmesine rağmen, yaptığı şeyin sonuçta felakete yol

açabileceğinden korkuyordu. Shana yukarıdaki misafir odasına çıkmıştı, Lily de onu kütüphanede bekliyordu. Cin şişesini alarak yürüdü, sonra fikrini değiştirdi ve içki dolabına geri koydu. Kendini içkiyle uyuşturma ihtiyacını hissetmeyeli yıllar olmuştu. En unutulmaz hatırası altı yıl önce Elephant Bar'daki geceydi. Lily ile ilk yattığı gece. Gerçi onu evine götürmeden önce her ikisi de ayılmışlardı ama gene de o gece, Butler'ın kendisini mevkiinden etmesini kabullenebilmek için epey içmişti.

Richard kütüphaneye girerken, “Kimse kalmamış gibi,” dedi, “Shana doğru Paul Butler’a gitsin. Unutma Lily. Sen benim işim olan seks cinayetleri bölümü başkanlığına getirilmiştin çünkü ben Yargıç Fisher’ı kokain çekerken yakalayınca Butler beni desteklemeyi reddetmişti.” Sustu, içkisini yudumladı. “Bu davayı mahkeme dışında halletmeyi artık unutabilirsin. Kızın hemen hemen senin başını tepsisi içinde onlara sundu.”

“Fazla tepki gösteriyorsun,” dedi Lily, şöminenin yakınında yerde oturuyordu.

Richard sağa sola yürüyerek, “Basın bu hikâyeye dört elle sarılacak,” diye devam etti. “Kızın cinayeti tekrar sahnelemiş. Robot resimdeki gibi giyinmekle kalmamış, yanlış adamı vurduğunu da söylemiş. Tanrı aşkına, nasıl olur da bu yaptığını onun yanına bırakacaklarını düşünebilir?”

Lily elini halıda gezdirdi. “Zamanla gerçek nasıl olsa meydana çıkacaktı. Bu benim problemim. Sana on kere nasıl davranacağımı anlattım. Shana'nın yaptığı, benim anlaşılmamı güçleştirmek oldu. Savcı ne teklif ederse kabul edeceğim.”

Richard yürüyüp kütüphanenin kapısını çarparak kapattı. Parmağıyla kendini göstererek, “Arabayı uçuruma ben ittim, hatırladın mı? Altı yıl kasten cinayet kanıtını örtbas ettim. Aman ne iyi, içini döküp kendini suçlarından arındırmak istemen harika. Ya ben ne olacağım, ha? Beni barodan atabilirler, bu buzdağının sadece görünen ucu. Ya beni de dava etmeye karar verirlerse? Greg ne olacak? Seni bu belaya bulaştıran işte bu pervasız tutumun.”

“Benimle evlenmek istediğini zannediyordum,” dedi Lily. “Niye tarif ettiğin gibi pervasız, düşüncesiz bir budala ile evlenmek istiyorsun?”

“Affet beni,” dedi, yere onun yanına çömelerek. “Bozuldum ve kızdım, hepsi bu. Acısını senden çıkarmamalıydım. Öyle şartlar altında herhalde ben de gidip Hernandez’i vururdum.”

“Üzülme,” dedi, “Ben onlara Honda’yı benim yok ettiğimi söylerim. İtiraf edince muhtemelen arabanın sözü geçmez. Sana itiraf ettiğimi bilen tek kişi Shana. Cunningham bile bilmiyor.”

Onun yüzünü ellerinin arasına alıp, kendine bakmaya zorladı. “Sen cezaevine girersen kızına kim bakacak? Niçin duruşmada benim seni jüri önünde aklamaya çalışmama izin vermiyorsun?”

“Shana bir yetişkin,” dedi Lily, onun ellerini iterek. “İyi olaktır. Onun yalancı tanıklık etmesine razı olamam.”

Richard ayağa kalktı, karanlıkta sanki bir ışık görünmüştü. “İyi ya,” dedi gülümseyerek, “Bu fiyaskonun iyi tarafı da var.”

“O da neymiş?”

“Shana yalancı tanıklık edecek diye üzölmeyeceksin,” dedi. “Bugünden sonra, onu tanık kürsüsüne çıkarmak istemeyeceklerdir.”

Lily’nin yüzü güldü. “Çünkü gene ben yaptım diyeceğini düşünecekler, değil mi? Jüri üyelerinin akıllarını karıştıracığını, onların şüpheye düşüp ya karar veremeyeceklerinden ya da suçsuz bulacaklarından korkacaklar.”

Richard, “Kesinlikle,” dedi, onun yerden kalkmasına yardım etmek için elini uzattı. “Bu sefer doğru olanı yapacaksın. Savcı istediği ithamda bulunsun. Mahkemenin kefaleti reddedip seni tutuklaması için haklı bir sebebi olmayacak, üstelik benim seni çıkarmaya yetecek param var. Sen, mahkemede diğer her sanık gibi suçu reddedeceksin.”

Lily, oturduğu yerde kaldı, düşüncelerini düzene sokmaya çalışıyor, seçeneklerini tartıyordu. Yıllardır adalet sisteminin içindeydi, bir kere kanunların ötesine geçmişti; o da bir iki dakikasını

almıştı, babasının tüfeğinin tetiğini çekecek kadar. John öldüğü için, Richard'ın haklı olduğunu düşünmeye başlamıştı. Nihayet, kendini bir jürinin ellerine bırakıp, geçmişten kurtulabilir miydi? Suçlanan kişi olduğu için, anayasanın beşinci maddesinin koruması altındaydı ve tanık olup kendini suçlu göstermeye zorlanamazdı. Onun için, kürsüye çıkıp yalan söylediğinde, bir suç daha işlemiş olmazdı. “Kazanabilir miyiz?”

Richard onu alnından öperek, “Tabii,” dedi. “Senin müthiş bir avukatın var.”

Matt Kingsley salı günü Lily'yi arayıp Betsy Middleton'ın ölümü hakkında bilgi verdiğinde sabah saat tam ondu. L.A. polisi ve savcılığı, John'un cenazesini alabilmeleri için gerekli izni vermedikçe kesin defin tarihi belirlenemeyecek olsa bile, Lily defin hazırlıkları için cenaze levazımatçısı ile görüşmüş ve telefonu daha yeni kapamıştı. Richard'ın bürosunu haberdar ettikten sonra, Dr. Christopher Logan'ı Saint Francis Hastanesi'nden aradı, durumun ayrıntılarını doğrudan ondan öğrenmek istiyordu, çünkü doktor Carolyn'i Betsy'nin damarına giden tüpe striknin enjekte ederken yakalamıştı.

Shana hâlâ üst katta uyuyordu. Richard'ın büyük evi sanki kayıp ruhlarla dolu gibiydi, kendininki de bunların arasındaydı. John ölmeden ondan ayrılmış olabilirdi ama bir gece önce Richard'ın misafir odasında, ölen eşinin yasını tutmuş, sabaha kadar uyuyamamıştı. Hiç olmazsa Betsy'nin artık ıstırap çekmediğini bilmek onu teselli ediyordu.

Lily, Dr. Logan telefona gelince, “Kızını baştan beri Carolyn Middleton'ın zehirlediğini mi düşünüyorsunuz?” diye sordu.

“Hayır,” diye açıkladı Dr. Logan. “Henry ve diğer aile fertleriyle konuştuğumda, Carolyn'in Aicardi Sendromu olan bir kuzini olduğunu öğrendim. Hastalık 1960 ortalarına kadar teşhis edilmediği için, herhalde, kuzininin bir tür nöbet geçirme hastalığı varmış gibi davranmışlardı.”

“Peki Carolyn kızını bir süredir zehirliyor diye mi düşünüyorsunuz?”

“Cadılar Bayramı olayından beri,” diye cevapladı. “Sonra, o sefer ölmeyince, Carolyn onu zehirlemeye devam etti, tabii biz bunu anlayamadık. Kendimi kısmen sorumlu hissediyorum, çünkü Betsy’nin kanında ve cildinde, özellikle son zamanlarda striknin araştırması yapılmadı.”

“Hiç de sizin hatanız değil,” dedi Lily. “Ben Henry olduğuna emindim.”

“İyi ya,” diye devam etti Logan, “Ben polis veya savcı değilim. Bütün yapabileceğim bir tahmin, o da Henry’nin Carolyn’ın kızını zehirlediğini bilmediği. Onun hiçbir şekilde yardımcı olmadığına da inanıyorum. Eşinin niyetini bilmeden, sadece şekerleri satın almış olabilir. Ayrıca, Carolyn’ın striknin vermeye devam ettiğinin farkında olmadığından da eminim. Betsy babası odada olduğu zaman hiç kriz geçirmedir. Bu da Henry lehinde, onu destekleyen bir olgu.”

“Bundan daha önce bahsetmemiştiniz,” dedi Lily. Hâlâ Henry’nin masum olduğunu kabullenemiyordu. “Peki Carolyn striknini nereden satın aldı? Bir tanıgım var, o Henry’nin cinayetten bir iki gün önce, deposunun yanındaki haşere imha şirketinden elinde içi tuhaf sıvı dolu bir kola şişesiyle çıktığını görmüş. Henry’yi şekerleri satın alırken gören kadını da unutmayalım.”

“Tanığınız ve kola şişesine gelince; görüldüğü gibidir,” diye cevapladı Logan. “Carolyn striknini satın almamış olabilir. Bahçe deposunda bulmuştur. Bahçıvanları, sıçan, yabani sincap gibi zararlıları yok etmek için el altında bulundurmuş olabilir. Bütün zararlı kimyevi maddeleri kilit altında tuttuklarından şüphem yok ama Carolyn’ın anahtarı vardır.”

“Henry garip davranıyordu,” diye itiraz etti Lily. “Unutmayın işleri de bozuktur. Belki eşiyle beraber hareket etti veya sadece yardım etti.”

“Buna inanmıyorum,” dedi Logan. “Bana kalırsa Carolyn şe-

keri ona aldırıldı ki böylece onu avcunun içine aldığından emin olacaktı. Striknini şekerin içine koyduktan ve Betsy yedikten sonra, Henry, Carolyn'ın ne yaptığını tahmin etmiştir. O zaman da kızına yardım etmekte geç kalındığına karar vermiştir. Carolyn eşini polise zehirleme girişiminden onun sorumlu olduğunu söylemekle tehdit etmiş ve işinde karşı karşıya olduğu maddi güçlükleri kızının hayat sigortasıyla halletmesi söz konusu olabileceği için, polisin bunu kızını öldürmesi için iyi bir sebep olarak algılayacağına onu ikna etmiştir.”

Lily, “Kendimi berbat hissediyorum,” dedi.

“Biliyorum,” dedi Logan içini çekerek. “Betsy'nin sağlık dosyasını, Carolyn'i elinde enjektörle yakalamadan birkaç gün önce incelemeye başlamıştım. Keşke daha uyanık davranabilseydim. Hastalığının sendromları, striknin zehirlenmesiyle aynı, beni şaşırtan bu oldu.” Durdu, derin nefes aldı. “Bana hiçbir zaman unutamayacağım bir ders oldu. Hastanedeki pek çok kişi gibi ben de Betsy'ye çok bağlanmıştım.”

“Hepimize ders oldu,” dedi Lily; Henry'ye odaklanmakla, belki de kızın annesini işaret eden belirtileri ihmal etmişti. Adli soruşturmanın devam etmediğine şükrediyordu, yoksa Henry mahkûm olabilirdi. “Eğer biliyorsa niye açıklamadı? Yapmadığı bir şey için hapse girmeyi istemesi inanılır gibi değil.”

“Eşiydi,” dedi Logan. “Onu sevmiş olmalı. Engelli çocuk sahibi olmak kolay değil. Çoğu zaman anne baba böyle bir çocuk dünyaya getirdikleri için kendilerini sorumlu hissederler; sanki o çocuğa güç bir hayat hazırlayan onlarmış gibi kendilerini suçlarlar. Öteki Middleton çocukları iyiler ve her bakımdan normaller. Sizin bunu soruşturmanızdan bilmeniz gerek. Arkadaşları ve aile fertleri Carolyn'ın Betsy'nin bakımına kendini nasıl adanmış hakkında sadece onu göklere çıkaran şeyler söylüyorlar. Henry'yi de başarılı işadamı olmaya iten şey eşini ödüllendirmek isteğidir diye düşünüyorum.”

“Lüks bir yaşam yeterli olmadı,” dedi Lily. “Söylemek istediniz bu mu?”

Logan, “Bu tip durumlar çok daha derin etkiler doğurur,” diye açıkladı, sesi yumuşaktı. “Bir insan dünyanın tüm zenginliklerine sahip olabilir fakat tedavi edilemez hastalığı olan bir çocuğa bakmanın ümitsizliği ve çaresizliğinin bedeli olamaz. Öyle zannediyorum ki, bırakın serveti, Carolyn herhangi bir şeyden zevk almakta güçlük çekiyordu.”

“Fakat siz Betsy normale yakın bir hayat sürebilirdi dediniz.”

“Ben doktorum,” dedi. “Benim normal saydığım, sıradan insanın normal saydığı şeyle aynı değildir. Betsy’nin sürekli yardıma, tedaviye, okula ve gözetime ihtiyacı vardı. Siz onun krizlerinden birine tanık oldunuz. Korkutucudur. Kriz ağır olursa ve çocuk o sırada yalnızsa, ölebilir.”

“Eminim Betsy yaptıklarınızın değerini anlıyordur,” dedi Lily, ve telefonu yavaşça yerine koydu; kendine, niye çocuk yaşıyor-muş gibi konuştuğunu sordu. Ne biliyordu ki? Öbür dünyaya adım atmadan insan neyi bilebilirdi? Belki de küçük kız Logan’ın yaptıklarına değer vermişti, gerçek sonunda açığa çıkmıştı. Betsy’nin cılız bedeni annesinin onu öldürme gayretine rağmen mücadele etmişti. Ruhu yeryüzünde başından geçenlerin hikâyesini anlatmak için mi oyalanmıştı?

Lily’nin gözleri yaşardı. John’un hayatı, Richard’ın yazı masasının üstünde duran deri ciltli kitap gibiydi. Bir yığın sayfa... artık sadece hatıraydı. Eski eşi kötü, değersiz biri değildi, sadece zayıf, iradesiz bir erkekti. Onunla karşılaştırıldığında Betsy Middleton cesur, kahraman bir savaşıydı. Sekiz kısa yıl yaşamış olabilirdi ama Lily onun hayat kitabının deri ciltli değil, altın ciltli ve çok daha kalın olacağından emindi.

OTUZ YEDİ

Çok heyecanlı bir şekilde, nefes almakta güçlük çekerek çabucak resimleri elden geçirdi, göğsü inip kalkıyordu. Bir haftadır duş yapmamıştı, fakat bedeninin pis kokması onu rahatsız etmiyordu. Yıllarca cezaevinde kaldıktan sonra her şeye bağıışıklık kazanmıştı. Fotoğraf albümünün kenarına dokundu, gözleri bir resme odaklandı. Başı arkaya düştü, ağzı açıldı, yüzü zevkten aydınlandı. “İşte benim kızım,” dedi. “Benim hatırladığım işte bu, öteki kızıl saçlı cadı değil.”

Fotoğrafi plastik çerçevesinden çıkarıp torbasına, hatıra koleksiyonundaki diğer malzemelerin yanına yerleştirdi. Başka bir çekmeceyi karıştırdı, beyaz bir külot çekip aldı, gittikçe zenginleşen koleksiyonuna kattı. Sonra elbisesi yer yer yırtılmış oyuncak bir bebek buldu. Bebeğin boynunda kırmızı bir kurdele vardı ve ucunda küçük kalp şeklinde bir pandantif asılıydı. Küçücük ellerinin uzanıp gülümseyerek pandantife dokunuşunu görür gibiydi, annesi bu bebeği verdiğinde kim bilir ne kadar mutlu olmuştu. Güzel kızdı, akıllıydı, ona istediği her şeyi veren bir anne babası vardı.

Acı acı, benim büyüdüğüm gibi büyüseydi... diye düşündü. Er-

kek ve kız kardeşlerine yiyecek bulmak için çalmaya mecbur olmuştu. Annesinin ona bıkıp usanmadan attığı dayaklardan ötürü sırtı yara izleriyle doluydu.

Ağaç dalları... annesi onu, arka bahçedeki ağaçtan kopardığı kalın dallarla döverdi. Önce tuvalet faslı vardı; karanlık, pis kokulu tuvalet. Orada saatlerce oturur; ağlardı, kapıyı elleri kan içinde kalıncaya kadar yumruklardı. Fakat annesinin kapıyı açmasından sonraki fasıl daha da beterdi, çünkü elinde gene dal olurdu. Klozetin üstüne... onu gömleğini çıkarıp pis kokulu klozetin üstüne eğilmeye zorlardı ve kırbaçlar, kırbaçlardı. Avazı çıktığı kadar bağırıp, o ağlamayı kesinceye kadar kırbaçlayacağını haykırırdı. Ama yalandı. Ağlamayı kesince bile dövmeye devam ederdi. Sırtından pis yerlere kan damlayıncaya kadar durmazdı. Sonra ona yerleri tertemiz oluncaya kadar fırçalatırdı.

Annesinin saçlarına sürdüğü o pis şeyin kokusu hâlâ burnundaydı. Saçını kızıla boyamak için kullandığı. O kadar pis kokardı ki gözleri yaşarırdı. Halbuki, annesinin kalçalarına kadar inen siyah saçlarını ne kadar severdi. Bu dayaklardan önceydi. Onun saçlarını örerdı. Annesinin arkasında bir taburenin üstüne çıkar ve nazikçe saçlarını elleriyle toplardı.

Saçını kızıla boyadıktan sonra, bütün gece dışarıda kalmaya ve bütün gün uyumaya başlamıştı. Onlara yemek yapmayı kesmişti. Bazen kapıdan bir torbayla girerdi, yiyecek olduğunu zannederlerdi ama değildi. Masanın üstüne birkaç dolar atar ve her gece çıkardı. Yalnız başına dükkâna yürür ve kendilerine yeterli yiyecek almaya çalışırdı, fakat hiçbir zaman para yetmezdi.

Mark Osborne, San Diego'da oturan annesi hasta olduğu için salı günü izin almıştı. Hope Carruthers, ertesi gün dedektif dönmeyen, Forrester cinayetinin çözümü yolunda hiç olmazsa küçük bir ilerleme kaydetmeliydi. Bu onun ilk cinayet soruşturmasıydı ve böyle zor bir görevin üstesinden gelebileceğini kanıtlamak istiyordu.

Yüksek makamlardan gelen baskıyla Los Angeles kriminal laboratuvarı Forrester cinayeti soruşturmasını öncelik listesinin başına almıştı. Adli tıp görevlisi ise kimin cesedi alacağına aldırımıyordu. Bir günde ancak belli sayıda otopsi yapabiliyorlardı. Los Angeles büyüklüğünde bir şehirde, adli tıp görevlisi, kendi müdüründen başkasının isteklerine boyun eğerse, araştırma sonuçları muhtemelen mahkemede geçersiz olurdu.

“Parmak izleri,” dedi Hope, laboratuvar uzmanıyla konuşurken. “Şimdiye kadar hiç olmazsa onlar üzerinde çalışmışsınızdır. Katil, gözle görülebilen bir dizi parmak izi bırakmış. Benim tahminim garajın her tarafında parmak izleri olduğu.”

“Bekleyin,” dedi Chan Lee, “Galiba sizin için bir şey var.”

Hope beklerken tırnaklarını masasında tıkırdattı. Hiç olmazsa vur kaç hallolmuştu. Forrester’ı öldüren kimse davayı rafa kaldırtmıştı. John Forrester’in öldürüldüğü gece zil zurna sarhoş olması Hope’a göre Shana Forrester’ı şüpheden arındırıyordu. Bir gece önce de Forrester’ın resmini gazetede gören genç çift karakola gelmiş ve kaza gecesini onu Ralph süpermarkette gördüklerine tanıklık etmişlerdi. Süpermarket kazanın olduğu Baskin-Robins’in birkaç blok ilersindeydi.

Lee telefona gelerek, “Dedektif Carruthers,” dedi, “parmak izleri örneklerinden olumlu sonuç aldık. Adamın ismi Marco Curazon. Bilgisayarda yakın zamanda şartlı tahliye olduğu görülüyor. Size Federal Kimlik numarasını vermemi ister misiniz?”

“Evet,” deyip, numarayı önündeki sarı bloknota kaydetti. “Başka gelişmeler olursa bizi arayın.”

Hope hemen elindeki numaradan Lily Forrester’ı aradı, fakat telesekreter cevap verdi. Sonra Santa Barbara savcılığını aradı, ancak izinli olduğunu öğrendi. Demek ki, Lily ve kızının Marco Curazon’un onları gizlice takip ettiğinden şüphelenmeleri hayal ürünü değildi. Ne yazık ki, hiç kimse Curazon tekrar cinayet işleyinceye kadar bir şey yapmamıştı, bu sık sık olan bir şeydi.

Hope, Curazon garajda saklanırken, John garaja girerek onu

şaşırtmış olmalı diye düşündü. Adamın hedeflediği kurbanın Shana olduğundan Hope'un hiç şüphesi yoktu. Genç kız tecavüzcüyle karşılaşmaktan gene kıl payı kurtulmuştu. Babasına indirilen bıçak darbelerinin vahşiliği ve çokluğu, Curazon'un şiddete tecavüzden daha çok düşkün olduğunu gösteriyordu.

Haberleşme servisini arayarak, onlara Curazon'u ulusal sisteme girmeleri, silahlı ve tehlikeli olduğunu vurgulamaları talimatını verdi. Onlar ayrıca şartlı tahliye makamlarını uyaracaklar ve diğer şartlı tahliye olmuş mahkûmlardan bilgi edinmeye çalışarak yardımcı olacaklardı.

Hope başını ellerinin arasına aldı. Lily ve kızının medyadan kurtulmak için telefonlarına cevap vermemeleri onu endişelendirdi. Lily'nin adresini bilgisayarına girdi ve yazıcı oraya nasıl gidileceğini gösteren bir harita basınca, cep telefonunu kapıp, Santa Barbara'ya gitmeye karar verdi. Dedektif binadan çıkarken, bugün sol bacağını her zamankinden daha çok kollaması gerektiğini düşündü. Bacağındaki kurşun yarasını takviye etmek için doktorların yerleştirdiği çelik plaka, hava değiştiği zaman genleştiği ya da büzüldüğü için, en kısa mesafeyi yürürken bile acı çekmesine yol açıyordu. Aspirinden başka ilaç almayı reddediyordu. Yaralanmış birçok polis memurunun ağrı kesicilere veya alkole, hatta bazılarının uyuşturucuya bağımlı hale geldiğini görmüştü. Kendisi de Shana Forrester gibi bir kurbandı. Eğer Osborne o gün görev başında olsaydı, ona sadece Santa Barbara'daki makamları haberdar etmesi için ısrar ederdi. Hope onun olmamasından memnundu. Nasıl olsa Santa Barbara polisi, haberleşme servisi tarafından Curazon'u aramaları için uyarılacaktı. Fakat o Shana'ya babasını öldüren adamı teşhis ettiklerini şahsen bildirmek istiyordu. Hope arabasına binip karayoluna çıkınca, kendini cinayet gecesini düşünmekten alamadı. Osborne on dokuz yaşındaki kızı sorgu odasında üç saat yalnız bırakmış ve sonra içeri girip genç kıza babasının öldürüldüğünü söylemişti. Soruşturmacı olarak, dedektife hayrandı, beraber çalıştıkları bu kısa zaman içerisinde

ondan çok şey öğrenmişti. Ama yine de bazı durumlarda kişiliği zalimlik sınırına dayanıyordu. Belki de hissizliği yıllarca cinayet masasında çalışıyor olmasındandı. Hope kararlıydı, sırf bir kanun adamı olmayı seçti diye, hiçbir zaman başkalarının hislerine karşı duyarsız davranmayacaktı.

Trafiğe yakalanınca boş ver deyip, polis ışığını camdan çıkarak arabasının üstüne koydu. Kilometre göstergesi 120-130'a çıkana dek hızlandı, Santa Barbara'nın dış mahallelerine vardığında yavaşladı. Ventura'yı geçince, sanki gökyüzü açıldı ve bardaktan boşanırcasına yağmur başladı. Haberlerde o akşam şiddetli fırtına beklendiğini duymuştu, tahmininden daha önce başlamış görünüyordu.

344

Bir yıldırım gökyüzünde parladı ve hemen arkasından gök gürledi. Babası sade fakat akıllı bir adamdı. Peyzaj mimarıydı ve kendi işini yapıyordu. Hope, El Paso'da rahat bir yuvada büyümüşü ve babası beş çocuğunu üniversitede okutmuştu. Cortez ailesinde hiç kimse böyle bir şeyi başaramamıştı. Çocukken gök gürültüsünden ne kadar korktuğunu hatırladı. Gök gürlediği zaman babası onu kucağına alır, gök gürültüsünü bowling oynayan tanrıların çıkardığını söylerdi.

Arabanın tepesindeki ışığı açıp, Lily'nin evine giden yola saptı. Ev çok ağaçlıklı bir yerdeydi ve pek az sokak lambası vardı. On beş dakika kadar dolaştı sonra durdu ve geri gitti, farkında olmadan, verilen adresi iki kere geçmiş olduğunu fark etti. Yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyordu. Bahçe yoluna girdiğinde, Tudor stili malikânenin arka tarafında ışık gördü. Evin garajı yoktu, Hope oranın bir misafir evine dönüştürüldüğünü tahmin etti. Evin önünde iki araba park etmişti, her ikisinin de üstüne örtü geçirilmişti. Evin karşısında, misafir evine yakın bir araba daha park etmişti, fakat yağmurun şiddetinden modelini fark etmek mümkün olmuyordu. Araba yeni görünüyordu, onun için bekçinin değil de Lily'nin arabası olduğunu düşündü.

Hope arabasını bahçe yoluna park etti. Bagajda şemsiye var

mıydı acaba? Ellerini ısıtmak için ovuştururken, eve baktı, herhalde en az bir milyon dolar, belki daha fazla ederdi. Lily'nin boşanmış olduğunu biliyordu, bir savcının kazancı bir dedektifin-
kinden biraz fazla olabilirdi ama nasıl böyle pahalı bir evde oturması mümkün olabilirdi? Şemsiye aramaktansa sabah arka koltu-
ğa attığı gazeteyi alıp başının üstüne tutarak arabadan çıktı.

Yağmur o kadar şiddetliydi ki evin ön kapısına giden yol bile çamur olmuş, kayganlaşmıştı. Birkaç kez neredeyse düşüyordu, daha fazla ışık olmamasına şaşıtı. Tuhaf bir hisse kapıldı. Durdu, geri döndü, misafir evinin yakınında bir hareket gördü. Los Angeles'ta olmadığını hatırladı. Santa Barbara az nüfuslu bir yerdi, hele burası boş gibiydi. Belki gördüğü sırtlan veya yabani sincap ya da ona benzer başka bir vahşi hayvandı. Biri ona buralarda tilkiye çok rastlandığını söylemişti.

Evin ön tarafına döndüğünde gene bir ses işitti. Çantasını açıp, silahını çıkardı, emniyetini açtı, gazeteyi bıraktı, rüzgâr gazeteyi alıp götürdü.

Her şey bir iki saniyede oldu. Curazon, arkadan hücum edip, onu yere yıktı. Silahı elinden fırladı. Hope'un göğsüne oturdu, ellerini başının üstüne kaldırıp zaptetti. Hope çığlık attı ve Shana Forrester'in tecavüze uğradığı gece gördüğü korkunç surata bakakaldı.

OTUZ SEKİZ

Salı günü öğleden sonra saat dörtte dedektif Jameson ve O' Malley Ventura Hükümet Konağı'ndan ellerinde Lily Forrester'ın tutuklanma emriyle çıktılar, istedikleri şekilde imzalanmıştı. O' Malley binanın saçağı altında duraklayarak, "Bu yağmurda Santa Barbara'ya gitmek istediğine emin misin?" diye sordu. "Telefonlara cevap vermediğine göre evinde bile olmayabilir, Fred. Niye riske gireceksin? Geçen yıl Santa Barbara'nın hemen dışında 101. karayolunu sel basmıştı."

"Sana ne oluyor?" dedi Jameson, her ikisi de aynı şemsiyenin altında, arabalarına koşarken, "Bu kadını afişe etmek için ne kadar bekledim biliyor musun O'Malley? Onu kelepçelediğim zaman yüzündeki ifadeyi görmek için gerekirse beş yüz mil giderim."

"Kızının Butler'ın odasına dalıp, Hernandez'i kendisinin öldürdüğüne onu ikna etmeye çalışmasına ne diyorsun?"

Jameson hırladı. "Benim iddiamı ispat ediyor değil mi? Bana sorarsan Lily bu işi yaptı, kızı da kendi de deli. Butler korumaları çağırmak zorunda kalmış. Kızın ona saldıracağından eminmiş."

Amblemsiz Chrysler'i park yerinde bulup hemen içine daldı-

lar, konuşmalarına devam ettiler. “Frank Pearlman önemli bir problem olacağını düşünüyor,” dedi O’Malley. “Ona söz verdiği tanıkları bulmamız gerek, tabii John Forrester’la yaptığın görüşmeyi kaydettiğin bandı da. Pearlman genç kızı mahkemeye çıkarmaya korkuyor.”

“Bulacağız,” dedi Jameson. “Cunningham’ın kanıt bulamaması hiç kanıt olmadığı anlamına gelmez. Bandın orada olduğunu biliyorum, çünkü gördüm. Zaten merkezin telefonundan konuştum. Bütün telefonlar kaydediliyor. Gerekli olanı bulmak zaman alıyor o kadar. Lily’yi bulur bulmaz, tekrar kanıt kutularını incelemeye başlarız.”

Santa Barbara’ya yaklaşırken, fırtına o kadar arttı ki, Jameson hızlı dönüş yapınca, Lily’nin evine bir blok kala bir çukura girdiler.

O’Malley, “Sen tanıdığım en büyük katırsın,” dedi, arabayı itmek için dışarı çıktı. “Sana yarın sabaha kadar bekleyelim dedim.”

“Haydi it arabayı,” dedi Jameson. “Ben buranın lüks bir mahalle olduğunu zannediyordum. Yollarda çukurlar var, ışık yok ve kendimi bir labirentte kaybolmuş gibi hissediyorum.”

O’Malley durdu, bagajı açıp ellerini silmek için bez aldı. Ceketinin önünü açtı, elbiseleri su içindeydi. “Bu araba kımıldamayacak,” dedi ortağına. “Buraya çekici çağırman gerekiyor.”

“Polis Merkezi’ni ara,” dedi Jameson. “Onlara kendi kamyonlarından birini yollamalarını ve arabayı çekmelerini söyle. Elimdeki tarife göre ev bir blok ötede. Lily’yi tutuklayıncaya kadar, Ventura’ya dönmeye hazır olur ve onu gözaltına alırız.”

Keith O’Malley el fenerini Jameson’ın yüzüne tuttu. “Orospu çocuğu,” diye bağırdı. “Onun geceyi hapisteye geçirmesi için bunu kasten planladın.”

Jameson gülümsedi. “Gerçekten Tanrım, fırtınayı ve her şeyi planladım.”

O’Malley, “Hayır, aptal,” dedi, Jameson ile bir daha hiç çalış-

mamaya karar vermişti. “Onun için beni bu kadar geç saatte buralara gelmeye zorladın.”

Vadiden gelen şiddetli rüzgâr Jameson’ın şemsiyesini alıp götürdü. O da ceketine sarınıp, yürümeye devam etti.

Fırtına Hope’a kısa bir fırsat verdi.

Curazon ilk saldırdığında, Hope adamın kendisini öldüreceğinden emindi, ama şiddetli yağmur yüzünden belinden bıçağı düşmüştü; o da Hope’un bir elini bırakıp yerde bıçağını veya Hope’un tabancasını bulmak için aranmaya başladı. Bedeni de biraz kayınca, Hope sağ dizini kaldırıp, onun kasiğine tekme bastı. Curazon’un karın adaleleri acıyla kasıldı. Hope’un saçlarını avuçladı ama Hope adamı üstünden itmeyi başarıp, ayağa kalktı. Curazon küfrediyor, ıslak çimlerin üzerinde bir taraftan öbür tarafa yuvarlanıyordu; o sırada şimşek gökyüzünü aydınlattı ve Hope biraz ötede tabancasını gördü.

Tabancasını alıp Curazon’a doğrulttu, kolları boğuşma yüzünden ağrıyordu. “Kımıldama,” diye bağırdı, parmağı tetikteydi. “Şu anda seni öldürmeyi ne kadar isterdim.”

Arkasından bir ışık gözüktü. Hope gözlerini tutsağından ayırmadı, gene şimşek çaktığını sandı.

Jameson, el feneriyle onun yüzünü aydınlatarak, “Sen de kimsin?” dedi.

Hope başını çevirdi. “Los Angeles Polis Merkezi cinayet masası.” Herhalde çığlığını duyan komşulardan biri diye düşündü. “Santa Barbara Polisi’ni arayın ve hemen birini yollamalarını söyleyin. Bu adam cinayet ve polis memuruna tecavüzden tutuklu.”

“Mükemmel. Bir bu eksikti,” dedi Keith O’Malley, Jameson’ı kenara iterek kelepçeleri çıkarttı. Hope’a doğru yürürken, kimliğini görecek şekilde önünde tuttu. “Ventura Polis Merkezi cinayet masasından,” dedi. “Sizin isminiz nedir?”

“Dedektif...” Hope kollarını indirdi, lafını bitirecek gücü bulamadı. Bluzu yırtılmıştı, her iki ayakkabısı yoktu, ıslak saçları

yüzüne dökülmüştü ve bacağıının acısı o kadar şiddetliydi ki her an yere yığılacağından emindi. O'Malley Curazon'u kelepçele-yip yüzükoyun çevirince, babasını hatırladı ve yeniden güç ka-zandığını hissetti. "Dedektif Esperanza Carruthers," dedi gurur-la.

"Bir ağız dolusu isim. Ben de Dedektif O'Malley. Zannede-rim, birkaç kere telefonda konuştuk." Uzandı ve ayağıyla Cura-son'u dürttü. "Bu bok çuvalı kim?"

Carruthers verandanın basamaklarına oturarak, "Marco Cura-son," dedi. "Onun parmak izleri John Forrester'ın garajında bu-lunan parmak izlerine uyuyor. Aynı zamanda Shana ve Lily For-rester'a altı yıl önce tecavüz eden adam."

349

"Lily nerede?" diye sordu Jameson, elini cebine atıp, ıslanmış tutuklama emrine uzanarak. O'Malley Carruthers'a bakıp başını salladı. "Fred, sen sadece huysuz değilsin, aynı zamanda bir si-nek kadar bile mantıklı düşünemiyorsun. Lily Forrester bu gece burada olsaydı, ölmüş olurdu."

OTUZ DOKUZ

Mahkeme salonu hıncahınc doluydu. Bütün sandalyeler doluydu. Gazetecilere ve diğer dinleyicilere, olay çıkartmamak şartıyla salonun en arkasında ayakta durma izni verilmişti. Lily, Richard’la beraber avukat masasında oturuyor, yargıcın ilk celsede kendisi hakkında vereceği kararı bekliyordu.

Ağır ceza davalarında, ön mahkemeye mini-duruşma da denebilir. Her iki tarafa da delil gösterme ve çıkarlarına olacaksa tanık çağırma hakkı tanınır. Yalnız jüri yoktur ve deliller, asıl duruşmadaki kadar büyük önem taşımayabilir. Şimdi, mahkemenin yapacağı, suçun işlendiğini tespit etmek ve davalıyı, Lilian Forrester’ı tutuklayarak bir üst mahkemeye sevk etmek için yeterli delil olduğuna karar vermektir.

Lily lacivert tayyör giymiş, saçlarını ensesinde topuz yapmıştı. Okuma gözlükleri gözündeydi ve çok hafif ruj sürmüştü. Yüzü soluk ve gergindi, fakat Richard ona baktığında, onun her zamankinden çok daha güzel göründüğünü fark etti. Masanın altından elini tuttu sonra kulağına fısıldadı. “Şimdi her şey bitecek. Sıkı dur.”

Shana, avukat masasının hemen arkasındaki sırada oturuyor-

du, Richard'ın oğlu Greg yanındaydı. Uzandı, elini annesinin omzuna koydu. Lily, hafifçe ona gülümseyip, gözlerini mahkeme salonuna çevirdi. Annesi ona bu sabah adliyeye gelmek için evden ayrılmadan, bugün olacakların önemsiz olduğunu söylemişti. Artık korku içinde yaşamaları gerekmiyordu. Marco Curazon ya ölüm cezasına çarptırılacak veya şartlı tahliye imkânı olmadan hayat boyu hapse mahkûm olacaktı. Los Angeles Savcılığı, Shana ile Lily'ye ellerinde Marco Curazon'a karşı kullanılacak gereğinden fazla kanıt olduğu teminatını vermişti. O artık özgürlüğünü son-
suza kadar yitirmişti.

Salonun sol tarafında, Fred Jameson ve Keith O'Malley, Frank Pearlman'la konuşuyorlardı. Kırk iki yaşındaki savcı, kısa boylu, ince yapılı, dağınık saçlı, sakallı ve küçük, koyu renk gözlü biriydi. İki dedektifle konuşması bittiğinde yüzünde tam bir memnuniyetsizlik ifadesi vardı. Ona delil sözü vermişler fakat başarısız olmuşlardı. Bobby Hernandez hakkında bildiklerinden dolayı davanın nasıl sonuçlanacağından emin değildi.

"Hâlâ delile ne olduğunu bilmiyorum," diye mırıldandı Jameson. "Nasıl olur da merkezî sistem, bütün bir günün kaydını siler? Bugüne kadar böyle bir şey olmadı. Bu delilik."

"Bunu konuşmak için biraz geç değil mi?" dedi O'Malley.

"Herkes kalsın," dedi mübaşir. "Ventura İlçesinin 11. Mahkemesi'nde celse başlamıştır, yargıç Francine Parks."

Yargıç Parks kürsüde yerini aldı. Kırkının üstünde, alımlı bir kadındı, kahverengi saçları, kulakları hizasında kesilmişti, zeytuni teni ve güzel gözleri vardı. Mahkeme salonunu gözden geçirdi, sonra önünde duran mikrofonu ağzına yaklaştırdı. "Lilian Forrester'a karşı amme davası A 4873468," dedi. "Mahkeme delil yetersizliğinden, davalının üst mahkemeye sevkine gerek olmadığına karar verdi." Durdu, Lily ile göz göze geldi, sonra tokmağını hafifçe vurdu. "Dava düşmüştür."

Richard ve Lily ayaktaydı. Shana ve annesi birbirlerine sarılmışlardı, gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. Greg, babasının elini sıktı. "İyi işti," dedi gülümseyerek.

Lily, Richard'a sarıldı. "Haklıydın," dedi. "Benim müthiş bir avukatım vardı."

Oturum son bulduğu için, gazeteciler ileri doğru koşup Lily'nin resimlerini çektiler. Sıkışıklığı gören iki mübaşir koşup Lily, Shana, Richard ve Greg Fowler'ın mahkeme salonundan çıkmalarına yardımcı oldu, ancak başka bir kalabalık toplanmıştı. "Burası bir tımarhane," dedi Lily, Richard'ın koluna asılarak. Mübaşirlerin yardımıyla adliyenin merdivenlerine çıkınca birden durdu, gözlerine inanamıyordu.

Bruce Cunningham park yerinde duruyordu. Böyle iriyarı bir adam olmasaydı, Lily onu tanıyamayacaktı. Stresten hayale kapıldığını düşündü. Omaha'da ona ulaşmaya çalışmışlar fakat çalıştığı şirketten hep çok meşgul olduğu için telefona cevap veremeyeceği cevabını almışlardı. Lily dedektifin kendisinden kurtulmak istediğine ikna olmuştu, Richard'dan artık onu aramaya son vermesini istemişti.

Lily park yerini işaret etti. "O Bruce Cunningham."

"Nerede?" diye sordu Richard, Lily'nin baktığı yere bakarak.

Cunningham'ın sert yüzü gülümsemeyle aydınlandı, sonra elini kaldırıp salladı. Lily, Richard, Shana ve Greg'den ayrılıp, kalabalığı iterek, ona ulaşmaya çalıştı. Park yerinde onun durduğu yere vardığında, dedektif gitmişti. Lily kendini boş park yerinde buldu. Yüzünü sıcak güneşe doğru kaldırdı. Birkaç dakika sonra Shana, Richard ve Greg yanına geldiğinde etrafını bir sevgi halkası sardı.

NANCY TAYLOR ROSENBERG

Uzun yıllar boyunca Dallas, New Mexico ve Ventura polis müdürlüklerinde çalışan Nancy Taylor Rosenberg, kitaplarını, Ventura Mahkemesi'nde Şartlı Tahliye Görevlisi'yken karşılaştığı olaylardan esinlenerek yazıyor. Özellikle hukuk kavramını ve yasa uygulayıcıları inceleyen, aynı kişinin içindeki hukukçu ve insan kimlikleri arasındaki çelişkiyi vurgulayan yazar, adalet sistemindeki zayıflıklara da parmak basıyor. Ancak bütün bunların yanında, ilginç bir polisiye öyküyü büyük bir ustalıkla anlatarak okuyucusunun dikkatiyle heyecanını da canlı tutmayı başarıyor.

Nancy Taylor Rosenberg'in, daha önce yayınevimiz tarafından yayımlanmış olan **Adalet Adına, Hafifletici Sebepler, Ateşle Oyun** adlı kitapları, okuyucularımızın büyük beğenisini kazandı.

Nancy Taylor Rosenberg, soluk soluğa okuyacağınız '**Gömülü Kanıt**'ta, Lily Forrester'in '**Hafifletici Sebepler**'de yaşadıklarının devamını anlatıyor.

Lily Forrester çevresinde adaletin simgesi kabul edilen, kendini hukuka adanmış bir avukattır. Ancak, altı yıl önce bir umutsuzluk anında intikam almaya zorlandığı günlere dair, karanlık sırları vardır genç kadının. İçindeki ikilemi bastırıp yaşama uyum sağlamayı ancak başarabilmişken, bir dizi suçlamayla mahkemeye sevk edilen eski kocası, Lily'ye şantaj yapmaya başlar. Öte yandan hapse attırdığı bir tecavüzcü sokaklara dönmüştür; intikam almak için genç kadının peşindedir ve Lily'nin sevgili kızı bu sapığın hedefi haline gelmiştir. Adaletle adeta tapan avukat, şimdi adaletle yüz yüze gelmek ve hayatında en çok inandığı şeyin kazanması için tüm gücünü toplamak zorundadır.

ISBN 975-331-544-9

yenisayfa
on-line alışveriş **com.tr**

<http://www.epsilonyayinevi.com>